

Het leven van Mohammed^{sa}

Het leven van Mohammed^{sa}
door Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad^{ra}

Nederlandse vertaling van *Life of Muhammad*^{sa}
Eerste Nederlandse uitgave gepubliceerd in 2018

Vertalers: Tahir Joemmanbaks en Nabeel Siddiqie

© Ahmadiyya Moslim Gemeenschap Nederland

Gepubliceerd door:
Ahmadiyya Moslim Gemeenschap Nederland
Mobarak Moskee
Oostduinlaan 79
2596 JJ Den Haag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, met inbegrip van fotokopieën, opnamen of enig gegevensbestand, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor meer informatie kunt u terecht op de website:
www.islamnu.nl of www.alislam.org

ISBN: 978-90-819278-9-5

Over de auteur

Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad^{ra} (1889-1965) is de zoon van de heilige stichter van de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} (1835-1908). Op 25-jarige leeftijd werd hij als de tweede Khalifa en opvolger gekozen. Hij leidde en bestuurdde daarna de Gemeenschap gedurende 52 jaar en bleef toegewijd aan de doelstellingen die de Gemeenschap vertegenwoordigt. Zijn onvermoeibare gebeden en plannen deden de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap groeien tot haar huidige grootte, haar invloed en haar belang.

Zijn grootste zorg, waar hij zijn gehele leven aan wijdde, was het volbrengen van de missie van de Beloofde Messias^{as}, namelijk om de boodschap van de ware Islam in haar zuiverste vorm, te verspreiden tot in alle hoeken van de wereld.

Zijn scherpzinnige intelligentie en inzicht, zijn brede zowel als diepgaande wetenschappelijke kennis en bovenal zijn door God geschenken wijsheid stelde hem in staat om een enorme hoeveelheid boeken, toespraken en nog veel meer te schrijven. Zijn oeuvre is zo immens, dat het nog vele jaren zal duren voordat alles gepubliceerd zal zijn.

De betekenis en omvang van zijn werk voor de Islam zal een blijvende invloed hebben voor de komende generaties.

Opmerkingen van de Uitgever

De Koranverzen zijn genummerd met inbegrip van het eerste vers van de *Surah*, 'In naam van Allah ...'. Dit betekent dat de verzen in onze referenties een nummer hoger zijn dan in bepaalde uitgaven van de Koran, die dit eerste vers niet meetellen in de nummering. Vers 2:23 kan dus in sommige Korans genummerd zijn als 2:22.

De naam Mohammed^{sa}, de Heilige Profeet^{sa} van de Islam, wordt gevolgd door het teken ^{sa}, dat een afkorting is van de groet (ﷺ) *Sallallahu Alaihi Wasallam* (mogen vrede en de zegeningen van Allah met hem zijn). De namen van de andere profeten worden gevolgd door het symbool ^{as}, een afkorting voor (ﷺ/ﷺ) *Alaihissalām/Alaihimussalām* (vrede zij met hem). De actuele begroetingen zijn over het algemeen niet voluit genoemd, maar desalniettemin moeten zij als voluit genoemd worden beschouwd. Het symbool ^{ra} wordt gebruikt voor de namen van zowel de metgezellen van de Heilige Profeet^{sa} als die van de Beloofde Messias^{as}. Het betekent (ﷺ/ﷺ/ﷺ) *Radi Allahu anhu/anha/anhum* (moge Allah verheugd zijn over hem/haar/hen). ^{rh} staat voor (ﷺ) *Rahimahullahu Ta'ālā* (moge Allah's zegeningen op hem zijn). ^{at} staat voor (ﷺ) *Ayyadahullahu Ta'ālā* (moge Allah, de Verhevene hem helpen).

Voorwoord

Het stemt mij tot dankbaarheid, dat God mij in staat heeft gesteld een uitgave uit te brengen over het leven van de Heilige Profeet Mohammed^{sa}. Ik hoop van harte dat deze bescheiden poging een grote bijdrage zal leveren tot het wegnemen van bestaande misverstanden over de Islam en zijn Stichter^{sa}.

Dit boek bestaat uit twee delen. Het eerste deel bespreekt de biografie van de Heilige Profeet Mohammed^{sa} en het tweede deel beschrijft zijn karakter. Aan het einde van het boek is een index opgenomen en zijn in de voetnoten belangrijke bronnen terug te vinden.

De Heilige Profeet Mohammed^{sa} heeft gezegd: “Hij, die de mens niet dankbaar is, is ook niet naar God toe dankbaar”, en daarom wil ik mijn bijzondere dank uitspreken aan de leden die de totstandkoming van deze uitgave mogelijk hebben gemaakt: Tahir Joemmanbaks en Nabeel Siddiqie. Leden van de vertaal commissie hebben mij ook geholpen met hun waardevolle adviezen: Abdulhaq Compier, Abdul Hamid van der Velden, Usman Ahmed en Ataul-Latief Verhagen.

Mahmood Altaf

Secretaris Publicaties

Ahmadiyya Moslim Gemeenschap Nederland

Inhoudsopgave

Deel I: Het leven van Mohammed^{sa}	11
Arabië in de tijd van de geboorte van de Profeet ^{sa}	12
De geboorte van de Profeet ^{sa}	17
Het verbond van Hilful-Fudul.....	17
Huwelijk van de Heilige Profeet ^{sa} met Khadija ^{ra}	20
Het bevrijden van slaven en Zaid ^{ra}	21
De Profeet ^{sa} ontvangt zijn eerste openbaring	22
De eerste bekeerlingen.....	25
Vervolging.....	26
Vervolging van gelovige slaven.....	28
Vervolging van gelovige burgers	31
Wreedheden begaan tegen de Heilige Profeet ^{sa}	32
De boodschap van de Islam.....	34
Afvaardiging op bezoek bij Abu Talib.....	36
Emigratie naar Abessinïë.....	37
Umar ^{ra} accepteert de Islam	41
De vervolging intensiveert	43
De reis naar Taïf	45
De Islam verspreid zich naar Medina	50
Visioen.....	52

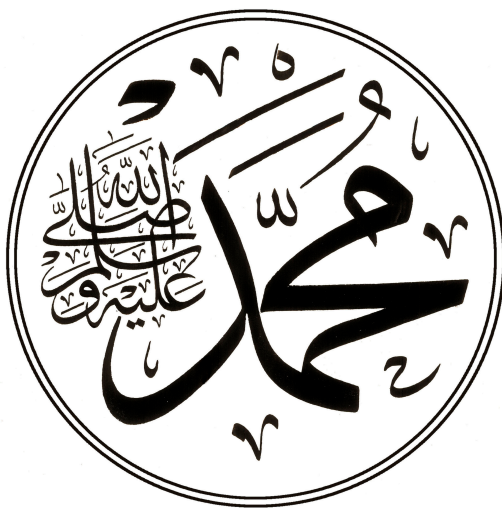
Voorspelling over de overwinning van de Romeinen	53
De eerste gelofte van Aqaba	57
De Hijra.....	59
Suraja ^{ra} achtervolgt de Profeet ^{sa}	61
De Heilige Profeet ^{sa} komt aan in Medina.....	64
Abu Ayyub Ansari ^{ra} als gastheer van de Profeet ^{sa}	66
Getuigenis van Anas ^{ra} over de Profeet ^{sa}	68
Leven onveilig in Medina	69
Plannen om Moslims in Medina te vervolgen.....	70
De Profeet ^{sa} sluit broederschap tussen Moslims	71
Het verdrag tussen verscheidene stammen van Medina	72
Mekka bereid zich voor om Medina aan te vallen	76
De Slag van Badr	79
Een grote profetie vervuld	86
De gevangenen van de Slag van Badr.....	89
De Slag van Uhud.....	90
Overwinning omgezet naar nederlaag.....	94
Het gerucht over de dood van de Profeet ^{sa} bereikt Medina.....	101
Het verbod op alcohol	105
Complotten tegen de Moslims	107
Het incident van Bir-e-Maunah	111
Confrontatie met de Banu Mustaliq.....	113
De Loopgravenoorlog.....	116
Een ongelijke strijd.....	119
Het verraad van de Banu Quraiza.....	123
De beschrijving van de gelovigen en de huichelaars.....	126
Eerbied aan de doden binnen de Islam.....	128
De hevigheid van de aanvallen op Moslims	129
Het bondgenootschap valt uiteen.....	131
De Banu Quraiza bestraft	135
Het oordeel van Sa'd ^{ra} volgens de Bijbel	138

Heeft de Profeet ^{sa} geprobeerd de oorlog voort te zetten?.....	141
Leerstellingen van het Jodendom en het Christendom over oorlog	145
De Heilige Koran over oorlog en vrede.....	147
Richtlijnen van de Profeet ^{sa} over oorlogsvoering.....	159
Incidentele aanvallen door de ongelovigen	163
De Profeet ^{sa} trekt op naar Mekka met vijftienhonderd volgelingen.....	164
Het verdrag van Hudaibiya	169
Brieven van de Profeet ^{sa} naar verschillende koningen	173
Brief aan de koning van Iran	180
Brief aan de Negus	183
Brief aan de vorst van Egypte	185
Brief aan de leider van Bahrein	187
De val van Khaibar	189
Drie interessante gebeurtenissen	191
Het visioen van de Profeet ^{sa} vervuld	194
De huwelijken van de Heilige Profeet ^{sa}	196
Khalid bin Walid ^{ra} en Amr bin Al-Ās ^{ra} worden Moslim	197
De Slag van Mauta	198
De Profeet ^{sa} trekt op naar Mekka met tienduizend volgelingen.....	203
De val van Mekka	206
De Profeet ^{sa} treedt Mekka binnen.	209
Afgodsbeelden verwijderd uit de Ka'bah.....	216
De Profeet ^{sa} vergeeft zijn vijanden.....	219
Ikrama ^{ra} bekeert zich tot de Islam.....	221
De Slag van Hunain.....	224
“De Profeet ^{sa} van God roept u”	226
Een gezworen vijand wordt een trouwe vriend	230
De Profeet ^{sa} verdeelt de oorlogsbuit	231
Het complot van Abu Amir	234
De veldtocht van Tabuk	235
De laatste bedevaart.....	239

De Heilige Profeet ^{sa} kondigt zijn naderende dood aan.....	245
De laatste dagen van de Heilige Profeet ^{sa}	248
Het overlijden van de Heilige Profeet ^{sa}	250
Het overlijdensbericht bereikt de Metgezellen	252
Deel II: Het karakter van Mohammed^{sa}	256
De persoonlijkheid en het karakter van de Profeet ^{sa}	257
De zuiverheid van geest en de fysieke reinheid van de Heilige Profeet ^{sa} ..	258
Wat at en dronk de Heilige Profeet ^{sa} ?	260
De kleding van de Heilige Profeet ^{sa}	265
Het eenvoudig leven van de Heilige Profeet ^{sa}	267
Relatie met God.....	268
Afdoening voor boetedoening	279
Houding tegenover zijn vrouwen	280
Hoge morele kwaliteiten.....	282
Zijn zelfbeheersing.....	284
Rechtvaardigheid en eerlijke behandeling	286
Mededogen voor de armen.....	289
Opkomen voor de rechten van de armen	293
Behandeling van slaven.....	295
Behandeling van vrouwen.....	297
Houding tegenover de doden.....	302
Zorg voor de bureu.....	302
Zorg voor familieleden	304
In goed gezelschap zijn.....	308
Waken over het geloof van mensen.....	308
Fouten van anderen door de vingers zien	309
Geduld in tijden van tegenspoed	313
Wederzijdse samenwerking.....	314
Betrouwbaarheid	315
Nieuwsgierigheid.....	317
Eerlijk handeldrijven	318

Pessimisme	319
Dierenmishandeling.....	319
Tolerantie in religieuze zaken.....	321
Moed.....	321
Zorgzaamheid voor de ongeletterden.....	322
Het naleven van verdragen	322
Eerbied voor dienaren van de mensheid	323
Het leven van de Heilige Profeet ^{sa} is als een open boek	323
Index	327

Het leven van Mohammed^{sa}

Arabië in de tijd van de geboorte van de Profeet^{sa}

De Profeet^{sa} werd geboren in Mekka in augustus 570. Bij zijn geboorte kreeg hij de naam Mohammed^{sa} wat “De Geprezene” betekent.

Om zijn leven en zijn karakter te begrijpen is het van belang dat we enig idee hebben van de situatie in Arabië gedurende deze periode.

Toen hij werd geboren heerste er in bijna geheel Arabië een polytheïstische vorm van religie. De voorouders van de Arabieren zijn terug te herleiden tot aan Abraham^{as}. Zij wisten dat Abraham^{as} een profeet was die een monotheïstische leer verkondigde. Desondanks hielden zij er polytheïstische denkbeelden op na en praktiseerden zij polytheïstische gewoontes. Ter verdediging voerden zij aan dat sommige mensen beter in staat zijn om in contact te treden met God en dat hun bemiddeling voor anderen door God wordt geaccepteerd. Voor een gewone sterveling is het moeilijk om God te bereiken. Zij hebben anderen nodig om voor hun te bemiddelen en zo Gods welbehagen en hulp te verkrijgen. Op deze manier waren zij in staat om hun respect voor Abraham^{as} te combineren met hun eigen polytheïstische overtuigingen. Abraham^{as}, zo zeiden zij, was een heilig man die in staat was om God te bereiken zonder tussenkomst, terwijl gewone Mekkanen hiertoe niet in staat waren. Om die reden hadden zij afgodsbeelden gemaakt van heilige en rechtvaardige mensen welke zij aanbaden en aan wie zij offers brachten om zo, via hun, God te behagen. Deze houding was primitief, onlogisch en vol met gebreken. Maar de Mekkanen waren hier niet bezorgd over. Zij hadden al lange tijd geen monotheïstische leider gehad, en als polytheïsme zich eenmaal heeft geworteld, verspreidt het zich ongelimiteerd en groeit het aantal goden. Er wordt gezegd dat ten tijde van de geboorte van de Profeet^{sa}, alleen al in de Ka’bah, de Heilige Moskee van de Islam

en het huis van aanbidding gebouwd door Abraham^{as} en zijn zoon Ismaël^{as}, zich meer dan 360 afgodsbeelden bevonden. Het lijkt erop dat de Mekkanen voor elke dag van het maanjaar een afgodsbeeld hadden. In andere grote centra bevonden zich andere afgoden zodat we mogen aannemen dat elk deel van Arabië doordrongen was van polytheïstische denkbeelden.

De Arabieren hechtten veel waarde aan hun taalgebruik. Zij waren erg geïnteresseerd in hun spreektaal en in de ontwikkeling ervan. Hun intellectuele ambities daarentegen waren zeer gering. Van geschiedenis, geografie, wiskunde en dergelijke wisten zij niets, maar aangezien zij een woestijnvolk waren en hun weg in de woestijn moesten zien te vinden zonder de hulp van oriëntatiepunten, hadden zij een grote belangstelling voor sterrenkunde ontwikkeld. Scholen bestonden er niet in Arabië. Gesteld wordt dat er in Mekka slechts een paar mensen waren die konden lezen en schrijven.

Moreel gezien waren de Arabieren een tegenstrijdig volk. Naast een totaal gebrek aan morele normen en waarden, bezaten zij echter tegelijkertijd een aantal bewonderenswaardige kwaliteiten. Zo konden zij zich volledig te buiten gaan aan overmatig drankgebruik. Dronken worden en vervolgens volkomen onder invloed ronddolen was voor hen eerder een deugd dan een zonde. Hun opvatting van een echte heer was iemand die zijn vrienden en burens trakteerde op een drinkgelag. Elke rijke man hield op zijn minst vijf keer per dag een drinkgelag. Gokken was voor hun een volkssport die zij tot een ware kunst hadden verheven. Zij gokten niet om rijk te worden. Van de winnaars werd verwacht dat zij hun vrienden vermaakten. In tijden van oorlog werden fondsen geworven door middel van het gokken. Zelfs heden ten dage kennen wij het systeem van obligatiefondsen om geld in te zamelen voor oorlogsvoering. Dit concept is in onze

tijd nieuw leven ingeblazen door de Europeanen en de Amerikanen, maar zij moeten niet vergeten dat zij hierin alleen de Arabieren kopiëren. Als er een oorlog uitbrak, hielden de Arabische stammen gokfestijnen en de stam die won moest het grootste deel van de oorlogskosten dragen.

De Arabieren kenden geen sociale voorzieningen om hun levensstandaard te verbeteren. Het meest voorkomende en uitgeoefende beroep was het handeldrijven en daarvoor stuurden zij handelskaravanen naar ver gelegen gebieden zoals Abessinië (het huidige Ethiopië), Syrië, Palestina en zelfs India. De rijken onder hen waren grote liefhebbers van Indiase zwaarden. Hun kleding betrokken zij voornamelijk uit Jemen en Syrië. Handelscentra fungeerden als steden, de rest van Arabië, met uitzondering van Jemen en een aantal noordelijke provincies, was woestijnland bevolkt door Bedoeïenen. Er bestonden geen permanente nederzettingen, of stedelijke gebieden. De stammen hadden het land onderling verdeeld zodat de stamleden zich vrij konden bewegen in hun eigen gebieden. Wanneer de watervoorraden op een plek uitgeput raakten, verhuisden zij naar een andere plek en vestigden zich daar. Hun vermogen bestond uit schapen, geiten en kamelen. Van de wol maakten zij kleden en van de huiden maakten zij tenten. Wat er overbleef verkochten zij op de markt. Goud en zilver waren geen onbekende, maar zeer zeldzame bezittingen. De armen en gewone mensen maakten onder meer lekker ruikende middeljes en ornamenten van schelpen (o.a. kauri). Meloenzaden werden schoongemaakt, gedroogd en aan elkaar geregen om er halskettingen van te maken.

Criminaliteit en immoraliteit vierden hoogtij. Diefstal kwam zelden voor, maar berovingen waren aan de orde van de dag. Het werd als

een geboorterecht beschouwd om anderen aan te vallen en te beroven. Daar tegenover waren zij, meer dan wie dan ook, mensen van hun woord. Wanneer iemand bij een machtige leider of een stam om bescherming vroeg, dan waren deze vanuit hun eer verplicht hem te beschermen. Als dit niet gebeurde, dan verloor de stam zijn aanzien in heel Arabië.

Dichters genoten een hoog aanzien en werden geëerd als waren zij nationale leiders. Van leiders werd verwacht dat deze welbespraakt waren en zelf ook in staat waren om een vers te dichten. Gastvrijheid was uitgegroeid tot een nationale deugd. Een verdwaalde reiziger werd bij aankomst in het hoofdkwartier van een stam behandeld als een geëerde gast. De beste dieren werden voor hem geslacht en de grootst mogelijke zorg werd aan hem besteed. Het maakte niet uit wie de bezoeker was, het was al voldoende dat er een bezoeker kwam. Bezoek verhoogde de status en zorgde voor een beter aanzien van een stam. Het was daarom een plicht voor elke stam om een bezoeker te eren. Door de bezoeker te eren, eerde de stam zichzelf. In deze Arabische maatschappij hadden vrouwen geen enkele status en geen rechten en men vond het niet verkeerd om babymeisjes te doden. Het is echter een vergissing om te denken dat kindermoord in het hele land werd toegepast. Een dergelijk misdadig gebruik zou niet hebben kunnen gedijen in het hele land, aangezien dit zou hebben geleid tot een volledig uitsterven van het ras. De waarheid echter is dat in Arabië, en in feite ook in India of enig ander land waar kindermoord ooit heeft bestaan, zich dit heeft beperkt tot bepaalde families. De Arabische families die dit gebruik toepasten hadden ofwel een overdreven beeld van hun sociale status of ze werden hiertoe gedwongen door andere zaken. Mogelijkerwijs konden ze geen geschikte kandidaten vinden voor hun huwbare dochters en doodden zij daarom op voorhand de babymeisjes. Het kwalijke van dit gebruik

is het barbaarse en de wreedheid waarop en niet de schaal waarop dit gebeurde. Om de baby's te doden werden er verschillende methoden gebruikt, zoals het levend begraven van de baby of door middel van verwurging.

In deze Arabische samenleving werden alleen biologische moeders beschouwd als een moeder. Stiefmoeders werden niet beschouwd als moeders en het was een zoon niet verboden om met zijn stiefmoeder te trouwen na de dood van zijn vader. Polygame huwelijken waren heel normaal en er was geen limiet aan het aantal vrouwen dat een man kon huwen. Het was zelfs mogelijk dat één en dezelfde persoon meerdere zussen tegelijkertijd als vrouw kon nemen.

De ergste wreedheden door strijdende partijen vonden plaats tijdens oorlogen. Als de onderlinge haat zo groot was, aarzelden zij niet om de lichamen van de gewonden open te rijten, de organen eruit te halen en deze te kannibaliseren. En ze aarzelden niet om de lichamen van hun tegenstanders te verminken. Het afsnijden van de neus of de oren of het uitsteken van de ogen was een veel voorkomende vorm van hun wreedheid. Slavernij was wijdverspreid. Zwakkere stammen werden tot slaven gemaakt. Een slaaf had geen enkel recht. Iedere meester kon doen en laten wat hij wilde met zijn slaven. Er kon niets worden ondernomen tegen een meester die zijn slaaf mishandelde. Een meester kon zijn slaaf vermoorden zonder hiervoor berecht te worden. Zelfs als een meester de slaaf van een andere vermoordde vond er geen veroordeling plaats. Het enige wat van hem werd verlangd was dat hij de benadeelde meester voldoende compenseerde. Slavinnen werden gebruikt om seksuele verlangens te bevredigen. De kinderen die hieruit voortkwamen werden ook als slaven behandeld. Slavinnen die moeders werden bleven slavinnen. In termen van be-

schaving en sociale vooruitgang waren de Arabieren een zeer achtergebleven volk. Vriendelijkheid en fatsoen was hun onbekend. Vrouwen hadden de slechtst mogelijke status. Toch bezaten de Arabieren ook nog enkele deugden. Persoonlijke moed is daar een voorbeeld van en kon soms een zeer hoog niveau bereiken.

De geboorte van de Profeet^{sa}

Het was onder dit volk dat de Heilige Profeet^{sa} van de Islam werd geboren. Zijn vader Abdullah stierf voor zijn geboorte en zoals gebruikelijk nam de grootvader, Abdul Muttalib, de zorg voor hem en zijn moeder Amina over. Mohammed^{sa} werd als kind gezoogd door een boerin die in de buurt van Taif woonde. Het was in die tijd in Arabië gebruikelijk om kinderen onder te brengen bij plattelandsvrouwen, die vervolgens de taak hadden om de kinderen op te voeden, taalvaardigheid bij te brengen en in een goede lichamelijke conditie te houden. Toen de Profeet^{sa} zes was overleed zijn moeder tijdens de reis van Medina naar Mekka en werd onderweg begraven. Hij werd naar Mekka gebracht door een slavin en daar overgedragen aan zijn grootvader. Toen hij acht jaar was stierf ook zijn grootvader. Zijn grootvader had in zijn testament vast laten leggen dat zijn oom, Abu Talib zijn voogd zou worden.

De Profeet^{sa} heeft twee of drie keer de gelegenheid gehad om naar het buitenland te reizen. Eén daarvan was op twaalfjarige leeftijd, toen hij zijn oom Abu Talib vergezelde naar Syrië. Het lijkt erop dat hij gedurende deze reis alleen naar de zuidoostelijke steden van Syrië is geweest aangezien er nergens in de historische annalen over deze reis melding wordt gemaakt van steden zoals Jeruzalem. Vanaf die tijd tot aan zijn volwassenheid bleef hij in Mekka.

Het verbond van Hilful-Fudul

Al in zijn jonge jaren besteedde hij zijn tijd aan filosofie en meditatie. Hij liet zich nooit in met ruzies van anderen, anders dan alleen om deze te beëindigen. Er wordt gezegd dat de stammen van Mekka en de omliggende gebieden, moe van alle voortdurende bloedvetes, besloten hadden om samen een verbond op te richten met als doel om slachtoffers van agressie en onrecht bij te staan. Toen de Heilige Profeet^{sa} hierover hoorde, nam hij met genoegen zitting in deze groep. Het motto van dit verbond luidde als volgt:

Leden van dit verbond zullen degenen die onderdrukt worden helpen en hun rechten weer in ere herstellen, zolang als zich nog een laatste druppel water in de zee bevindt. En als zij dit niet doen, dan zullen zij de slachtoffers compenseren vanuit hun eigen bezittingen.¹

Het schijnt dat geen enkel lid van dit verbond ooit was aangesproken om zich te houden aan de verplichtingen welke zij waren aangegaan. De Heilige Profeet^{sa} echter, kreeg deze kans nadat hij zijn Roeping openbaar had gemaakt. Abu Jahl, een stamhoofd uit Mekka, was zijn grootste vijand. Hij riep iedereen op om de Profeet^{sa} sociaal te boycotten en publiekelijk te vernederen. Het was in die tijd dat iemand van buiten de stad naar Mekka kwam. Abu Jahl was deze man geld verschuldigd, maar weigerde dit terug te betalen. De man vertelde dit aan de mensen in Mekka waarop een groep opgeschoten jongelui, die erop uit waren om de Profeet^{sa} te provoceren, hem zei dat hij de Profeet^{sa} hiervoor moest benaderen. Zij gingen er van uit dat de Profeet^{sa} niets durfde te doen uit angst vanwege de oppositie tegen hem in het algemeen en de reactie van Abu Jahl in het bijzonder. Als hij zou weigeren om deze man te helpen, dan zou men hem kunnen beschuldigen van het feit dat hij zijn gelofte aan het verbond had geschonden.

¹ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 1, blz. 154, Egypte, 1932.

Echter, als hij niet zou weigeren en ervoor zou kiezen om Abu Jahl te verzoeken de lening terug te betalen, dan was de kans groot dat Abu Jahl op arrogante wijze zijn verzoek zou afwijzen.

De man ging naar de Profeet^{sa} en beklagde zich bij hem over Abu Jahl. De Profeet^{sa} aarzelde geen moment, stond op en ging met de man mee naar Abu Jahl's huis en klopte op de deur. Abu Jahl kwam naar buiten en zag dat zijn schuldeiser samen met de Profeet^{sa} voor de deur stond. De Profeet^{sa} begon over de lening en stelde Abu Jahl voor om deze terug te betalen. Abu Jahl was overrompeld en, zonder ook maar een woord van protest, betaalde hij in één keer alles terug. Toen de andere stamhoofden van Mekka dit hoorden bespotten zij Abu Jahl en vertelden hem hoe slap en absurd zijn optreden was gebleken. Terwijl hij iedereen opriep om de Profeet^{sa} sociaal te boycotten, deed hij precies het tegenovergestelde. Hij deed exact wat de Profeet^{sa} hem opdroeg en betaalde de lening zonder enige aarzeling direct terug. Ter zelfverdediging pleitte Abu Jahl dat elk ander persoon precies hetzelfde zou hebben gedaan. Hij vertelde hen dat, toen hij de Profeet^{sa} voor zijn deur zag staan, hij aan beide zijden van de deur ook twee wilde kamelen zag staan die klaar stonden om hem aan te vallen.² Een verklaring voor wat er werkelijk is gebeurd is er niet. Was het een bovennatuurlijke verschijning om Abu Jahl van zijn stuk te brengen of het indrukwekkende voorkomen van de Profeet^{sa} die deze hallucinatie veroorzaakte? Een man, gehaat en geboycot door de gehele stad, had de moed om in zijn eentje naar een leider van die stad te gaan en te eisen dat een lening terugbetaald moest worden. Misschien was dit zo onverwachts en beangstigd geweest voor Abu Jahl dat hij op dat moment vergat wat hij gezworen had tegen de Profeet^{sa} en zich gedwongen voelde om precies te doen wat de Profeet^{sa} hem

² Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 29-30, Egypte, 1936.

vroeg.

Huwelijk van de Heilige Profeet^{sa} met Khadija^{ra}

Toen de Profeet^{sa} ongeveer vijftientwintig was, had de reputatie van zijn integriteit en barmhartigheid zich verspreid door de gehele stad. Mensen wezen vol bewondering met hun vingers naar hem en zeiden dat hij een man was die vertrouwd kon worden. Zijn reputatie kwam ook ter ore van een rijke weduwe die Abu Talib, de oom van de Profeet^{sa}, benaderde met het verzoek om één van haar handelskaravanen naar Syrië door zijn neef te laten leiden. Abu Talib stelde dit voor aan de Profeet^{sa} die hiermee instemde. De expeditie bleek zeer succesvol en winstgevender dan verwacht. De rijke weduwe Khadija^{ra} was ervan overtuigd dat het succes van de onderneming niet alleen te danken was aan de gunstige markt in Syrië, maar ook aan de integriteit en de kundigheid van haar leider. Zij vroeg haar slaaf, Maisara, hier naar en hij bevestigde haar vermoeden. Hij vertelde haar dat de eerlijkheid en voorkomendheid waarmee deze jonge leider de karavaan had geleid, slechts door weinig anderen kon worden geëvenaard. Het verslag maakte veel indruk bij Khadija^{ra}. Khadija^{ra} was veertig jaar en al twee keer weduwe. Zij stuurde een vriendin van haar naar de Profeet^{sa} om uit te zoeken of hij overgehaald kon worden om met haar te trouwen. De vrouw ging naar de Profeet^{sa} en vroeg hem waarom hij nog niet getrouwd was. De Profeet^{sa} antwoorde dat hij daar niet rijk genoeg voor was. De bezoeker vroeg aan hem of hij ermee in zou stemmen om te trouwen als er een rijke en respectabele vrouw gevonden zou worden. De Profeet^{sa} vroeg hierop wie deze vrouw zou kunnen zijn en de bezoeker vertelde hem dat het Khadija^{ra} was. De Profeet^{sa} verontschuldigde zich en zei dat Khadija^{ra} maatschappelijk gezien te hooggeplaatst was voor hem. De bezoeker beloofde hem dat zij er voor ging zorgen dat dit geen beletsel zou vormen. De Profeet^{sa} zei dat hij in dat geval niets anders kon doen dan met het huwelijk in

te stemmen. Khadija^{ra} stuurde hierop een bericht naar de oom van de Profeet^{sa}. Het huwelijk tussen de Profeet^{sa} en Khadija^{ra} werd vastgesteld en voltrokken. Een arme man, wees sinds zijn jeugd, kreeg voor het eerst zicht op voorspoed. Hij werd rijk, echter de wijze waarop hij gebruik maakte van deze rijkdom is een grote les voor de hele mensheid.

Het bevrijden van slaven en Zaid^{ra}

Khadija^{ra} was rijk en de Profeet^{sa} arm en na hun huwelijk bedacht Khadija^{ra} zich dat deze ongelijkheid hun geluk in de weg zou staan. Zij stelde voor om al haar bezittingen en al haar slaven aan hem over te dragen. Nadat de Profeet^{sa} zich ervan had overtuigd dat Khadija^{ra} dit oprecht meende, verklaarde hij dat hij direct alle slaven van haar zou vrijlaten zodra hij ze overgedragen kreeg. En dat is precies wat hij deed. Bovendien verdeelde hij het grootste deel van de bezittingen die hij van Khadija^{ra} had gekregen onder de armen. Onder de slaven die hij had bevrijd was ook ene Zaid^{ra}. Hij bleek intelligenter en slimmer dan de anderen. Hij kwam uit een respectabele familie, was ontvoerd in zijn jeugd en na meerdere keren doorverkocht te zijn is hij uiteindelijk in Mekka terecht gekomen. De net vrijgelaten, jonge Zaid^{ra} zag al snel in dat het beter was om zijn nieuw verkregen vrijheid in te ruilen om als dienaar te blijven werken voor de Profeet^{sa} dus toen de Profeet^{sa} de slaven bevrijdde, weigerde Zaid^{ra} om vrijgelaten te worden en vroeg toestemming om bij de Profeet^{sa} te blijven. Zaid^{ra} bleef en naarmate de tijd verstreek werd zijn band met de Profeet^{sa} hechter. Ondertussen waren Zaid's vader en oom nog steeds op zoek naar hem en hoorden dat hij in Mekka was. In Mekka aangekomen spoorden zij hem op tot aan het huis van de Profeet^{sa}. Zij kwamen aan bij de Profeet^{sa} en vroegen hem om Zaid^{ra} vrij te laten en boden zelfs aan om Zaid^{ra} af te kopen tegen elke prijs die de Profeet^{sa} zou vragen. De Profeet^{sa} zei dat Zaid^{ra} een vrij man was en met hen

mee kon gaan wanneer hij maar wilde. Hij riep Zaid^{ra} en bracht hem naar zijn vader en oom. Nadat ze elkaar hadden begroet en hun tranen van blijdschap waren gedroogd, vertelde de vader van Zaid^{ra} dat hij volgens zijn vriendelijke Meester een vrij man was en dat zijn moeder erg veel verdriet had door zijn vermissing. Het zou daarom beter voor hem zijn om terug te keren naar huis. Zaid^{ra} antwoorde hierop; “Oh vader, wie houdt er nou niet van zijn ouders? Mijn hart is vol liefde voor u en mijn moeder, maar ik ben zoveel van deze man (Mohammed^{sa}) gaan houden dat ik het mij niet kan voorstellen om zonder hem verder te leven. Ik heb u ontmoet en gezien en dat maakt mij erg gelukkig, maar weggaan bij Mohammed^{sa} kan ik niet aan”. De vader en oom van Zaid^{ra} deden hun uiterste best om Zaid^{ra} alsnog over te halen met hen mee terug te gaan naar huis, maar Zaid^{ra} weigerde. Toen de Profeet^{sa} dit hoorde zei hij: “Zaid^{ra} was al een vrij man, maar vanaf vandaag is hij mijn zoon.”³ Toen de vader en de oom merkten hoe diep de genegenheid was tussen Zaid^{ra} en de Profeet^{sa}, besloten zij terug te keren naar huis en bleef Zaid^{ra} achter bij de Profeet^{sa}.

De Profeet^{sa} ontvangt zijn eerste openbaring

Toen de Profeet^{sa} de leeftijd van dertig gepasseerd was, nam zijn liefde voor God en de liefde om Hem te aanbidden steeds meer toe. Zich verzettend tegen de misstanden, de criminaliteit en de zedeloosheid van de mensen in Mekka, koos hij ervoor om te mediteren op een plek die zich op twee tot drie mijl afstand bevond van Mekka. Deze plek bevond zich op de top van een heuvel waar zich tussen de rotsen een soort grot had gevormd. Zijn vrouw Khadija^{ra} maakte genoeg eten voor hem klaar waarmee hij zich voor meerdere dagen kon

³ Usdul-Ghabah, Vol. 2, blz. 225, Riyad, Hijra 1285.

terugtrekken in de grot Hira.⁴ In de grot bad hij dag en nacht tot God. Toen hij veertig jaar oud was, zag hij een visioen. Het was in diezelfde grot. Hij zag iemand die hem opdroeg te reciteren. De Profeet^{sa} antwoordde hierop dat hij niet wist wat of hoe hij moest reciteren. De gedaante drong aan en uiteindelijk reciteerde de Profeet^{sa} de volgende verzen:

Verkondig de naam van uw Heer, de Schepper, die de mens uit een klont bloed schiep. Verkondig, en uw Heer is de meest Eerbiedwaardige, Die (de mens) door middel van de pen onderwees, Hij leerde aan de mens datgene wat deze niet kende.⁵

Deze verzen, de allereerste die zijn geopenbaard aan de Profeet^{sa}, werden onderdeel van de Koran zoals alle andere verzen die later geopenbaard zouden worden. Deze eerste verzen hebben een enorme betekenis. Ze bevelen de Profeet^{sa} om op te staan en voorbereid te zijn om de naam van de Ene God te verkondigen. De Ene Schepper – van de Profeet^{sa} en alle anderen- Die de mens heeft geschapen en Die de liefde voor God en voor zijn medemens in zijn aard heeft geplant. De Profeet^{sa} werd bevolen om de boodschap van deze God te verkondigen en dezelfde God beloofde hem hierbij Zijn hulp en bescherming. De verzen voorspelden een tijd waarin de mensheid met allerlei zaken kennis zou leren maken door middel van de pen en zij zouden in zaken worden onderwezen waarover eerder nog geen kennis was. Deze verzen zijn in principe een samenvatting van de Koran. Alles wat in latere openbaringen aan de Profeet^{sa} geleerd zou worden, staat in essentie in deze verzen. Met deze verzen werd de basis gelegd voor een tot nu toe ongekennde spirituele vooruitgang van de mens. De betekenis en uitleg van deze verzen kunnen gevonden worden in de

⁴ Sahih Bukhari, Kitabu Bad'il-Wahi.

⁵ De Heilige Koran 96:2-6.

commentaren van de Heilige Koran. Wij verwijzen er hier naar, omdat de openbaring van deze verzen één van de grootste gebeurtenissen in het leven van de Profeet^{sa} kenmerkt. Nadat de Profeet^{sa} deze openbaring had ontvangen was hij erg huiverig voor de verantwoordelijkheid waarvan God had besloten deze op zijn schouders te leggen. Ieder ander persoon zou in zijn plaats ontzettend trots geweest zijn en het gevoel hebben een heel belangrijk persoon geworden te zijn. De Profeet^{sa} was anders. Hij was in staat grootse dingen te bereiken, maar liep er niet mee te koop. Na deze overweldigende gebeurtenis kwam hij bleek en erg overstuur thuis. Khadija^{ra} vroeg hem wat er was gebeurd en hij vertelde haar het hele voorval en sprak over zijn angst, zeggende: “Ik ben maar een zwak mens, hoe moet ik de verantwoordelijkheid dragen welke God op mijn schouders wil leggen?” Khadija^{ra} antwoordde onmiddellijk:

God is getuige, Hij zou u deze Boodschap niet hebben gezonden als u zou falen en ongeschikt zou blijken te zijn, waarna Hij u dan zou laten vallen. Hoe kan God zoiets doen, terwijl u vriendelijk en attent bent voor uw familie, u de armen en hulpbehoevenden helpt en hun lasten draagt? U herstelt de deugden die uit ons land verdwenen waren. U behandelt gasten met eer en u helpt degenen die in nood verkeren. Kunt u door God worden onderworpen aan enige andere beproeving?⁶

Nadat zij dit had gezegd nam zij de Profeet^{sa} mee naar haar neef Waraqa bin Naufal. Hij was een Christen en nadat hij het hele verhaal had gehoord zei hij:

Ik weet zeker dat de engel die tot Mozes^{as} was nedergedaald, op

⁶ Sahih Bukhari, Kitabu Bad’il-Wahi.

u is nedergedaald.⁷

De eerste bekeerlingen

Het is onmiskenbaar dat Waraqa hier verwees naar de openbaring in Deuteronomium 18:18. Toen dit nieuws zowel Zaid^{ra}, de slaaf die was vrijgelaten door de Profeet^{sa} en nu ongeveer dertig jaar was, als Ali^{ra}, de elfjarige neef van de Profeet^{sa}, bereikte, zwoeren zij beiden hun trouw aan de Profeet^{sa}. Abu Bakr^{ra}, zijn jeugdvriend, was op dat moment buiten de stad. Bij zijn terugkomst hoorde hij van de unieke ervaring die de Profeet^{sa} had meegemaakt. Er werd hem verteld dat zijn vriend gek was geworden en beweerde dat hij via engelen Boodschappen van God ontving. Abu Bakr^{ra} had echter een volledig vertrouwen in de Profeet^{sa} en twijfelde er geen moment aan dat de Profeet^{sa} de waarheid sprak. Hij kende hem als een geestelijk gezonde en oprechte man. Hij ging naar het huis van de Profeet^{sa} en klopte aan. Nadat hij was binnengelaten vroeg hij de Profeet^{sa} wat er was gebeurd. De Profeet^{sa} begon zeer uitvoerig verslag uit te brengen omdat hij bang was dat Abu Bakr^{ra} het anders niet goed zou begrijpen. Abu Bakr^{ra} onderbrak hem en zei dat hij alleen wilde weten of er echt een engel tot hem was nedergedaald en hem een Boodschap van God had gebracht. De Profeet^{sa} begon weer met een hele verklaring, maar Abu Bakr^{ra} onderbrak hem weer. Hij wilde alleen een antwoord op de vraag of de Profeet^{sa} een Boodschap van God had gekregen. De Profeet^{sa} antwoordde hierop: "Ja" en Abu Bakr^{ra} zwoer daarop meteen zijn trouw aan hem. Nadat hij dit had gedaan, verklaarde hij dat elke uitleg afbreuk zou hebben gedaan aan zijn overtuiging. Hij kende de Profeet^{sa} al een hele lange tijd zeer persoonlijk. Hij twijfelde geen moment aan hem en hoefde geen argumenten te horen om overtuigd te

⁷ Sahih Bukhari, Kitabu Bad'il-Wahi.

worden van zijn oprechtheid.⁸

Deze kleine groep van Getrouwen waren toen de eerste gelovigen van de Islam: een vrouw op leeftijd, een elfjarige jongen, een ontheemde en bevrijde slaaf, een jeugdvriend en de Profeet^{sa} zelf. Dit was de gemeenschap die in stilte het besluit nam om het licht van God over de gehele wereld te verspreiden. Toen de mensen en hun leiders dit hoorden, lachten zij erom en verklaarden hen voor gek. Het was niet iets om bang voor te zijn of om er zorgen om te maken. Maar naarmate de tijd verstreek begon de waarheid te ontluiken en zoals de Profeet Jesaja^{as} jaren geleden zei, begonnen ‘wet op wet, wet op wet, eis op eis, eis op eis, hier wat, daar wat’ de openbaringen neer te dalen op de Profeet^{sa}. God sprak tot Mohammed^{sa} in ‘een andere taal’.⁹

Vervolging

De jongeren in het land begonnen zich te verbazen. Degenen die op zoek waren naar de waarheid werden enthousiast. Spot en hoon maakte plaats voor een toenemende goedkeuring en bewondering. Slaven, jonge mannen en achtergestelde vrouwen verzamelden zich om de Profeet^{sa}. In zijn boodschap en zijn leer was hoop voor de achtergestelden, de wanhopigen en de jeugd. Vrouwen dachten dat de tijd nabij was waarin hun rechten zouden worden hersteld. Slaven dachten dat de dag van hun vrijheid was aangebroken en jongeren dachten dat de deuren naar vooruitgang voor hun werden geopend. Toen spot veranderde in acceptatie en onverschilligheid veranderde in toewijding, begonnen de leiders van Mekka en de Staat zich echt zorgen te maken. Zij kwamen voor overleg bijeen. Ze waren het er over eens dat het bespotten en weghonen alleen niet de juiste manier

⁸ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 1, blz. 308-310, Egypte, 1932.

⁹ Jesaja 28:10-11.

was om deze dreiging aan te pakken. Besloten werd om een zwaarder middel toe te passen. Deze nieuwe stroming moest door middel van geweld in de kiem gesmoord worden. Er werd besloten tot vervolging over te gaan en een vorm van boycot in te voeren. Concrete maatregelen werden al snel genomen en Mekka raakte gauw verweekt in een ernstig conflict met de Islam. De Profeet^{sa} en zijn kleine gevolg werden niet langer meer gezien als een stel gekken, maar als een groeiende beweging die, als zij ongehinderd door zou blijven groeien, een gevaar zou kunnen gaan vormen voor de godsdienst, het aanzien, de gebruiken en de tradities van Mekka. De Islam dreigde de oude structuren van de Mekkaanse samenleving omver te werpen om vervolgens een nieuwe hemel en een nieuwe aarde te creëren. Dit betekende dat de oude hemel en het oude hart van Arabië moest verdwijnen. Voor de Mekkanen was het geen lachwekkende kwestie meer, maar was het een kwestie van leven en dood geworden. De Islam was een uitdaging geworden en Mekka ging deze uitdaging aan net zoals alle tegenstanders van profeten de uitdagingen met de profeten aangingen. Zij besloten niet om de dialoog aan te gaan, maar om met het zwaard deze gevaarlijke stroming met alle geweld te bestrijden. Niet door het volgen van het goede voorbeeld van de Profeet^{sa} en zijn volgelingen en niet door vriendelijke woorden te beantwoorden met vriendelijkheid, maar door het mishandelen van de onschuldigen en door degenen die vriendelijk waren te beledigen. Niet voor het eerst ontstond er in deze wereld een conflict tussen geloof en ongeloof; de krachten van Satan verklaarden de oorlog aan de engelen. Het handjevol gelovigen was niet bij machte om zich te verzetten tegen de aanvallen en het geweld van de ongelovigen. Een uiterst wrede vervolging begon. Vrouwen werden zonder pardon verminkt, mannen werden gedood. De slaven die de eed van gelofte hadden afgelegd aan de Profeet^{sa} werden over brandend zand en stenen gesleurd waardoor hun huid verschroeide en uiteindelijk verhoorde zoals bij dieren het

geval is. Jaren later, toen de Islam zich reeds lang had gevestigd, zag een vriend van Khabbāb bin Al-Arat, één van de eerste bekeerlingen, zijn ontblote lichaam en zag dat zijn huid helemaal was verhoornd en vroeg hem hoe dat kwam. Khabbāb^{ra} lachte en zei dat het niets voorstelde; het was niets meer dan een herinnering aan de beginjaren van de Islam, toen slaven, die zich bekeerden tot de Islam door de straten van Mekka werden gesleurd over de harde, warme zandgronden bezaaid met stenen.

Vervolging van gelovige slaven

De slaven die zich bekeerden, kwamen uit verschillende gemeenschappen. Zo was onder andere Bilal^{ra} van negroïde afkomst en Suhaib^{ra} een Griek. Ze hadden toen ook verschillende godsdiensten. Jabr^{ra} en Suhaib^{ra} waren Christenen, Bilal^{ra} en Ammār^{ra} waren afgodendienaren. De meester van Bilal^{ra} martelde hem door hem op hete zand te leggen, te bedekken met stenen en vervolgens jongens op zijn borst te laten springen. Op deze wijze probeerde hij Bilal^{ra} ertoe te bewegen om zijn geloof in Allah en de Profeet^{sa} te herroepen en de Mekkaanse goden, Lāt en Uzza, te vereren. Bilal^{ra} antwoordde alleen met: “*Ahad, Ahad ...* (God is Eén, God is Eén)”.¹⁰ De geïrriteerde Umayya droeg Bilal^{ra} over aan wat straatjongeren en vroeg hun om Bilal^{ra} met een touw om zijn nek over de scherpe stenen van de straten door de stad te sleuren. Ondanks dat het lichaam van Bilal^{ra} hevig bloedde bleef hij maar “*Ahad, Ahad...*” herhalen. Jaren later, toen de Moslims in Medina waren gevestigd en zij daar in betrekkelijke vrede konden leven en hun geloof belijden, stelde de Profeet^{sa} Bilal^{ra} aan als *Mu’azzin* (= degene die de gelovigen oproept tot het gebed). Omdat Bilal^{ra} van Afrikaanse afkomst was, kon hij de “*sh*” in het Arabisch voor *Ashhadu* niet uitspreken. De gelovigen van Medina lachten

¹⁰ Sirat Ibni Hisham, Vol. 1, blz. 339-340, Egypte, 1936.

hem uit om zijn gebrekkige uitspraak. De Profeet^{sa} wees hen terecht en vertelde hen hoe geliefd Bilal^{ra} was bij God vanwege zijn getoonde standvastigheid tijdens de Mekkaanse martelingen. Abu Bakr^{ra} kocht Bilal^{ra} en vele andere slaven vrij en zorgde dat hun vrijheid zeker werd gesteld. Eén van deze mensen was Suhaib^{ra}, een welvarende koopman. Zelfs toen hij al een vrij man was, bleven de Quraish hem lastigvallen. Toen de Heilige Profeet^{sa} Mekka verliet om zich te vestigen in Medina wilde Suhaib^{ra} hem vergezellen. De Mekkanen hielden hem echter tegen. Hij mocht van hun zijn in Mekka verkregen rijkdommen niet meenemen naar Medina. Hierop bood Suhaib^{ra} al zijn eigendommen aan in ruil voor een vertrek naar Medina. Dit aanbod werd door de Mekkanen geaccepteerd en zo kwam Suhaib^{ra} met lege handen aan in Medina. Toen hij de Profeet^{sa} zag en zijn verhaal had gedaan, werd hij door de Profeet^{sa} gefeliciteerd, die daarop tegen hem zei: “Dit was de beste koop uit uw leven”.

Het merendeel van de bekeerde slaven bleef zowel in geest als in de praktijk vasthouden aan hun geloof. Echter, er waren ook een aantal zwakkeren onder hen. Op een keer zag de Heilige Profeet^{sa} Ammār^{ra} kreunen van de pijn terwijl hij zijn tranen droogde. Toen de Profeet^{sa} dichterbij kwam vertelde Ammār^{ra} dat hij in elkaar was geslagen en gedwongen was zijn geloof in de Islam te herroepen. De Profeet^{sa} vroeg hem: “Maar geloofde u er dan werkelijk in, vanuit uw hart?” en toen Ammār^{ra} hier bevestigend op antwoordde, zei de Profeet^{sa} dat God hem zijn moment van zwakte zou vergeven.¹¹

De vader en moeder van Ammār^{ra}, Yasir^{ra} en Sumaiyyah^{ra}, werden ook vaak gemarteld door de ongelovigen. Na één van die keren, kwam de Profeet^{sa} toevallig langs. Overmand door emotie zei hij:

¹¹ Usdul-Ghabah, Vol. 4, blz. 44, Riyad, Hijra 1286.

“Familie van Yasir^{ra}, doorsta dit met geduld want God heeft voor jullie voorbereidingen getroffen in het Paradijs.”¹² Deze profetische woorden zouden spoedig vervuld worden. Yasir^{ra} bezweek aan de gevolgen van de martelingen en niet veel later werd zijn vrouw Sumaiyyah^{ra}, die al op leeftijd was, door Abu Jahl gedood met een speer.¹³

Een slavin genaamd Zunairah^{ra} verloor haar gezichtsvermogen door de martelingen van Abu Jahl.¹⁴ Abu Fukaih^{ra}, de slaaf van Safwan bin Umayya, werd op hete zand gelegd waarna zware en hete stenen op zijn borst werden geplaatst. Als gevolg van de pijn hiervan verloor hij zijn spraak. Andere slaven werden op soortgelijke manieren mishandeld.¹⁵

De begane wreedheden gingen verder dan een mens kon verdragen. Maar de eerste gelovigen verdroegen deze ontberingen omdat zij in hun harten werden gesterkt door de dagelijkse stem van God. De Koran werd geopenbaard aan de Profeet^{sa}, maar de geruststellende stem van God openbaarde zich dagelijks aan alle gelovigen. Zou dit niet het geval zijn geweest, dan hadden zij de wreedheden waaraan zij werden onderworpen nooit hebben kunnen verdragen. Zij waren verlaten door hun familie, vrienden en medemensen en hadden alleen nog maar God Die met hun was. Het maakte hen ook niet uit, in Zijn nabijheid stelden de wreedheden niets voor. Scheldpartijen waren als gebeden en de stenen voelden aan als fluweel.

¹² Sirat Ibni Hisham, Vol. 1, blz. 342, Egypte, 1936.

¹³ Usdul-Ghabah, Vol. 5, blz. 481, Riyad, Hijra 1280.

¹⁴ Usdul-Ghabah, Vol. 5, blz. 481, Riyad, Hijra 1280.

¹⁵ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 1, blz. 334, Egypte, 1932.

Vervolging van gelovige burgers

De gelovige, vrije burgers werden net zo wreed behandeld. Zij werden door hun ouders en stamhoofden op andere manieren vervolgd en gemarteld. Uthman^{ra} was een welvarende man van in de veertig. Toen de Quraish begonnen met de vervolging van de Moslims, bond zijn oom Hakam hem vast en mishandelde hem. Een dappere jonge man, Zubair bin Al-Awwām^{ra}, die later één van de grootste Moslim-generaals zou worden, werd door zijn oom opgerold in een mat. Vervolgens werd hij gemarteld door de mat vol te laten lopen met rook om hem zo te verstikken. Maar Zubair bin Al-Awwām^{ra} weigerde de Islam te verwerpen; de waarheid die hij had gevonden zou hij nooit meer opgeven.

Abu Dhar^{ra} behoorde tot de stam van Ghifār. Toen hij over de Profeet^{sa} hoorde, ging hij naar Mekka om nader onderzoek te doen. De Mekkanen hielden hem tegen en vertelden hem dat ze Mohammed^{sa} heel goed kenden en dat zijn Gemeenschap een eigen verzinsel was. Abu Dhar^{ra} liet zich hier niet door weerhouden en ging naar de Profeet^{sa}. Hij hoorde de Boodschap uit de eerste hand en bekeerde zich direct. Abu Dhar^{ra} vroeg of hij zijn geloof geheim kon houden voor zijn stam. De Profeet^{sa} antwoorde dat hij dit voor een paar dagen mocht doen. Maar toen hij door de straten van Mekka liep, hoorde hij hoe een gezelschap van Mekkaanse leiders de Heilige Profeet^{sa} bespottelijk maakten en valse beschuldigingen over hem uitten. Het lukte hem niet om zijn geloof langer geheim te houden en hij verklaarde op dat moment: “Ik getuig dat er geen God is dan Allah, dat Allah geen gelijke heeft en Mohammed^{sa} Zijn dienaar en Profeet^{sa} is.” Het feit dat hij dit riep te midden van een groep ongelovigen werd opgevat als een zware belediging. Zij ontstaken in woede en sloegen Abu Dhar^{ra} bewusteloos. Abbas^{ra}, een oom van de Profeet^{sa} die toen nog niet was bekeerd, liep toevallig langs en kwam tussenbeide. Ter

verdediging van het slachtoffer zei hij: “Jullie karavanen met voedsel gaan door het territorium van Abu Dhar’s^{ra} stam en als vergelding voor jullie gedrag kunnen zij jullie laten verhongeren”. De volgende dag bleef Abu Dhar^{ra} thuis, maar de dag daarna ging hij terug naar dezelfde plek en hoorde hen wederom de Profeet^{sa} beledigen. Hij ging naar de Ka’bah en hoorde de mensen daar hetzelfde doen. Weer kon hij zich niet inhouden en verkondigde luidkeels de geloofsbelijdenis en weer werd hij mishandeld. Hetzelfde gebeurde nog een derde keer waarna Abu Dhar^{ra} terugkeerde naar zijn stam.¹⁶

Wreedheden begaan tegen de Heilige Profeet^{sa}

De Heilige Profeet^{sa} werd niet ontzien in de vervolging van de gelovigen. Een keer sloegen de ongelovigen, terwijl hij het gebed verrichtte, een mantel om zijn nek en sleepten hem over de grond, waarbij zijn ogen begonnen uit te puilen. Abu Bakr^{ra} snelde toe om hem te bevrijden en riep uit: “Willen jullie hem vermoorden, alleen omdat hij zegt dat God zijn Meester is?”¹⁷

Op een andere gelegenheid lag hij tijdens het gebed in geknielde positie en legden zij de ingewanden van een kameel op zijn rug. Hierdoor kon hij niet opstaan totdat het gewicht van zijn rug werd verwijderd.¹⁸ Zo werd hij ook een keer achtervolgd door een groep straatjongeren die hem op zijn nek sloegen en de mensen spottend vertelden dat hij zich een Profeet^{sa} noemde. Zo erg haatte men hem en zo hulpeloos was hij.

Het huis van de Profeet^{sa} werd vanuit omringende huizen bekogeld

¹⁶ Sahih Bukhari, Kitabu Manaqibil-Ansar, Babu Islami Abi Dhar Al-Ghifari^{ra}.

¹⁷ Sahih Bukhari, Kitabu Manaqibil-Ansar, Babu Qaullun-Nabiyyi^{sa}.

¹⁸ Sahih Bukhari, Kitabus-Salati, Babul-Mar’atu Tatrahu Anil-Musalla.

met stenen. Vuil en slachtafval werden in zijn keuken gegooid. Ontelbare keren werd er vuil over hem heen gegooid terwijl hij aan het bidden was waardoor hij zich moest terugtrekken naar een veiligere plek voor zijn gebeden.

De begane wreedheden tegen een zwakke, onschuldige groep en hun goedbedoelende maar hulpeloze leider gingen echter niet onopgemerkt voorbij. Fatsoenlijke mensen zagen dit alles gebeuren en werden daardoor aangetrokken tot de Islam. Eens, toen de Profeet^{sa} aan het uitrusten was op Safa, een heuvel nabij de Ka'bah, kwam Abu Jahl, een Mekkaanse stamhoofd én aardsvijand van de Profeet^{sa}, langs en begon beledigende taal uit te slaan in de richting van de Profeet^{sa}. De Profeet^{sa} antwoordde hier niet op en ging terug naar huis. Een slavin uit zijn huishouden had deze vervelende gebeurtenis met lede ogen aangezien. Hamza^{ra}, de oom van de Profeet^{sa}, een moedige man die alom gevreesd werd door zijn stadsgenoten, kwam vol trots thuis van het jagen in de bos. Zijn boog hing over zijn schouder. De slavin was de beelden van die ochtend niet vergeten en walgde van de manier waarop Hamza^{ra} het huis binnenkwam. Ze bespote hem dat hij zichzelf zo moedig vond en gewapend rondliep, maar ondertussen geen weet had van hetgeen Abu Jahl zijn onschuldige neef had aangedaan en vertelde hem wat er die ochtend was voorgevallen. Hoewel hij geen gelovige was, had hij wel een nobel karakter. Hij was weliswaar onder de indruk van de Boodschap van de Profeet^{sa} maar nog niet voldoende overtuigd om deze openlijk te volgen. Toen hij hoorde van de moedwillige aanval van Abu Jahl, verdween zijn terughoudendheid. Hij voelde dat hij tot nu toe te nonchalant was geweest voor deze Boodschap. Hij haastte zich richting de Ka'bah, de ontmoetingsplaats van de stamhoofden van Mekka. Hij pakte zijn boog en sloeg Abu Jahl hiermee. "Reken mij vanaf vandaag tot een volger van Mohammed^{sa}", zei hij. "Jij beledigde hem vanochtend, wetende

dat hij niets terug zou zeggen. Als je moedig bent kom je hier en vecht je tegen mij.” Abu Jahl was met stomheid geslagen. Zijn vrienden snelden hem te hulp, maar Abu Jahl hield hen tegen uit angst voor Hamza^{ra} en zijn stam. Hij bedacht zich dat een openlijk gevecht hem erg duur zou komen te staan. Hij verklaarde dat hij inderdaad schuldig was aan het incident van die ochtend.¹⁹

De boodschap van de Islam

De tegenstand bleef groeien terwijl de Profeet^{sa} en zijn volgelingen er alles aan deden om de Boodschap van de Islam over te brengen aan de Mekkanen. Het was een veelomvattende Boodschap en het was niet alleen van grote betekenis voor de Arabieren maar voor de gehele wereld. Het was een boodschap van God en luidde als volgt:

De Schepper van de wereld is Eén. Niemand anders is het waard om aanbeden te worden. De profeten hebben altijd in Hem als De Ene geloofd en dit ook aan hun volgelingen onderwezen. De Mekkanen moeten afstand doen van al hun idolen en afgodsbeelden. Hebben zij dan niet gezien dat deze beelden niet eens in staat zijn om de vliegen te verjagen van de offerandes die aan hun voeten lagen? Als zij aangevallen worden, dan zullen zij zichzelf niet eens kunnen verdedigen. Als ze een vraag krijgen, dan kunnen zij deze niet beantwoorden. Als hun om hulp wordt gevraagd, dan zullen zij niets kunnen doen. Maar de Ene God hielp degenen die om Zijn hulp vroegen, gaf antwoord aan degenen die Hem aanriepen in hun gebed, onderwierp Zijn vijanden en verhief degenen die zich voor hem neerwierpen. Toen het licht van Hem kwam, verlichtte het Zijn volgelingen. Waarom wendden de Mekkanen zich van Hem af en zoeken zij hun heil bij levenloze beeltenissen en afgoden en vergooien zij hun levens? Hebben ze

¹⁹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 1, blz. 311-312, Egypte, 1936.

niet gezien dat hun gebrek aan geloof in de Ene ware God hen volkomen bijgelovig en incompetent heeft gemaakt? Ze hebben geen idee van het verschil tussen rein en onrein, tussen goed en kwaad. Zij eren hun moeders niet. Zij behandelen hun zusters en dochters op een onmenselijke wijze en kennen hen hun rechten niet toe. Ze behandelen hun vrouwen slecht. Ze vallen weduwen lastig en buiten de wezen, de armen en de zwakkeren uit. Hun groei in welvaart is gegaan ten koste van anderen. Zij schamen zich niet voor leugens en bedrog, noch voor diefstal en vandalisme. Gokken en drinken zien zij als een deugd. Zij hebben geen oog voor culturele of nationale vooruitgang. Hoe lang zullen zij nog de Ene Ware God blijven negeren en daaronder lijden en verliezers blijven? Zou het niet beter voor hen zijn om zich te hervormen? Zou het niet beter zijn dat zij met alle vormen van uitbuiting stoppen en de rechten toebedelen aan degenen die het toekomt? En dat zij hun rijkdommen aanwenden voor het nationaal belang en om de leefomstandigheden van de armen en de zwakkeren te verbeteren, de wezen als hun eigen te behandelen en hun bescherming als een plicht te zien, weduwen te ondersteunen en goed burgerschap te tonen en de hele gemeenschap naast louter rechtvaardigheid en gelijkheid ook aan te sporen om mededogen en genade te ontwikkelen? Het leven in deze wereld moet productief zijn voor het goede.

De Boodschap luidde verder:

Laat goede werken achter, zodat deze na jullie mogen groeien en hun vruchten mogen afwerpen. Er is deugdzaamheid in het geven aan anderen, niet in het ontvangen van anderen. Leer de nabijheid van God te ervaren door jezelf over te geven. Wees opofferingsgezind tegenover uw medemensen, zodat u uw gunsten van God kunt vermenigvuldigen. Het klopt dat de Moslims hun zwakheden hebben, maar

gebruik hun zwakheden niet tegen hen; uiteindelijk zal de waarheid zegevieren. Dit is het decreet van de Hemel. Via de Profeet^{sa} zal een nieuwe wereldorde worden gevestigd en een nieuw criterium van goed en kwaad worden ingesteld. Gerechtigheid en verdraagzaamheid zullen regeren. Op religieus gebied zullen geen concessies worden gedaan en zal geen inmenging worden geduld. De wreedheden die worden begaan tegenover vrouwen en slaven zullen verdwijnen. Het koninkrijk van de Satan zal vervangen worden door het Koninkrijk van God.”

Afvaardiging op bezoek bij Abu Talib

Toen dit bericht werd gepredikt aan de mensen van Mekka en de oprechte en intellectuelere onder hen onder de indruk ervan raakten, begonnen de ouderlingen van Mekka zich serieus af te vragen wat er aan de hand was. Een afvaardiging ging naar Abu Talib, de oom van de Profeet^{sa}, en zij spraken hem als volgt aan:

U bent een van onze stamhoofden en omwille van u hebben wij uw neef, Mohammed^{sa}, tot nu toe gespaard. De tijd is echter gekomen dat we een einde moeten maken aan deze nationale crisis en aan dit conflict in ons midden. Wij eisen dat hij ervan afziet om iets te zeggen over onze afgoden. Laat hem verkondigen dat God Eén is, maar laat hem niets over onze afgoden zeggen. Als hij hiermee akkoord gaat, dan is wat ons betreft ons conflict met hem afgedaan. Wij verzoeken u dringend om hem te overtuigen. Maar als u niet in staat bent om dit te doen, dan zal er één van de volgende twee dingen gebeuren. Of u moet uw neef verstoten, of wij, uw volk, zullen u verstoten.

Abu Talib stond voor een moeilijke keuze. Het was moeilijk om zijn neef te verstoten. Maar net zo moeilijk was het om door zijn eigen

mensen te worden verstoten. Arabieren hadden weinig op met rijkdom. Hun aanzien lag in hun leiderschap. Zij leefden voor hun volk en omgekeerd leefden zij voor hem. Abu Talib was erg overstuur. Hij liet de Profeet^{sa} naar hem toekomen en vertelde hem van de eis die was gesteld door de ouderlingen van Mekka. “Als u hier niet mee akkoord gaat,” zei hij met tranen in zijn ogen, “dan zal ik u moeten verstoten of mijn volk zal mij verstoten.” De Profeet^{sa} had een duidelijk zwak voor zijn oom en zei met tranen in zijn ogen:

Ik vraag u niet om afstand te nemen van uw volk en ook vraag ik u niet om mijn kant te kiezen. Liever verstoot mij en blijft u aan de zijde van uw mensen staan. Maar de Ene en Enige God is mijn getuige wanneer ik zeg dat zelfs wanneer zij de zon aan mijn rechterzijde en de maan aan mijn linkerzijde plaatsten, ik mij niet zal laten weerhouden om de waarheid van de Ene God te prediken. Ik zal en moet hiermee doorgaan totdat ik sterf. U kunt uw keuze maken zoals u zelf wilt.

Dit antwoord, vastberaden, openhartig en oprecht, opende de ogen van Abu Talib. Hij verzonk diep in gedachten. Hoewel hij de moed niet had om zich te bekeren, prees hij zichzelf gelukkig om gedurende zijn leven dit grootse vertoon van geloof en plichtsbesef te mogen aanschouwen. Hij wendde zich tot de Profeet^{sa} en zei:

Mijn neef, ga u eigen gang. Vervul uw plicht. Laat mijn volk mij verstoten. Ik sta aan uw zijde.²⁰

Emigratie naar Abessinië

Toen de vervolgingen op hun hevigst waren, riep de Profeet^{sa} zijn volgelingen bij elkaar. Hij wees richting het westen en vertelde hen van

²⁰ Sirat Ibni Hisham, Vol. 1, blz. 284-285, Egypte, 1936.

een land aan de overkant van de zee waar men niet werd vermoord omdat men een ander geloof beleed, waar men ongehinderd God kon aanbidden en waar een rechtvaardige koning heerste. “Ga daarheen; misschien dat de verandering jullie verlichting zal geven.” Een groep Moslims, mannen, vrouwen en kinderen volgde dit advies op en vertrok naar Abessinië. De groep migranten was klein en ze waren niet erg enthousiast. De Arabieren beschouwden zichzelf als de bewakers van de Ka’bah en zo voelden zij zich ook. Om Mekka te verlaten was voor hen dan ook een zeer zware opgave en geen enkele Arabier kon zich ook maar voorstellen om dit te doen, tenzij het leven in Mekka absoluut ondragelijk was geworden. Aan de andere kant waren de Mekkanen niet van plan om de groep te laten gaan. Ze wilden niet dat hun slachtoffers ook maar een kans hadden om te ontsnappen en ergens anders een nieuw bestaan zouden op bouwen. De voorbereidingen voor de migratie moesten daarom in het diepste geheim gedaan worden en de groep zou vertrekken zonder ook maar afscheid te kunnen nemen van hun familie en vrienden. Hun vertrek werd echter door enkelen opgemerkt en liet hun niet onberoerd. Umar^{ra}, die later de tweede Kalief van de Islam werd, was op dat moment nog een ongelovige en een aartsvijand van de Moslims. Puur toevallig liep hij tegen een aantal leden van de groep aan. Een van hen was een vrouw, Ummi Abdullah^{ra}. Toen Umar^{ra} hun inboedel op de bepakte dieren zag, begreep hij meteen dat zij tot de groep behoorden die Mekka gingen verlaten om hun heil ergens anders te vinden. “Gaat u?” vroeg hij. “Ja, God is ons getuige” antwoorde Ummi Abdullah^{ra}, “wij gaan naar een ander land omdat u ons hier onmenselijk behandelt. We zullen niet meer terugkeren tenzij het Allah behaagt om het leven hier voor ons weer dragelijker te maken.” Umar^{ra} was erg onder

de indruk en er klonk emotie in zijn stem toen hij zei “God zij met u.” Dit heimmelijke tafereel had hem geraakt.²¹

Toen de Mekkanen erachter kwamen dat de groep vertrokken was, zetten zij de achtervolging in. Toen zij aan de kust kwamen, zagen zij dat de Moslims al waren vertrokken. Omdat zij niet meer ingehaald konden worden, besloten de achtervolgers een afvaardiging naar Abessinië te sturen om de koning tegen de vluchtelingen op te zetten en hem over te halen om hun uit te leveren aan de Mekkanen. Een van de afgevaardigden was Amr bin Al-Ās^{ra} die zich later bekeerde en Egypte veroverde. De delegatie ging naar Abessinië waar zij een ontmoeting hadden met de koning en probeerden zij de hofhouding te manipuleren. Maar de koning bleek erg standvastig. Ondanks de druk die op hem werd uitgeoefend door zowel de delegatie als zijn eigen hofhouding, weigerde hij de Moslims uit te leveren aan hun vervolgers. Teleurgesteld keerde de delegatie terug naar Mekka en bedachten al gauw een ander plan om de terugkeer van de Moslims uit Abessinië te forceren. Zo verspreidden zij onder de handelskaravanen, die onderweg waren naar Abessinië, het gerucht dat heel Mekka de Islam had geaccepteerd. Toen het gerucht Abessinië bereikte, keerden veel Moslimvluchtelingen vol blijdschap terug naar Mekka. Bij hun terugkeer bleek echter dat het nieuws dat hun had bereikt volkomen verzonnen was. Sommigen besloten om weer terug te keren naar Abessinië, terwijl anderen besloten om te blijven.

Onder de groep achterblijvers was Uthman bin Maz’un^{ra}, de zoon van één van de Mekkaanse stamhoofden. Uthman^{ra} stond onder bescherming van Walid bin Mughira, een vriend van zijn vader, en kon zo in vrede leven. Maar hij zag dat de andere Moslims nog steeds

²¹ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 1, blz. 361, Egypte, 1932.

zwaar te lijden hadden onder de onmenselijke vervolgingen en dit maakte hem erg ongelukkig. Hij ging naar Walid en zei dat hij geen bescherming meer behoefde. Hij vond dat hij niet onder zijn bescherming kon leven terwijl andere Moslims moesten lijden. Walid maakte dit bekend onder de Mekkanen. Op een dag zaten Labid, een befaamde Arabische dichter, en de Mekkaanse stamhoofden bij elkaar en bracht hij één van zijn gedichten ten gehore. Hij las een strofe voor waarin gezegd werd dat uiteindelijk alle zegeningen ooit beëindigd zullen worden. Uthman^{ra} sprak hem openlijk tegen en zei: “De zegeningen van het Paradijs zijn eeuwigdurend”. Labid, die zulk tegenspraak niet gewend was, verloor zijn geduld en zei: “Quraish, uw gasten werden nooit eerder op zo’n manier beledigd. Sinds wanneer is dit een gewoonte geworden?” Iemand vanuit het publiek stond op om de boel te sussen en zei tegen Labid: “Ga verder en schenk geen aandacht aan deze dwaas”. Uthman^{ra} hield vol dat hij niets verkeerd had gezegd. Dit tot grote ergernis van de man die op Uthman^{ra} afstormde en hem zo’n harde klap gaf dat Uthman^{ra} zijn oog verloor. Walid bevond zich ook onder de aanwezigen. Hij was een goede vriend van de vader van Uthman^{ra} en kon het niet aanzien dat de zoon van zijn overleden vriend zo werd behandeld. Maar Uthman^{ra} genoot formeel niet meer zijn bescherming en volgens de Arabische traditie was het hem nu zelfs verboden om hem te helpen. Hij kon dus niets doen. Half in woede en half in angst richtte hij zich tot Uthman^{ra} en zei: “Zoon van mijn vriend, u had uw oog kunnen behouden als u mijn bescherming niet had afgewezen. U hebt dit aan uzelf te danken.” Uthman^{ra} antwoordde hierop:

Ik heb hier naar uitgekeken. Ik geef niets om het verlies van één oog, omdat anderen hetzelfde lot staat te wachten. Onthoud,

dat zolang de Profeet^{sa} moet lijden, wij geen vrede behoeven.²²

Umar^{ra} accepteert de Islam

Rond dezelfde tijd vond er nog een ander belangrijke gebeurtenis plaats. Umar^{ra}, later de tweede Kalief van de Islam, was nog steeds één van de ergste en meest gevreesde tegenstanders van de Islam. Hij vond dat er nog niet effectief genoeg actie was genomen tegen deze nieuwe gemeenschap en besloot om een einde te maken aan het leven van de Profeet^{sa}. Hij trok zijn zwaard en ging op pad. Een vriend was verbaasd hem te zien en vroeg hem waar hij naar toe ging en wat hij ging doen. “Ik ga Mohammed^{sa} vermoorden”, zei Umar^{ra}. “Bent u daarna wel veilig voor zijn stam? En weet u eigenlijk wel wat er aan de hand is? Weet u dat uw zus en haar man zich hebben bekeerd tot de Islam?” Dit nieuws kwam als een donderslag bij heldere hemel en Umar^{ra} raakte hierdoor erg van streek. Hij besloot om eerst af te rekenen met zijn zus en haar man. Toen hij aankwam bij hun huis hoorde hij binnen iemand reciteren. De stem was van Khabbāb^{ra} die hun het Heilige Boek onderwees. Umar^{ra} ging snel het huis binnen. Khabbāb^{ra}, gealarmeerd door de haastige stappen, had zichzelf al verstoppt. Fatima^{ra}, de zus van Umar^{ra}, legde de bladzijden van de Koran weg. Umar^{ra} confronteerde haar en haar man en zei: “Ik heb gehoord dat jullie afstand hebben gedaan van jullie oude geloof.” Terwijl hij dit zei verhief hij zijn hand om haar man, die toevallig ook de neef was van Umar^{ra}, te slaan. Fatima^{ra} sprong tussen Umar^{ra} en haar man waardoor de hand van Umar^{ra} het gezicht van Fatima^{ra} raakte, vol op haar neus. Haar neus bloedde hevig. Deze klap maakte Fatima^{ra} nog moediger. Ze zei: “Ja, wij zijn nu Moslims en zullen dat ook blijven. Doe wat u niet laten kan.” Umar^{ra}, een dappere, maar erg onbehouden man had erg veel spijt toen hij het, door zijn schuld, bebloede

²² Usdul-Ghabah, Vol. 3, blz. 385-386, Riyad, Hijra 1286.

gezicht van zijn zus zag. Het maakte hem een ander mens. Hij vroeg of hij de bladzijden van de Koran, die zij aan het lezen waren, mocht zien. Fatima^{ra} weigerde dit uit vrees dat hij ze zou verscheuren en weggooien. Umar^{ra} beloofde dit niet te doen. Fatima^{ra} zei dat Umar^{ra} niet rein was waarop Umar^{ra} voorstelde om eerst een bad te nemen. Opgefrist en gekalmeerd nam hij de bladzijden van de Koran in zijn hand. Deze bevatten een deel van het Hoofdstuk Taa'Haa. Tijdens het lezen kwam hij bij de volgende verzen:

Voorwaar, Ik ben Allah; er is geen God behalve Ik, aanbid Mij derhalve en verricht het gebed tot Mijn gedachtenis. Zie, het Uur komt. Ik zal het onthullen opdat elke ziel de beloning zal ontvangen waarnaar zij streeft.²³

De overduidelijke bevestiging van het bestaan van God, de plechtige belofte dat de Islam spoedig de zuivere vorm van aanbidding zou worden in plaats van de huidige rituelen in Mekka – deze en tal van andere daarmee geassocieerde ideeën moeten Umar^{ra} hebben geraakt. Hij kon zich er niet langer tegen verzetten. Geloof welde op in zijn hart en hij zei: “Wat geweldig, wat inspirerend!” Khabbāb^{ra} kwam tevoorschijn en zei: “God is mijn getuige, gisteren hoorde ik de Profeet^{sa} nog bidden voor de bekering van Umar bin Al-Khattāb^{ra} of van Umar bin Hisham. Uw bekering is het resultaat van die gebeden.” Umar^{ra}'s besluit stond vast. Hij vroeg waar de Profeet^{sa} was en ging meteen naar hem toe in Dār-e-Arqam, met het ontblootte zwaard nog in zijn hand. Toen hij op de deur klopte, konden de metgezellen van de Profeet^{sa} Umar^{ra} zien door de spleten. Zij vreesden voor zijn kwade bedoelingen. Maar de Profeet^{sa} zei: “Laat hem binnen komen.” Umar^{ra} kwam binnen met het zwaard in zijn hand. “Wat brengt u hier?” vroeg de Profeet^{sa}. “Profeet^{sa} van God” zei Umar^{ra}, “Ik

²³ De Heilige Koran 20:15-16.

ben hier om Moslim te worden.” Allahu Akbar, riep de Profeet^{sa} uit; Allahu Akbar, riepen de metgezellen uit. Hun kreten weergalmden door de heuvels rondom Mekka.²⁴ Het nieuws van de bekering verspreidde zich als een lopend vuur. Vanaf toen werd Umar^{ra}, de alom gevreesde vervolger van de Islam, net als alle Moslims zelf vervolgd. Maar Umar^{ra} was een ander mens geworden. Hij genoot van het lijden zoals hij eerder genoot van het toebrengen van leed aan anderen. Als hij door Mekka liep, werd hij altijd lastiggevalen.

De vervolging intensiveert

De vervolgingen werden intensiever en ondraaglijker. Veel Moslims hadden Mekka al verlaten. Degenen die achterbleven kregen het zwaarder te verduren dan ooit tevoren. Maar de Moslims weken geen moment van het pad, welke zij hadden gekozen. Het geloof in hun harten was sterker en standvastiger dan ooit. Hun toewijding aan de Ene God groeide, evenals hun haat voor de publieke afgoden van Mekka. De situatie verslechterde meer dan ooit en de Mekkanen riepen weer een grote bijeenkomst samen. Besloten werd om een algehele boycot tegen de Moslims in te stellen. De Mekkanen mochten geen omgang meer hebben met de Moslims. Zij mochten niets meer van hun kopen of aan hun verkopen. De Profeet^{sa}, zijn gezin en een aantal familieleden die, ondanks dat zij geen Moslims waren maar wel zijn kant hadden gekozen, werden verbannen naar een afgelegen plaats, waar Abu Talib de bezitter van was. Zonder geld, zonder middelen van bestaan en zonder enige reserves, hadden het gezin van de Profeet^{sa} en zijn familieleden zwaar te lijden onder deze boycot. De boycot duurde drie jaar zonder enige vorm van verlichting. Uiteindelijk kwam een vijftal fatsoenlijke stadsgenoten in opstand tegen de

²⁴ Usdul-Ghabah, Vol. 4, blz. 55, Riyad, Hijra 1286.

sancties. Zij bezochten de geboycotte familie, boden aan om de boycot te beëindigen en vroegen de familie om weer terug te keren. Abu Talib trad naar voren en sprak zijn volk vermanend toe. Het verzet van het vijftal raakte bekend in heel Mekka, maar gelukkig won, zoals altijd, het gezond verstand en besloten de Mekkanen het onmenselijke boycot te beëindigen.²⁵ De boycot die weliswaar beëindigd was, eiste alsnog zijn tol. Slechts enkele dagen later overleed Khadija^{ra}, de toegewijde vrouw van de Profeet^{sa} en een maand later overleed zijn oom Abu Talib.

De Heilige Profeet^{sa} was nu zowel de kameraadschap als de steun van Khadija^{ra} kwijt en hij en de Moslims verloren de steun en bescherming van Abu Talib. Hun overlijden had ook tot gevolg dat de algemene sympathie voor hen minder werd. Abu Lahab, een andere oom van de Profeet^{sa}, leek in eerste instantie de kant van de Profeet^{sa} gekozen te hebben. Het verdriet om de dood van zijn broer lag nog vers in zijn geheugen en hij respecteerte de laatste wens van zijn broer. De Mekkanen echter, slaagden er spoedig in om hem tegen zijn neef op te zetten. Ze gebruikten hiervoor de ondertussen bekende tegenargumenten: De Profeet^{sa} leerde dat het verwerpen van de Eenheid van God een zonde was, die in het Hiernamaals zou worden bestraft. Zijn Leer was in strijd met alles wat zij van hun voorouders hadden geleerd, enzovoorts, enzovoorts. Abu Lahab besloot om zich nog meer tegen de Profeet^{sa} te verzetten dan tevoren. De relatie tussen de Moslims en de Mekkanen was erg gespannen. De drie jaar durende boycot had de kloof tussen hen alleen maar groter gemaakt. Het geloof belijden en de boodschap uitdragen leek onmogelijk. Het maakte de Profeet^{sa} niet uit of de mensen hem mishandelden of vervolgden zolang hij maar mensen kon ontmoeten en kon prediken,

²⁵ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 14-17, Egypte, 1936.

maar nu leek het er op dat dit in Mekka niet meer mogelijk was. Afgezien van het algemene verzet tegen hem, was het voor de Profeet^{sa} nu ook bijna onmogelijk geworden zich op straat of andere openbare plaatsen te vertonen. Deed hij dit toch, dan gooiden zij afval over hem heen en joegen hem terug naar zijn huis. Op een dag kwam hij thuis, onder het vuil. Huilend verwijderde een van zijn dochters het vuil. De Profeet^{sa} zei haar niet te huilen omdat God met hem was.²⁶ Mishandeling bracht hem niet van zijn stuk. Sterker nog, hij zag dit eerder als een bewijs van belangstelling in zijn Boodschap. Zo gebeurde het bijvoorbeeld op een dag dat de Mekkanen, alsof ze het onderling hadden afgesproken, hem volkomen negeerden en zelfs niet mishandelden. De Profeet^{sa} keerde toen teleurgesteld weer naar huis, totdat de geruststellende stem van God hem weer aanmoedigde naar zijn volk te gaan.

De reis naar Taif

Het leek erop dat in Mekka niemand meer naar hem luisterde en dit deed hem veel verdriet. Hij had het idee dat hij vastliep. Daarom besloot hij om ergens anders heen te gaan om zijn Boodschap te prediken. Zijn keuze viel op Taif, een kleine stad ongeveer 90 km ten zuidoosten van Mekka en beroemd om zijn fruitteelt en landbouw. Het besluit van de Profeet^{sa} was in lijn met de tradities van alle voorgaande profeten. Mozes^{as} ging eerst naar de Farao, daarna naar Israël en vervolgens naar Midian. Op dezelfde wijze ging Jezus^{as} eerst naar de Galileeërs, vervolgens naar de steden aan de andere kant van de Jordaan en daarna naar Jeruzalem. Daarom ging de Profeet^{sa}, wetende dat de Mekkanen hem slecht zouden behandelen en toch niet naar hem zouden luisterden, naar Taif. Taif stond qua veelgoden-

²⁶ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 1, blz. 391, Egypte, 1932.

dom en haar gebruiken op bijna gelijke hoogte met Mekka. De afgodsbeelden die men in Mekka vond waren niet de enige in Arabië en ook niet allemaal de belangrijkste. Een heel belangrijke afgod, al-Lât, bevond zich in Taif. Om die reden was Taif ook een pelgrims-oord. De inwoners van Taif en Mekka waren middels bloedlijnen met elkaar verbonden en veel landerijen tussen Taif en Mekka waren in het bezit van Mekkanen. Bij zijn aankomst in Taif werd de Profeet^{sa} door de stamhoofden ontvangen, maar geen van hen was echter bereid om zijn Boodschap te accepteren. De achterban volgden hun leiders en verwierpen met minachting de leerstellingen. Dit was niet ongebruikelijk. Mensen die zich alleen bezighouden met wereldse zaken, zijn altijd geneigd Openbaringen als een inmenging of zelfs als een aanval te zien. Omdat een Openbaring niet ondersteund wordt met zichtbare middelen, zoals bijvoorbeeld mensen of wapens, vindt men dat men het ook met minachting kan verwerpen. De Profeet^{sa} vormde hierop geen uitzondering. Berichten over hem hadden Taif al eerder bereikt en nu was hij daar, zonder wapens en zonder volgelingen. Een enkel individu met slechts één Metgezel, Zaid^{ra}. De stadelingen zagen hem als een lastpak waar men snel van verlost moest worden, al was het maar om de stamhoofden te plezieren. Ze stuurden een groep zwervers en straatjongens achter hem aan, die hem bekogelden met stenen en hem uit de stad verjoegen. Zaid^{ra} was gewond en de Profeet^{sa} bloedde hevig, echter de achtervolging duurde voort totdat het weerloze duo enkele kilometers van Taif was. De Profeet^{sa} was intens verdrietig toen een Engel voor hem verscheen en hem vroeg of hij wilde dat zijn achtervolgers vernietigd moesten worden. De Profeet^{sa} antwoordde:

Nee, ik hoop dat uit deze mensen ooit degenen geboren zullen

worden die de Ene Ware God zullen aanbidden.²⁷

Uitgeput en verdrietig stopte hij bij een boomgaard die eigendom was van twee Mekkanen. Beiden waren toevallig aanwezig. Zij behoorden tot de groep van vervolgers uit Mekka, maar waren nu erg vriendelijk. Was het omdat een mede-inwoner uit Mekka slecht was behandeld door de mensen uit Taif, of was er plotseling een sprankje menselijk mededogen opgelaaid in hun harten? Zij stuurden een slaaf, Addās^{ra} genoemd, naar de Profeet^{sa} met een schaal vol druiven. Deze slaaf, een Christen behoorde tot het volk van Nineveh en overhandigde de schaal en keek vol medelijden toe. Zijn nieuwsgierigheid werd echter gewekt toen hij de Profeet^{sa} hoorde zeggen: “In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.” Door zijn christelijke achtergrond vrolijkte dit hem op en gaf het hem het gevoel dat hij zich in gezelschap bevond van een Hebreeuwse profeet. De Profeet^{sa} vroeg hem tot welk volk hij behoorde en Addās^{ra} antwoordde “Nineveh” waarop de Profeet^{sa} zei: “Jonas^{as}, zoon van Amittai, die tot het volk van Nineveh behoorde, was een heilig man, een Profeet net als ik.” De Profeet^{sa} vertelde Addās^{ra} ook zijn eigen Boodschap. Addās^{ra} voelde zich er door aangetrokken en bekeerde zich meteen. Met tranen in zijn ogen omhelsde hij de Profeet^{sa} en kuste zijn hoofd, handen en voeten.²⁸ Nadat de ontmoeting achter de rug was, wendde de Profeet^{sa} zich weer tot Allah en bad:

Oh Allah, aan U leg ik mijn klaagzang voor. Ik ben zwak en zonder middelen. Mijn volk kijkt op mij neer. U bent de Heer voor de zwakkeren en de armen en U bent mijn Heer. Aan wie zal ik door U worden overgeleverd? Aan de vreemdelingen die mij achterna jagen of aan de vijanden die mij in mijn eigen stad

²⁷ Sahih Bukhari, Kitabu Bad'il-Khalq, Babu Hadithil-Ghaar.

²⁸ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 62-63, Egypte, 1936.

onderdrukken? Als u niet vertoornd bent op mij, dan maakt het mij niet uit wie mijn vijand is. Moge Uw genade over mij komen. Ik zoek mijn toevlucht in het licht van Uw Aangezicht. U bent Degene die de duisternis uit deze wereld kan verdrijven en vrede kan brengen voor iedereen, nu en in de toekomst. Laat Uw toorn niet over mij komen. Uw boosheid duurt nooit lang als u weer snel tevreden wordt gesteld. En er is geen andere Macht en niemand anders om zich toe te wenden dan U.²⁹

Nadat hij dit gebed had gezegd, ging de Profeet^{sa} terug naar Mekka. Onderweg stopte hij voor een paar dagen in Nakhla en ging daarna verder. Volgens de Mekkaanse tradities was hij niet langer meer een inwoner van Mekka. Hij had Mekka verlaten omdat hij het daar gevaarlijk vond en hij kon pas terugkeren na toestemming van de Mekkanen. Geheel volgens de regels stuurde de Profeet^{sa} een boodschap naar Mut'im bin Adi, een Mekkaanse stamhoofd, waarin hij toestemming vroeg aan de Mekkanen om weer terug te mogen keren. Ondanks dat Mut'im net als iedereen een bittere vijand was, had hij een edelmoedig karakter. Hij verzamelde zijn zonen en familieleden en gewapend gingen zij naar de Ka'bah. Daar aangekomen op de binnenplaats maakte hij bekend dat hij de Profeet^{sa} toestemming had verleend om weer terug te keren. Hierop keerde de Profeet^{sa} terug en maakte een rondgang om de Ka'bah. Vervolgens escorteerden Mut'im, zijn zonen en familieleden met getrokken zwaarden de Profeet^{sa} terug naar zijn huis.³⁰ Het was niet de gebruikelijk Arabische bescherming die men de Profeet^{sa} bood. Mut'im trad verder niet op als zijn beschermheer en de Profeet^{sa} ondervond weer de gevolgen

²⁹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 61-62, Egypte, 1936.

³⁰ Tabaqat ibn Sa'd, Vol. 1, blz. 212, Beirut, 1985.

van onderdrukking en mishandeling. Mut'ims optreden leidde uiteindelijk tot een formele goedkeuring voor de terugkeer van de Profeet^{sa}.

De reis van de Profeet^{sa} naar Taif heeft zelfs bij zijn vijanden van de Islam bewondering afgedwongen. Zo schrijft Sir William Muir in zijn biografie over deze reis naar Taif het volgende:

Er is zelfs iets heldhaftigs in de reis van Mohammed naar At-Taif; een eenzame man, verguisd, miskend en verstoten door zijn eigen volk, gaat dapper op weg in naam van God, net zoals Jonas naar Nineveh ging, en roept de mensen van een ongeloofige stad op om hun afgoderij af te zweren en zijn missie te ondersteunen. Het werpt een helder licht op de intensiteit van zijn overtuiging in de Goddelijke oorsprong van zijn Roeping.³¹

De vijandigheden in Mekka begonnen weer van voor af aan. Zijn eigen woonplaats werd weer een hel voor de Profeet^{sa}. Maar hij bleef standvastig doorgaan met het verspreiden van zijn Boodschap. De leus "God is Eén" werd meer en meer gehoord. Met liefde en toewijding en een vorm van kameraadschap bleef de Profeet^{sa} hardnekkig doorgaan met het verkondigen van zijn Boodschap. De mensen liepen voor hem weg, maar hij bleef ze toespreken. Hij deed zijn verhaal, ongeacht of de mensen zich er iets van aantrokken, en uiteindelijk leek zijn volharding vruchten af te werpen. Een handvol Moslims die teruggekeerd was uit Abessinië en die besloten hadden om te blijven, predikten in het geheim tot hun vrienden, burens en familieleden. Sommigen van hun lieten zich overhalen om openlijk voor hun geloof uit te komen en evenals de andere Moslims te lijden onder de

³¹ Life of Mohammad door Sir William Muir, blz. 112-113, Edinburgh, 1923.

vervolgingen. Vele anderen echter, hoewel zij in hun harten wel bekeerd waren, hadden niet de moed hier openlijk voor uit te komen. Zij wachtten totdat het Koninkrijk Gods zich op aarde zou vestigen.

Ondertussen ontving de Profeet^{sa} openbaringen waarin gezinspeeld werd op een spoedig vertrek uit Mekka. Hij kreeg ook aanwijzingen waar naar toe: een stad met waterbronnen en dadelboomgaarden. De Profeet^{sa} dacht aan Yamama, maar deze gedachte werd al snel verworpen.³² Daarna wachtte hij af met de zekerheid dat, ongeacht de plaats waar zij naartoe zouden worden geleid, deze zeker de wieg van de Islam zou worden.

De Islam verspreid zich naar Medina

De jaarlijkse Bedevaart kwam dichterbij en uit alle delen van Arabië arriveerden de pelgrims in Mekka. De Profeet^{sa} ging overal naar toe waar groepen mensen bijeenkwamen en weidde uit over de Eénheid van God en vertelde hen om hun zedeloosheid op te geven en zich voor te bereiden op het Koninkrijk Gods. Enkelen luisterden en raakten geïnteresseerd. Weer anderen wilden wel luisteren, maar werden weggestuurd door de Mekkanen. Degenen die al een beslissing hadden genomen stopten met hem belachelijk te maken.

De Profeet^{sa} was in de vallei van Mina toen hij een groep van zes of zeven mensen zag. Hij ontdekte dat ze tot de stam van de Khazraj behoorden, een stam die nauw verbonden was met de Joden. Hij vroeg hen of zij interesse hadden in wat hij te vertellen had. Ze hadden over hem gehoord en waren geïnteresseerd en dus stemden zij in. De Profeet^{sa} besteedde wat tijd om hun uit te leggen dat het Koninkrijk Gods nabij was, afgoderij zou verdwijnen, de Eénheid van God

³² Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Hijratin-Nabiyyi^{sa}.

op het punt stond te overwinnen en dat vroomheid en reinheid weer zou overheersen. Waarom zouden zij, terug in Medina, de Boodschap niet omarmen? Het gezelschap was erg onder de indruk. Zij aanvaardden de Boodschap en beloofden dat zij bij hun terugkeer in Medina er met de anderen over zouden hebben. Het jaar daarop zouden zij laten weten of Medina bereid was om Moslimvluchtelingen uit Mekka op te vangen.³³ Toen zij terug in Medina waren, beraadslaagden zij met hun vrienden en familie. In die tijd waren er in Medina twee Arabische en drie Joodse stammen. De Arabische stammen waren de Aus en de Khazraj. De Joodse stammen waren Banu Quraiza, Banu Nadir en Banu Qainuqa. De Aus en de Khazraj waren in oorlog met elkaar. De Quraiza en de Nadir hadden een verbond met de Aus en de Qainuqa met de Khazraj. Moe geworden van de voortdurende gevechten was men bereid om over vrede te praten. Uiteindelijk werd er besloten om de leider van de Khazraj, Abdullah bin Ubayy bin Sulul, als koning van Medina te benoemen. Leden van zowel de Joden, de Aus als de Khazraj hadden wel eens gehoord van de profetieën uit de Bijbel. Ze kenden de Joodse verhalen over de verloren glorie van Israël en de komst van een Profeet^{sa} zoals Mozes^{as}. Deze komst was nabij, pleegden de Joden te zeggen. Het zou een teken zijn voor de hernieuwde macht van Israël en de vernietiging van hun vijanden. Toen het volk van Medina over de Profeet^{sa} hoorde, waren ze erg geïnteresseerd en vroegen zij zich af of hij niet de Profeet^{sa} was waarover zij hadden gehoord van de Joden. Vrij snel bekeerden veel jongeren zich. Met de volgende Bedevaart kwamen twaalf personen uit Medina naar Mekka toe om zich bij de Profeet^{sa} aan te sluiten. Tien daarvan behoorden tot de Khazraj en de twee andere behoorden tot de Aus. Zij ontmoetten de Profeet^{sa} in de vallei van Mina en, terwijl zij de hand van de Profeet^{sa} vasthielden, verklaarden

³³ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 70-75, Egypte, 1936.

zij plechtig hun geloof in de Eénheid van God en hun voornemen om zich te onthouden van kwade dingen, van kindermoord en van het maken van valse beschuldigingen naar anderen. Zij verklaarden ook dat zij de Profeet^{sa} zouden gehoorzamen in alle goede dingen.³⁴ Toen zij terugkeerden naar Medina, vertelden zij de anderen over het Nieuwe Geloof. Het enthousiasme groeide. Afgodsbeelden werden uit hun nissen gehaald en op straat gegooid. Degenen die voorheen bogen voor hun afgoden, bogen nu voor niemand meer, behalve voor de Ene God. De Joden verbaasden zich. Eeuwen van vriendschap, dialoog en studie hadden gefaald om de verandering voor elkaar te krijgen wat deze Mekkaanse Leermeester in slechts enkele dagen voor elkaar kreeg. De mensen uit Medina gingen naar de enkele Moslims onder hen en wilden alles weten over de Islam. De kleine groep Moslims was echter niet in staat om de vele vragen te beantwoorden, noch hadden zij er genoeg kennis over. Zij besloten om de Profeet^{sa} een verzoek te sturen waarin gevraagd werd om iemand te sturen die hen over de Islam kon leren. De Profeet^{sa} willigde hun verzoek in en stuurde Mus'ab^{ra}, één van de Moslims die in Abessinië was geweest. Mus'ab^{ra} was de eerste missionaris van de Islam die uit Mekka vertrok.

Visioen

Rond deze tijd deed God een belangrijke belofte aan de Profeet^{sa}. Hij had een visioen waarin hij zag dat hij in Jeruzalem was en dat profeten zich achter hem hadden verzameld in een gezamenlijk gebed.³⁵ Met Jeruzalem werd Medina bedoeld, die het centrum zou worden voor de aanbidding van de Ene God. Het verzamelen van de andere profeten achter de Profeet^{sa} van de Islam betekende dat iedereen die

³⁴ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 76, Egypte, 1936.

³⁵ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 36-38, Egypte, 1936.

verschillende profeten volgden de Islam zouden accepteren en dat de Islam uiteindelijk een universele godsdienst zou worden.

De situatie in Mekka was uiterst kritiek geworden. De vervolging had zijn hoogtepunt bereikt en was nog nooit zo erg geweest. De Mekkanen lachten om dit visioen en deden het af als ijdele hoop van de Moslims. Zij hadden er geen idee van dat de basis van het Nieuwe Jeruzalem reeds gelegd was. Volkeren uit het Oosten en uit het Westen keken er reikhalzend naar uit. Zij allen keken uit naar de Laatste Grote Boodschap van God.

Voorspelling over de overwinning van de Romeinen

In die tijd waren de keizer en de Chosroes uit Iran met elkaar in oorlog. De Chosroes waren aan de winnende hand. Syrië en Palestina werden onder de voet gelopen door Iraanse troepen. Jeruzalem was verwoest. Egypte en Klein Azië waren overmeesterd. Aan de monding van de Bosporus, slechts 15 km van Constantinopel, hadden de Iraanse generaals hun tenten opgeslagen. De Mekkanen juichten om de Iraanse overwinningen en zeiden dat het oordeel van God geveld was, immers de afgodendienaars van Iran hadden het Volk van het Boek verslagen. In die tijd ontving de Profeet^{sa} de volgende openbaring:

De Romeinen zijn verslagen in het nabij zijnde land, maar zij zullen na hun nederlaag zeker overwinnen binnen een negental jaren – van Allah is het gebod daarvóór en daarna – en op die Dag zullen de gelovigen zich verheugen in de hulp van Allah. Hij helpt wie Hij wil; en Hij is de Almachtige, de Genadige. Dit is Allah's Belofte; Allah breekt Zijn Belofte niet, maar

de meeste mensen beseffen dit niet.³⁶

De profetie werd binnen een paar jaar vervuld. De Romeinen versloegen de Iraniërs en heroverden de gebieden die zij hadden verloren. Het gedeelte van de openbaring die zegt: *en op die Dag zullen de gelovigen zich verheugen in de hulp van Allah* was ook vervuld. De Islam begon te groeien. De Mekkanen geloofden dat zij een einde hadden gemaakt aan de Islam door de mensen ervan te overtuigen niet naar de Moslims te luisteren en hun in plaats daarvan vijandig te behandelen. Juist in die tijd ontving de Profeet^{sa} in zijn openbaringen nieuws over de overwinning van de Moslims en de ondergang van de Mekkanen. De Profeet^{sa} maakte de volgende verzen bekend:

En zij (de ongelovigen) zeggen: “Waarom brengt hij ons geen teken van zijn Heer?” Is er dan geen duidelijk teken tot hen gekomen in hetgeen in de vroegere geschriften staat?

En indien Wij hen voor zijn (van de Profeet) komst met een straf hadden verdelgd, zouden zij ongetwijfeld hebben gezegd: “Onze Heer, waarom hebt Gij ons geen boodschapper gezonden, dan hadden wij Uw geboden kunnen volgen eer wij vernederd en onteerd werden?”

Zeg: “Een ieder wacht; wacht gij derhalve ook en weldra zult gij te weten komen wie de mensen van het rechte pad zijn en wie de rechte weg volgen.”³⁷

De Mekkanen klaagden over het gebrek aan Teken. Er werd hen verteld dat de profetieën over de Islam en de Profeet^{sa} zoals beschre-

³⁶ De Heilige Koran 30:3-7.

³⁷ De Heilige Koran 20:134-136.

ven in de vroegere Geschriften voldoende zouden moeten zijn. Waren de Mekkanen vernietigd vóórdat de Boodschap van de Islam aan hun was uitgelegd, dan hadden zij kunnen klagen dat zij niet de kans hadden gekregen om de Tekenen te bestuderen. Om die reden moesten de Mekkanen afwachten.

De Profeet^{sa} ontving dagelijks openbaringen die een overwinning voor de gelovigen beloofde en een nederlaag voor de ongelovigen. Toen de Mekkanen hun eigen macht en welvaart vergeleken met de armoede en de machteloosheid van de Moslims en zij dagelijks de openbaringen van de Profeet^{sa} hoorden waarin goddelijke hulp werd beloofd en een overwinning voor de Moslims, vroegen zij zich verbaasd af: Waren zij nou gek of was de Profeet^{sa} gek? Zij hoopten dat de vervolging van de Moslims hun ertoe zou dwingen hun geloof af te zweren en terug te keren naar de Mekkanen. En dat behalve de Profeet^{sa} zelf ook zijn naaste volgelingen aan zijn claims zouden gaan twijfelen. Maar in plaats daarvan kregen zij onmiskenbare bevestigingen te horen zoals onder meer:

Neen, ik zweer bij alles wat gij ziet en bij alles wat gij niet ziet. Dit is voorzeker de Boodschap die een eerwaardige Boodschapper heeft gebracht. Het is geen woord van een dichter; nietig is hetgeen gij gelooft. Noch is het de uiting van een waarzegger; gering is de lering, die gij er uit trekt. Het is een Openbaring van de Heer der werelden. En indien hij (Mohammed^{sa}) enige woorden in Onze naam had uitgedacht, dan zouden Wij hem zeker bij de rechterhand hebben gegrepen. En daarna zijn levensader hebben afgesneden. En geen uwer zou Ons van hem hebben kunnen tegenhouden. Voorwaar, het is een vermaning voor de godvrezenden. En voorzeker, Wij weten dat er onder u loochenaars zijn. Waarlijk, de ongelovigen zullen er wroe-

ging over hebben. En voorwaar, het is de ware zekerheid. Verheerlijk daarom de naam van uw Heer, de Luisterrijke.³⁸

De Mekkanen worden hierin gewaarschuwd dat hun hoge verwachtingen teniet gedaan zullen worden. De Profeet^{sa} was geen dichter, noch een waarzegger, noch een huichelaar. De Koran was een boek voor de godvrezenden. Zeker, er waren er die het ontkenden. Maar er waren ook de geheime aanbidders, die afgunstig waren op haar leerstellingen en waarheden. De beloften en profetieën die daar in vermeld stonden zouden allen vervuld worden. De Profeet^{sa} wordt gevraagd om alle tegenstand te negeren en door te gaan met het verheerlijken van zijn Almachtige God.

De derde Bedevaart kwam eraan. Onder de pelgrims uit Medina bevond zich een grote groep Moslims. Vanwege de zware oppositie van de Mekkanen tegen de Profeet^{sa} wilde deze groep Moslims uit Medina de Profeet^{sa} persoonlijk ontmoeten. De gedachten van de Profeet^{sa} gingen meer en meer uit naar Medina als een mogelijke plaats om naar uit te wijken. Hij had dit aan zijn naaste familieleden geuit, maar zij trachten hem op alle manieren van deze gedachte af te brengen. Zij gebruikten als argument dat zij in Mekka, ondanks de enorme tegenwerking, veel steun hadden van invloedrijke families. De vooruitzichten in Medina waren onzeker en als zou blijken dat Medina net zo vijandig was als Mekka, waren de families in Mekka dan nog wel bereid om de Profeet^{sa} te helpen? De Profeet^{sa} echter, was ervan overtuigd dat verhuizen naar Medina Gods besluit was. Hij verwierp het advies van zijn familie en besloot te verhuizen naar Medina.

³⁸ De Heilige Koran 69:39-53.

De eerste gelofte van Aqaba

Na middernacht had de Profeet^{sa} opnieuw een ontmoeting met de Moslims uit Medina in de vallei van Aqaba. Zijn oom Abbas^{ra} was bij hem. Het aantal Moslims uit Medina bedroeg drieënzeventig, waarvan tweeënzestig tot de stam van de Khazraj behoorden en elf tot de stam van de Aus.³⁹ Verder bestond de groep uit twee vrouwen waar onder Ummi Ammara^{ra} uit het volk Banu Najjar. Zij hadden de Islam leren kennen door Mus'ab^{ra} en waren volkomen overtuigd en vastberaden. Zij hebben allen bewezen hoekstenen van de Islam te zijn. Ummi Ammara^{ra} is daar een voorbeeld van. Zij bracht haar kinderen een onvoorwaardelijke loyaliteit bij voor de Islam. Een van haar zonen, Habib^{ra}, werd gevangen genomen door Musailima, de Huichelaar, tijdens een schermutseling na de dood van de Profeet^{sa}. Musailima probeerde Habib's^{ra} geloof aan het wankelen te brengen. Hij vroeg: "Geloof jij dat Mohammed^{sa} een Boodschapper van God is?" Het antwoord hierop luidde: "Ja". "Geloof jij dat ik een Boodschapper Van God ben?" vroeg Musailima hem. "Nee!" antwoordde Habib^{ra}. Hierop gaf Musailima opdracht om één van zijn ledematen af te hakken. Nadat dit gedaan was vroeg hij opnieuw aan Habib^{ra} "Geloof jij dat Mohammed^{sa} de Boodschapper van God is?" Het antwoord hierop luidde opnieuw: "Ja". "Geloof jij dat ik een Boodschapper van God ben?" vroeg Musailima hem weer. "Nee!" antwoordde Habib^{ra} opnieuw. Musailima beval om nog een ledemaat af te hakken. Op deze wijze werden zijn ledematen één voor één afgehakt en bestond het lichaam van Habib^{ra} alleen nog maar uit een paar stukken. Habib^{ra} stierf een afschuwelijke dood, maar hij liet een onuitwisbare indruk achter van individuele heldhaftigheid en een opofferingsgezindheid voor de zaak van het geloof.⁴⁰

³⁹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 97, Egypte, 1936.

⁴⁰ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 109-110, Egypte, 1936.

Ummi Ammara^{ra} vergezelde de Profeet^{sa} tijdens meerdere oorlogen. Deze groep Moslims uit Medina onderscheidde zich, kort gezegd, door hun grote mate van geloof en loyaliteit. Ze kwamen niet voor de welvaart naar Mekka, maar voor het geloof en volledig overtuigd. Gedreven door familiebanden en zich daarom verantwoordelijk voelend voor de veiligheid van de Profeet^{sa}, sprak Abbas^{ra} de groep aldus toe:

O Khazraj, mijn neef wordt hier door zijn volk gerespecteerd. Ook al zijn zij niet allemaal Moslims, dan nog zullen zij hem beschermen. Maar hij heeft ervoor gekozen om ons te verlaten en naar jullie te gaan. O Khazraj, weten jullie wel wat er zal gebeuren? Heel Arabië zal zich tegen jullie keren. Als jullie beseffen wat de gevolgen zullen zijn van jullie uitnodiging, neem hem dan met jullie mee; als jullie geen idee hebben van de gevolgen, geef dan jullie plan op en laat hem hier.

De aanvoerder van de groep, Al-Bara^{ra}, antwoordde vastberaden:

We hebben u gehoord. Ons besluit staat vast. Wij stellen onze levens volledig beschikbaar aan de Profeet^{sa} van God. Wij zijn vastbesloten en wachten enkel op zijn beslissing.⁴¹

De Profeet^{sa} ging verder met de uiteenzetting van de Islam en haar leerstellingen. Terwijl hij deze toelichtte, vertelde hij de groep dat hij alleen naar Medina zou gaan als zij de Islam net zo lief zouden hebben als dat zij hun eigen vrouw en kinderen liefhadden. Hij was nog niet uitgesproken of de groep van tweeënzeventig gelovigen riepen in een koor “Ja, Ja”. In hun enthousiasme vergaten zij hun stemmen te dempen en bestond het gevaar dat men hen zou kunnen horen. Abbas^{ra} waarschuwde hen om stil te zijn. De groep was echter vol overtuiging

⁴¹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 84-85, Egypte, 1936.

en de dood zei hun niets meer. Toen Abbas^{ra} de groep waarschuwde, zei één van hen hardop: “Wij zijn niet bang. O Profeet^{sa} van God, met uw toestemming zullen wij nu direct afrekenen met de Mekkanen en u wreken voor het kwaad die zij u hebben aangedaan.” Maar de Profeet^{sa} hield hen tegen en verklaarde dat hij nog geen opdracht had gekregen om te vechten. De groep zwoor elkaar vervolgens trouw en de bijeenkomst werd beëindigd.⁴²

De Mekkanen kwamen achter deze bijeenkomst en gingen hun beklag hierover doen bij de stamhoofden van Medina. Abdullah bin Ubayy bin Sulul, het opperhoofd, wist niet wat er was gebeurd, Hij verzekerde de Mekkanen dat het niets anders was dan een vals gerucht. Het volk van Medina had hem als hun leider gekozen en zouden niets buiten hem om doen zonder zijn toestemming. Hij wist echter niet dat het volk van Medina de wetten van Satan had verworpen en de wetten van God had geaccepteerd.

De Hijra

Het gezelschap keerde terug naar Medina en de Profeet^{sa} en zijn volgelingen startten met de voorbereidingen voor de verhuizing. Het ene gezin na het andere vertrok. De Moslims, overtuigd dat het Koninkrijk Gods spoedig gevestigd zou worden, waren vol moed. Soms gebeurde het dat binnen een nacht een hele straat verlaten was. De ochtend erop bemerkten de Mekkanen de afgesloten huizen en realiseerden zij zich dat de bewoners verhuisd waren naar Medina. De groeiende invloed van de Islam verbaasde hen.

Op een gegeven moment was er geen enkele Moslim meer in Mekka, behalve een aantal bekeerde slaven, de Profeet^{sa} zelf, Abu Bakr^{ra} en

⁴² Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 90, Egypte, 1936.

Ali^{ra}. De Mekkanen beseften dat hun slachtoffer op het punt stond te ontsnappen. De stamhoofden kwamen weer bijeen en besloten toen om de Profeet^{sa} uiteindelijk te doden. Als bij een Hemels Besluit was de dag die zij hadden uitgekozen om de Profeet^{sa} te doden ook de dag dat hij had doorgekeken om te vertrekken. Terwijl de Mekkanen zich voor zijn huis verzamelden met de bedoeling hem te doden, ontsnapte de Profeet^{sa} in het holst van de nacht. De Mekkanen waren zo bedacht op een tegenreactie op hun lafhartige plan door de Profeet^{sa} dat, toen zij voorzichtig het huis naderden en de Profeet^{sa} hun voorbijliep, zij dachten dat het iemand anders was. Uit angst om gezien te worden, verstopten zij zich snel. Abu Bakr^{ra}, de beste vriend van de Profeet^{sa}, werd pas één dag van tevoren door de Profeet^{sa} geïnformeerd over hun vertrek. Hij was stipt op tijd en gezamenlijk vertrokken zij uit Mekka en zochten zij hun toevlucht in een grot, Thaur genaamd, ongeveer drie tot vier mijl buiten Mekka, voorbij een heuvel.⁴³ Toen de Mekkanen achter zijn ontsnapping kwamen, verzamelden zij zich en zetten de achtervolging in. Geleid door een spoorzoeker bereikten zij Thaur. Staande voor de ingang van de grot waarin de Profeet^{sa} en Abu Bakr^{ra} zich verstopt hadden zei de spoorzoeker dat Mohammed^{sa} zich of in de grot bevond of anders ten hemel was gevaren. Abu Bakr^{ra} hoorde dit en zijn hart zonk hem in de schoenen. “De vijand heeft ons bijna te pakken”, fluisterde hij. “Vreest niet, God is met ons”,⁴⁴ antwoordde de Profeet^{sa}. “Ik ben niet bang voor mezelf”, vervolgde Abu Bakr^{ra}, “maar ik ben bezorgd om u. Want als ik sterf, dan ben ik niets meer dan een gewone sterveling. Maar als u sterft, dan zal dat de dood zijn van het geloof.”⁴⁵ “Zelfs dan, wees niet bang”, stelde de Profeet^{sa} hem gerust, “wij zijn hier niet

⁴³ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Hijratin-Nabiyyi^{sa}.

⁴⁴ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 41, Egypte, 1932.

⁴⁵ Zarqani.

met ons tweeën, er is nog iemand bij ons, namelijk God.”⁴⁶

De Mekkaanse onderdrukking kwam ten einde. De Islam kreeg de kans om te groeien. De achtervolgers waren teleurgesteld. Ze dreven de spot met de mening van de spoorzoeker. De grot was te open, zeiden zij, voor iemand om zich in te verstoppen en daarnaast was het onveilig vanwege de vele slangen. Als zij een beetje voorover gebogen de grot in hadden gekeken, dan hadden zij de twee gezien. Maar zij deden dit echter niet en na de spoorzoeker voor zijn diensten bedankt te hebben, keerden zij terug naar Mekka. De Profeet^{sa} en Abu Bakr^{ra} verbleven twee dagen in de grot. Op de derde dag, geheel volgens plan, werden twee snelle kamelen naar de grot gestuurd. Eén voor de Profeet^{sa} en de gids en de ander voor Abu Bakr^{ra} en zijn helper Amir bin Fuhaira^{ra}.

Suraqa^{ra} achtervolgt de Profeet^{sa}

Voordat zij vertrokken, keek de Profeet^{sa} om naar Mekka. De emoties kwamen bij hem naar boven. Mekka was zijn geboorteplaats. Hij had daar als kind en als volwassene gewoond. En hij had daar de Goddelijke Openbaring ontvangen. Het was de plek waar zijn voorvaders hadden gewoond sinds de tijd van Ismaël^{as}. Met deze gedachten wierp hij een laatste lange blik op Mekka, en zei:

Mekka, jij zijt mij meer dierbaar dan enig andere plek op deze wereld, maar uw mensen hebben mij hier niet laten wonen.

Hierop zei Abu Bakr^{ra}:

De stad heeft haar Profeet^{sa} verjaagd, het wachten is nu slechts

⁴⁶ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Manaqibil-Muhajirin.

op haar verwoesting.⁴⁷

Na hun mislukte achtervolging zetten de Mekkanen een prijs op de hoofden van de twee vluchtelingen. Degene die de Profeet^{sa} of Abu Bakr^{ra} gevangen zou nemen en uitleverde aan de Mekkanen, dood of levend, zou als beloning honderd kamelen krijgen. Dit bericht werd onder alle stammen rond Mekka bekend gemaakt. In de verleiding gebracht door deze beloning zette Suraqa bin Malik^{ra}, een Bedoeinse stamhoofd, de achtervolging in en uiteindelijk had hij ze in het vizier. Hij zag twee bereden kamelen en overtuigd dat het de Profeet^{sa} en Abu Bakr^{ra} waren, snelde hij te paard naar hen toe. Hij was nog maar amper op weg of het paard stapte achteruit, viel en nam hem mee in zijn val. Suraqa's^{ra} eigen verhaal over wat er gebeurde is erg interessant. Hij vertelt:

Nadat ik van mijn paard was gevallen, beproefde ik mijn geluk met een alledaags Arabisch bijgeloof van het gooien van pijlen. De pijlen voorspelden mij ongeluk. Maar de verleiding van de beloning was groot en ik steeg weer te paard en zette de achtervolging voort. Ik had het gezelschap bijna ingehaald. De Profeet^{sa} bereed zijn kameel met waardigheid en keek niet om. Abu Bakr^{ra} echter, keek herhaaldelijk om (waarschijnlijk omdat hij bang was voor de veiligheid van de Profeet^{sa}). Toen ik hun bereikt had, stapte mijn paard weer achteruit en viel ik van mijn paard. Ik raadpleegde weer mijn pijlen en weer voorspelden zij ongeluk. De hoeven van mijn paard zonken diep weg in het zand en het was moeilijk het paard te bestijgen en de achtervolging voort te zetten. Toen begreep ik dat het gezelschap onder Goddelijke Bescherming stond. Ik riep hen toe en kon ze overhalen om te stoppen. Toen ik dicht genoeg bij hun was

⁴⁷ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 31, Egypte, 1935.

gekomen, vertelde ik hun van mijn kwaadaardig plan en dat ik van gedachte was veranderd. Ik zou de achtervolging beëindigen en weer terugkeren naar huis. De Profeet^{sa} liet me gaan, op voorwaarde dat ik beloofde niemand iets te vertellen over hun verblijfplaats. Ik was overtuigd dat de Profeet^{sa} een waarachtig persoon was, voorbestemd om te slagen. Ik vroeg de Profeet^{sa} om een vrijgeleidebrief, die mij van later dienst zou kunnen komen als hij later de overheerser zou worden. De Profeet^{sa} vroeg aan Amir bin Fuhaira^{ra} om het document voor mij op te stellen, wat hij vervolgens ook deed. Toen ik op het punt stond om te vertrekken, ontving de Profeet^{sa} een Openbaring over de toekomst en zei: “Suraqa^{ra}, hoe zou u zich voelen met de gouden armbanden van Chosroes om uw polsen?” Verbaasd vroeg ik de Profeet^{sa}: “Welke Chosroes? Chosroes bin Hormizd, de Keizer van Iran?” en de Profeet^{sa} antwoorde: “Ja”.⁴⁸

Zestien of zeventien jaar later ging de voorspelling letterlijk in vervulling. Suraqa^{ra} bekeerde zich tot de Islam en ging naar Mekka. De Profeet^{sa} overleed en na hem werden Abu Bakr^{ra} en vervolgens Umar^{ra} de Kaliefen van de Islam. De groeiende invloed van de Islam maakte de Iraniërs afgunstig en leidde ertoe dat zij de Moslims aanvielen. Maar in plaats van dat zij de Moslims versloegen, werden zij zelf verslagen. De hoofdstad van Iran viel in handen van de Moslims. Ook de schatten van de stad werden door de Moslims buitgemaakt, waaronder de gouden armbanden die Chosroes droeg bij officiële gelegenheden. Na zijn bekering vertelde Suraqa^{ra} vaak over zijn achtervolging van de Profeet^{sa} en zijn gezelschap en beschreef wat er tussen hem en de Profeet^{sa} was voorgevallen. Toen de oorlogsbuit van Iran

⁴⁸ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 48, Egypte, 1935 en Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Hijratin-Nabiyyi^{sa}.

aan Umar^{ra} werden getoond, zag hij de gouden armbanden en herinnerde zich wat de Profeet^{sa} aan Suraqa^{ra} had gezegd. Het was een belangrijke voorspelling geweest in een tijd van uiterste hulpeloosheid. Umar^{ra} besloot om de vervulling van deze voorspelling letterlijk uit te laten komen. Hij liet Suraqa^{ra} bij zich komen en droeg hem op om de armbanden om te doen. Suraqa^{ra} protesteerde door te zeggen dat het dragen van goud in de Islam verboden was. Umar^{ra} gaf toe dat dit juist was, maar dat deze gelegenheid daar een uitzondering op vormde. De Profeet^{sa} had voorzien dat de gouden armbanden van Chosroes om zijn polsen zouden hangen. Om die reden moest hij ze nu dragen, zelfs met het risico op straf. Uit eerbied voor de leerstellingen van de Profeet^{sa} had Suraqa^{ra} bezwaar gemaakt, want, net als iedereen, wilde hij graag het zichtbare bewijs leveren van de vervulling van deze belangrijke profetie. Hij deed de armbanden om en de Moslims waren getuige van de vervulling van de profetie. De voortvluchtige Profeet^{sa} was een koning geworden. Hijzelf was niet langer meer op deze wereld. Maar degenen die hem opvolgden waren getuigen van de vervulling van zijn woorden en zijn visioenen.

De Heilige Profeet^{sa} komt aan in Medina

Laten we terugkeren naar ons verhaal van de Hijra. Nadat Suraqa^{ra} was vertrokken, zette de Profeet^{sa}, zonder verdere problemen, zijn reis naar Medina voort. De Profeet^{sa} werd in Medina opgewacht door een menigte die vol ongeduld naar zijn komst hadden uitgekeken. Voor hun kon de dag niet mooier worden, want de zon, die was gerezen voor Mekka, kwam zijn licht laten schijnen boven Medina. Omdat het nieuws dat de Profeet^{sa} Mekka had verlaten hun al had bereikt, keken zij uit naar zijn aankomst. Velen van hen liepen uit, tot zelfs kilometers buiten de stad, om hem op te wachten. Ze vertrokken in de ochtend en keerden in de avond vervolgens teleurge-

steld weer terug naar huis. Toen de Profeet^{sa} uiteindelijk Medina naderde, besloot hij om een tussenstop te maken in Quba, een nabijgelegen dorp. Een Jood had de twee kamelen gezien en concludeerde dat zij bereden werden door de Profeet^{sa} en zijn gezelschap. Hij klom op een verhoging en riep uit: “Zonen van Qaila, degene op wie jullie wachten, is gekomen.” Iedereen in Medina die hem hoorde roepen snelde naar Quba toe en de mensen in Quba, overmand van blijdschap door de komst van de Profeet^{sa}, zongen liederen ter ere van hem.

Een voorbeeld van de totale eenvoud van de Profeet^{sa} wordt geïllustreerd door het volgende voorval, welke zich toen voerde in Quba. De meeste mensen van Medina hadden de Profeet^{sa} nog nooit eerder gezien. Toen zij het gezelschap onder een boom zagen zitten, dachten velen van hun dat Abu Bakr^{ra} de Profeet^{sa} was. Abu Bakr^{ra}, ondanks dat hij jonger was, had een grijzere baard en was voornamer gekleed dan de Profeet^{sa}. Zij richtten zich tot hem, gingen voor hem zitten en betoonden hun eerbied, denkende dat hij de Profeet^{sa} was. Toen Abu Bakr^{ra} door had dat hij per abuis voor de Profeet^{sa} werd aangezien, stond hij op, pakte zijn mantel en hing deze op als bescherming tegen de zon en zei vervolgens: “O Profeet^{sa} van God, u zit in de zon. Laat mij hiermee schaduw voor u creëren.”⁴⁹ Met tact en vriendelijkheid maakte hij het volk duidelijk dat ze een vergissing hadden begaan.

De Profeet^{sa} verbleef tien dagen in Quba, waarna de mensen uit Medina hem meenamen naar hun stad. Toen zij de stad betraden, zag hij dat de hele stad, mannen, vrouwen en kinderen, waren uitgelopen om hem te verwelkomen. Eén van de vele liederen die zij zongen was:

⁴⁹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 137, Egypte, 1936.

De Maan van de veertiende nacht is opgekomen van achter al-Wida. Zolang wij iemand in ons midden hebben die ons tot God roept, is het onze plicht om onze dank te uiten tot God. Aan U, die door God naar ons is gezonden, schenken wij onze onvoorwaardelijke gehoorzaamheid.⁵⁰

De Profeet^{sa} was Medina niet binnengekomen vanuit het oosten. Toen de mensen uit Medina hem beschreven als “een maan van de veertiende nacht”, bedoelden ze daarmee dat zij in duisternis leefden totdat de Profeet^{sa} Medina binnentrad en zijn licht over hen liet schijnen. De Profeet^{sa} kwam op een maandag naar Medina. Het was op een maandag dat hij de grot Thaur verliet en even vreemd als het klinkt was het op een maandag toen hij tien jaar later Mekka heroverde.

Abu Ayyub Ansari^{ra} als gastheer van de Profeet^{sa}

Gedurende de tijd dat de Profeet^{sa} in Medina verbleef, wilde iedereen dolgraag zijn gastheer zijn. Overal waar hij met zijn kameel passeerde stonden de mensen hem op te wachten. Als in een koor riepen zij: “Wij staan hier om met ons huis, ons bezit en ons leven u te ontvangen en om aan u onze bescherming te bieden. Kom hier met ons wonen.” Sommigen waren wat ambitieuzer, kwamen naar voren, hielden de kameel vast en stonden erop dat de Profeet^{sa} voor hun huis zou afstijgen en met hen samen naar binnen zou gaan. Beleefd wees de Profeet^{sa} het aanbod af en zei: “Laat de kameel met rust. Zij staat onder Gods Bevel; zij zal stoppen waar God haar beveelt te stoppen.” Uiteindelijk stopte zij bij een plek die toebehoorde aan de wezen van de Banu Najjar stam. De Profeet^{sa} steeg af en zei: “Het schijnt dat dit de plek is waar God wil dat wij stoppen.”⁵¹ Hij ging navraag doen.

⁵⁰ Sharhu ‘Alal-Mawahibil-Ladunniyyah, Vol. 1, blz. 359, Egypte, Hijra 1325.

⁵¹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 140-141, Egypte, 1936.

Een voogd over de wezen kwam naar voren en bood hem de plek aan voor gebruik. De Profeet^{sa} zei dat hij het zou gebruiken op voorwaarde dat hij ervoor betaalde. Er werd een prijs afgesproken en de Profeet^{sa} besloot om er een moskee en enkele huizen op te bouwen.⁵²

Nadat dit geregeld was, vroeg de Profeet^{sa} wie het dichtst in de buurt van deze plek woonde. Abu Ayyub Ansari^{ra} kwam naar voren en vertelde dat zijn huis het dichtste bij was en dat zijn diensten de Profeet^{sa} ter beschikking stonden. De Profeet^{sa} vroeg hem om een kamer voor hem gereed te maken. Abu Ayyub^{ra} had een huis met twee verdiepingen. Hij bood aan om de bovenste verdieping voor de Profeet^{sa} beschikbaar te stellen, maar de Profeet^{sa} gaf de voorkeur aan de benedenverdieping, vanwege het gemak voor zijn bezoekers.

De toewijding die de inwoners van Medina hadden voor de Profeet^{sa} bewees zichzelf keer op keer. Abu Ayyub^{ra} ging akkoord met de wens van de Profeet^{sa}, maar weigerde zelf om te slapen op een verdieping waaronder de Profeet^{sa} verbleef. Zijn vrouw en hij vonden dat niet gepast. Die avond werd per ongeluk een waterkruik gebroken en het water stroomde over de vloer. Abu Ayyub^{ra} was bang dat het water naar beneden in de kamers van de Profeet^{sa} zou druppelen. Hij gebruikte zijn dekens om het water op te vangen voordat het naar beneden kon stromen. De volgende morgen vertelde hij de Profeet^{sa} wat er gebeurd was, waarop de Profeet^{sa} ermee akkoord ging om de bovenverdieping te gebruiken. Abu Ayyub^{ra} maakte eten klaar en stuurde deze naar boven. Als de Profeet^{sa} klaar was met eten, at Abu Ayyub^{ra} van wat er overbleef. Na een paar dagen kwamen anderen vragen of zij ook hun aandeel mochten leveren in het onderhouden van de Profeet^{sa}. Totdat de Profeet^{sa} zijn eigen huis en huishouden op

⁵² As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 86-87, Egypte, 1935.

orde had werd hij om en om door de inwoners van Medina onderhouden.⁵³

Getuigenis van Anas^{ra} over de Profeet^{sa}

Een weduwe had slechts één zoon. Hij heette Anas^{ra} en was acht of negen jaar oud. Zij bracht de jongen naar de Profeet^{sa} om als zijn privébediende te dienen. In de annalen van de Islam is deze Anas^{ra} onsterfelijk geworden. Hij werd een rijk en geleerd man. Hij werd meer dan honderd jaar oud en genoot een groot aanzien gedurende de periode van de Kaliefen. Van Anas^{ra} is vastgelegd dat hij heeft gezegd dat, vanaf het moment dat hij als kind de Profeet^{sa} diende tot aan diens dood, de Profeet^{sa} nooit onvriendelijk tegen hem is geweest, hem nooit had terechtgewezen en hem nooit een taak had toegewezen die te zwaar voor hem was.⁵⁴ Gedurende zijn verblijf in Medina was Anas^{ra} de enige die de Profeet^{sa} gezelschap hield. Het is dan ook deze getuigenis van Anas^{ra} die het groeiende karakter toont van de Profeet^{sa} gedurende de tijd dat zijn macht en welvaart in Medina toenam.

Later, stuurde de Profeet^{sa} Zaid^{ra}, een bevrijde slaaf, naar Mekka om zijn gezin en familieleden op te halen. De Mekkanen waren toender tijd zo overrompeld door het plotselinge en goed doordachte vertrek van de Profeet^{sa} en zijn volgelingen, dat zij voorlopig niets meer deden om hem tegen te werken. Toen de gezinnen van de Profeet^{sa} en Abu Bakr^{ra} Mekka verlieten werden zij door niemand gehinderd. De twee gezinnen bereikten zonder problemen Medina. In de tussentijd had de Profeet^{sa} op het stuk land welke hij voor dat doel had gekocht,

⁵³ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Hijratin-Nabiyyi^{sa} en Zarqani, Vol. 1.

⁵⁴ Sahih Muslim, Kitabu Fada'ilis-Sahabati.

de funderingen gelegd voor een moskee.⁵⁵ Daarna bouwde hij huizen voor zichzelf en zijn Metgezellen. Het duurde ongeveer zeven maanden voordat de bouw ervan gereed was.

Leven onveilig in Medina

Niet lang na de komst van de Profeet^{sa} raakten de heidense stammen in Medina geïnteresseerd in de Islam en een meerderheid van hen bekeerde zich. Ook veel anderen, die nog niet volledig waren overtuigd, sloten zich aan. Hierdoor ontstond een groep die wel de Islam accepteerde, maar geen echte Moslims waren. Deze leden speelden later een duistere rol in de geschiedenis van de Islam. Sommige van hen werden oprechte Moslims. Anderen bleven huichelachtig en bleven intrigeren tegen de Islam en tussen de Moslims. Weer anderen weigerden absoluut om zich te bekeren. Zij konden echter geen tegenstand bieden aan de groeiende invloed van het nieuwe geloof en verhuisden van Medina naar Mekka. Medina werd een Islamitische stad. Het aanbidden van Eén God had zich gevestigd in deze stad. In die tijd was er geen enkele andere stad op de wereld die hetzelfde kon zeggen. De Profeet^{sa} en zijn vrienden waren verheugd dat binnen een korte tijd sinds hun verhuizing een hele stad het aanbidden van afgoden had afgezworen en in plaats daarvan alleen nog maar de Ene, Onzichtbare God aanbaden. Maar er was nog geen rust en vrede voor de Moslims. Binnen Medina had een groep Arabieren zich slechts voor de schijn tot de Islam bekeerd, terwijl zij in werkelijkheid nog gezworen vijanden waren van de Profeet^{sa}. Daarnaast waren er nog de Joden, die hem continue bleven tegenwerken. De Profeet^{sa} was zich bewust van deze gevaren. Hij bleef op zijn hoede en waarschuwde zijn volgelingen om hetzelfde te doen. Vaak bleef hij daarom de hele nacht wakker. Vermoeid door het nachten lang opblijven sprak hij

⁵⁵ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Hijratin-Nabiyyi^{sa} en Zarqani, Vol. 1.

eens de wens uit om wat hulp. Niet veel later hoorde hij wapengekletter. De Profeet^{sa} vroeg wie dat was en kreeg te horen dat het Sa'd bin Waqqas^{ra} was, die zijn diensten als schildwacht kwam aanbieden aan de Profeet^{sa}.⁵⁶

De inwoners van Medina waren zich bewust van hun grote verantwoordelijkheid. Zij hadden de Profeet^{sa} verzocht om naar hen toe te komen en in hun midden te komen wonen. Het was daarom nu hun taak om hem te beschermen. De stammen hielden beraad en besloten het huis van de Profeet^{sa} om beurten te bewaken. Voor wat betreft het gevaar voor hemzelf en, bij gebrek aan vrede, voor de veiligheid van zijn volgelingen maakte het leven in Mekka of in Medina geen verschil voor de Profeet^{sa}. Het enige verschil was dat de Moslims in Medina vrij hun geloof konden belijden in de moskee die zij in de naam van God hadden gebouwd. Zij konden daarvoor vijf keer per dag bij elkaar komen zonder daarbij gehinderd te worden.

Plannen om Moslims in Medina te vervolgen

Twee tot drie maanden verstreken. De inwoners van Mekka waren bekomen van de schrik en begonnen weer plannen te maken om de Moslims te vervolgen. Ze kwamen er snel achter dat het weinig effect had om alleen de Moslims in en rondom Mekka aan te pakken. Het was noodzakelijk om de Profeet^{sa} en zijn volgelingen in Medina aan te vallen en hun uit hun nieuwe verblijfplaats te verdrijven. Dienovereenkomstig schreven zij een brief naar Abdullah bin Ubayy bin Sulul, een van de leiders van Medina, die voor de komst van de Profeet^{sa} door alle partijen van Medina tot koning was gekozen. In hun brief schreven zij dat ze geërgerd waren dat de Profeet^{sa} in Medina

⁵⁶ Sahih Muslim, Kitabu Fada'ilis-Sahabati, Babu Fi Fadli Sa'd bin Abi Waqqas^{ra}.

verbleef en dat het verkeer was naar de inwoners van Medina toe om de Profeet^{sa} onderdak te verlenen. Tot slot zeiden zij:

Nu jullie hebben toegestaan onze vijand onderdak te verlenen, zweren wij bij God en verklaren wij, de inwoners van Mekka, dat wij Medina zullen aanvallen tenzij jullie, inwoners van Medina, akkoord gaan met het verbannen van hem uit Medina of om samen met ons tegen hem de strijd aan te gaan. Wanneer wij Medina zullen aanvallen, dan zullen wij alle weerbare mannen aan het zwaard rijgen en alle vrouwen tot slavinnen afvoeren.⁵⁷

Abdullah bin Ubayy bin Sulul zag deze brief als een geschenk uit de hemel. Hij raadpleegde de andere huichelaars in Medina en overtuigde hen ervan dat het in rust laten wonen van de Profeet^{sa} in hun stad, de woede van de Mekka over hun zou afroepen. Het was daarom hun taak om zich tegen de Profeet^{sa} te keren, al was het alleen maar om de Mekkanen te plezieren. De Profeet^{sa} kwam dit ter ore. Hij ging naar Abdullah bin Ubayy bin Sulul en probeerde hem ervan te overtuigen dat zijn besluit hetzelfde zou zijn als zelfmoord. Veel inwoners van Medina waren Moslim geworden en bereid hun leven te geven voor de Islam. Als Abdullah de oorlog verklaarde aan de Moslims, dan zou de meerderheid van de inwoners van Medina de kant van de Moslims kiezen. Deze oorlog zou een groot verlies voor hem worden en zijn eigen ondergang betekenen. Dit advies maakte grote indruk op Abdullah waarop hij vervolgens afzag van zijn plannen.

De Profeet^{sa} sluit broederschap tussen Moslims

Rond deze tijd nam de Profeet^{sa} nog een andere belangrijke stap. Hij

⁵⁷ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Kharaaj Wal-Imaarati Wal-Fai.

riep de Moslims bijeen en stelde voor dat de Moslims zich als koppels, twee aan twee, met elkaar verbonden als waren zij broers. Het plan werd goed ontvangen. De inwoners van Medina kozen inwoners uit Mekka als broers. Een gevolg van dit nieuwe broederschap was dat de inwoners van Medina aanboden om hun bezittingen te delen met de Moslims uit Mekka. Een Moslim uit Medina stelde zelfs voor om van één van zijn twee vrouwen te scheiden zodat deze met zijn Mekkaanse broer kon trouwen.⁵⁸ De Mekkaanse Moslims weigerden om het aanbod te accepteren uit respect voor de behoeften van de Medinieten zelf. Maar de Medinieten stonden erop en de kwestie werd aan de Profeet^{sa} voorgelegd. De Moslims uit Medina voerden als argument aan dat de Mekkaanse Moslims hun broeders waren en dat zij daarom hun bezittingen met elkaar moesten delen. En de Mekkanen hadden geen kennis van het bewerken van land. De Medinieten zouden de opbrengsten van het land met hun kunnen delen of zelfs het land met hun kunnen delen. De Mekkaanse Moslims wezen het ongelooflijk royale aanbod af en hielden liever vast aan hun eigen manier van werken. Veel Mekkaanse Moslims herwonnen later hun rijkdom. De Moslims uit Medina zijn hun aanbod, om hun bezittingen met de Mekkaanse Moslims te delen, nooit vergeten. Het gebeurde veel dat bij het overlijden van een Moslim uit Medina, diens zonen de erfenis verdeelden met hun broeders uit Mekka. Dit gebruik werd jarenlang uitgeoefend totdat het werd afgeschaft door nieuwe richtlijnen in de Koran betreffende de verdeling van de erfenis.

Het verdrag tussen verscheidene stammen van Medina

Naast het verenigen van de Moslims uit Mekka en Medina door middel van een broederschap, sloot de Profeet^{sa} ook een verdrag met alle

⁵⁸ Sunanut-Tirmidhi, Kitabul-Birri was-Sillati, Babu Ma Ja'a Fi Mu'asatil-Akhi.

inwoners van Medina. In dit verdrag werden de Arabieren en de Joden samen verenigd tot een gezamenlijk burgerschap met de Moslims. De Profeet^{sa} legde zowel aan de Arabieren als aan de Joden uit dat voordat de Moslims zich gevormd hadden tot een eigen groep, er in Medina slechts twee groepen bestonden. Met de Moslims erbij, waren er nu drie groepen. Het was niet meer dan eerlijk dat zij gezamenlijk tot een verdrag kwamen die voor alle groepen bindend zou zijn en daarmee een waarborg voor onderlinge vrede. Uiteindelijk werd een gezamenlijk verdrag gesloten. De tekst van het verdrag luidde:

Tussen de Profeet^{sa} van God en de Gelovigen aan de ene kant en iedereen die vrijwillig besluit toe te treden aan de andere kant. Voor elke Mekkaanse Moslim die gedood wordt, zullen de Mekkaanse Moslims zelf verantwoordelijk zijn. Zo zal het ook hun eigen verantwoordelijkheid zijn om toe te zien op de vrijlating van hun gevangenen. De Moslims uit Medina zullen op hun beurt verantwoordelijk zijn voor hun eigen levens en hun eigen gevangenen. Iedereen die zich schuldig maakt aan haat en geweld of anderen daartoe aanzet, zal als een vijand worden beschouwd. Het is de taak van de anderen om hem dan te bevechten, zelfs als het een zoon of ander familielid is. Als een ongelovige in een gevecht gedood wordt, zullen zijn familieleden die Moslim zijn geen wraak nemen. Noch zullen zij de ongelovigen helpen tegen de gelovigen. De Joden die dit verbond sluiten, zullen geholpen worden door de Moslims. De Joden zullen niet aan ontberingen blootgesteld worden. Hun vijanden zullen door niemand geholpen worden. Een ongelovige zal geen onderdak verlenen aan iemand uit Mekka. Hij zal niet als beheerder voor Mekkaanse bezittingen optreden. Hij zal zich niet mengen in gevechten tussen Moslims en ongelovigen. Als een gelovige zonder reden mishandeld wordt, dan staat het

de Moslims vrij om op te treden tegen de mishandelaar. Als een gemeenschappelijke vijand Medina aanvalt, dan zullen de Joden de Moslims helpen en zullen zij de kosten van de oorlogsvoering delen. De Joodse stammen die een verbond hebben met de andere stammen van Medina zullen dezelfde rechten hebben als de Moslims. De Joden hebben hun eigen geloof en de Moslims hebben hun eigen geloof. De rechten die door de Joden worden genoten, zullen ook door hun volgelingen worden genoten. De inwoners van Medina hebben niet het recht om iemand de oorlog te verklaren zonder toestemming van de Profeet^{sa}. Dit doet echter geen afbreuk aan het recht van een individu om zich te wreken tegen persoonlijk onrecht. De Joden zullen de kosten van hun gemeenschap zelf dragen en de Moslims zullen dit ook zelf doen. Maar in tijden van oorlog zullen zij gezamenlijk optreden. De Stad Medina is heilig en neutraal voor iedereen die het verdrag heeft getekend. Vreemdelingen die hier komen en onder bescherming staan van de inwoners, worden als inwoners behandeld. Maar het is het volk van Medina niet toegestaan om vrouwen staatsburgerschap te verlenen zonder de toestemming van haar familie. Alle geschillen zullen worden voorgelegd aan God en de Profeet^{sa}. De deelnemers van dit verdrag mogen geen overeenkomsten aangaan met de Mekkanen of hun bondgenoten. Dit, omdat de deelnemers aan dit verdrag het met elkaar eens zijn om tegenstand te bieden aan hun gemeenschappelijke vijanden. De deelnemers zullen zowel in tijden van vrede als in tijden van oorlog verenigd blijven. Geen enkel partij zal zelfstandig vredesonderhandelingen aangaan. Echter geen enkele partij is verplicht om deel te nemen aan oorlog. Elke partij die zich schuldig maakt aan excessen, zal gestraft kunnen worden. Voorwaar, God is de

Beschermer van de rechtvaardigen en de Betrouwbare en Mohammed^{sa} is Zijn Profeet.⁵⁹

Dit is in het kort de tekst van het verdrag. Het is samengesteld uit diverse historische fragmenten. Het benadrukt zonder enige twijfel dat bij het bijleggen van onenigheden en meningsverschillen eerlijkheid, waarheid en rechtvaardigheid de leidende principes waren. De- genen die zich te buiten gingen aan excessen, zouden daar verant- woordelijk voor worden gehouden. Het verdrag maakt duidelijk dat de Profeet^{sa} van de Islam vastbesloten was om de andere inwoners van Medina vriendelijk en met genegenheid te behandelen en met hen om te gaan als broeders. Toen er later meningsverschillen en botsin- gen ontstonden, was dit te wijten aan de Joden.

Zoals al eerder gezegd, verliepen er twee tot drie maanden voordat de Mekkanen weer met hun vijandigheden tegen de Islam begonnen. Een gelegenheid deed zich voor toen Sa'd bin Mu'adh^{ra}, stamhoofd van de Aus uit Medina, in Mekka aankwam voor de rondgang om de Ka'bah. Abu Jahl zag hem en zei tegen hem: "Nadat jullie de afvallige Mohammed^{sa} onderdak hebben geboden, denkt u dat u nu veilig naar Mekka kunt komen en de rondgang kunt verrichten? Denkt u echt dat u hem kunt beschermen? Ik zweer bij God dat, ware het niet van- wege Abu Sufyan^{ra}, u niet veilig terug naar uw gezin had kunnen gaan." Sa'd bin Mu'adh^{ra} antwoordde: "Ik zou als ik jullie was niets ondernemen, want als de Mekkanen ons tegenhouden om Mekka te bezoeken en de rondgang te verrichten, dan zullen jullie niet veilig meer zijn op de route naar Syrië." Rond dezelfde tijd werd Walid bin Mughira, een Mekkaanse stamhoofd, ernstig ziek. Hij begreep dat zijn einde nabij was. De andere stamhoofden uit Mekka hadden zich rondom hem verzameld. Walid kon zichzelf niet meer beheersen en

⁵⁹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 147-150, Egypte, 1936.

begon te huilen. De stamhoofden reageerden verbaasd en vroeg hem waarom hij hilde. “Denken jullie dat ik bang ben voor de dood? Nee, het is niet de dood waar ik bang voor ben. Waar ik bang voor ben is dat het Geloof van Mohammed^{sa} zich zal verspreiden en dat zelfs Mekka ervoor zal zwichten.” Abu Sufyan^{ra} verzekerde Walid dat zo lang als zij nog leefden, zij zich met hun leven tegen dat Geloof zouden verzetten.⁶⁰

Mekka bereid zich voor om Medina aan te vallen

Uit de loop der gebeurtenissen is duidelijk op te maken dat de gestaakte vijandelijkheden door de Mekkanen slechts tijdelijk van aard was. De leiders van Mekka bereidden een nieuwe aanval voor op de Islam. Stamhoofden lieten, voor zij overleden, hun erfgenamen en achterblijvers zweren dat zij vijandig zouden blijven tegen de Profeet^{sa} en hitsten hen op om de oorlog aan te gaan met hem en zijn volgelingen. Het volk van Medina werd opgeroepen om de wapens op te pakken tegen de Moslims en de Mekkanen waarschuwden hen dat bij hun weigering de Mekkanen en hun bondgenoten Medina zouden aanvallen, hun mannen doden en hun vrouwen als slavinnen gevangen nemen. Als de Profeet^{sa} zich afzijdig had gehouden en niets zou hebben gedaan ter verdediging van Medina, dan zou hij een ongelooflijk grote verantwoordelijkheid over zich hebben afgeroepen. In plaats daarvan stelde de Profeet^{sa} verkenningspatrouilles samen. Hij stuurde groepjes mensen naar plekken rondom Mekka die moesten rapporteren of er oorlogsvoorbereidingen werden getroffen. Zo nu en dan vonden er wat schermutselingen plaats tussen de Mekkanen en de patrouilles. Europese schrijvers zeggen dat deze incidenten door de Profeet^{sa} werden uitgelokt en dat hij daarom de agressor was van de oorlog die uiteindelijk hieruit voortvloeyde. Daar tegenover

⁶⁰ Tarikhul-Khamis, Vol. 1, blz. 353, Beirut.

staat echter een onderdrukking van dertien jaar door de Mekkanen, hun pogingen om de inwoners van Medina op te zetten tegen de Moslims en hun dreigende aanval op Medina zelf. Iedereen die zich hiervan bewust is, zal nooit de Profeet^{sa} als verantwoordelijke kunnen aanwijzen voor deze gebeurtenissen. Het feit dat hij verkenningsspatrouilles uitzond was puur uit zelfverdediging. Dertien jaar van onderdrukking was op zich al reden genoeg voor de Moslims om zichzelf te verdedigen. Dat het uiteindelijk leidde tot een oorlog tussen de Moslims en de Mekkanen is niet hun schuld. Het is bekend dat tegenwoordig Christelijke landen elkaar om de meest onbeduidende redenen de oorlog verklaren. Als ook maar de helft van wat de Mekkanen de Moslims aandeden vandaag de dag een Europees volk werd aangedaan, dan was dit al reden genoeg voor hun om een oorlog aan te gaan. Wanneer men in een land het volk ertoe aanzet om anderen te doden en mensen gedwongen worden hun huizen te verlaten, geeft dit dan de slachtoffers niet het recht om hiertegen te strijden? Nadat de Moslims naar Medina waren verhuisd waren er voor hun geen obstakels meer om de strijd aan te gaan met de Mekkanen. Maar de Profeet^{sa} ging de strijd niet aan. In plaats daarvan toonde hij tolerantie en beperkte zich tot het instellen van verkenningsspatrouilles. De Mekkanen echter, bleven doorgaan met het provoceren van de Moslims. Zij zetten de inwoners van Medina op tegen de Moslims en bemoeiden zich met hun recht op pelgrimage. Zij wijzigden hun gangbare handelsroutes en trokken nu door stamgebieden rondom Medina om deze stammen op te zetten tegen de Moslims. De vrede in Medina was in gevaar en er zat voor de Moslims niets anders meer op dan in te gaan op oorlogsdreiging die al veertien jaar lang door de Mekkanen werd uitgelokt. Niemand zou de Moslims onder deze omstandigheden het recht ontzeggen om de oorlog aan te gaan.

Terwijl de Profeet^{sa} bezig was met de verkenningsspatrouilles, verloor

hij niet uit het oog dat zijn volgelingen zowel op seculier als op spiritueel gebied zijn raad en advies nodig hadden. Veel inwoners uit Medina waren niet alleen vanuit geestelijke overtuiging, maar ook in de praktijk Moslim geworden, terwijl vele anderen alleen in naam Moslim waren geworden. Omdat nu een meerderheid van Medina Moslim was maakte de Profeet^{sa} een begin met het instellen van een Islamitische bestuursvorm. In vroegere tijden legden de Arabieren hun geschillen bij door middel van het zwaard of met lichamelijk geweld. De Profeet^{sa} introduceerde juridische procedures. Er werden rechters aangesteld om de geschillen tussen individuen of groeperingen op te lossen. Zolang een rechter een zaak niet beoordeelde als eerlijk en rechtvaardig, werd deze niet aangenomen. In de vroegere dagen keek men neer op mensen die zichzelf ontwikkelden en kennis vergaarden. De Profeet^{sa} ondernam acties om lezen en schrijven te promoten en liefde voor literatuur bij te brengen. Degenen die konden lezen en schrijven werden gevraagd om dit aan anderen te leren. Het plegen van onrecht en geweld werd beëindigd. Rechten voor de vrouw werden ingevoerd. De rijken moesten betalen voor de armen en voor de sociale voorzieningen in Medina. Werknemers werden beschermd tegen uitbuiting. Voor de onbekwame en kwetsbare wezen werden voogden aangewezen om hun belangen te behartigen. Leningen en schuldbekentenissen werden voortaan op schrift gesteld. Het belang van al deze ingevoerde maatregelen begon zichtbaar te worden. Buitensporig gedrag tegenover slaven werd afgeschaft. Persoonlijke hygiëne alsook openbare sanitaire voorzieningen kregen meer aandacht. Er werd een volkstelling gehouden. Straten en hoofdwegen werden verbreed en er werden plannen gemaakt om deze schoon te houden en te onderhouden. Kort samengevat werden er regels en wetten ingevoerd om een prettige, sociale samenleving en gezinsleven mogelijk te maken. De primitieve Arabieren kwamen voor het eerst

in hun geschiedenis in aanraking met gedragsregels voor vriendelijkheid en een beschaafde samenleving.

De Slag van Badr

Terwijl de Profeet^{sa} zich bezighield met de praktische uitvoering van wetten die niet alleen voor de Arabieren uit zijn tijd zouden gelden, maar ook voor de gehele mensheid later, hielden de inwoners van Mekka zich bezig met hun oorlogsplannen. De Profeet^{sa} had een wet gepland die ervoor moest zorgen dat er onder zijn eigen volk en andere volkeren vrede, voorspoed en geluk zou heersen; zijn Mekkaanse vijanden deden er alles aan om deze wet te saboteren. De Mekkaanse pogingen resulteerden uiteindelijk tot de Slag van Badr.

Het was de achttiende maand na de Hijra. Een handelskaravaan onder leiding van Abu Sufyan^{ra} kwam terug uit Syrië. Onder het voorwendsel dat zij de karavaan bescherming moesten bieden, hadden de Mekkanen een grote legermacht samengesteld en besloten zij om naar Medina te trekken. De Heilige Profeet^{sa} kwam achter hun plannen. Hij had ook openbaringen van God ontvangen waarin hem werd gezegd dat de tijd was aangebroken om de Mekkanen met gelijke munt terug te betalen. Hij vertrok met een aantal volgelingen uit Medina. Op dat moment wist niemand nog of dit groepje Moslims als eerste de terugkerende handelskaravaan uit Syrië zou treffen of het leger komende uit Mekka. De groep bestond uit driehonderd man. Een handelskaravaan uit die tijd bestond niet alleen uit kamelen beladen met goederen. Het bestond ook uit gewapende mannen die de karavaan bewaakten en gedurende de reis begeleidde. Sinds de spanningen tussen de Mekkanen en de Moslims uit Medina schonken de stamhoofden uit Mekka meer aandacht aan de beveiliging van de karavaan. Verhalen uit die tijd spreken over twee andere karavanen die vlak daarvoor dezelfde route hadden afgelegd. De ene had

tweehonderd gewapende mannen als beveiliging en de andere driehonderd. Het is niet juist om, zoals Christelijke auteurs hebben gedaan, te veronderstellen dat de Profeet^{sa} met driehonderd volgelingen er op uit was getrokken om een ongewapende karavaan aan te vallen. Dit is een valse en ongefundeerde beschuldiging. De uit Syrië komende handelskaravaan was groot en gezien de omvang van de karavaan is het redelijk om te veronderstellen dat er tussen de vierhonderd en vijfhonderd gewapende mannen meeliepen ter beveiliging. Om nu te veronderstellen dat de Profeet^{sa} met driehonderd slecht bewapende mannen deze goed bewapende karavaan hoopte te overvallen is volkomen onterecht. Slechts een pure vooringenomenheid en een antipathie tegen de Islam kan iemand op zulke ideeën brengen. Als deze groep Moslims er bewust op uit was om deze karavaan aan te vallen, dan kan hun avontuur alleen omschreven worden als een oorlogspoging, en zelfs dan nog een oorlog ter zelfverdediging, omdat zij uit een kleine groep, slecht bewapende Moslims bestond en de Mekkaanse karavaan enorm groot en goed bewapend was en waarvan bekend was dat zij al langere tijd een haatcampagne voerden tegen de Moslims uit Medina.

In feite waren de omstandigheden waaronder deze kleine groep Moslims Medina verliet nog erger. Zoals gezegd wisten zij niet of zij de handelskaravaan uit Syrië of het leger uit Mekka als eerste zouden tegenkomen. In de Koran wordt melding gemaakt van deze onzekerheid onder de Moslims. Maar desondanks waren de Moslims op alles voorbereid. Hun geloof en hun enorme oprechtheid wonnen het uiteindelijk van de onzekerheid waaronder de Moslims Medina hadden verlaten. Pas toen zij op een behoorlijke afstand van Medina waren, vertelde de Profeet^{sa} hun dat zij het grote leger uit Mekka zouden treffen in plaats van de kleinere handelskaravaan.

Schattingen over de grootte van het Mekkaanse leger hadden de Moslims al bereikt. Voorzichtige schattingen spraken van duizend goed geoefende en bewapende soldaten. Het aantal dat de Profeet^{sa} vergezelde bedroeg driehonderdendertien, waarvan de meesten onervaren, ongeoeffend en ook nog eens slecht bewapend waren. Het merendeel was te voet of zat op een kameel. Er waren slechts twee paarden in de hele groep. Dit gezelschap, welke net zo slecht bewapend was als dat zij ervaring hadden in oorlog voeren moest het opnemen tegen een leger die minstens drie keer zo groot was en voornamelijk bestond uit goed getrainde ervaren krijgers. Het moge duidelijk zijn dat dit waarschijnlijk één van de meest gevaarlijke ondernemingen uit de geschiedenis was. De Profeet^{sa} was wijs genoeg om zich er van te verzekeren dat niemand zou deelnemen aan de strijd zonder te weten wat hun te wachten stond en er niet met hun hart en ziel volledig achter stond. Hij vertelde hen duidelijk dat het niet langer meer ging om de karavaan die zij zouden treffen, maar om het leger van Mekka. Hij vroeg zijn mensen om advies. De Mekkanen onder zijn volgelingen stonden één voor één op en verklaarden hun loyaliteit aan de Profeet^{sa}. Zij zeiden dat zij vastbesloten waren in hun doel om de Mekkaanse vijanden te bevechten, die gekomen waren om de Moslims in Medina aan te vallen. De Profeet^{sa} vroeg aan elke Mekkaanse Moslim die hij sprak om raad en advies. De Moslims uit Medina hielden zich stil. De agressors kwamen uit Mekka en velen daarvan hadden familiebanden met de Moslims die samen met de Profeet^{sa} naar Medina waren verhuisd. De Moslims uit Medina waren bang dat zij, door blijk te geven aan hun behoefte om de Mekkaanse vijand te bevechten, hun Mekkaanse broeders zouden kwetsen. Maar toen de Profeet^{sa} bleef aandringen om meer adviezen stond één van de Medinieten op en zei: “Profeet^{sa} van God, u heeft alle raad die u nodig heeft, maar toch blijft u om meer vragen. Klopt het dat u ook advies van ons wilt hebben?”. “Ja”, zei de Profeet^{sa}. De man ging

verder:

U wilt ons raadplegen omdat u denkt dat toen u naar ons toe kwam, wij alleen bereid zouden zijn om met u mee te vechten als u en uw mede-emigranten uit Mekka zouden worden aangevallen binnen Medina. Aangezien wij nu een eind buiten Medina zijn, vindt u dat ons verdrag niet meer geldt in de situatie waarin we nu zitten. Maar, O Profeet^{sa} van God, toen wij het verdrag met u aangingen, kenden wij u nog niet zo goed als nu. Wij weten nu op wat voor hoog niveau u zich spiritueel bevindt. Het maakt ons niet uit wat wij hadden afgesproken. Wij blijven bij u, ongeacht wat u van ons vraagt. Wij zullen ons niet gedragen als de volgelingen van Mozes^{as}, die zeiden: 'Ga, u en uw God, en vecht met de vijand, wij blijven hier achter.' Als wij moeten vechten, dan doen wij dat en wij zullen rechts van u vechten en links van u en voor u en achter u. Het klopt dat de vijand u wil doden, maar wij verzekeren u dat zij dit niet zullen doen, zonder eerst over onze lijken heen te stappen. Profeet^{sa} van God, u vraagt ons om te vechten. Wij zijn bereid om meer te doen dan dat. Niet ver hiervandaan bevindt zich de zee. Als u ons opdracht geeft om in de zee te springen, dan zullen wij dit doen zonder aarzeling.⁶¹

Dit was de geest van toewijding en opofferingsgezindheid die de vroegere Moslims toonden en die, in de hele wereldgeschiedenis tot nu toe, zijn gelijke nog niet heeft gevonden. Het voorbeeld van de volgelingen van Mozes^{as} hebben we hierboven al vermeld. Wat de discipelen van Jezus^{as} betreft, weten we dat zij Jezus^{as} in de steek lieten op een cruciaal moment. Eén van hen gaf hem zelfs weg voor een armzalig bedrag. Een ander vervloekte hem en de tien overgebleve-

⁶¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Qissati Ghazwati Badrin en Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 267, Egypte, 1936.

nen renden weg. De Moslims die zich bij de Profeet^{sa} hadden aangesloten vanuit Medina, waren pas anderhalf jaar in zijn gezelschap. Maar zij waren al zeer sterk in hun geloof. Zo sterk zelfs, dat als de Profeet^{sa} het hun zou bevelen, zij zonder er bij na te denken de zee in zouden springen. De Profeet^{sa} ging met hun in overleg. Maar hij had geen enkele twijfel over de loyaliteit van zijn volgelingen. Hij beraadslaagde met hun om de zwakkelingen er uit te filteren en hen weg te sturen. Maar hij kwam erachter dat de Moslims uit Mekka en Medina met elkaar wedijverden om hun loyaliteit te tonen. Beide partijen waren vastbesloten om hun rug niet naar de vijand toe te keren, ook al was de vijand drie keer zo groot als hun aantal en beter uitgerust, bewapend en ervaren. Liever nog legden zij hun vertrouwen in de belofte van God, toonden zij hun eerbied voor de Islam en stierven zij om het te verdedigen. Gesterkt door de loyaliteit van zowel de Moslims uit Mekka als de Moslims uit Medina ging de Profeet^{sa} voorwaarts. Toen hij een plek bereikte die Badr werd genoemd, ging hij akkoord met het voorstel van een van zijn volgelingen en gaf hij zijn mannen de opdracht om hun kamp op te zetten bij de beek van Badr. De Moslims hadden nu de beschikking over water, maar het land er omheen, waar zij hun kamp opsloegen bestond alleen uit zand en was daarom ongeschikt om gevechtsmanoeuvres uit te voeren. Dit nadeel baarde de volgelingen van de Profeet^{sa} grote zorgen en de Profeet^{sa} deelde die bezorgdheid. De hele nacht bracht hij door met bidden. Hij bad keer op keer:

Mijn God, van de hele wereld zijn op dit moment slechts deze driehonderd man die toegewijd zijn aan U en die vastbesloten zijn Uw aanbidding op aarde te vestigen. Mijn God, als deze driehonderd man door de hand van de vijand zullen sterven,

wie zullen er dan achterblijven om Uw naam te verheerlijken?⁶²

God verhoorde het gebed van Zijn Profeet^{sa}. Gedurende de nacht begon het te regenen. Het zanderige deel van het veld waar de Moslims zaten werd nat en stevig. Het droge deel waar de vijand zich had opgesteld, werd modderig en glibberig. Het kan zijn dat de Mekkaanse vijand het droge gedeelte hadden gekozen en het andere gedeelte voor de Moslims had gelaten omdat zij met hun geoefende oog hadden gezien dat het droge gedeelte beter geschikt was om te manoeuvreren met hun paarden en de soldaten. Maar door het tijdig ingrijpen van God waren de rollen nu omgedraaid. De regen die gedurende de nacht was gevallen had het gedeelte waar de Moslims zaten hard en stevig gemaakt en het harde gedeelte waar de Mekkanen hun kamp hadden opgezet was glad en glibberig geworden. 's Nachts had de Profeet^{sa} duidelijke tekenen gekregen van God dat belangrijke leden van de vijand de dood zouden vinden. Hij had zelfs hun afzonderlijke namen geopenbaard gekregen. Ook de plekken waar zij zouden sneuvelen waren geopenbaard. Precies zoals was voorspeld vielen de genoemden in de strijd op de plekken die waren geopenbaard.

In de strijd zelf, liet deze kleine groep Moslims wonderbaarlijk veel moed en toewijding zien. De volgende gebeurtenis is daar een bewijs van. Eén van de weinige generaals die het Moslimleger had, was Abdur-Rahman bin Auf^{ra}, één van de leiders van Mekka en op zijn eigen manier een ervaren soldaat. Toen het gevecht begon, keek hij zowel naar rechts als naar links om te zien waar zijn ondersteuning uit bestond. Tot zijn grote verbazing zag hij slechts twee jongens uit Medina aan zijn zijden. Zijn hart zonk hem in de schoenen en hij zei bij zichzelf: "Elke generaal hoort ondersteuning te hebben aan zijn zijde.

⁶² Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Qissati Ghazwati Badrin.

Meer dan ik nu heb op deze dag. Ik heb slechts twee onervaren jongens. Wat kan ik met hun uitrichten?” Abdur-Rahman bin Auf^{fa} vertelt dat hij dit nog nauwelijks had gezegd of een van de jongens tikte hem met zijn elleboog aan. Toen hij zich voorover boog om te horen wat de jongen wilde, zei deze: “Oom, wij hebben over een zekere Abu Jahl gehoord, die altijd de Profeet^{sa} lastigviel en beledigde. Oom, ik wil met hem vechten; vertel mij waar hij is.” Abdur-Rahman bin Auf^{fa} had nog niet geantwoord op deze kinderlijke vraag of zijn aandacht werd op een soortgelijke manier getrokken door de jongen aan zijn andere zijde, die hem precies dezelfde vraag stelde. Abdur-Rahman^{ra} was stomverbaasd door de moed en vastberadenheid van deze twee jongens. Een ervaren soldaat als hij zelf was, zou er niet eens aan durven denken om de bevelhebber van de vijand uit te dagen voor een persoonlijk gevecht. Abdur-Rahman^{ra} wees met zijn vinger naar Abu Jahl, die tot aan de tanden toe gewapend achter de linie stond en beschermd werd door twee ervaren generaals met getrokken zwaarden. Abdur-Rahman^{ra} had zijn vinger nog niet teruggetrokken of de twee jongens stormden met vliegende vaart de vijandelijke linies binnen, recht op hun doel af. De aanval was zo plotseling en onverwachts, dat de soldaten en bewakers erdoor werden overrompeld. Ze vielen de jongens aan. Een van de jongens verloor een arm. Maar ze bleven dapper en ongeslagen. De aanval op Abu Jahl was met zo veel geweld, dat de grote bevelhebber op de grond viel, dodelijk gewond.⁶³

Uit de intense vastberadenheid van deze jongens is af te leiden hoe ontzettend getergd de volgelingen van de Profeet^{sa}, zowel jong als oud, waren door de verschrikkelijke vervolgingen die zij en de Profeet^{sa} moesten doorstaan. De mensen van Medina hadden via oogge-

⁶³ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Qissati Ghazwati Badrin.

tuigen over deze vervolgingen gehoord. Men kan zich wel een voorstelling maken wat hun gevoelens geweest moeten zijn. Ze hadden gehoord van de wreedheden door de Mekkanen enerzijds en van de verdraagzaamheid van de Profeet^{sa} anderzijds. Geen wonder dat ze zo vastbesloten waren om de gruweldaden te wreken die de Profeet^{sa} en de Moslims uit Mekka hadden moeten ondergaan. Ze wachtten hun kans af om de Mekkaanse onderdrukkers te zeggen dat als de Moslims geen wraak zouden nemen, dit niet was omdat zij machteloos waren, maar omdat ze daartoe van God nog geen toestemming voor hadden gekregen. De vastberadenheid van dit kleine Moslimleger om te vechten tot hun dood, kan ook nog aan de hand van een andere gebeurtenis afgemeten worden. De gevechten waren nog niet begonnen toen Abu Jahl een Bedoeinse stamhoofd naar de kant van de Moslims stuurde om te kijken hoe groot hun leger was. Het stamhoofd keerde terug en vertelde dat het er ongeveer driehonderd en nog wat waren. Abu Jahl en zijn mannen waren tevreden. Ze dachten dat de Moslims een gemakkelijke prooi waren. “Maar,” zei de Bedoeinse stamhoofd, ‘ik adviseer u – Ga niet met hun in gevecht, want elk van hun is bereid om te sterven! Ik heb geen mannen gezien, zittende op hun kamelen, maar de dood.’⁶⁴

De Bedoeinse stamhoofd had gelijk. Degenen die bereid zijn om te sterven, sterven niet gemakkelijk.

Een grote profetie vervuld

Het tijdstip van het gevecht naderde. De Profeet^{sa} kwam uit de kleine hut waarin hij had gebeden en verkondigde: “De scharen zullen allen

⁶⁴ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 16, Egypte, Hijra 1295 en Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 274, Egypte, 1936.

op de vlucht worden gejaagd en zij zullen hun rug tonen.”⁶⁵ Deze woorden waren al eerder in Mekka aan de Profeet^{sa} geopenbaard. Blijkbaar sloegen ze op deze veldslag. Toen de Mekkaanse wreedheden hun toppunt hadden bereikt en de Moslims verhuisden naar plaatsen waar zij in vrede konden leven, openbaarde God de volgende verzen aan de Profeet^{sa}:

Er kwamen ook waarschuwers tot het volk van Farao. Zij verwierpen al Onze tekenen, daarom grepen Wij hen gelijk het grijpen van een krachtige en machtige. Zijn uw ongelovigen beter dan dezen? Of zijt gij vrijgesteld in de geschriften? Zeggen zij: “Wij zijn een overwinnende schare.” De scharen zullen allen op de vlucht worden gejaagd en zij zullen hun rug tonen. Neen, het Uur is hun vastgestelde tijd en het Uur zal uiterst rampzalig en bitter zijn. Voorzeker, de overtreders zullen in dwaling verkeren en zich in een vlamvend Vuur bevinden. De Dag, waarop zij met hun aangezicht in het Vuur zullen worden gesleurd, zal er tot hen worden gezegd: “Voelt de aanraking der hel.”⁶⁶

Deze verzen maken deel uit van Surah Al-Qamar en deze Surah werd volgens de overleveringen geopenbaard in Mekka. Moslimgeleerden dateren het ergens tussen het vijfde en het tiende jaar nadat de Profeet^{sa} zijn Roeping kreeg. Dit is op zijn minst drie jaar vóór de Hijra (i.e. het jaar waarop de Profeet^{sa} emigreerde van Mekka naar Medina). Het is echter aannemelijker dat het acht jaar daarvoor geopenbaard was. De meeste Europese wetenschappers hebben dezelfde mening. Volgens Noldeke werd het hele hoofdstuk geopenbaard na het vijfde jaar van de Profeet^{sa} zijn Roeping. Wherry denkt dat dit te

⁶⁵ Sahih Bukhari, Kitabut-Tafsir, Tafsir Surah Iqatarabas-Sa’ah.

⁶⁶ De Heilige Koran 54:42-49.

vroeg is. Volgens hem werd het hoofdstuk in het zesde of zevende jaar voor de Hijra geopenbaard of anders gezegd zes of zeven jaar na de Roeping van de Profeet^{sa}. Kort samengevat zijn zowel de Moslim als de niet-Moslim geleerden het er over eens dat dit hoofdstuk jaren voordat de Profeet^{sa} en zijn volgelingen van Mekka naar Medina verhuisden, was geopenbaard. De profetische waarde van deze verzen is onmiskenbaar. In deze verzen wordt duidelijk gemaakt wat de Mekkanen te wachten staat op het slagveld van Badr. Hun lot wordt duidelijk voorspeld. Toen de Profeet^{sa} uit zijn hut kwam, herhaalde hij de profetische woorden die in het Mekkaanse hoofdstuk vermeld stonden. Tijdens zijn gebeden in de hut moeten deze Mekkaanse verzen in zijn gedachten zijn opgekomen. Door het reciteren van één van deze verzen, herinnerde hij zijn volgelingen er aan dat het Uur, welke beloofd werd in deze Mekkaanse openbaring, was aangebroken.

En het Uur was werkelijk aangebroken, de profeet Jesaja^{as} (Bijbel 21:13-17) had dit uur voorspeld. De strijd begon, ook al waren de Moslims er nog niet klaar voor en waren de niet-Moslims gewaarschuwd er niet aan deel te nemen. Driehonderdendertien Moslims, waarvan de meesten onervaren en niet bekend met oorlogvoeren en bijna allemaal ongewapend, stonden tegenover een drie keer grotere aantal, waarvan de meesten goed geoefende soldaten. Binnen enkel uren vonden vele bekende stamhoofden van Mekka de dood. Precies zoals de profeet Jesaja^{as} had voorspeld, was het met de roem van Kedar gedaan. Het Mekkaanse leger vluchtte halsoverkop, hun doden en sommige van hun gevangenen achterlatend. Onder deze gevangenen bevond zich onder meer Abbas^{ra}, de oom van de Profeet^{sa}, die gedurende de tijd van de Profeet^{sa} in Mekka meestal aan zijn zijde stond. Abbas^{ra} was gedwongen om zich aan te sluiten bij de Mekkanen en tegen de Profeet^{sa} te vechten. Een andere gevangene was Abul-

Ās^{ra}, een schoonzoon van de Profeet^{sa}. Onder de doden bevond zich Abu Jahl, opperbevelhebber van het Mekkaanse leger en, volgens iedereen een aartsvijand van de Islam.

De gevangenen van de Slag van Badr

De overwinning was een feit, maar de Profeet^{sa} had daar gemengde gevoelens bij. Hij was erg blij dat de Goddelijke beloften die in de afgelopen veertien jaar regelmatig werden herhaald, waren vervuld; beloften die al beschreven waren in de vroegste religieuze geschriften. Tegelijkertijd treurde hij om de toestand van de Mekkanen. Wat waren zij aan een jammerlijk einde gekomen! Als iemand anders deze overwinning had behaald, had deze gejuicht van blijdschap. Echter, bij de aanblik van de gevangenen voor hem, gebonden en geboeid, sprongen de tranen in de ogen van de Profeet^{sa} en zijn trouwe vriend Abu Bakr^{ra}. Umar^{ra}, die later Abu Bakr^{ra} als de tweede Kalief van de Islam opvolgde, zag dit allemaal en begreep er niets van. Waarom zouden de Profeet^{sa} en Abu Bakr^{ra} nou huilen om een overwinning? Umar^{ra} was verbijsterd en vroeg botweg aan de Profeet^{sa}: “O Profeet van God, vertel me waarom u huilt terwijl God ons zo’n grote overwinning heeft laten behalen. Als we moeten huilen zal ik met u samen huilen of in ieder geval net doen alsof ik huil.” De Profeet^{sa} wees naar de miserabele omstandigheden waarin de Mekkaanse gevangenen verkeerden. Dit is waar ongehoorzaamheid naar God toe heeft geleid.⁶⁷

De profeet Jesaja^{as} heeft meerdere keren gesproken over de rechtvaardigheid van deze Profeet^{sa}, die als overwinnaar zou komen uit een dodelijke strijd. Een voorbeeld van zijn rechtvaardigheid toont de volgende gebeurtenis. Op hun terugkeer naar Medina, overnachtte de

⁶⁷ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad, Babul-Imdadi bil-Mala’ikati fi Ghazwati Badrin.

Profeet^{sa} onderweg naar huis. Zijn toegewijde volgelingen zagen dat hij maar lag te woelen in zijn bed en niet kon slapen. Al gauw hadden ze door dat hij niet kon slapen door het gekreun van zijn oom Abbas^{ra}, die vlak bij hem in de buurt lag. Abbas^{ra} was vastgebonden als krijgsgevangene. Ze maakten de touwen waarmee hij vastzat los en Abbas^{ra} stopte met kreunen. Niet langer gestoord door het kreunen, viel de Profeet^{sa} in slaap. Na een tijdje werd hij wakker en vroeg zich af waarom hij het kreunen van Abbas^{ra} niet meer hoorde. Hij dacht dat Abbas^{ra} flauw was gevallen, maar de Metgezellen, die Abbas^{ra} bewaakten, vertelden hem dat zij de touwen hadden losgemaakt zodat de Profeet^{sa} ongestoord kon slapen. “Nee, nee, nee,” zei de Profeet^{sa}, “Er mag geen ongelijkheid zijn. Zoals Abbas^{ra} familie van mij is, zijn de andere gevangenen familie van anderen. Maak de touwen van alle gevangenen los of bind Abbas^{ra} weer net zo vast als de anderen.” De Metgezellen luisterden naar zijn reprimande en besloten om de touwen van alle gevangenen los te maken en zelf de verantwoordelijkheid op zich te nemen om de gevangenen te bewaken.⁶⁸

Aan de gevangenen die geletterd waren, werd beloofd dat zij vrijgelaten zouden worden als zij elk minstens tien Mekkaanse jongens zouden leren schrijven en lezen. Dit was hun losgeld voor hun vrijheid. Degenen die niemand hadden die het losgeld voor hun kon betalen, werden vrijgelaten door er om te vragen. Degenen die het wel konden betalen, werden na betaling ervan vrijgelaten. Door de gevangenen op deze manier vrij te laten, maakte de Profeet^{sa} een eind aan de wrede praktijk van het tot slaven maken van krijgsgevangenen.

De Slag van Uhud

Nadat het Mekkaanse leger Badr ontvlucht was, kondigde zij aan dat

⁶⁸ Usdul-Ghabah, Vol. 3, blz. 109, Riyad, Hijra 1286.

zij Medina opnieuw zouden aanvallen en wraak zouden nemen op de Moslims voor wat zij de Mekkanen hadden aangedaan tijdens de oorlog. En nog geen jaar later vielen zij Medina opnieuw aan met volle kracht. De Mekkaanse stamhoofden voelden zich zo vernederd en te schande gemaakt door hun nederlaag dat zij de overgebleven nabestaanden verboden om te rouwen voor degenen die waren gesneuveld in de strijd. Zij bepaalden ook dat de winsten uit de handelskaravannen gestort dienden te worden in een oorlogsfonds. Aldus viel een volledig voorbereid en uitgerust leger van drieduizend man onder leiding van Abu Sufyan^{ra} Medina aan.

De Profeet^{sa} hield een spoedzitting en vroeg zijn volgelingen of zij de vijand in Medina of daarbuiten moesten treffen. Hijzelf gaf de voorkeur aan het eerste alternatief. Hij had de voorkeur om de Moslims in Medina te laten en de vijand hierheen te laten komen om hen in hun huizen aan te vallen. Dit zou, zo beredeneerde hij, de verantwoordelijkheid van de agressie en de aanval bij de vijand leggen. Maar in de raad waren veel Moslims aanwezig die niet de mogelijkheid hadden gehad om deel te nemen aan de slag van Badr en nu verlangden om te strijden in naam van God. Zij drongen aan op een rechtstreeks, open gevecht en op een kans om als martelaar op het slagveld te sterven. De Profeet^{sa} legde zich neer bij de meerderheid van de stemmen.⁶⁹

Tijdens de vergadering vertelde de Profeet^{sa} over een visioen die hij had gezien. Hij zei: “Ik had een visioen. Ik zag een koe en ik zag ook mijn zwaard waarvan de punt gebroken was. Ik zag hoe de koe werd geslacht en dat ik mijn hand in een harnas had gestopt. Ik zag mijzelf ook rijden op een ram.” De Metgezellen vroegen de Profeet^{sa} naar de

⁶⁹ Tabaqat ibn Sa’d.

betekenis van het visioen. “Het slachten van een koe” zei de Profeet^{sa} “geeft aan dat een aantal van mijn Metgezellen zullen worden gedood in de strijd. De gebroken punt van mijn zwaard duidt erop dat een belangrijk iemand uit mijn familie zal sneuvelen of dat ikzelf pijn zal lijden of gewond zal raken. Mijn hand in een harnas steken lijkt erop te wijzen dat als we in Medina blijven, dit beter voor ons zal zijn. Het feit dat ik mezelf op een ram heb zien rijden betekent dat wij de aanvoerder van de ongelovigen zullen overwinnen en hij door ons gedood zal worden.”⁷⁰

Dit visioen en de uitleg ervan maakte duidelijk dat het beter was voor de Moslims om in Medina te blijven. Maar de Profeet^{sa} drong hier niet op aan, aangezien het zijn eigen interpretatie van het visioen was en geen onderdeel van een Openbaring. Hij accepteerde het advies van de meerderheid en besloot om Medina uit te gaan om de vijand daarbuiten te treffen. Toen hij aanstalten maakte om te vertrekken, kwam een groepje zeer vrome volgelingen naar de Profeet^{sa} en zei, hun vergissing inziende: O Profeet^{sa} van God, uw advies lijkt ons beter. Laten wij in Medina blijven en de vijand hier, in onze straten treffen”. “Niet meer”, zei de Profeet^{sa}, “De Profeet^{sa} van God heeft zich nu bewapend. Wat er ook gebeurt, we gaan nu voorwaarts. Als jullie vastbesloten en volhardend blijken te zijn, dan zal God u helpen.”⁷¹ Nadat hij dit had gezegd, trok hij op met een legermacht van duizend man. Niet ver van Medina zetten zij hun kamp op voor de nacht. Het was de gewoonte van de Profeet^{sa} om zijn strijdkrachten een tijdje te laten rusten voordat zij de strijd met de vijand aangingen. Tijdens het ochtendgebed maakte hij een inspectieronde. Hij ontdekte dat een aantal Joden zich hadden aangesloten bij de Moslims.

⁷⁰ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 230-231, Egypte, 1935.

⁷¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Itesam bil-Kitab, Wa Amruhum Shura Bainahum.

Zij deden het voorkomen dat zij een bondgenootschap hadden met de stammen van Medina. Aangezien de Profeet^{sa} iets vernomen had over Joodse intriges, stuurde hij de Joden weg. Zodra hij dit had gedaan, trok Abdullah bin Ubayy bin Sulul, de leider van de huiche-laars, zich terug samen met zijn driehonderd volgelingen. Hij zei dat het Moslimleger nu geen partij meer was voor de vijand. Om nu nog de strijd aan te gaan betekende een zekere dood.⁷² Hij zei dat het fout was van de Profeet^{sa} om zijn eigen bondgenoten weg te sturen. Het resultaat van deze desertie te elfder ure was dat er nu nog slechts zevenhonderd Moslims onder het bevel van de Profeet^{sa} stonden. Deze zevenhonderd stonden tegenover een leger welke meer dan vier keer zo groot was en veel beter uitgerust. In het Mekkaanse leger bevonden zich zevenhonderd gepantserde strijders tegen honderd bij de Moslims. De Mekkanen hadden een leger van tweehonderd ruiters, de Moslims hadden er slechts twee. De Profeet^{sa} naderde Uhud. Bij een smalle heuvelachtige doorgang postte hij een groep van vijftig man die de opdracht kregen om elke aanval af te slaan en te voorkomen dat de vijand de doorgang kon veroveren. De Profeet^{sa} gaf hun duidelijke instructies over hun opdracht. Zij moesten op hun post blijven, ongeacht wat er met de Moslims gebeurde. Zij mochten hun plek pas verlaten als zij daar het bevel voor kregen.⁷³ Met de overgebleven zeshonderdenvijftig man ging de Profeet^{sa} de strijd aan met een leger dat vijf keer zo groot was. Maar, met de hulp van God werden in korte tijd de drieduizend geofende Mekkaanse soldaten verdreven door de zeshonderdvijftig Moslims. De Moslims zetten de achtervolging in. De doorgang in de heuvels, die door de vijftig Moslims bewaakt werd, lag achter hun. De bewakers zeiden tegen de bevelhebber: "De vijand is verslagen. Het is tijd dat wij ook ons aandeel

⁷² Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 68, Egypte, 1936.

⁷³ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 69-70, Egypte, 1936.

in de strijd leveren en onze lauweren verdienen voor in het Hierna-maals.” De bevelhebber hield hen tegen en herinnerde hen aan de duidelijke instructies van de Profeet^{sa}. Maar de mannen zeiden dat het bevel van de Profeet^{sa} meer figuurlijk genomen moest worden dan letterlijk. Het had weinig zin om de doorgang nog te bewaken nu de vijand verslagen was en renden voor hun leven.

Overwinning omgezet naar nederlaag

Onderwijl hierover discussiërend, verlieten zij hun post en mengden zich in de strijd. Onder de vluchtende Mekkaanse soldaten bevond zich Khalid bin Walid^{ra}, die later een gevierde Moslimgeneraal werd. Zijn scherpe oog viel op de onbewaakte doorgang. Er waren nog slechts een paar mannen die het bewaakten. Khalid^{ra} schreeuwde naar Amr bin Al-Ās^{ra}, een andere Mekkaanse generaal, en vroeg hem om een kijkje te nemen bij de doorgang achter hun. Amr deed dit en zag hier de kans van zijn leven. Beide generaals verzamelden hun mannen en beklommen de heuvel. Zij doodden de enkele bewakers die er nog stonden en van bovenaf vielen zij de Moslims aan. Hun oorlogskreten horende hervond het geroutineerde Mekkaanse leger zich en keerde terug naar het slagveld. De aanval op de Moslims kwam onverwachts. In hun achtervolging op het Mekkaanse leger hadden zij zich over het hele gebied verspreid. De Moslims konden zich niet meer hergroeperen ter verdediging en stonden nu veelal alleen tegenover hun aanvallers. Velen sneuvelden tijdens de gevechten, anderen werden teruggedrongen. Een kleine groep, niet meer dan dertig in totaal, vormde een cordon om de Profeet^{sa}.⁷⁴ Dit cordon werd hevig belaagd door de Mekkanen. Eén voor één vielen de Moslims van dit cordon door de aanvallen van de Mekkaanse zwaardvechters. Vanaf de heuvel vuurden de boogschutters salvo's pijlen af.

⁷⁴ Zarqani, Vol. 2, blz. 35.

Op dat moment zag Talha^{ra}, een Quraish en één van de Muhajirin (=Mekkaanse Moslim die zijn toevlucht heeft gezocht in Medina) dat de vijandelijke pijlen vooral gericht waren op het gezicht van de Profeet^{sa}. Hij stak zijn hand uit om het gezicht van de Profeet^{sa} te beschermen. De pijlen raakten achter elkaar Talha's^{ra} hand, maar hij liet zijn hand niet zakken, ook al doorboorde elke afgeschoten pijl zijn hand. Uiteindelijk was zijn hele hand verminkt. Talha^{ra} verloor zijn hand en had voor de rest van zijn leven nog maar een stompje. In de tijd van de Vierde Kalief, toen interne verdeeldheid de kop opstak, werd Talha^{ra} door een tegenstander minachtend beschreven als de handloze Talha^{ra}. Een bewonderaar van Talha^{ra} antwoordde: "Handloos, jawel, maar weet u wel waar hij zijn hand heeft verloren? Op het slagveld bij Uhud waar hij zijn hand uitstak om het gezicht van de Profeet^{sa} te beschermen tegen de vijandelijke pijlen." Jaren later na de Slag bij Uhud, vroegen vrienden van Talha^{ra} hem: "Deed uw hand niet pijn toen deze door de pijlen werd getroffen en moest u toen niet huilen van de pijn?" Talha^{ra} antwoordde: "Het deed pijn en ik moest bijna huilen, maar ik verzette mij ertegen omdat ik wist dat zodra ik mijn hand ook maar even bewoog, het gezicht van de Profeet^{sa} blootgesteld zou worden aan de vijandelijke pijlen."

De enkele mannen die met de Profeet^{sa} nog waren overgebleven waren geen partij meer voor het leger. Een groep vijanden viel hen aan dreef hun uiteen. De Profeet^{sa} was nu alleen en onbeschermd en al snel raakte een steen zijn voorhoofd, welke een diepe wond veroorzaakte. Een volgende steen trof zijn helm waardoor het metaal zijn wangen doorboorde. Toen de pijlen in grote getale op hem neerdaalden en de Profeet^{sa} gewond raakte, bad hij "Mijn Heer, vergeef mijn volk, want zij weten niet wat zij doen".⁷⁵ De Profeet^{sa} viel neer tussen

⁷⁵ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad Was-Siyar, Babu Ghazwati Uhud.

de doden, die gesneuveld waren om hem te beschermen. Andere Moslims kwamen naar voren om hem te beschermen, maar ook zij werden gedood. De Profeet^{sa} lag bewusteloos tussen de dode lichamen. De vijand zag dit en dacht dat hij dood was. Zeker van hun overwinning trokken zij zich terug en hergroepeerden zij zich.

Onder de Moslims, die de Profeet^{sa} hadden beschermd en uiteen gedreven waren door de vijand, was Umar^{ra}. Het slagveld was nu verlaten. Umar^{ra} zag dit en was er zeker van dat de Profeet^{sa} dood was. Umar^{ra} was een dapper man. Hij had dit meermaals bewezen; het meest nog tijdens de gevechten die hij tegelijkertijd voerde tegen het Romeinse en Iraanse Rijk. Hij deinsde nergens voor terug. Deze Umar^{ra} zat nu terneergeslagen op een steen en huilde als een kind. In de tussentijd kwam Anas bin Nadr^{ra}, een andere Moslim, voorbijlopen in de veronderstelling dat de Moslims gewonnen hadden. Het laatste wat hij van de strijd had gezien was dat zij de vijand hadden teruggedreven en omdat hij sinds de vorige dag niets had gegeten, had hij het slagveld verlaten om iets te gaan eten. Toen hij Umar^{ra} zag huilen bleef hij verbaasd staan en vroeg: “Umar^{ra}, wat is er aan de hand? In plaats van dat u juicht voor de enorme overwinning van de Moslims, bent u aan het huilen?” Umar^{ra} antwoorde: “Anas^{ra}, u weet niet wat er is gebeurd. U hebt slechts het eerste deel van het gevecht gezien. U weet dus niet dat de vijand de strategische doorgang op de heuvel heeft veroverd en ons fel heeft aangevallen. De Moslims hadden zich verspreid omdat zij dachten dat zij gewonnen hadden. Wij konden geen weerstand meer bieden tegen deze aanval door de vijand. Slechts de Profeet^{sa} en een handjevol strijders stonden nog tegenover de vijand en uiteindelijk zijn zij allen gevallen in de strijd.” “Als dit zo is,” zei Anas^{ra}, “wat voor zin heeft het dan om hier te zitten huilen? Wij moeten gaan waar onze geliefde Meester^{sa} ook naar toe is gegaan.” Anas^{ra} had nog een dadel in zijn hand. Hij wilde deze in

zijn mond doen, maar in plaats daarvan gooide hij het weg en zei: “O dadel, behalve u, staat er nog iets anders tussenin Anas^{ra} en het Paradijs?” Na dit gezegd te hebben, trok hij zijn zwaard en wierp zich op de vijand, één man tegen drieduizend. Hij kon niet veel uithalen, maar een bezielt iemand is machtiger dan een hele groep. Ondanks het dappere vechten raakte hij gewond, maar hij bleef doorgaan. Uiteindelijk werd hij door de vijand op een barbaarse manier overrompeld. Er wordt gezegd dat toen de oorlog over was en de doden geïdentificeerd waren, het lichaam van Anas^{ra} niet geïdentificeerd kon worden. Het was in meer dan zeventig stukken gehakt. Uiteindelijk identificeerde een zus van Anas^{ra} hem aan de hand van een verminkte vinger, zeggende: “Dit is het lichaam van Anas^{ra}”.⁷⁶

De Moslims die een cordon om de Profeet^{sa} hadden gevormd en waren teruggedreven, kwamen weer tevoorschijn toen zij zagen dat de vijand zich had teruggetrokken. Zij haalden het lichaam van de Profeet^{sa} tussen de doden uit. Abu Ubaida bin al-Jarrah^{ra} beet met zijn tanden op de metalen delen die in de wangen van de Profeet^{sa} waren gedrongen en trok ze eruit waardoor hij twee tanden verloor. Na een tijdje hervond de Profeet^{sa} zijn bewustzijn. De bewakers die om hem heen stonden zonden boodschappers uit om de Moslims op te roepen zich weer te verzamelen. Het uiteengeslagen leger was weer bij elkaar. Zij begeleidden de Profeet^{sa} naar de voet van de heuvel. Abu Sufyan^{ra}, één van de vijandelijke bevelhebbers, zag de overgebleven Moslims en riep luid: “Wij hebben Mohammed^{sa} gedood.” De Profeet^{sa} hoorde zijn arrogante opschepperij en verbood de Moslims om hier op te reageren uit vrees dat de vijand achter de waarheid zou komen en de uitgeputte en zwaargewonde Moslims opnieuw zou aanvallen. Toen er geen reactie van de Moslims kwam, was Abu Sufyan^{ra}

⁷⁶ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Ghazwati Uhud.

er zeker van dat de Profeet^{sa} dood was. Hij riep vervolgens: “Wij hebben ook Abu Bakr^{ra} gedood”. De Profeet^{sa} verbood ook Abu Bakr^{ra} om te reageren. Abu Sufyan^{ra} riep daarop: “Wij hebben ook Umar^{ra} gedood”. Ook Umar^{ra} werd verboden om te reageren. Hierop riep Abu Sufyan^{ra} uit: “Wij hebben ze alle drie gedood”. Op dat moment kon Umar^{ra} zich niet meer inhouden en schreeuwde: “Wij zijn allemaal in leven en, met Gods genade, staan wij klaar om het gevecht met jullie aan te gaan en jullie botten te breken.” Abu Sufyan^{ra} hief de nationale kreet aan “Leve Hubal, Leve Hubal, Hubal heeft een eind gemaakt aan de Islam.” (Hubal was de nationale afgod van Mekka). De Profeet^{sa} kon de kreten die gericht waren tegen de Ene en Enige God, Allah, voor Wie hij en de Moslims bereid waren hun leven te geven, niet verdragen. Hij had geweigerd om te reageren op het bericht van zijn vermeende dood. Hij had, om strategische redenen, geweigerd te reageren op de berichten van de vermeende dood van Abu Bakr^{ra} en Umar^{ra}. Er was nog slechts een klein deel van zijn leger over. De vijand was groot en sterk. Maar nu had de vijand Allah beledigd. De Profeet^{sa} kon een dergelijke belediging niet verdragen. Hij keek boos naar de Moslims die om hem heen stonden en zei: “Waarom zwijgen jullie nu en reageren niet op deze belediging van Allah, de Enige God?” De Moslims vroegen hem: “Maar wat moeten wij dan zeggen, O Profeet^{sa}?” Zeg: “Allah, de Ene, is Groot en Almachting. Allah, de Ene, is Groot en Almachting. Alleen Hij is Verheven en Aanbiddingswaardig. Alleen Hij is Verheven en Aanbiddingswaardig.”⁷⁷

De Moslims deden dienovereenkomstig. Hun kreten deden de vijand verstommen. Zij waren chagrijnig en teleurgesteld bij het besef dat zij uiteindelijk de Profeet^{sa} niet gedood hadden. Voor hen stond

⁷⁷ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Ghazwati Uhud.

een groepje Moslims, gewond en uitgeput. Hun verslaan was makkelijk, maar zij durfden niet meer aan te vallen. Tevreden met een soort van overwinning vertrokken zij in een opgewekte stemming.

Tijdens de Slag bij Uhud werd een overwinning voor de Moslims uiteindelijk een nederlaag. Desondanks toont dit gevecht het bewijs van de waarachtigheid van de Profeet^{sa}, want in deze strijd werden de voorspellingen vervuld die de Profeet^{sa} had gedaan voordat zij ten strijde trokken. De Moslims waren in het begin aan de winnende hand. Hamza^{ra}, de geliefde oom van de Profeet^{sa} stierf in de strijd. De bevelhebber van de vijand sneuvelde al vroeg in de strijd. De Profeet^{sa} zelf raakte gewond en vele Moslims werden gedood. Dit allemaal gebeurde precies zoals was voorspeld in het visioen van de Profeet^{sa}.

Behalve de vervulling van deze gebeurtenissen, die voorspeld waren vóór de strijd, toont deze strijd ook nog vele andere bewijzen van de oprechtheid en toewijding van de Moslims. In de gehele wereldgeschiedenis is er tot nu toe geen enkele gelijkenis te vinden van hun voorbeeldig gedrag. We hebben daar al enkele voorbeelden van gegeven. Eén gebeurtenis verdient het echter om ook nog vermeld te worden. Het toont namelijk de rotsvaste overtuiging en toewijding van de Metgezellen aan de Profeet^{sa}. Toen de Profeet^{sa} zich had teruggetrokken tot aan de voet van de heuvel met een handjevol Moslims, stuurde hij een paar van zijn Metgezellen er op uit om de gewonden die op het slagveld lagen te verzorgen. Eén van de Metgezellen vond uiteindelijk een gewonde Moslim uit Medina. Hij was stervende. De Metgezel boog zich over hem heen en zei: “Vrede zij met u.” De gewonde Moslim tilde zijn bevende hand op en terwijl hij de hand van de bezoeker vasthield zei hij: “Ik wachtte tot er iemand zou komen.” “U bent er slecht aan toe” zei de bezoeker tegen de soldaat, “Is er nog iets wat u aan uw familie wilt vertellen?” “Jazeker” zei de stervende

Moslim. “Doe mijn hele familie de groeten en zeg hen dat ik, terwijl ik hier zal sterven, hen een kostbaar bezit achterlaat waar zij voor moeten zorgen. Deze schat is de Profeet^{sa} van God. Ik hoop dat mijn nabestaanden hem zullen beschermen met hun leven en dat zij zullen onthouden dat dit mijn enige laatste wens is.”⁷⁸

Stervende mensen hebben altijd nog veel te vertellen aan hun nabestaanden, maar deze eerste Moslims, zelfs in hun laatste uren, dachten niet aan hun familie, zonen, dochters of vrouwen, noch aan hun bezittingen, maar enkel en alleen aan de Profeet^{sa}. Zij stierven in de wetenschap dat de Profeet^{sa} de Redder was van deze wereld. Als hun kinderen de wereld alleen maar zouden overleven, dan zouden zij maar weinig hebben bereikt. Als zij zouden sterven terwijl zij de Profeet^{sa} beschermden, dan zouden zij zowel God als de mensheid hebben gediend. Zij geloofden dat door de levens van hun families te geven voor de zaak van God, zij zowel de mensheid als God een dienst bewezen. Door hun levens in de waagschaal te stellen, stelden zij een langdurig veilig leven zeker voor de rest van de mensheid.

De Profeet^{sa} verzamelde alle gewonden en doden. De gewonden kregen eerste hulp en de doden werden begraven. De Profeet^{sa} zag toen dat de vijand de Moslims onmenselijk en wreed hadden behandeld. Zij hadden de doden verminkt door hier en daar een oor of neus af te snijden. Eén van de verminkte lichamen was die van zijn geliefde oom Hamza^{ra}. De Profeet^{sa} was hierdoor erg geraakt en zei: “De daden die de ongelovigen hebben begaan rechtvaardigen nu een behandeling welke wij tot nu toe niet gerechtvaardigd vonden.” Toen hij dit had gezegd, werd hem door God bevolen om de ongelovigen met

⁷⁸ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 100-101, Egypte, 1936.

rust te laten en hen met mededogen te blijven behandelen.⁷⁹

Het gerucht over de dood van de Profeet^{sa} bereikt Medina

Het gerucht over de dood van de Profeet^{sa} en het uiteengeslagen Moslimleger bereikte Medina voordat de overblijvers van de strijd naar de stad teruggekeerd waren. Vrouwen en kinderen renden als bezeten in de richting van Uhud. Velen vernamen de waarheid van terugkerende soldaten en gingen weer terug naar huis. Een vrouw uit de stam van Banu Dinar reisde helemaal door totdat ze Uhud had bereikt. Deze vrouw had haar man, vader en broer verloren in de strijd. Volgens sommige geschiedschrijvers had ze ook nog een zoon verloren. Een terugkerende soldaat kwam haar tegen en vertelde haar dat haar vader was gesneuveld. Hierop antwoordde zij: “Mijn vader kan me niet veel schelen, vertel me over de Profeet^{sa}.” De soldaat wist dat de Profeet^{sa} nog in leven was en gaf daar om die reden nog niet direct een antwoord op. In plaats daarvan vertelde hij haar dat haar broer en haar man ook gesneuveld waren. Bij elke mededeling bleef zij rustig en bleef zij maar haar vraag herhalen van “Wat heeft de Profeet^{sa} van God ons aangedaan?”

Het lijkt vreemd om een dergelijke uitdrukking te gebruiken, maar als we ons beseffen dat dit door een vrouw werd gezegd, is het niet meer zo vreemd. Vrouwelijke emoties zijn heftig. Zij spreken vaak over een dode alsof deze nog in leven is. Als die iemand een naaste familielid is, dan zijn zij geneigd om hun beklag te doen over het waarom deze hun heeft verlaten en onbemiddeld en alleen heeft achtergelaten. Het is gebruikelijk dat een vrouw zich op deze wijze uit bij het verlies van een dierbare. Om die reden past de door deze

⁷⁹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 196, Egypte, 1936.

vrouw gebruikte uitdrukking bij een vrouw die rouwt om de dood van de Profeet^{sa}. Deze vrouw hield van de Profeet^{sa} en weigerde te geloven dat hij dood was, zelfs nadat ze het had gehoord. Tegelijkertijd ontkende ze het nieuws niet, en bleef ze maar met intens vrouwelijke verdriet herhalen: “Wat heeft de Profeet^{sa} ons aangedaan?” Door dit te blijven zeggen, hield zij zich voor dat de Profeet^{sa} nog in leven was en beklagde zij zich erover dat een trouwe leider als hij er voor gekozen had om hen verdriet te doen door bij hun weg te gaan.

Toen de soldaat er achter kwam dat deze vrouw niet veel gaf om de dood van haar vader, haar broer en haar man, begreep hij de intense liefde die zij had voor de Profeet^{sa} en vertelde haar dat de Profeet^{sa} nog in leven was. De vrouw vroeg aan de soldaat om haar de Profeet^{sa} aan te wijzen. Hij wees naar een groepje op het veld. De vrouw rende er naar toe en toen ze de Profeet^{sa} bereikte greep ze zijn mantel, kuste het en zei: “Mijn vader en moeder hebben zich voor u opgeofferd. O Profeet^{sa} van God, zolang als u leeft, maakt het mij niet uit wie er nog meer zal sterven.”⁸⁰

Dit voorval laat ons duidelijk zien hoe toegewijd en standvastig de Moslims, zowel mannen als vrouwen, waren in deze strijd. Christelijke geschiedschrijvers vertellen vol trots het verhaal van Maria Magdalena en haar volgelingen en over haar toewijding en moed. Er wordt gezegd dat zij in de vroege ochtenduren tussen de Joodse afzettingen door het graf van Jezus^{as} had weten te bereiken. Maar wat is dit, vergeleken met de toewijding van deze Moslimvrouw uit het volk van Dinar?

Nog een ander voorbeeld die is opgenomen in de geschiedenis is de

⁸⁰ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 265, Egypte, 1935.

volgende. Nadat de doden waren begraven en de Profeet^{sa} terugkeerde naar Medina, zag hij dat vrouwen en kinderen Medina uitkwamen om hem te verwelkomen. Sa'd bin Mu'adh^{ra}, een stamhoofd uit Medina, hield de teugels van de dromedaris van de Profeet^{sa} vast en met veel vertoon leidde de dromedaris. Door de Profeet^{sa} gezond en wel terug te leiden naar Medina, deed hij het voorkomen alsof de Moslims de uiteindelijke winnaars waren. Toen zij de groep naderden zag hij zijn eigen bejaarde moeder naderbij komen om de terugkerende Moslims te begroeten. Deze oude dame was erg zwak en slechtziend. Sa'd^{ra} had haar herkend, draaide zich om naar de Profeet^{sa} en zei: "O Profeet^{sa}, hier is mijn moeder." "Laat haar hier komen," antwoordde de Profeet^{sa}. De vrouw kwam naar voren en probeerde ondanks haar slechte ogen het gezicht van de Profeet^{sa} te ontdekken. Uiteindelijk was het haar gelukt om zijn gezicht te zien en was ze gelukkig. Toen de Profeet^{sa} haar zag zei hij tegen haar: "Mevrouw, ik treur om het verlies van uw zoon." De vrome vrouw antwoordde: "Maar nu ik u levend heb gezien, heb ik mijn ellende doorgeslikt."⁸¹ De uitdrukking die zij gebruikte is afgeleid van een Arabische gezegde die luidt: "Ik heb mijn ellende gekookt en opgegeten". Deze gezegde heeft een zeer diepe emotionele betekenis. Normaal gesproken wordt een mens door verdriet verteerd. Maar nu was hier een oude vrouw die haar zoon was verloren, haar steun en toeverlaat voor haar oude dag en die nu zegt dat zij, in plaats van zich te laten verteren door haar verdriet, zij haar verdriet heeft ingeslikt. Het feit dat haar zoon was gestorven voor de Profeet^{sa} gaf haar voldoende troost voor de rest van haar leven.

De Profeet^{sa} keerde terug in Medina. In de afgelopen strijd waren veel Moslims gesneuveld en velen waren gewond geraakt. Toch kan niet

⁸¹ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 267-268, Egypte, 1935.

gezegd worden dat deze strijd een nederlaag was voor de Moslims. De gebeurtenissen waarover wij hebben verteld, tonen juist het tegendeel. Ze bewijzen dat de Slag van Uhud net zo'n grote overwinning voor de Moslims was als elke andere oorlog. De Moslims die zich in de geschiedenis van de vroege Islam verdiepen, zullen genoeg kennis en inspiratie kunnen halen uit de gebeurtenissen van Uhud.

Terug in Medina, concentreerde de Profeet^{sa} zich weer op zijn Missie. Hij hield zich bezig met het trainen en onderwijzen van zijn volgelingen. Maar zoals voorheen, ging dit niet geheel vlekkeloos. Na Uhud waren de Joden brutaler geworden en staken de huichelaars de kop weer op. Zij geloofden dat de vernietiging van de Islam nu binnen hun handbereik was. Hiervoor moesten zij echter wel met elkaar samenwerken. Het gevolg was dat de Joden nieuwe tactieken gingen gebruiken om onrust te zaaien. Zo publiceerden zij onder andere gedichten met beledigende taal om op die manier de Profeet^{sa} en zijn familie te beledigen. Op een keer werd de Profeet^{sa} gevraagd om een uitspraak te doen over een geschil. Hiervoor moest hij naar een Joodse nederzetting komen. De Joden waren van plan om van het dak een platte stenen plaat op de Profeet^{sa} te laten vallen en zo een einde aan zijn leven te maken. De Profeet^{sa} was hier door God al voor gewaarschuwd. Het was een gewoonte geworden dat hij tijdig dergelijke waarschuwingen ontving. Zonder iets te zeggen stond de Profeet^{sa} op van zijn zitplaats en ging weg.⁸² Later gaven de Joden toe dat zij een complot tegen hem hadden gesmeed om hem te doden. Moslimvrouwen werden op straat gemolesteerd. Hierbij werd een keer een Moslim gedood. Bij een andere gelegenheid werd een Moslim-meisje gestenigd door Joden en stierf zij een verschrikkelijk pijnlijke dood. Door dit gedrag van de Joden kwam de verhouding met de

⁸² Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 199-200, Egypte, 1936.

Moslims onder zware druk en waren de Moslims gedwongen om met de Joden het gevecht aan te gaan. De Moslims echter besloten alleen om hen uit Medina te verbannen. Eén van de twee Joodse stammen emigreerde naar Syrië. Van de andere stam gingen enkelen naar Syrië en vestigden de anderen zich in Khaibar, een zwaar bewapend bolwerk van de Joden in het noorden van Medina.

Het verbod op alcohol

In de periode van vrede tussen Uhud en de volgende oorlog was de wereld getuige van een buitengewoon voorbeeld van de invloed die de Islam had op haar volgelingen. Wij doelen hier op het verbod van alcoholische dranken. Bij het beschrijven van de Arabische samenleving vóór de Islam, hadden wij al aangegeven dat de Arabieren nootore dronkaards waren. Het was in elk Arabisch huishouden de gewoonte om vijf keer per dag te drinken. Jezelf niet zijn als gevolg van dronkenschap was heel normaal en de Arabieren schaamden zich er totaal niet voor. Erger nog, zij vonden het een deugd. Als er een gast arriveerde was het de plicht van de vrouw des huizes om drank rond te delen. Om mensen van deze verschrikkelijke gewoonte af te brengen was niet makkelijk. Echter, in het vierde jaar na de Hijra ontving de Profeet^{sa} de openbaring dat het drinken werd verboden. Na het bekend worden van deze openbaring verdween het drinken uit de Islamitische samenleving. Het is beschreven dat toen de openbaring ontvangen werd waarin het drinken onwettig werd verklaard, de Profeet^{sa} een Metgezel bij zich riep en deze de opdracht gaf om het nieuwe gebod in de straten van Medina luid te verkondigen. In het huis van een Ansari (een Moslim uit Medina) was op dat moment een drinkfestijn aan de gang. Er waren veel mensen aanwezig en er werd veel wijn geschonken. Eén grote kruik was al leeggedronken en de tweede stond op het punt om aangebroken te worden. Veel gasten waren al dronken en anderen stonden op het punt om dronken te

worden. In deze toestand hoorden zij iemand omroepen dat het drinken verboden was verklaard door de Profeet^{sa} onder Goddelijk Gezag. Iemand uit het gezelschap stond op en zei: “Het lijkt wel op een aankondiging dat het verboden is om te drinken. Laten we gaan uitzoeken of dit wel zo is.” Iemand anders van het gezelschap stond ook op en sloeg met zijn stok de met wijn gevulde kruik in stukken en zei: “Eerst gehoorzamen en vervolgens informeren. Het is al voldoende dat we een dergelijke aankondiging hebben gehoord. Het is ongepast als we door blijven drinken terwijl we inlichtingen inwinnen. Het is veeleer onze taak om de drank weg te spoelen door de straten en vervolgens ons te laten informeren over het gebod.”⁸³

Deze Moslim had gelijk. Want in het geval dat het drinken verboden was geworden, dan waren zij in overtreding. Aan de andere kant, als het drinken niet was verboden, dan hadden ze weinig meer verloren dan de wijn die voor een keer door de straten stroomde. Het drinken verdween volledig uit de Islamitische samenleving na deze afkondiging. Er was geen speciale campagne voor nodig geweest om deze revolutionaire verandering tweeg te brengen. Er waren Moslims die zeventig tot tachtig jaar nadat het gebod werd afgekondigd en getuige waren van de snelle respons daarop, nog in leven waren. En er is geen enkel geval bekend van een Moslim die, na het gebod gehoord te hebben, niet sterk genoeg was en terugviel in zijn oude gewoonte. Als dit al het geval was geweest, dan moest het iemand zijn geweest die niet de kans had gehad om in de directe nabijheid van de Profeet^{sa} te verblijven.

Vergelijk dit eens met de Drooglegging in Amerika en de pogingen

⁸³ Sahih Bukhari, Kitabut-Tafsir, Tafsir Surahatul-Ma'idah, Innamal-Khamru.

die men al jaren doet in Europa om het drankgebruik terug te dringen. Aan de ene kant ziet men dat een eenvoudig bevel van de Profeet^{sa} voldoende was om een diep in de Arabische samenleving geworteld kwaad volledig weg te vagen. Terwijl aan de andere kant men ziet dat een verbod moest worden ondersteund door speciale wetten. De politie, het leger, de douane en de belastinginspecteurs, zij allen spannen zich tot het uiterste in om als team het kwaad van het drinken te bestrijden, maar faalden en moesten uiteindelijk hun mislukking toegeven. De dronkaards hadden gewonnen en het kwaad van de drank kon niet verslagen worden. Men zegt wel dat de huidige tijd een tijd van sociale vooruitgang is. Maar wanneer we onze tijd vergelijken met die van de vroege Islam, dan moeten we ons afvragen welke van de twee deze titel het meest verdiend – onze tijd of de tijd waarin de Islam zo'n geweldige sociale verandering teweeg heeft gebracht?

Complotten tegen de Moslims

Wat er bij Uhud was gebeurd, werd niet makkelijk vergeten. De Mekkanen dachten dat Uhud hun eerste overwinning was op de Islam. Zij verspreidden dit nieuws over heel Arabië en gebruikten het om de Arabische stammen op te zetten tegen de Islam en om hen ervan te overtuigen dat de Islam niet onoverwinnelijk was. Als de Islam zou blijven groeien, zo zeiden zij, dan was dit niet op eigen kracht, maar vanwege de zwakheid van de Arabische orthodoxe godsdienst. Het was het gevolg van de zwakheid van de afgodendienaren. Als de Arabische afgodendienaren zich zouden verenigen, dan zou het omverwerpen van de Islam niet meer moeilijk zijn. Het resultaat van deze propaganda was dat de vijandigheid tegen de Moslims sterker werd. De andere Arabische stammen overtroffen de Mekkaanse stammen in het terroriseren van de Moslims. Sommige stammen gingen openlijk in de aanval met de Moslims. Anderen begonnen op een meer stiekeme manier de Moslims schade toe te brengen.

In het vierde jaar na de Hijra zonden twee Arabische stammen, Adl en Qarah, afgevaardigden naar de Profeet^{sa} met het verhaal dat veel van hun mensen geïnteresseerd waren in de Islam. Zij kwamen met het verzoek om enkele goedgeschoolde Moslims. Door bij hun te gaan wonen, konden zij de mensen daar onderwijzen in de Nieuwe Godsdienst. In werkelijkheid was dit een complot die gesmeed was door de stam Banu Lahyān, een aartsvijand van de Islam. Zij hadden deze afgevaardigden, met het vooruitzicht op een grote beloning, naar de Profeet^{sa} gestuurd. De Profeet^{sa} was zich van geen kwaad bewust toen hij het verzoek ontving en stuurde tien Moslims naar de stammen om hun de leerstellingen en principes van de Islam te onderwijzen. Toen het gezelschap het grondgebied van de Banu Lahyān hadden bereikt, brachten hun begeleiders de stamleden hiervan op de hoogte en stelden voor om hen gevangen te nemen of hen te doden. Men ging op dit verachtelijk voorstel in en tweehonderd bewapende mannen van de Banu Lahyān zetten de achtervolging in op de groep Moslims. Uiteindelijk werd de groep Moslims in de buurt van Raji ingehaald en vond er een confrontatie plaats tussen tien Moslims tegenover tweehonderd vijandelijke mannen. De Moslims waren vol vertrouwen in hun geloof, terwijl de vijand dit niet was. De tien Moslims klommen een heuvel op en daagden de tegenstanders uit. De vijand probeerde op een sluwe manier de Moslims te overmeesteren. Zij boden aan hen te sparen als zij vrijwillig naar beneden zouden komen. De leider van de Moslims antwoordde dat zij al genoeg valse beloften van de ongelovigen hadden gehoord. Vervolgens wendden zij zich tot God en verzonken in gebed. God was goed op de hoogte van hun benarde situatie. Was het niet gepast opdat Hij hun Profeet^{sa} hiervan op de hoogte bracht? Toen de vijand merkte dat de kleine groep Moslims onvermurwbaar was, vielen zij aan. De groep vocht terug zonder op te geven. Zeven van de tien sneuvelden.

De vijand beloofde de drie overblijvers dat hun levens gespaard zouden blijven als zij naar beneden zouden komen. De drie achterblijvers geloofden hen en gaven zich over. Zodra zij dit hadden gedaan werden ze opgepakt en geboeid. Een van de drie zei: “U breekt als eerste al gelijk uw gegeven woord. Alleen God weet wat uw volgende daad zal zijn.” Nadat hij dit gezegd had, weigerde hij met hun mee te gaan. De ongelovigen begonnen hem te martelen en sleurden hem over de weg. Overdonderd door de tegenstand en vastberadenheid van deze man, doodden zij hem ter plekke. De andere twee werden meegenomen en als slaven verkocht aan de Quraish uit Mekka. De ene heette Khubaib^{ra} en de andere heette Zaid^{ra}. Degene die Khubaib^{ra} had gekocht wilde hem vermoorden als wraak voor zijn vader die in Badr was gesneuveld. Op een dag vroeg Khubaib^{ra} om een scheermes om zich te scheren. Khubaib^{ra} had het scheermes in zijn hand toen een van de kinderen uit het huishouden van zijn Meester uit nieuwsgierigheid naar hem toe kwam. Khubaib^{ra} pakte het kind op en zette hem op zijn knie. De moeder van het kind zag het gebeuren en werd doodsbang. Zij had een kwaad geweten, vanwege het feit dat zij en haar man van plan waren om Khubaib^{ra} te doden. Nu bevond deze man zich gevaarlijk dicht bij haar kind met een scheermes in zijn hand. Ze was er van overtuigd dat Khubaib^{ra} het kind zou doden. Khubaib^{ra} zag de ontzetting op het gezicht van de vrouw en zei: “Denkt u nou echt dat ik uw kind zal doden? Hoe kunt u hier ook maar enigszins aan denken. Ik zal nooit zoiets lafs doen. Moslims doen geen slechte dingen.” De vrouw was erg onder de indruk van de oprechtheid en voorkomen van Khubaib^{ra}. Dit bleef haar voor altijd bij en ze verklaarde dat ze nooit eerder een gevangene als Khubaib^{ra} had ontmoet. Uiteindelijk werd Khubaib^{ra} door de Mekkanen naar een open plek gebracht om hem in het openbaar te doden. Toen het zover was, vroeg Khubaib^{ra} toestemming om nog een laatste gebed te

zeggen. De Quraish stemden toe en Khubaib^{ra} verrichtte op deze wereld, in het openbaar, zijn laatste gebed tot God. Toen hij klaar was met bidden, gaf hij aan dat zij verder konden gaan, maar niet voordat hij duidelijk had gemaakt dat hij niet bang was om te sterven. Vervolgens legde hij rustig zijn nek neer voor de beul. Terwijl hij dit deed murmelde hij de volgende verzen:

Wanneer ik sterf als een Moslim, maakt het mij niet uit of mijn hoofdeloze lichaam naar links of naar rechts neervalt. En waarom zou ik? Mijn sterven is in de naam van God; als Hij wil, dan kan Hij elk deel van mijn in stukken gehakte lichaam zegenen.⁸⁴

Khubaib^{ra} had deze verzen nog maar nauwelijks uitgesproken of de beul liet zijn zwaard vallen en viel zijn hoofd neer. Onder degenen die getuige waren van deze publieke terechtstelling was ene Said bin Amir^{ra}, die later een Moslim werd. Er wordt gezegd dat elke keer dat de moord op Khubaib^{ra} ter sprake werd gebracht, hij een toeval kreeg.⁸⁵

Zaid^{ra}, de tweede gevangene, werd ook weggeleid om gedood te worden. Onder de toeschouwers was Abu Sufyan^{ra}, het opperhoofd van Mekka. Abu Sufyan^{ra} wendde zich tot Zaid^{ra} en vroeg hem: “Zou u niet liever willen dat Mohammed^{sa} hier in uw plaats stond? Zou u niet liever veilig thuis willen zijn en dat wij Mohammed^{sa} hier in onze handen hadden?” Vol trots antwoordde Zaid^{ra}: “Wat, Abu Sufyan^{ra}? Wat zegt u? Bij God, ik zou liever sterven dan dat de Profeet^{sa} in de straten van Medina op een doorn zou stappen.” Abu Sufyan^{ra} kon niet anders dan onder de indruk zijn van zoveel toewijding. Hij keek

⁸⁴ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Ghazwatir-Raji.

⁸⁵ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 182-183, Egypte, 1936.

vol verbazing naar Zaid^{ra} en zei zonder aarzeling, maar op afgemeten toon: “God is mijn getuige. Ik heb nog nooit iemand ontmoet die zoveel van iemand anders houdt, dan de Metgezellen van Mohammed^{sa} van Mohammed^{sa} houden.”⁸⁶

Het incident van Bir-e-Maunah

Rond dezelfde tijd benaderden enkele mannen uit Najd de Profeet^{sa} met het verzoek om Moslims te sturen die hun over de Islam konden leren. De Profeet^{sa} vertrouwde hen niet. Abu Bara, één van de stamhoofden van het volk van Amir, was rond die tijd toevallig in Medina. Hij stelde zichzelf garant voor de stam en verzekerde de Profeet^{sa} ervan dat zij geen kwaad in de zin hadden. De Profeet^{sa} koos zeventig mannen uit die de Koran uit het hoofd kenden. Toen dit gezelschap Bir-e-Maunah had bereikt, ging één van hun, Harām bin Milhān^{ra}, naar het hoofd van het volk van Amir om hem de boodschap van de Islam te brengen. Ogenschijnlijk werd hij goed ontvangen door de stamleden. Maar terwijl hij het stamhoofd toesprak sloop van achteren een man op Harām^{ra} af en viel hij Harām^{ra} aan met een speer. Harām^{ra} stierf ter plekke. Toen de speer zijn nek doorboorde hoorde men hem zeggen: “God is Groot. De Heer van de Ka’bah is mijn getuige, ik heb mijn doel bereikt.”⁸⁷ Nadat ze Harām^{ra} op zo’n laffe wijze hadden vermoord, hitsten de stamhoofden hun volk op om de rest van de groep Islamitische leraren aan te vallen. De stamleden zeiden echter: “Maar onze leider, Abu Bara, heeft zichzelf garant gesteld; wij kunnen het gezelschap niet aanvallen.” Met de hulp van de twee stammen die de Profeet^{sa} hadden benaderd met het verzoek om leraren, vielen de stamhoofden vervolgens, samen met nog enkele andere stammen, de groep Moslims aan. Het eenvoudige verweer: “Wij

⁸⁶ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 181, Egypte, 1936.

⁸⁷ Sahih Bukhari, Kitabul-Jihad Was-Siyar.

zijn gekomen om te prediken en te onderwijzen en niet om te vechten”, haalde weinig uit. Het gezelschap werd uitgemoord. Op drie na, werd iedereen vermoord. Een van hun was mank en was voor de aanval een heuvel opgeklommen. De twee anderen waren het bos ingegaan om voedsel voor de kamelen te zoeken. Toen zij terugkeerden uit het bos vonden zij zesenzestig van hun kameraden dood in het veld. De twee overlegden met elkaar. De ene zei: “We moeten gaan en dit rapporteren aan de Profeet^{sa}.” De andere zei: “Ik kan een plek waar onze groepsleider is vermoord niet verlaten. Hij was door de Profeet^{sa} als onze aanvoerder aangesteld.” Nadat hij dit had gezegd, sprong hij op en ging eigenhandig de ongelovigen te lijf en sneuvelde in het gevecht. De andere werd gevangen genomen, maar werd later weer vrijgelaten als resultaat van een gelofte die de stamhoofd had afgelegd. Onder de vermoorden, bevond zich Amir bin Fuhaira^{ra}, een vrijgekochte slaaf van Abu Bakr^{ra}. Zijn moordenaar was een zekere Jabbār^{ra}, die later Moslim werd. Jabbār^{ra} schrijft zijn bekering toe aan dit bloedbad onder de Moslims. “Toen ik Amir^{ra} vermoordde” zegt Jabbār^{ra}, “hoorde ik Amir^{ra} zeggen, ‘Bij God, ik heb mijn doel bereikt’. Ik vroeg iemand waarom een Moslim dit soort dingen zegt als hij gedood wordt. Die persoon legde mij uit dat de Moslims het sterven in de naam van God zien als een zegen en een overwinning.” Jabbār^{ra} was zo onder de indruk van het antwoord dat hij een gedegen studie van de Islam begon en uiteindelijk Moslim werd.⁸⁸

Het nieuws van de twee tragische gebeurtenissen, waarbij tachtig Moslims hun levens hadden verloren als gevolg van boosaardige complotten, bereikte Medina tegelijk. Het waren geen gewone mensen die vermoord waren. Zij waren bewaarders van de Koran. Zij hadden geen misdaad begaan en niemand kwaad gedaan. Zij namen geen deel

⁸⁸ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 196, Egypte, 1936.

aan oorlogen. Zij waren in de val gelokt door vijanden die leugens vertelden in naam van God en religie. Deze gebeurtenissen toonden onweerlegbaar aan dat de vijandigheid tegen de Islam zeer diep en onverbiddelijk was. Daarentegen was de toewijding van de Moslims voor de Islam eveneens zeer diep en onvermurwbaar.

Confrontatie met de Banu Mustaliq

Na de Slag van Uhud heerste er een grote hongersnood in Mekka. Ondanks alle vijandigheden van de Mekkanen naar de Profeet^{sa} toe en ondanks alle complotten die zij tegen hem hadden gesmeed om in het hele land haat tegen hem te zaaien, richtte de Profeet^{sa} een fonds op om de armen van Mekka te helpen en in hun meest noodzakelijke levensbehoeften te voorzien. De Mekkanen waren niet onder de indruk van deze hulpvaardigheid. Zij bleven zich vijandig opstellen. In feite werd het er alleen slechter op. De stammen die tot nog toe vriendelijk waren tegen de Moslims, werden vijandig. Een van deze stammen was de stam van Banu Mustaliq. Zij hadden goede banden met de Moslims, maar begonnen nu met voorbereidingen om Medina aan te vallen. Toen de Profeet^{sa} hierover geïnformeerd werd, stuurde hij enkele mannen er op uit om de waarheid te achterhalen. De mannen keerden terug en bevestigden het verhaal. De Profeet^{sa} besloot hierop om de aanvallers tegemoet te treden. Hij stelde een leger samen en leidde het naar het grondgebied van de Banu Mustaliq. Toen de Moslims tegenover de vijand stond, probeerde de Profeet^{sa} de vijand te overtuigen om zich terug te trekken zonder bloedvergieten. Zij weigerden. De strijd begon en binnen enkele uren was de vijand verslagen.

Omdat de Mekkaanse ongelovigen op vijandigheden uit waren en vriendschappelijke stammen zich vijandig gingen gedragen, waagden de huichelaars onder de Moslims het erop om bij deze gelegenheid

mee te vechten aan de zijde van de Moslims. Op die manier zouden ze misschien een kans krijgen om de boel te saboteren. Echter, de confrontatie met de Banu Mustaliq duurde slechts een paar uur. De huichelaars kregen daardoor niet de kans om enige schade aan te richten. De Heilige Profeet^{sa} besloot echter om nog enkele dagen in de stad van Banu Mustaliq te blijven. Gedurende zijn verblijf ontstond er een twist tussen een Mekkaanse en een Medinese Moslim over het putten van water uit een bron. De Mekkaan was een ex-slaaf. Hij sloeg de Medinees, die daarop alarm sloeg en zijn mede-Medinesen, beter bekend als de Ansar of Helpers, bij elkaar riep. De Mekkaan sloeg ook alarm en riep zijn mede-Mekkanen, beter bekend als de Muhajirin, bij elkaar. Er heerste grote opwindning. Niemand vroeg zich af wat er precies gebeurd was. Jonge mannen van beide zijden trokken hun zwaard. Abdullah bin Ubayy bin Sulul zag zijn kans schoon. Hij besloot om olie op het vuur te gooien. “Jullie zijn te ver gegaan in jullie toegeeflijkheid naar de Muhajirin. Jullie goedheid heeft hun het hoofd op hol gebracht en nu proberen zij om op alle mogelijke manieren jullie te domineren.” Zijn toespraak had het effect kunnen hebben waarop Abdullah had gehoopt en het opstootje had kunnen escaleren, maar het deed het niet. Abdullah had zich misrekend in het resultaat van zijn misleidende poging. Omdat hij dacht dat de Ansar overtuigd waren, ging hij zo ver om te zeggen: “Laten we terug gaan naar Medina. Dan zal de meest verachtte inwoner door de meest geëerde inwoner worden verdreven.”⁸⁹ Met de meest geëerde inwoner bedoelde hij zichzelf en met de meest verachtte doelde hij op de Profeet^{sa}. Hij had het nog niet gezegd of de ware gelovige Moslims hadden zijn misleiding door. Het was niet een onschuldige toespraak waar ze naar luisterden, zeiden ze, maar een

⁸⁹ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Ma Yunha Min Da'watil-Jahiliyya.

toespraak van Satan, die probeerde hen op een dwaalspoor te brengen. Een jongeman stond op en rapporteerde, via zijn oom, het voorval aan de Profeet^{sa}. De Profeet^{sa} riep Abdullah bin Ubayy bin Sulul en zijn kameraden bij zich en vroeg hen wat er was gebeurd. Abdullah en zijn vrienden ontkenden dat zij hadden meegedaan aan het voorval, waarvan zij werden beschuldigd. De Profeet^{sa} zei niets. Maar de waarheid kwam aan het licht. In de loop der tijd hoorde Abdullah^{ra}, de eigen zoon van Abdullah bin Ubayy bin Sulul, over het gebeuren. Meteen ging de jonge Abdullah^{ra} naar de Profeet^{sa} en zei: “O Profeet^{sa}, mijn vader heeft u beledigd. Hiervoor verdient hij het om gedood te worden. Als u zo besluit, dan sta ik erop dat u mij de opdracht geeft om mijn vader te doden. Als u iemand anders de opdracht geeft en mijn vader sterft door zijn hand, dan kan het zijn dat ik mijn vader zal wreken door die man te doden. Mogelijkerwijs roep ik daarmee het ongenoegen van God over mij af.” “Maar”, zei de Profeet^{sa}, “ik heb helemaal niet de intentie om dit te doen. Ik zal uw vader behandelen met barmhartigheid.” Toen de jonge Abdullah^{ra} het onbeschofte gedrag van zijn vader vergeleek met het zachtaardige en vriendelijke gedrag van de Profeet^{sa}, was hij zo boos op zijn vader dat hij met opgekropte woede richting Medina ging. Onderweg hield hij zijn vader tegen en zei dat hij hem niet naar Medina zou laten gaan voordat hij zijn woorden tegen de Profeet^{sa} had teruggenomen. “De lippen die zeiden dat de Profeet^{sa} een verachtelijk iemand is en U een gerespecteerd man bent, zullen nu zeggen: ‘De Profeet^{sa} is een gerespecteerde man en ik ben een verachtelijk persoon.’ Zolang u dit niet hebt gezegd, zal ik u niet laten gaan.” Abdullah bin Ubayy bin Sulul was overdonderd en geschrokken en zei: “Mijn zoon, ik ben het met u eens dat Mohammed^{sa} een gerespecteerd iemand is en ik een verachtelijk persoon.” De jonge Abdullah^{ra} liet zijn vader toen verder

gaan.⁹⁰

We hebben al eerder verteld over de twee Joodse stammen die uit Medina werden verbannen vanwege hun kwaadaardige en moordlustige complotten. Van de Banu Nadir, één van de twee, migreerde een deel naar Syrië en een ander deel naar Khaibar, een stad in het noorden van Medina. Khaibar was een versterkte Joodse vesting in Arabië. De Joden die daar naartoe waren gemigreerd, begonnen de Arabieren op te zetten tegen de Moslims. De Mekkanen waren al gezworen vijanden van de Islam. Het was niet nodig om een nieuwe campagne tegen de Moslims te beginnen om de Mekkanen weer op te jatten. Op dezelfde wijze waren de Ghatafān uit Najd, vanwege hun goede banden met de Mekkanen, vijandig naar de Moslims toe. De Joden die zich al langer in Khaibar gevestigd hadden, rekenden op de Quraish uit Mekka en de Ghatafān uit Najd. Daarnaast waren zij van plan om de Banu Sulaim en de Banu Asad op te zetten tegen de Islam. Zij haalden ook de Banu Sa'd, een stam die een verbond had met de Joden, over om zich bij de Mekkanen aan te sluiten in hun strijd tegen de Islam. Na lang beraadslagen en vele complotten verder was een bondgenootschap tussen de Arabische stammen gesloten om de Moslims te bestrijden. Deze bondgenootschap bestond uit de Mekkanen, de stammen die rondom Mekka woonden, de stammen van Najd en de stammen in het gebied ten noorden van Medina.

De Loopgravenoorlog

In het vijfde jaar na de Hijra werd er een enorm leger bijeengebracht. Historici schatten de grootte van dit leger tussen de tien en vierentwintig duizend man. Gezien het aantal stammen waaruit dit geallieerde leger bestond, zal het eerder vierentwintig duizend zijn geweest

⁹⁰ Sunanut-Tirmidhi, Kitabut-Tafsir, Tafsir Surahatul-Munafiqin.

in plaats van tienduizend. Het aantal zou makkelijk achttien tot twintig duizend man geweest kunnen zijn. Het doelwit Medina was een bescheiden stad, die niet in staat was om een aanval door zo'n grote invasiemacht te weerstaan. De bevolking bestond op dat moment uit niet meer dan drieduizend mannelijke inwoners (zowel de volwassen mannen als de ouderen en de kinderen). Hiertegenover stond een leger van twintig tot vierentwintig duizend man, fysiek sterke en ervaren vechters en, omdat ze uit verschillende streken van het land kwamen, een select gezelschap. De bevolking van Medina waar een beroep op gedaan kon worden om de strijd aan te gaan tegen dit enorme leger bestond uit mannen uit alle leeftijdsklassen. Iedereen kan nagaan wat de kansen van Medina in deze strijd zouden zijn. Het was een totaal ongelijke strijd. Vierentwintigduizend vijandelijke strijders tegenover drieduizend Moslims inclusief alle ouderen en kinderen van de stad. Toen de Profeet^{sa} op de hoogte werd gesteld van de voorbereidingen door dit enorme leger, riep hij een raadsvergadering bijeen en vroeg om advies. Onder de adviseurs bevond zich Salman^{ra} de Pers, de eerste Moslimbekeerling uit Perzië. De Profeet^{sa} vroeg aan Salman^{ra} wat zij in Perzië deden als een stad zich moest verdedigen tegen zo'n enorm grote leger. Salman^{ra} antwoordde: "Als een stad geen versterkingen heeft en het thuisleger erg klein is, dan is het in ons land de gewoonte om een loopgraaf te graven rondom de stad en van daaruit de verdediging aan te gaan." De Profeet^{sa} keurde het plan goed. Aan één kant van Medina bevonden zich heuvels. Deze vormden een natuurlijke barrière. Aan de andere zijde van de stad bevonden zich veel straten en was het dichtbevolkt. Deze kant zou niet ongemerkt aangevallen kunnen worden. De derde zijde bestond uit huizen en dadelboomgaarden en op enige afstand het fort van de Joodse Banu Quraiza. De Banu Quraiza hadden een vredesakkoord getekend met de Moslims. Deze kant werd daarom ook veilig geacht tegen eventuele aanvallen. Aan de vierde zijde bevond zich een open

vlakke. Men vreesde dat de kans op een aanval vanaf deze kant het grootst was. Daarom besloot de Profeet^{sa} om hier een loopgraaf te graven en zodoende te voorkomen dat de vijand onopgemerkt kon aanvallen. Het werk werd verdeeld onder de Moslims, de mannen moesten allemaal tien tot vijftien meter graven om samen een loopgraaf te realiseren van vijftienhonderd meter lang, die voldoende diep en breed was. Tijdens het graven stuitten zij op een rots, waar de soldaten van de genie moeite mee hadden. Toen de Profeet^{sa} hiervan op de hoogte werd gebracht, ging hij er direct naar toe. Hij pakte een pikhouweel en sloeg ermee op de rots. De vonken vlogen er af en de Profeet^{sa} riep luid “Allahu Akbar”. Hij sloeg nog een keer. Opnieuw vonkte het en opnieuw riep de Profeet^{sa} “Allahu Akbar”. Voor de derde keer sloeg de Profeet^{sa} op de rots en opnieuw vlogen er vonken vanaf en riep de Profeet^{sa} “Allahu Akbar” en uiteindelijk viel de rots in stukken uiteen. De Metgezellen vroegen de Profeet^{sa} waarom hij telkens weer “Allahu Akbar” riep. “Ik sloeg drie keer met een pikhouweel op deze rots en drie keer zag ik visioenen van overwinningen van de Islam in de toekomst. In de eerste vonken zag ik de Syrische paleizen van het Romeinse Rijk. De sleutels van deze paleizen werden aan mij overhandigd. De tweede keer zag ik de verlichtte paleizen van Perzië te Mada’in en kreeg ik de sleutels van het Perzisch Rijk overhandigd. De derde keer zag ik de poorten van San’a en kreeg ik de sleutels van het Koninkrijk van Jemen overhandigd. Dit zijn de beloftes van God en ik vertrouw erop dat jullie er uw vertrouwen in zullen stellen. De vijand zal jullie geen kwaad kunnen doen.”⁹¹

Door de beperkte mankracht die de Moslims hadden om de loopgraaf te graven was deze vanuit strategisch oogpunt gezien niet per-

⁹¹ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 335, Egypte, 1935.

fect, maar het was in ieder geval voldoende om een onverwachte aanval op de stad tegen te houden. Dat het niet geheel onbegaanbaar was, bleek later wel uit de talrijke voorbeelden tijdens de gevechten. De kant waar de loopgraaf zich bevond was de enige geschikte plek om de stad aan te vallen. Van die kant naderde het enorme leger van Arabische stamleden Medina. Zodra de Profeet^{sa} dit te weten kwam, kwam hij met twaalfhonderd man naar voren ter verdediging. De overige mannen had hij in andere delen van de stad opgesteld. De schattingen over het aantal mannen in de loopgraaf lopen uiteen. Sommige historici schatten dit op drieduizend, andere op twaalfhonderd tot dertienhonderd en weer andere schatten het op zevenhonderd. Al deze schattingen zijn lastig en moeilijk met elkaar te rijmen. Echter, na afweging van alle feiten en bewijzen, moeten we tot de conclusie komen dat alle drie de schattingen van het aantal verdedigers in de loopgraven juist zijn. Ze verwijzen naar verschillende stadia van de strijd.

Een ongelijke strijd

We waren het er al over eens dat na de terugtrekking van de huichelaars bij Uhud, het aantal Moslims dat overbleef op het slagveld zevenhonderd bedroeg. De Loopgravenoorlog vond slechts twee jaar na de Slag van Uhud plaats. Er wordt in de geschiedenis geen melding gemaakt van een grote groei van de Islam gedurende deze periode. Een toename van het aantal Moslimstrijders van zevenhonderd naar drieduizend man is dan ook niet volgens de verwachtingen. Aan de andere kant is het ook niet juist om te veronderstellen dat tussen Uhud en de Loopgravenoorlog geen toename is geweest in het aantal Moslimstrijders. De Islam groeide en het is daarom te verwachten dat er wel sprake geweest moet zijn van een toename. Uitgaande van beide veronderstellingen, dan moet men tot de conclusie komen dat

het aantal van twaalfhonderd Moslimstrijders ten tijde van de Loopgravenoorlog wel juist moet zijn. Blijft nog de vraag waarom enkele autoriteiten het aantal op drieduizend schatten terwijl anderen deze op zevenhonderd schatten. Ons antwoord hierop is dat de twee schattingen betrekking hebben op twee verschillende stadia in de strijd. De Loopgravenoorlog bestond uit drie stadia. Het eerste stadium bestond uit de periode dat de loopgraaf werd gegraven en de vijand Medina nog niet dicht genoeg was genaderd. We mogen aannemen dat gedurende deze periode zowel kinderen als vrouwen meehielpen om de uitgegraven grond af te voeren en kunnen we daarom stellen dat tijdens de werkzaamheden aan de loopgraven in totaal drieduizend Moslims aanwezig waren. Dit aantal is dus inclusief vrouwen en kinderen. De kinderen hielpen mee met het afvoeren van de grond terwijl de vrouwen, die ook altijd al hielpen tijdens de veldtochten, de mannen ondersteunden bij het graafwerk. Er zijn bewijzen, die deze aanname onderbouwen. Toen men begon met graven werden zelfs de kinderen gevraagd om te helpen. Praktisch de hele bevolking hielp mee met graven. Echter, zodra de vijand tevoorschijn kwam en het gevecht begon, sommeerde de Profeet^{sa} alle jongens onder de vijftien om zich terug te trekken. Degenen die boven de vijftien waren en dit graag wilden, mochten blijven.⁹²

Hieruit blijkt dat het aantal Moslims tijdens het graven groter was dan toen het gevecht begon. Tegen de tijd dat de strijd begon, hadden alle jonge kinderen zich teruggetrokken. De schattingen dat er tijdens de gevechten drieduizend Moslims waren heeft dus alleen betrekking op de periode van de graafwerkzaamheden en degenen die het aantal schatten op twaalfhonderd doelen daarmee op het moment dat het echte gevecht begon en waaraan alleen de volwassen

⁹² As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 338, Egypte, 1935.

mannen deelnamen. De enige schatting waar we nog geen aandacht aan hebben gegeven is die van zevenhonderd. Zelfs deze schatting is volgens ons correct. Deze schatting is gedaan door Ibn Ishaq, die als een zeer betrouwbare autoriteit bekend staat en die daarin gesteund wordt door niemand anders dan Ibn Hazm. Het is moeilijk om hun woorden in twijfel te trekken. Gelukkigerwijs wordt deze schatting ook nog door andere details van het gevecht bevestigd. Er zijn bewijzen die aantonen dat toen de Banu Quraiza, ondanks hun belofte, zich toch bij de vijand aansloot en Medina van achteren wilde aanvallen, de Profeet^{sa}, nadat hij hiervan op de hoogte was gebracht, besloot om bewakers te posten op de plaatsen die nu kwetsbaar waren geworden voor aanvallen van de Banu Quraiza. Dat deel van Medina was tot dusver onbewaakt gebleven vanwege het verbond dat de Moslims hadden met de Banu Quraiza en men ervan was uitgegaan dat zij de vijand niet via hun kant zouden laten aanvallen. Het is bekend dat, toen het verraad van de Banu Quraiza aan de Profeet^{sa} gerapporteerd werd en het duidelijk werd dat de vrouwen en kinderen, die dachten dat zij in dat deel van de stad veilig waren vanwege het verdrag en nu gevaar liepen, de Profeet^{sa} besloot om twee troepen te sturen naar die delen van de stad, die nu blootstonden aan een eventuele aanval. De ene troep bestond uit tweehonderd man en de andere uit driehonderd man. De Profeet^{sa} gaf hun opdracht om zo nu en dan “Allahu Akbar” te roepen, zodat het hoofdleger wist dat de vrouwen veilig waren. De schatting die Ibn Ishaq heeft gemaakt over de zevenhonderd man in de Loopgravenoorlog is dus ook correct. Als van de twaalfhonderd man er vijfhonderd man naar de andere kant van de stad werden gestuurd, bleven er nog maar zevenhonderd over. Op die manier zijn dus alle drie schattingen over het aantal Moslimstrijders in de Loopgravenoorlog correct.

Om de loopgraaf te verdedigen had de Profeet^{sa} dus slechts zevenhonderd man. De loopgraaf was weliswaar gegraven, maar om nu daarmee het hoofd te kunnen bieden of een aanval af te slaan van een enorm leger zoals die van de vijand, leek nagenoeg onmogelijk. Maar zoals altijd hadden de Moslims het volste vertrouwen in hun God en vertrouwden zij op Zijn Hulp. Het kleine leger wachtte op de vijand terwijl de vrouwen en kinderen naar twee veilige plekken in de stad waren gestuurd. Toen de vijand de loopgraaf had bereikt waren ze verrast. Een dergelijke strategie was nog nooit eerder gebruikt in een Arabische oorlog. Ze besloten om hun kamp op te slaan aan hun kant van de loopgraaf en te beraadslagen welke mogelijkheden er waren om Medina aan te vallen en te veroveren. Deze kant werd beschermd door de loopgraaf. Aan de andere kant vormden de heuvels een natuurlijke barrière en de derde zijde bestond uit bos en stenen huizen. Van geen enkele kant was het voor de vijand mogelijk om een verrassingsaanval op de stad uit te voeren. De vijandelijke bevelhebbers beraadslaagden en besloten dat het noodzakelijk was om de Banu Quraiza ervan te overtuigen af te zien van hun verdrag met de Moslims en zich aan te sluiten bij de Arabische alliantie voor deze belangrijke aanval op Medina. Alleen de Banu Quraiza kon hun toegang verschaffen tot Medina. Uiteindelijk wees Abu Sufyan^{ra} het hoofd van de verbannen stam van Banu Nadir, Huyai bin Akhtab aan. Hij was een hoofdrolspeler in het ophitsen van de Arabische stammen tegen Medina. Hij kreeg de taak om met de Banu Quraiza te onderhandelen over mogelijkheden om de stad van achteren aan te vallen. Huyai bin Akhtab ging naar het Joodse bolwerk om met de leider van de Banu Quraiza te praten. In eerste instantie werd hem de toegang geweigerd. Maar toen hij uitlegde dat dit een uitgelezen kans was om de Moslims te verslaan, wist hij Ka'b, één van de Quraiza's, voor zich te winnen. Hij verklaarde dat heel Arabië bijeen was gekomen om de Moslims aan te vallen en te vernietigen. Het leger dat aan de andere

kant van de loopgraaf stond, was geen leger, maar een oceaan van goed getrainde mannen waar de Moslims met geen mogelijkheid tegenop gewassen waren. Uiteindelijk werd besloten dat zo gauw het leger van de ongelovigen er in zou slagen om de loopgraven te doorbreken, de Banu Quraiza Medina zou aanvallen op de plek waar de Profeet^{sa} de vrouwen en kinderen in veiligheid had gebracht. Dit plan, dacht men, zou het verzet van de Moslims breken en een dodelijk val blijken voor de gehele bevolking - mannen, vrouwen en kinderen. Zelfs als dit plan gedeeltelijk zou slagen, zou dit een zware slag betekenen voor de Moslims en zouden de zaken er zeer slecht voor de Moslims uit gaan zien. Men zou geen schijn van kans hebben om te ontsnappen aan deze dodelijke val.

Het verraad van de Banu Quraiza

De Banu Quraiza hadden, zoals eerder gezegd, een verdrag met de Moslims. Zelfs als zij niet zouden meevechten met de Moslims, ging men ervan uit dat zij in ieder geval de vijand vanaf hun kant zouden tegenhouden. De Profeet^{sa} had daarom dat gedeelte volledig onbewaakt gelaten. De Banu Quraiza wisten dat de Moslims hun vertrouwden. Dus toen zij zich alsnog aansloten bij de Arabieren besloten zij dit niet openlijk te laten blijken omdat anders de Moslims gealarmeerd zouden kunnen worden en de stad aan de zijde van de Banu Quraiza ook zouden gaan bewaken. Zij waren met een zeer gevaarlijk plan bezig.

Toen zij akkoord waren dat de Moslims van twee kanten aangevallen zouden worden, begon het Arabische leger de loopgraven te bestoken. Een paar dagen gingen voorbij en er gebeurde niets. Vervolgens kwamen zij op het idee om hun boogschutters op een heuvel te stationeren om de Moslims in de loopgraven vanaf daar te bestoken. Zij gingen op enige afstand van elkaar staan langs de rand van de heuvel.

Zodra er tekenen waren dat de verdediging van de Moslims zou bezwijken, dan zouden de ongelovigen proberen de loopgraven over te steken met hulp van hun voortreffelijke ruiters. Zij geloofden dat zij met zulke aanvallen uiteindelijk een deel van het gebied aan de Moslimzijde konden veroveren en van daaruit met hun hele leger een totale aanval op de stad zouden kunnen uitvoeren. Daartoe voerden zij de ene aanval na de andere uit. De Moslims moesten zich tot het uiterste verdedigen. Op een dag waren de gevechten zo hevig en de Moslims zo bezig om de aanvallen af te slaan, dat zij daardoor enkele van hun dagelijkse gebeden niet op de vastgestelde tijden konden verrichten. De Profeet^{sa} was hier zeer verdrietig over en zei: "O God, straf deze ongelovigen, zij hebben onze gebeden in de war geschopt."⁹³ Dit voorval toont aan hoe fel de aanvallen van de vijand waren. Maar het toont ook dat het de eerste en de laatste zorg van de Profeet^{sa} was om het gebed te onderhouden. Medina was van alle kanten belegerd. Niet alleen de mannen, maar ook de vrouwen en kinderen werden met de dood bedreigd. De hele stad was in de greep van angst. Maar desondanks hield de Profeet^{sa} vast aan de vijf dagelijkse gebeden op hun vastgestelde tijden. Moslims aanbidden hun God niet slechts één keer per week, zoals de Christenen en de Hindoes. Moslims zijn verplicht om vijf keer per dag te bidden. Om tijdens een gevecht een keer samen te kunnen bidden is al moeilijk, laat staan om vijf keer per dag gezamenlijk te bidden. Maar de Profeet^{sa} riep iedereen bijeen voor de vijf dagelijkse gebeden, zelfs gedurende de gevechten. Als een van de gebeden niet gezegd kon worden vanwege een vijandelijke aanval, dan deed dat de Profeet^{sa} veel pijn.

Terugkijkend naar de strijd, was de vijand bezig met een aanval aan de voorzijde van de stad, terwijl de Banu Quraiza bezig waren om

⁹³ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 345, Egypte, 1935.

hun aanval van achteren voor te bereiden. Hun aanval moest plaatsvinden zonder de Moslims te alarmeren. Zij zouden de stad van achteren binnenvallen en alle vrouwen en kinderen die zich daar schuilden vermoorden. Op een dag stuurden de Banu Quraiza een spion om uit te zoeken of er gewapende bewakers gestationeerd waren om de vrouwen en kinderen te bewaken en zo ja, hoeveel. Er was een omheind terrein, speciaal voor gezinnen, waar de vijand specifiek hun oog op had laten vallen. De spion was tot daar doorgedrongen en zwierf om het terrein heen, achterdochtig om zich heen kijkend. Terwijl hij hiermee bezig was, werd hij opgemerkt door Saffiya^{ra}, een tante van de Profeet^{sa}. Op dat moment was er slechts één volwassen man op wacht en hij was ook nog eens ziek. Saffiya^{ra} vertelde hem wat zij had gezien en stelde voor dat hij de spion zou oppakken voordat deze de kans zou krijgen om de vijand te informeren over hun kwetsbare positie. De zieke Moslim weigerde, waarop Saffiya^{ra} zelf een stok nam en de ongewenste gast te lijf ging. Met de hulp van een paar andere vrouwen lukte het haar om hem te overmeesteren en te doden.⁹⁴ Later bleek dat deze man inderdaad een spion van de Banu Quraiza was. De Moslims waren nerveus geworden en waren bezorgd omdat zij nu ook aangevallen konden worden van de kant waarvan zij dachten dat zij daar veilig waren. De aanvallen aan het front waren echter zo hevig dat het hele Moslimleger daar nodig was om de aanvallen af te slaan. Desondanks besloot de Profeet^{sa} om een deel van het leger te gebruiken voor de bescherming van de vrouwen en kinderen in de stad. Zoals eerder aangehaald tijdens de verhandeling over het aantal Moslims in deze oorlog, van de twaalfhonderd man stuurde de Profeet^{sa} vijfhonderd man naar de stad om de vrouwen en kinderen te beschermen. Voor de verdediging van de loopgraven bleef er zeven-

⁹⁴ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 345, Egypte, 1935.

honderd man over tegenover een leger van achttien tot twintigduizend man. Veel Moslims waren op van de zenuwen door de enorme overmacht die zij tegenover zich hadden. Zij gingen naar de Profeet^{sa} en vertelden hem hoe kritiek de situatie was geworden en dat het haast onmogelijk leek om de stad te behouden. Zij verzochten de Profeet^{sa} om te bidden. Ze vroegen hem ook om een gebed, speciaal voor deze gelegenheid. De Profeet^{sa} antwoordde: “Weest niet bang. Bid alleen tot God dat Hij jullie zal beschermen voor jullie zwakheden, jullie harten zal sterken en jullie angst zal wegnemen.” De Profeet^{sa} zelf las het volgende gebed:

God, U heeft mij de Koran gezonden. U aarzelt niet om iemand ter verantwoording te roepen. Versla deze menigte, die ons aanvalt. God, ik smeed u: Versla hen en verhef ons boven hen, en werp hun kwade plannen omver.⁹⁵

En ook nog:

God, U luistert naar degene die U aanroepen in nood. U geeft antwoord aan degenen die verlamd zijn van angst. Verlos mij van mijn pijn en van mijn angst. U weet hoe moeilijk mijn Metgezellen en ik het hebben.⁹⁶

De beschrijving van de gelovigen en de huichelaars

De huichelaars onder de Moslims waren nu nog banger geworden dan de rest van het leger. Zij verloren de zorg voor hun eigen stad en voor de veiligheid van hun vrouwen en kinderen uit het oog en wilden weg van het slagveld. Maar ze waren bang om hier openlijk voor uit te komen en hiervoor te schande te worden gezet door hun eigen

⁹⁵ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Ghazwatil-Khandaqi.

⁹⁶ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Ghazwatil-Khandaqi.

volk. Dus besloten ze één voor één, onder het mom van zwakke excuses, te deserteren uit het Moslimleger. De Koran verwijst naar dit voorval in hoofdstuk 33, vers 14:

En een gedeelte vroeg zelfs om toestemming van de Profeet^{sa}, zeggende: “Onze huizen staan aan de vijand bloot.” Deze waren echter niet blootgesteld, zij wensten slechts te vluchten.

De situatie in de strijd op dat moment en de toestand waarin de Moslims zich toen bevonden, wordt in de Koran in de volgende verzen beschreven:

Toen zij over u kwamen van boven en van beneden, en toen uw ogen staarden en het hart in de keel klopte, en gij over Allah allerlei gedachten koesterde. Toen werden de gelovigen beproefd en zij waren hevig geschokt. En toen de huichelaars en zij in wier harten een ziekte is, zeiden: “Wat Allah en Zijn boodschapper ons beloofden was slechts bedrog.” En toen een gedeelte van hen zei: “O volk van Yathrib (=Medina), gij kunt hier geen stand houden, keert daarom terug.”⁹⁷

De Moslims worden hier eraan herinnerd hoe zij door een geallieerd leger van Arabische stammen van voren werden aangevallen en door de Joden van achteren. Ze worden eraan herinnerd in wat voor toestand zij zich toen bevonden. Met dichtgeknepen ogen en het hart bonzend in hun keel. Ze begonnen zelfs aan God te twijfelen. De gelovigen werden toen op de proef gesteld. Zij werden door elkaar geschud. De huichelaars en de geestelijk zwakkeren begonnen te roepen dat zij voor de gek waren gehouden door valse beloften van God en Zijn Profeet^{sa}. Een deel van hun begon zelfs het Moslimleger in verwarring te brengen door te zeggen: “Vechten heeft geen zin meer.

⁹⁷ De Heilige Koran 33:11-14.

We kunnen beter naar huis gaan.” Hoe de ware gelovigen zich toen gedroegen, staat ook in de Koran beschreven:

En toen de gelovigen de scharen zagen, zeiden zij: “Dit is wat Allah en Zijn boodschapper ons beloofden; en Allah en Zijn boodschapper spraken de waarheid.” En dit vermeerde slechts hun geloof en deed hun onderwerping toenemen. Er zijn mensen onder de gelovigen die trouw zijn gebleven aan het verbond dat zij met Allah hebben gesloten. Er zijn enigen onder hen die hun eed hebben gehouden, en anderen die nog wachten en geenszins veranderd zijn.⁹⁸

De ware gelovigen waren, om het zo te zeggen, anders dan de huichelaars en de zwak gelovigen. Toen zij de enorme vijandelijke menigte zagen, herinnerden zij zich wat God en Zijn Profeet^{sa} hun al had verteld. Deze gezamenlijke aanval door de Arabische stammen was enkel een bewijs van de waarachtigheid van God en de Profeet^{sa}. De ware gelovigen bleven standvastig. Hun gehoorzaamheid aan en hun vertrouwen in het geloof werd alleen maar sterker. De ware gelovigen hielden zich aan hun verbond met God. Sommige hadden hun doel in het leven al bereikt door in Zijn naam te sterven. Voor anderen was het alleen nog maar een kwestie van wachten om in naam van God te sterven en hun doel te bereiken.

Eerbied aan de doden binnen de Islam

De vijandelijke aanvallen op de loopgraven werden feller en langduriger. Soms lukte het hun om door te breken. Op een keer staken een paar hoge officieren de loopgraaf over. Maar ze werden zo fel bestreden door de Moslims dat zij zich moesten terugtrekken. Bij dit tref-

⁹⁸ De Heilige Koran 33:23-24.

fen verloor Naufal, een belangrijke leider van de ongelovigen, het leven. Hij was zo een belangrijke leider voor hun, dat zij de gedachte niet konden verdragen dat zijn dode lichaam mogelijkerwijs geschonden zou kunnen worden. Daarom stuurden zij een boodschap naar de Profeet^{sa}, waarin zij aanboden om tienduizend dirham te betalen voor de teruggave van het lichaam van hun leider. Het was een hoge som voor de teruggave van het lichaam. Het aanbod was gedaan uit schuldgevoel. Tijdens de Slag van Uhud hadden de ongelovigen de lichamen van de gesneuvelde Moslims verminkt en zij waren bang dat de Moslims nu hetzelfde zouden doen. Maar de leerstellingen van de Islam zijn anders. De Islam verbiedt ten stelligste het verminken van de doden. Toen de Profeet^{sa} de boodschap ontving en het aanbod hoorde, zei hij: “Wat hebben wij aan het lichaam? Wij willen er niets voor hebben. Als jullie willen, kunnen jullie het lichaam meenemen.”⁹⁹

De hevigheid van de aanvallen op Moslims

Een passage uit Muir's boek “Life of Mahomet” (London-1878, blz. 322) beschrijft op een zeer welbespraakte manier de hevigheid van de aanvallen op de Moslims. Zonder ons daarvoor te schamen, citeren wij:

De volgende morgen ontdekte Mohammed dat het hele vijandelijke leger tegen hem optrok. Het vereiste een uiterste inspanning en een continue waakzaamheid van zijn kant om de plannen van de vijand te dwarsbomen. Nu dreigden zij met een grootscheepse aanval; om zich vervolgens op te splitsen in kleinere divisies en in snel tempo verschillende posten in willekeu-

⁹⁹ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 336, Egypte, 1935.

rige volgorde aan te vallen. En tenslotte, zodra ze de kans zouden krijgen, een groot offensief uit te voeren op het meest kwetsbare deel van de verdediging om uiteindelijk onder de dekking van een continue regen van pijlen, proberen door de loopgraven heen te breken. Telkens weer werd de stad en de tent van Mohammed bestookt door vermaarde leiders zoals Khalid en Amr en werden hun aanvallen afgeslagen door constante tegenaanvallen en een niet aflatende pijlenregen van de boogschutters. Dit ging de gehele dag door en omdat het leger van Mohammed net voldoende groot was om de hele loopgraaf te bewaken, was er geen tijd om te rusten. Zelfs's avonds ging Khalid, met een grote groep ruiters, op gezette tijden, door met het aanvallen van de buitenposten langs de verdedigingslinie. Maar alle pogingen van de vijand hadden geen resultaat. De loopgraven werden niet doorbroken.

De strijd was inmiddels twee dagen aan de gang. Er hadden nog geen man-op-man gevechten plaatsgevonden en was er geen sprake van groot bloedvergieten. Na vierentwintig uur vechten waren er slechts drie doden gevallen aan vijandelijke zijde en vijf aan de kant van de Moslims. Sa'd bin Mu'ādh^{ra}, een leider van de Aus en een trouwe dienaar van de Profeet^{sa} was gewond geraakt. Door de herhaaldelijke aanvallen waren de loopgraven beschadigd geraakt. Het werd makkelijker voor de vijand om aan te vallen. Men was getuige van tafereelen van grote moed en loyaliteit. De nachten waren koud, waarschijnlijk zelfs de koudste in Arabië en we weten uit betrouwbare bron, onder auspiciën van zijn vrouw Aisha^{ra}, dat de Profeet^{sa}'s nachts telkens weer opstond uit zijn slaap om het beschadigde deel van de loopgraaf te bewaken. Het was erg uitputtend. Zo ging hij telkens weer terug naar bed en zodra hij een beetje was opgewarmd ging hij weer terug om de loopgraaf te bewaken. Op een dag was hij zo moe en uitgeput, dat hij zich amper kon bewegen. Hij zei toen tegen zichzelf dat hij

hoopte dat er een vrome Moslim zou langskomen om hem af te lossen met het bewaken van de loopgraaf in de kou van de nacht. Niet lang daarna hoorde hij een stem. Het was Sa'd bin Waqqas^{ra}. De Profeet^{sa} vroeg hem waarom hij was gekomen. "Om u te bewaken", zei Sa'd^{ra}. "Het is niet nodig om mijn persoon te bewaken", zei de Profeet^{sa}. "Een deel van de loopgraaf is beschadigd. Ga daarheen en bewaak het, zodat de Moslims veilig zijn." Sa'd^{ra} ging en de Profeet^{sa} kon gaan slapen. (Opmerkelijk is dat het toevallig ook Sa'd^{ra} was die zichzelf aanbood om hem te beschermen, toen de Profeet^{sa} in gevaar was en naar Medina was gekomen.) Op een andere moment tijdens deze moeilijke periode hoorde de Profeet^{sa} het gekletter van wapens. "Wie is daar?" vroeg de Profeet^{sa}. "Ibad bin Bishr^{ra}", was het antwoord. "Hebt u iemand bij u?" vroeg de Profeet^{sa}. "Ja" zei Ibad^{ra}. "Ik heb een groep kameraden bij me. Wij komen uw tent bewaken." "Laat mijn tent met rust. De ongelovigen proberen de loopgraven over te steken. Ga daar heen en bevecht ze."¹⁰⁰

Zoals al eerder vermeld, probeerden de Joden de stad onopgemerkt binnen te sluipen. Bij een eerdere poging hiertoe was een Joodse spion gedood en toen zij er achter kwamen dat hun complot doorzien was, begonnen zij de Arabische geallieerden ronduit in het openbaar te helpen. Een gezamenlijke aanval aan de achterzijde van de stad werd echter niet meer als een mogelijkheid gezien omdat het gebied vrij smal was en omdat de Moslims bewakingsposten hadden neergezet was een grootscheepse aanval niet meer mogelijk. Maar slechts een paar dagen later besloten de Joden, samen met de geallieerde ongelovigen, een onverwachte gelijktijdige aanval uit te voeren.

Het bondgenootschap valt uiteen

¹⁰⁰ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 346, Egypte, 1935.

Dit gevaarlijke plan werd echter door God verijld op een miraculeuze wijze. Het gebeurde als volgt.

Een zekere Nu'aim^{ra}, die tot de stam van de Ghatafān behoorde, neigde naar de Islam. Hij behoorde tot het leger van de ongelovigen, maar was op zoek naar een mogelijkheid om de Moslims te helpen. In zijn eentje kon hij niet veel uitrichten. Maar toen hij zag dat de Joden zich openlijk met de Arabieren inlieten en de Moslims daarvoor in gevaar kwamen, besloot hij te doen wat hij kon om de Moslims te redden. Hij ging naar de Banu Quraiza en sprak met hun leiders. Als de Arabische legers zouden vluchten, wat verwachtten zij dan dat de Moslims zouden doen? Aangezien de Joden een verdrag hadden met de Moslims, was het dan niet waarschijnlijk dat zij dan gestraft zouden worden omdat zij het verdrag hadden geschonden? Deze vragen joegen de Joodse leiders angst aan en zij vroegen hem wat ze moesten doen. Nu'aim^{ra} adviseerde hen om zeventig ongelovigen als gijzelaars te eisen. Als de ongelovigen eerlijk waren over een gezamenlijke aanval, dan zouden zij het verzoek niet weigeren. Zij zouden kunnen zeggen dat de zeventig man hun strategische plaatsen konden bewaken terwijl zij de Moslims van achteren zouden aanvalen. Na zijn gesprek met de Joden ging Nu'aim^{ra} naar de leiders van de ongelovigen. Hij vroeg hen wat zij zouden doen als de Joden zich toch aan hun verdrag met de Moslims zouden houden. Wat als de Joden, ter verzoening naar de Moslims, hen om gijzelaars zouden vragen en deze vervolgens aan de Moslims zouden overdragen? Was het niet belangrijk voor hun om de eerlijkheid van de Joden te testen door hun te vragen om nu gelijk mee te doen met één van de dagelijkse reguliere aanvallen? De leiders waren onder de indruk van zijn advies. Er direct naar handelend, zonden zij een boodschap naar de Joden en vroegen hen of het mogelijk was dat de Joden de stad van

achter zouden kunnen aanvallen nu de alliantie klaar was voor de geplande aanval. De Joden antwoordden dat de volgende dag hun Sabbat was en dat zij die dag niet mochten vechten. Ten tweede, zeiden zij, behoorden zij tot Medina en waren de leden van de Arabische alliantie buitenstaanders. Mochten de Arabische legers de strijd ontvluchten, wat moesten de Joden dan doen? De Arabieren moesten daarom zeventig man als gijzelaars overdragen. De Joden zouden dan bereid zijn om hun deel van de aanval uit te voeren. Tweedracht was al gezaaid. De Arabieren weigerden om op het verzoek in te gaan. Als de Joden trouw zouden zijn aan hun verbond met de Arabieren, dan was een dergelijk verzoek helemaal niet nodig geweest. De achterdocht ondermijnde hun moraal en de Arabische legers begonnen de moed te verliezen en toen het nacht werd gingen zij, in vertwijfeling gebracht, naar bed. Zowel de officieren als de manschappen gingen in een bedrukte stemming naar hun tenten. Toen gebeurde er een wonder waarbij er hulp vanuit de Hemel kwam voor de Moslims. Er stak een stevige wind op. Tenten werden omver geblazen. Pannen en potten vielen om. Kampvuren werden uitgeblazen. De ongelovigen hechtten veel waarde aan een brandend kampvuur gedurende de nacht. Een goed brandend vuur was een goed teken, een uitgeblust vuur was een slecht teken. Als voor een tent het vuur uitging, dan was dit volgens de tentbewoners een slecht voorteken en trokken zij zich voor één dag terug uit de strijd om daarna weer terug te keren. De leiders van de ongelovigen waren al in vertwijfeling gebracht en toen sommige manschappen wegtrokken, dachten zij dat de Moslims een nachtelijke aanval hadden gedaan. Deze gedachte werkte aanstekelijk en iedereen begon in te pakken en het terrein te verlaten. Er wordt gezegd dat Abu Sufyan^{ra} lag te slapen in zijn tent. Toen het nieuws van de halsoverkop vertrokken divisies van de ongelovigen hem bereikte, stond hij in paniek op en besteeg hij in alle opwindung een kameel, die nog vastgebonden was. Hij spoorde het dier aan, maar de

kameel verzette geen voet. Zijn vrienden wezen hem erop wat hij aan het doen was, maakten de kameel los en Abu Sufyan^{ra} en zijn vrienden waren alsnog in staat om het terrein te verlaten.¹⁰¹

De nacht was voor grotendeels voorbij en het slagveld was al helemaal verlaten. Een leger van tussen de twintig en vijfentwintig duizend soldaten en hun achterban was verdwenen, een grote leegte achterlatend. Rond die tijd kreeg de Profeet^{sa} een openbaring waarin hem werd verteld dat de vijand was gevlucht en dit het werk van God was. Om uit te zoeken wat er nou precies gebeurd was, wilde de Profeet^{sa} één van zijn volgelingen naar het slagveld sturen om verslag te doen. Het weer was ijskoud en de slecht geklede Moslims bevroren zowat. Sommigen hoorden de Profeet^{sa} roepen in de nacht. Zij wilden wel antwoorden, maar konden het niet. De kou was onverbiddelijk. Alleen Hudhaifa^{ra} was in staat om hardop te antwoorden met “Ja, Profeet^{sa} van God, wat wilt u dat wij voor u doen?” De Profeet^{sa} riep nog eens en weer antwoordde niemand terug vanwege de kou. Alleen Hudhaifa^{ra} antwoordde weer terug. De Profeet^{sa} vroeg aan Hudhaifa^{ra} of hij op het slagveld wilde gaan kijken, want God had hem medegedeeld dat de vijand was gevlucht. Hudhaifa^{ra} kwam tot vlak bij de loopgraven en van daaruit zag hij dat de vijand het terrein had verlaten. Er waren geen soldaten en geen andere mensen meer. Hudhaifa^{ra} keerde terug naar de Profeet^{sa}, reciteerde de Geloofsbelijdenis (Kalima) en vertelde dat de vijand was gevlucht. De volgende morgen braken de Moslims ook hun tenten op en begonnen zij in te pakken voor de terugreis naar de stad. Een zware beproeving, die ongeveer twintig dagen had geduurd, was ten einde.¹⁰²

¹⁰¹ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 349-350, Egypte, 1935.

¹⁰² As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 354, Egypte, 1935.

De Banu Quraiza bestraft

De Moslims konden eindelijk weer in alle rust ademen. Ze hadden echter nog wel wat recht te zetten met de Banu Quraiza. De Banu Quraiza hadden hun verdrag met de Moslims geschonden en hier kon niet zomaar aan voorbij worden gegaan. De Profeet^{sa} verzamelde zijn uitgeputte leger en vertelde hen dat ze nog niet mochten gaan rusten. Nog voor zonsondergang moesten zij het fort van de Banu Quraiza hebben bereikt. Vervolgens zond de Profeet^{sa} Ali^{ra} naar de Banu Quraiza om hun te vragen waarom zij hun woord hadden gebroken. De Banu Quraiza toonden geen spijt en waren niet geneigd om hun excuses te maken of om vergeving te vragen. In plaats daarvan beledigden zij Ali^{ra} en de andere Moslim gezanten en begonnen ze de Profeet^{sa} en de vrouwelijke leden van zijn gezin uit te schelden. Ze zeiden dat zij niets om Mohammed gaven en nog nooit een of ander verdrag met hem hadden getekend. Toen Ali^{ra} terugkeerde om het antwoord van de Joden door te geven, zag hij dat de Profeet^{sa} en zijn Metgezellen al waren opgetrokken naar de Joodse vesting. De Joden hadden de Profeet^{sa}, zijn vrouwen en zijn dochters beledigd. Bevreesd dat dit de Profeet^{sa} veel pijn zou doen, stelde Ali^{ra} voor dat het niet nodig was voor de Profeet^{sa} om mee te gaan, en dat de Moslims zelf met de Joden konden afrekenen. De Profeet^{as} begreep Ali^{sa}'s bedoelingen en vroeg hem: "U wilt niet dat ik hun beledigingen hoor, Ali^{ra}?" "Precies" zei Ali^{ra}. "Maar waarom?" vroeg de Profeet^{sa}, "Mozes^{as} was een van hun verwanten. Toch brachten zij hem meer leed toe, dan dat ze mij aandoen." De Profeet^{sa} trok verder voorwaarts. De Joden hadden hun verdediging in stelling gebracht en openden de aanval. Hun vrouwen vochten ook mee. Zo gebeurde het dat enkele Moslims aan de voet van de muur zaten. Een Joodse vrouw zag dit en liet een steen op hen vallen. Eén van hen, Khallad^{ra} genaamd, werd gedood. Het beleg duurde enkele dagen, en de Joden wisten dat zij het niet lang meer zouden volhouden. Hun leiders zonden daarop

een boodschap naar de Profeet^{sa} en verzochten hem om Abu Lubaba^{ra} te sturen, een Ansari stamhoofd van de Aus, die weer op vriendschappelijke voet stonden met de Joden. Ze wilden met hem onderhandelen over een mogelijk staakt het vuren. De Profeet^{sa} stuurde Abu Lubaba^{ra} naar hun toe en zij vroegen hem of zij de wapens moesten neerleggen en het vonnis van de Profeet^{sa} moesten accepteren. Abu Lubaba zei dat ze het moesten doen, want anders... en tegelijkertijd maakte hij met zijn vingers een snijbeweging langs zijn hals, als teken van de dood. De Profeet^{sa} had hierover niets gezegd, maar Abu Lubaba^{ra}, die dacht dat de dood de enige straf was die de Joden verdienden voor hun begane misdaden, maakte onbewust dat gebaar, en dit gebaar zou later noodlottig blijken te zijn voor de Joden. De Joden negeerden zijn advies en weigerden om een vonnis van de Profeet^{sa} te accepteren. Hadden ze het geaccepteerd, dan was verbanning uit Medina de zwaarste straf geweest die ze hadden kunnen krijgen. Maar het ongeluk wilde dat zij het aanbod van de Profeet^{sa} afsloegen. In plaats daarvan wilden zij wel een vonnis accepteren van Sa'd bin Mu'adh^{ra}, stamhoofd van de Aus en hun bondgenoot. Ze waren bereid om elke straf die hij voorstelde te accepteren. Maar er ontstond ook onenigheid onder de Joden. Sommige onder hen zeiden dat leden van hun stam het verdrag met de Moslims wel degelijk hadden geschonden. Terwijl het gedrag van de Moslims liet zien dat zij oprecht en eerlijk waren en dat ook hun religie de ware was. Iedereen die er zo over dacht, bekeerde zich tot de Islam. Amr bin Ma'di^{ra}, een van de Joodse stamhoofden, vermaande zijn mensen en zei: "Jullie hebben het vertrouwen geschonden en jullie woord gebroken. Het enige wat jullie nog kunnen doen is Moslim worden of het betalen van *Jizya*. Zij antwoordden: "Wij zullen noch de Islam accepteren, noch zullen wij de *Jizya* betalen. Wij sterven nog liever, dan dat wij de *Jizya* betalen." Amr^{ra} antwoordde dat hij in dat geval zich niet meer verbonden voelde met zijn volk en verliet de vesting. Hij werd

opgemerkt door Mohammed bin Maslama^{ra}, bevelhebber van een Moslim legerdivisie. Deze vroeg hem wie hij was. Nadat Amr^{ra} zich bekend had gemaakt mocht hij in vrede vertrekken. Vervolgens bad Mohammad bin Maslama^{ra} hardop: “God, geef mij altijd de kracht en wijsheid om de fouten van de rechtvaardigen te bedekken.”¹⁰³ Wat hij hiermee bedoelde is dat deze Jood berouw had getoond en zich schaamde voor het gedrag van zijn volk. Het was de morele taak van de Moslims om mensen zoals Amr^{ra}, te vergeven. Door hem te laten gaan had hij een goede daad verricht en hij bad tot God dat Hij hem de kans zou geven om dergelijke goede daden altijd te blijven verrichten. Toen de Profeet^{sa} hoorde dat Mohammed bin Maslama^{ra} de Joodse leider had laten gaan, vond hij het niet nodig hem daar voor te berispen. Sterker nog, de Profeet^{sa} keurde wat hij gedaan had goed.

Het voorstel om vrede te sluiten en het vonnis van de Profeet^{sa} te accepteren werd slechts door enkele Joden gesteund. Als groep bleven zij echter onvermurwbaar en weigerden het aanbod van de Profeet^{sa}. In plaats daarvan wilden zij wel ingaan op het oordeel van Sa’d^{ra}. De Profeet^{sa} accepteerde hun verzoek en stuurde een boodschap naar de gewonde Sa’d^{ra}. Hij werd gevraagd om te komen en zijn oordeel te vellen over de Joodse schending van het verdrag. Zodra het besluit van de Profeet^{sa} bekend werd, gingen de Aus, die al heel lang bondgenoten waren van de Banu Quraiza, naar Sa’d^{ra} en zetten hem onder druk om zijn oordeel in het voordeel van de Banu Quraiza te vellen. De Khazraj, zo zeiden zij, hadden altijd hun best gedaan om hun Joodse bondgenoten te helpen. Het was nu aan Sa’d^{ra} om de Joden te redden die zich verbonden hadden met zijn stam. Sa’d^{ra} steeg te paard en maakte zich op om naar de Banu Quraiza te gaan. Leden uit zijn stam renden naast hem mee en probeerden hem over te halen om de

¹⁰³ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 363, Egypte, 1935.

Banu Quraiza niet te straffen. Het enige wat Sa'd^{ra} opmerkte was dat degene die een oordeel moet vellen, betrouwbaar moest zijn. En dit vertrouwen mocht niet beschaamd worden. "Ik zal daarom mijn oordeel vellen, nadat ik alle omstandigheden heb meegewogen en zonder vooroordeel" zei hij. Toen Sa'd^{ra} het Joodse fort naderde zag hij dat de Banu Quraiza zich langs de muren van het fort hadden opgesteld. Aan de andere zijde stonden de Moslims. Toen hij de Moslims was genaderd vroeg hij hun: "Accepteren jullie mijn oordeel?" Zij antwoordden: "Jawel".

Het oordeel van Sa'd^{ra} volgens de Bijbel

Zich tot de Banu Quraiza wendend, stelde hij dezelfde vraag en ook zij stemden ermee in. Vervolgens wees hij enigszins verlegen naar de plek waar de Profeet^{sa} zat en vroeg aan de mensen daar of zij ook instemden met zijn oordeel. Hierop antwoordde de Profeet^{sa} bevestigend.¹⁰⁴ Vervolgens sprak Sa'd^{ra} het vonnis uit in overeenstemming met de Bijbel. De Bijbel zegt:

Als jullie een stad willen veroveren, moeten jullie de bewoners van die stad eerst vrede aanbieden. Als ze de stad in vrede aan jullie willen overgeven en de poorten voor jullie openzetten, moet de hele bevolking van die stad voortaan aan jullie belasting betalen en voor jullie werken. Maar als ze geen vrede met jullie willen sluiten, maar tegen jullie willen strijden, moeten jullie de stad omsingelen. Jullie Heer God zal jullie de overwinning geven. Dood dan alle mannen van de stad. De vrouwen, de kinderen, het vee en alle spullen mogen jullie als buit meenemen. Jullie mogen de hele buit voor jezelf houden. Dit moeten jullie doen met alle steden die buiten Kanaän liggen. Dus

¹⁰⁴ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 365-366, Egypte, 1935.

niet met de steden van de volken die nu hier in het land wonen. Van de steden van de volken die in Kanaän wonen en die de Heer God aan jullie gaat geven, mogen jullie niemand in leven laten. Jullie moeten alle Hetieten, Amorieten, Kanaänieten, Perezieten, Hevieten en Jebusieten doden, zoals de Heer jullie heeft bevolen. Als jullie hen in leven laten, zullen jullie door hen dezelfde verschrikkelijke dingen gaan doen die zij doen voor hun goden en die de Heer God jullie heeft verboden.¹⁰⁵

Volgens deze leerstellingen van de Bijbel zouden de Joden, als zij gewonnen hadden en de Profeet^{sa} verloren, alle Moslims – mannen, vrouwen en kinderen – hebben moeten doden. De geschiedenis leert ons dat dit ook precies de intentie was van de Joden. Het minste wat de Joden zouden doen was het doden van de mannen, het tot slaaf maken van de vrouwen en kinderen en de bezittingen van de Moslims buit maken. Dit was in Deuteronomium de voorgeschreven wijze waarop zij moesten handelen tegen vijandelijke volkeren die in afgelegen gebieden op de wereld woonden. Sa'd^{ra} was goedgezind naar de Banu Quraiza. Zijn stam had een bondgenootschap met de zijne. Toen hij zag dat de Joden het aanbod van de Profeet^{sa} hadden geweigerd en daarmee de lichtere straf weigerden die de Islam voor zo'n vergriep voorschrijft, besloot hij de Joden de straf op te leggen die door Mozes^{as} was vastgelegd. De verantwoordelijkheid van dit vonnis ligt niet bij de Profeet^{sa} of bij de Moslims, maar bij Mozes^{as} en zijn leerstellingen en bij de Joden die de Moslims zo wreed hadden behandeld. Zij hadden een barmhartig aanbod gekregen. Echter, in plaats daarvan stonden zij erop dat Sa'd^{ra} zijn oordeel gaf. Sa'd^{ra} besloot om hen te straffen volgens de Wetten van Mozes^{as}. Tot op de dag van vandaag wordt de Profeet^{sa} van de Islam beledigd door de Christenen en wordt er gezegd dat hij wreed was tegen de Joden. Als

¹⁰⁵ Deuteronomium 20: 10-18.

de Profeet^{sa} wreed was tegen de Joden, waarom was hij dan niet wreed tegen andere volkeren of in andere situaties? Er zijn veel voorvallen bekend waarin de vijanden van de Profeet^{sa} om zijn genade smeekten en nog nooit was hun verzoek tevergeefs geweest. Bij deze gelegenheid stond de vijand erop dat iemand anders dan de Profeet^{sa} een oordeel velde. Als scheidsrechter tussen de Joden en de Moslims, vroeg deze, door de Joden benoemde kandidaat, in het openbaar aan zowel de Profeet^{sa} als aan de Joden of zij zijn oordeel zouden accepteren. Pas nadat beide partijen akkoord waren gegaan, ging hij verder om zijn oordeel uit te spreken. En hoe luidde zijn oordeel? Het was niet anders dan het toepassen van de Wetten van Mozes^{as} op de misdaden van de Joden. Waarom zouden zij het dan niet hebben geaccepteerd? Rekenden zij zichzelf niet meer onder de volgelingen van Mozes^{as}? Als er al een wreedheid was begaan, dan was dit door de Joden op de Joden. De Joden weigerden het oordeel van de Profeet^{sa} te aanvaarden en verzochten zelf, om in plaats daarvan, hun eigen religieuze wetten toe te passen voor hun misdaden. Als er enigszins sprake kan zijn van wreedheid, dan is dit begaan door Mozes^{as}, die deze straf voor een verslagen vijand heeft vastgelegd in zijn boek onder Goddelijk Gezag. Christelijke schrijvers zouden hun gal niet moeten spuwen op de Profeet^{sa} van de Islam. Zij zouden Mozes^{as} moeten veroordelen die deze straf heeft voorgeschreven of de God van Mozes^{as}, Die hem daartoe opdracht had gegeven.

Na het einde van de Loopgravenoorlog maakte de Profeet^{sa} bekend dat vanaf die dag de ongelovigen de Moslims niet meer zouden aanvallen, maar dat de Moslims de ongelovigen zouden aanvallen. Het tij ging keren. De Moslims gingen in de aanval tegen de stammen en groeperingen die tot nog toe zonder aanleiding hun aanvielen en terroriseerden. De Profeet^{sa} uitte geen loze bedreigingen. Tijdens de

Loopgravenoorlog hadden de Arabische bondgenoten weinig verliezen geleden. Er waren slechts een paar slachtoffers gevallen. Binnen een jaar zouden ze in staat zijn om Medina weer aan te vallen en dit keer beter voorbereid. In plaats van de twintigduizend man, zouden zij nu voor een nieuwe aanval veertigduizend of zelfs vijftigduizend man op de been kunnen brengen. Een leger van honderd of honderdvijftig duizend lag niet in hun vermogen. Het was nu al eenentwintig jaar dat de vijanden van de Islam hun uiterste best hadden gedaan om de Islam en de Moslims uit te roeien. Het herhaaldelijk mislukken van hun plannen had hun vertrouwen geschaad. Zij vreesden dat wat de Profeet^{sa} verkondigde de waarheid was en dat hun nationale goden en afgoden vals waren en dat de Schepper die Ene Onzienlijke God was, waarover de Profeet^{sa} sprak. De angst dat de Profeet^{sa} het juist had en zij niet, begon langzaam tot hun door te dringen. Die angst was echter nog niet zichtbaar. Zo op het oog gingen de ongelovigen nog steeds door met wat zij altijd deden. Ze gingen naar hun afgodsbeelden en baden tot hen zoals het algemeen gebruikelijk was. Maar hun geest was gebroken. Uiterlijk leefden zij het leven van de ongelovigen, innerlijk leek in hun harten het motto van de Moslims “Er is geen God dan Allah” te weerklinken. Zoals gezegd, had de Profeet na de Loopgravenoorlog verklaard dat de ongelovigen de Moslims niet meer zouden aanvallen, maar dat in plaats daarvan de Moslims de ongelovigen zouden aanvallen. Het geduld van de Moslims was op. Het tij ging keren.¹⁰⁶

Heeft de Profeet^{sa} geprobeerd de oorlog voort te zetten?

In de oorlogen die tot nog toe waren gevoerd, bleven de Moslims in Medina of net daarbuiten om zich te verdedigen tegen de aanvallen van de ongelovigen. De Moslims waren niet degenen die de oorlogen

¹⁰⁶ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Ghazwatil-Khandaqi.

begonnen en als ze eenmaal waren uitgebroken hadden zij niet de intentie om deze voort te zetten. Normaal gesproken kunnen gevechten, die eenmaal zijn begonnen, binnen een dag of twee beëindigd worden door een vredesakkoord of door overgave van één van de partijen. In de gevechten tot nu toe, tussen de Moslims en de ongelovigen, waren er nooit aanwijzingen geweest van vrede of was er sprake van overgave van één van de partijen. Er waren dan weliswaar gevechtspauzes, maar niemand kon zeggen dat de oorlog tussen de Moslims en de ongelovigen was beëindigd. Volgens de geldende regels, zouden de Moslims de vijand mogen aanvallen en hun dwingen zich over te geven. Maar de Moslims deden dit niet. Als de vijand stopte met vechten, dan stopten de Moslims ook. Zij deden dit omdat zij geloofden dat dit een mogelijkheid was om over vrede te praten. Maar toen duidelijk werd dat de ongelovigen niet van plan waren om over vrede te praten, noch dat zij van plan waren om zich over te geven, vond de Profeet^{sa} dat het tijd werd om een oorlog te beëindigen door vrede te sluiten of door overgave van een van de partijen. Wilde er vrede zijn, dan moest de oorlog beëindigd worden. Daarom was de Profeet^{sa} vastbesloten om na de Loopgravenoorlog één van de twee geregeld te krijgen: vrede of overgave. Het was uitgesloten dat de Moslims zich aan de ongelovigen zouden overgeven. De overwinning van de Islam op zijn vervolgers was hem door God beloofd. Uitspraken hierover had de Profeet^{sa} gedaan gedurende zijn tijd in Mekka. Hadden de Moslims toen al vredespogingen kunnen doen? Vredesonderhandelingen kunnen zowel door de zwakkere of de sterkere partij worden begonnen. Wanneer een zwakkere partij voor de vrede gaat, dan zal het, tijdelijk dan wel permanent, een deel van haar grondgebied of haar bezittingen moeten afstaan; of het zal andere voorwaarden moeten accepteren die door de vijand worden opgelegd. Wanneer een sterkere partij vrede aanbiedt, dan is het begrepen dat deze niet er op uit is om de zwakkere partij volledig te vernietigen,

maar bereid is om onder bepaalde voorwaarden hun onafhankelijkheid volledig of gedeeltelijk te garanderen. In de oorlogen die tot nu toe waren gevoerd tussen de Moslims en de ongelovigen, hadden de laatsten nederlaag op nederlaag geleden. Toch was hun macht nog niet gebroken. Ze hadden alleen gefaald in het vernietigen van de Moslims. Het onvermogen om iemand te vernietigen betekent nog geen nederlaag. Het betekent alleen dat het geweld nog niet heeft overwonnen; aanvallen die mislukken kunnen opnieuw worden uitgevoerd. Daarom waren de Mekkanen niet verslagen; hun geweld tegen de Moslims had alleen nog geen resultaat gehad. Militair gezien waren de Moslims duidelijk de zwakkere. Hun verdediging had weliswaar nog steeds stand gehouden, maar zij vormden een rampzalige minderheid. Een minderheid, die ondanks dat zij weerstand konden bieden aan het geweld van een grote meerderheid, niet in staat waren om de leiding in een gevecht over te nemen. De Moslims hadden daarom nog steeds niet hun eigen onafhankelijkheid zeker kunnen stellen. Als zij toen voor vrede waren gegaan, dan zou dat betekend hebben dat hun verzet gebroken was en dat zij bereid waren om de voorwaarden van de ongelovigen te accepteren. Een vredesaanbod zou rampzalig zijn geweest voor de Islam. Het zou zelfmoord hebben betekend. Het zou een gedemoraliseerde vijand, als gevolg van hun herhaaldelijke nederlagen, nieuw leven hebben ingeblazen. Het groeiende besef van een nederlaag zou vervangen worden door nieuwe hoop en idealen. De ongelovigen zouden kunnen gaan geloven dat de Moslims, ondanks dat Medina stand had gehouden, nog steeds niet overtuigd waren van een uiteindelijke overwinning op de ongelovigen. Het was daarom uitgesloten dat de Moslims een poging zouden doen om vrede te sluiten. Het zou van de Mekkanen moeten komen of van een derde partij, als die gevonden kon worden. Een derde partij kon echter niet gevonden worden. In het gerezen conflict stond Medina tegenover de rest van Arabië. Het waren dus de

ongelovigen die een vredespoging zouden moeten ondernemen; echter, niets wees in die richting. Zodoende was het dus mogelijk dat de oorlogsvoering voor altijd door zou gaan. De Moslims konden niet en de ongelovigen wilden niet voor vrede gaan. De burgeroorlog in Arabië leek daarmee nog oneindig lang te gaan duren of in ieder geval nog minstens honderd jaar.

De Moslims hadden echter nog één optie om deze strijd te beëindigen. Zij waren niet bereid hun wil over te geven aan de Arabieren, met andere woorden, zij waren niet van plan om hun vrijheid van geloofsbelijdenis, hun vrijheid van geloofsoefening en hun vrijheid om te prediken op te geven. En van de kant van de ongelovigen was geen vredespoging te verwachten. De Moslims waren in staat geweest om de herhaaldelijke en gewelddadige aanvallen af te slaan. Het was daarom aan hun om de Arabieren te dwingen tot overgave of om vrede te sluiten. De Profeet^{sa} besloot om dit te doen.

Was het dan oorlog wat de Profeet^{sa} wilde? Nee, het was geen oorlog, maar juist vrede wat hij tot stand wilde brengen. Als hij op dat moment niets had gedaan, dan was Arabië in een burgeroorlog blijven hangen. De stap die hij nam was de enige weg naar vrede. In de geschiedenis zijn enkele lange oorlogen geweest. Sommigen duurden soms wel tot dertig jaar of langer; andere duurden soms wel tot honderd jaar. Langdurige oorlogen zijn meestal het gevolg van een gebrek aan kordaat optreden van beide kanten. Zoals gezegd kent kordaat optreden slechts twee mogelijkheden, volledige overgave of een afgesproken vrede.

Had de Profeet^{sa} terughoudend kunnen blijven? Had hij zichzelf en zijn kleine leger Moslims kunnen terugtrekken achter de muren van

Medina en de rest aan hun lot overlaten? Dit was onmogelijk. De ongelovigen waren begonnen met de vijandelijkheden. Terughoudend blijven opstellen betekende niet dat de oorlog stopte, maar juist zou doorgaan. Het zou betekend hebben dat de ongelovigen op elk moment Medina weer konden aanvallen. Zij zouden kunnen stoppen wanneer zij wilden en aanvallen wanneer zij wilden. Een adempauze tijdens de oorlogsvoering betekende geen einde van een oorlog, maar was slechts een strategische zet.

Leerstellingen van het Jodendom en het Christendom over oorlog

Maar nu rijst de vraag: 'Is het gerechtvaardigd om te strijden voor het geloof?' Laten we daarom deze vraag eens nader bekijken.

In de religie bestaan er verschillen in het onderwerp over oorlog. De leerstellingen van het Oude Testament hebben wij hierboven al eerder vermeld. Mozes^{as} wordt bevolen om het land van Kanaän met geweld te veroveren, de bevolking te verslaan en zijn eigen volk daar te laten vestigen (Deuteronomium 20:10-18). Ondanks dit geloofspunt in het Boek van Mozes^{as} en ondanks het toepassen daarvan door de Profeten Joshua^{as}, David^{as} en anderen, worden deze profeten door de Joden en de Christenen nog altijd geëerbiedigd en worden hun boeken nog altijd gezien als de Boeken van God. Tegen het einde van de Mozaïsche periode zien wij Jezus^{as}, die leert:

Maar ik zeg u: verzet u niet tegen wie u kwaad doet. Als iemand u op de rechterwang slaat, draai hem dan ook de linkerwang toe.¹⁰⁷

¹⁰⁷ Mattheus 5:39.

De Christenen halen dit vers vaak aan om aan te tonen dat Jezus^{as} tegen geweld predikte. Maar in het Nieuwe Testament vinden wij verzen die juist het tegenovergestelde leren. Zo lezen wij bijvoorbeeld:

Denk niet dat ik gekomen ben om vrede op aarde te brengen.
Ik ben geen vrede komen brengen, maar het zwaard.¹⁰⁸

In een ander vers lezen wij:

En toen zei hij tegen hen: Maar nu moet wie een beurs heeft of een tas, die meenemen: en wie geen zwaard heeft, moet zijn jas verkopen om er een aan te schaffen.¹⁰⁹

Van deze drie verzen spreken de laatste twee verzen de eerste tegen. Als Jezus^{as} was gekomen om te vechten, waarom leert hij ons dan om de andere wang toe te keren? Het lijkt erop dat we of moeten toegeven dat er een tegenstrijdigheid bestaat in het Nieuwe Testament, of dat we deze tegenstrijdigheid in de leerstellingen op een aannemelijke wijze moeten kunnen verklaren. Het gaat ons hier niet om de vraag of het toekeren van de andere wang enige praktische nut heeft. Het gaat ons eerder om het feit dat in de lange geschiedenis van de Christenen er nooit een volk is geweest dat niet geaarzeld heeft om oorlog te voeren. Toen de Christenen voor het eerst de macht bereikten in Rome, namen zij deel aan zowel defensieve als offensieve oorlogen. In de huidige wereld zijn zij nog steeds grootmachten en nemen zij nog steeds deel aan zowel defensieve als offensieve oorlogen. Alleen is het nu zo dat de winnende partij door de rest van de Christelijke wereld als heilig wordt verklaard. Hun overwinning is dan een

¹⁰⁸ Mattheus 10:39.

¹⁰⁹ Lucas 22:36.

overwinning van de Christelijke beschaving. En met Christelijke beschaving wordt dan alles bedoeld wat dominant en succesvol is. Als twee Christelijke machten met elkaar in oorlog gaan, zeggen beiden dat zij de beschermers zijn van de Christelijke normen en waarden. Degene die wint wordt vervolgens als de enige ware Christelijke macht bestempeld. Het Christendom is dus al vanaf de tijd van Jezus^{as} tot nu toe betrokken geweest in oorlogen en dit zal altijd zo blijven. De praktijk leert dus dat de Christelijke volkeren het voeren van oorlogen zien als de enige juiste leerstelling van het Nieuwe Testament en dat het toekeren van de andere wang gezien moet worden als een opportunistische leerstelling, ingegeven door de hulpeloosheid van de vroege Christenen. Of het is alleen van toepassing op individuen en niet op landen of volkeren. Ten tweede, zelfs als we aannemen dat Jezus^{as} ons vrede leerde en geen geweld, dan betekent dit nog niet dat degenen die dit geloofspunt niet volgden, geen heilige of respectabele mensen zijn. Per slot van rekening worden onder meer de Profeten Mozes^{as}, Joshua^{as} en David^{as}, die ook oorlogen hebben gevoerd, door het Christendom geëerd. Niet alleen dat, de Kerk heeft zelfs nationale helden, die slachtoffers werden van oorlogen, heilig verklaard. Ze werden tot heiligen verheven door de Paus.

De Heilige Koran over oorlog en vrede

De leer van de Islam verschilt van de twee andere. Het is een middenweg tussen de twee. De Islam predikt geen geweld, zoals Mozes^{as} deed. Noch predikt het, zoals het huidige (en waarschijnlijk corrupte) Christendom, ons enige tegenstrijdigheid. Het vraagt ons niet om de andere wang toe te keren en tegelijkertijd onze kleding te verkopen in ruil voor wapens. De leer van de Islam past bij de natuurlijke aard van de mens en predikt vrede op de enige juiste manier. De Islam verbiedt geweld, maar het spoort ons wel aan om te vechten als door het vermijden van een gevecht de vrede in gevaar komt en de

kans op oorlog toeneemt. Als door het uit de weg gaan van een gevecht de vrijheid van geloof en van geloofsuitoefening in het geding komt, dan is het onze plicht om te vechten. Dit is de leer waarmee uiteindelijk vrede kan worden gerealiseerd, en dit is de leer waarop de Profeet^{sa} zijn eigen werk- en handelswijze baseerde. De Profeet^{sa} leed zwaar en voortdurend onder de agressie in Mekka, maar hij vocht niet terug tegen het geweld waar hij onschuldig slachtoffer van was. Toen hij ontsnapte naar Medina, was de vijand er op uit om de Islam te vernietigen; het was daarom noodzakelijk om de vijand te bevechten om de vrijheid van het geloof en geloofsuitoefening te verdedigen. We citeren uit de Koran enkele passages die over oorlog handelen:

1) In hoofdstuk 20: 40-42 lezen wij:

Toestemming om te vechten is gegeven aan degenen tegen wie gevochten wordt, omdat hun onrecht is aangedaan., voorzeker Allah heeft de macht hen bij te staan. Degenen die ten onrechte uit hun huizen worden verdreven alleen omdat zij zeiden: Onze Heer is Allah.”- En indien Allah sommige mensen niet met behulp van anderen tegenhield, zouden ongetwijfeld kloosters, kerken synagogen en moskeeën, waarin dikwijls de naam van Allah wordt herdacht, afgebroken zijn. Allah zal ongetwijfeld degene ondersteunen die Hem helpt – Allah is inderdaad Sterk, Almachtig. Degenen die, indien Wij hen op aarde vestigen, het gebed verrichten en de Zakat betalen en het goede bevelen en het kwade verbieden. En het eindbesluit in alles berust bij Allah.

Met deze verzen wordt bedoeld dat het de slachtoffers van geweld is toegestaan om te vechten. God is goed in staat om de slachtoffers te

helpen – degenen die uit hun huizen zijn verdreven vanwege hun geloof. Het verlenen van toestemming is een wijs besluit, want als God de agressors niet zou tegenhouden met hulp van de rechtvaardigen, dan zou er geen vrijheid van geloof en geloofsuitoefening meer zijn op de wereld. God moet diegenen helpen die zich inzetten voor vrede en de vrijheid van godsdienst. Hieruit volgt dat vechten is toegestaan wanneer een volk lang te lijden heeft onder moedwillige agressie – wanneer de agressor geen reden heeft voor agressie en zich bemoeit met het geloof van het slachtoffer. Wanneer het slachtoffer weer de macht heeft, dan is het zijn plicht om te zorgen voor vrijheid van godsdienst en het beschermen van alle godsdiensten en alle heilige plaatsen. Hij moet zijn macht niet voor eigen eer en glorie gebruiken, maar voor de zorg voor de armen, de welvaart van zijn land en de algemene bevordering van vrede. Deze leer is net zo onbetwistbaar als dat het helder en duidelijk is. Het vertelt duidelijk dat de vroege Moslims ten oorlog trokken omdat ze daartoe gedwongen werden. Offensieve oorlogen waren verboden in de Islam. De Moslims wordt politieke macht beloofd, maar ze worden ervoor gewaarschuwd deze macht niet voor zelfverheerlijking te gebruiken, maar voor de verlichting van de armen en het bevorderen van de vrede en vooruitgang.

2) In hoofdstuk 2: 191-194 lezen wij:

En strijdt voor de zaak van Allah tegen degenen, die tegen u strijden, maar overschrijdt de grens niet. Voorzeker, Allah heeft de overtreders niet lief.

En doodt hen, waar gij hen ook ontmoet en drijft hen uit, vanwaar zij u hebben uitgedreven; want vervolging is erger dan doden. En bevecht hen niet nabij de heilige Moskee, voordat zij u daarin bevechten. Maar indien zij u bevechten, bevecht hen

dan – zo is de vergelding voor de ongelovigen.

Maar als zij ophouden, dan is Allah zeker Vergevensgezind, Genadevol.

En bestrijdt hen, totdat er geen vervolging meer is en de godsdienst alleen voor Allah wordt. Maar indien zij (met strijden) ophouden, dan is er geen vijandelijkheid meer toegestaan, behalve tegen de onrechtvaardigen.

Het vechten moet voor de zaak van God zijn, niet voor eigenbelang of uit wraak of ter zelfverheerlijking en het vechten zelf moet vrij zijn van excessen, want God houdt niet van excessen. Het gevecht moet plaatshebben tussen strijdende partijen. Aanvallen op individuen zijn verboden. Religieus geweld moet met kracht worden bestreden, want dergelijk geweld is erger dan bloedvergieten. De Moslims mogen niet in de nabijheid van de Heilige Moskee vechten, tenzij de vijand als eerste aanvalt. Vechten in de buurt van de Heilige Moskee verstoort de pelgrimage. Maar als de vijand aanvalt, dan hebben de Moslims het recht om zich hiertegen te verdedigen en dat is het enige juiste antwoord op de aanvallers. Maar als de vijand stopt, dan moeten de Moslims ook stoppen en het verleden vergeten en vergeven. Zolang er religieuze vervolging bestaat, dient het vechten door te gaan totdat er vrijheid van godsdienst bestaat. Religie is voor God. Het gebruik van geweld of dwang in de godsdienst is verkeerd. Als de ongelovigen dit afzweren en vrijheid van godsdienst toestaan, dan moeten de Moslims stoppen met het vechten tegen de ongelovigen. Tegen degenen die zich te buiten gaan aan excessen, moet men de wapens opnemen, maar zodra de excessen stoppen, dan moeten de gevechten beëindigd worden.

Categorisch gezien, kunnen we zeggen dat de verzen ons de volgende regels leren:

- I. Oorlogen mogen alleen voor de zaak van God worden gevoerd en niet uit eigenbelang, zelfverheerlijking of ter bevordering van andere belangen;
- II. Wij mogen alleen ten oorlog strijden tegen degenen die ons als eerste aanvallen;
- III. We mogen alleen vechten tegen degenen die ons bevechten. Iemand die niet deelneemt aan het gevecht mag niet bevochten worden;
- IV. Zelfs als de vijand is, die met vechten begint, is het onze plicht om er voor te zorgen dat het gevecht binnen de grenzen blijft. Het uitbreiden van de gevechten is verboden, of dit nu qua grondgebied is of wat wapens betreft;
- V. Vechten is alleen toegestaan tegen de gewapende eenheden van de vijand, die daarvoor speciaal zijn geformeerd. Het vechten tegen andere partijen van de vijand is niet toegestaan;
- VI. In oorlogstijd moet immuniteit gewaarborgd zijn voor de religieuze gebruiken en vieringen. Als de vijand de plaatsen ontziet, waar religieuze ceremonies worden gehouden, dan moeten de Moslims ook afzien van gevechten op deze plaatsen;
- VII. Als de vijand een gebedsplaats gebruikt als uitvalsbasis voor een aanval, dan mogen de Moslim de aanval beantwoorden. Als zij dit doen, dan is het niet hun schuld. Vechten is zelfs toegestaan in de nabijheid van religieuze plaatsen, echter het aanvallen en vernietigen van religieuze plekken of deze beschadigen is ten eerste verboden. Een religieuze plek die als uitvalsbasis wordt gebruikt kan een tegenaanval verwachten. De

verantwoordelijkheid voor welke schade dan ook aan de plaats zal bij de vijand liggen en niet bij de Moslims;

- VIII. Als de vijand inzielt dat het gebruiken van een religieuze plek als uitvalsbasis onverstandig en gevaarlijk is, en het strijdfront wil verleggen, dan moeten de Moslims hiermee instemmen. Het feit dat de vijand een aanval begon vanaf een religieuze plek mag geen excuus zijn om de plek alsnog aan te vallen. Uit eerbied moeten de Moslims het front verleggen zodra de vijand dit doet;
- IX. Zolang de vrijheid van godsdienst en godsdienstuitoefening in het gedrang is, zal er gevochten worden. Zodra de vijand aangeeft dat er vrijheid van godsdienst is en er geen inmenging meer zal plaatsvinden en er ook naar handelt, dan zullen de gevechten gestaakt moeten worden, ook al was het de vijand die was begonnen.

3) In hoofdstuk 8:39-41 lezen wij:

Zeg tot degenen die niet geloven, dat als zij ophouden (u te vervolgen), hetgeen voorbij is hen zal worden vergeven en indien zij er weer in vervallen, voorwaar, dan is er alreeds het voorbeeld van vroegere volkeren.

En bestrijdt hen totdat er geen vervolging is en de godsdienst geheel voor Allah wordt. Maar als zij ophouden, dan ziet Allah voorzeker hetgeen zij doen.

En als zij terugvallen weet dan, dat Allah uw Beschermer is, een uitstekende Beschermer en een uitstekende Helper.

Hiermee wordt bedoeld op oorlogen die de Moslims waren opgedrongen. Maar als de vijand stopt, dan is het de plicht van de Moslims

om ook te stoppen en het verleden te vergeten en te vergeven. Maar als de vijand niet stopt en telkens weer de Moslims blijft aanvallen, dan zou deze zich het lot moeten herinneren van de vijanden van eerdere Profeten. Moslims worden geacht net zo lang door te vechten zolang er religieuze vervolging heerst en zolang er geen vrijheid van godsdienst is en inmenging in religieuze kwesties niet is verbannen. Zodra de vijand hiervan afziet, moeten de Moslims hun gevecht staken. Zij mogen niet doorvechten omdat de vijand in een valse godsdienst gelooft. God weet heel goed wat de waarde van geloofsovertuigingen en geloofsdaden zijn en Hij zal deze ook belonen zoals het Hem behaagt. Moslims hebben het recht niet om zich te bemoeien met het geloof van anderen, zelfs als dat geloof vals lijkt. Als na een vredesvoorstel de vijand doorgaat met oorlogsvaardigheden, dan kunnen de Moslims er zeker van zijn dat zij zullen overwinnen, zelfs als zij in de minderheid zijn. Want God zal hun helpen en wie is er een betere Helper dan God?

Deze verzen werden geopenbaard in verband met de Slag bij Badr. Dit gevecht was het eerste reguliere gevecht tussen de Moslims en de ongelovigen. Hierin waren de Moslims het slachtoffer van een oorlog die zij niet hadden uitgelokt. De vijand had er voor gekozen om de vrede in Medina en omgeving te verstoren. Ondanks dit, ging de overwinning naar de Moslims en werden belangrijke leiders van de vijand gedood. Vergelding voor dergelijke, geprovoceerde agressie lijkt heel natuurlijk, gerechtvaardigd en noodzakelijk. Toch worden de Moslims geleerd om te stoppen met vechten zodra de vijand dit doet. Het enige wat de vijand dan moet doen is het verlenen van vrijheid van godsdienst en godsdienstuitoefening.

- 4) In hoofdstuk 8:62-63 lezen wij:

En als zij tot vrede neigen, neigt u er dan ook toe en legt uw vertrouwen in Allah. Voorzeker Hij is Alhorend, Alwetend.

En als zij u willen bedriegen is Allah voorzeker (als Helper) toereikend voor u. Hij is het, Die u heeft versterkt met Zijn hulp en met die der gelovigen.

Hiermee wordt bedoeld dat zodra de ongelovigen gedurende een gevecht met een vredesvoorstel komen, de Moslims dit aanbod direct moeten accepteren en vrede moeten sluiten. De Moslims dienen dit te doen, zelfs als ze het risico lopen om bedrogen te worden. Zij moeten hierin op God vertrouwen. Bedrog zal geen baat hebben tegen de Moslims, die vertrouwen hebben in de hulp van God. Hun overwinningen hebben zij niet aan hun zelf te danken, maar aan God. In de donkerste en meest moeilijke tijden stond God de Profeet^{sa} en zijn volgelingen bij. Zo zal Hij hen ook bijstaan bij bedrog. Een vredesvoorstel moet worden geaccepteerd. Het mag niet worden verworpen met als excuus dat het slechts een list van de vijand is om tijd te rekken voor een nieuwe aanval.

De nadruk op vrede in deze verzen is niet zonder betekenis. Het liep vooruit op de vrede die de Profeet^{sa} tekende in Hudaibiya. De Profeet^{sa} was gewaarschuwd dat er een tijd zou komen dat de vijand een vredesvoorstel zou doen. Het voorstel mocht niet verworpen worden op grond van het feit dat de vijand de agressor was en zich schuldig had gemaakt aan excessen of omdat de vijand niet te vertrouwen was. Het rechte pad zoals de Islam ons leert, vereist van een Moslim dat hij een vredesvoorstel accepteert. Zowel beleidsmatig gezien als uit vroomheid is het wenselijk om een vredesvoorstel te accepteren.

5) In hoofdstuk 4:95 lezen wij:

O, gij die gelooft, wanneer gij voor Allah's zaak oprukt, onderzoekt dan en zeg niet tegen iemand die u met de vredesgroet begroet: "Gij zijt geen gelovige". Zoekt gij de goederen van dit leven? Bij Allah zijn goede dingen in overvloed. Zo waart gij voordien maar Allah bewees u Zijn gunst; stelt daaromtrent een nauwkeurig onderzoek in. Voorzeker Allah weet wat gij doet.

Hiermee wordt bedoeld dat de Moslims, voordat zij in oorlog gaan, ervoor moeten zorgen dat het de vijand duidelijk is gemaakt dat oorlog voeren zinloos is en of zij desondanks toch nog oorlog willen voeren. Zelfs dan, als er een vredesvoorstel wordt ontvangen van een individu of groep, dan mogen de Moslims deze niet afwijzen met als excuus dat het niet oprecht bedoeld is. Als Moslims een vredesvoorstel afwijzen, dan strijden zij niet meer voor God, maar voor hun eigenbelang en wereldlijk gewin. Net zoals religie van God afkomstig is, zo zijn wereldlijk gewin en eer ook van Hem afkomstig. Doden moet niet het doel zijn. Iemand die wij vandaag willen doden, kan morgen worden geleid. Hadden de Moslims Moslim kunnen worden als zij niet gespaard waren gebleven? Moslims mogen niet doden, want levens die gespaard worden kunnen later levens blijken te zijn die geleid worden. God is goed op de hoogte van wat de mens doet en met welk doel en met welke motieven.

Het vers leert ons dat zelfs wanneer een oorlog al is begonnen, het de taak van de Moslims is om zich ervan te overtuigen of de vijand wel in wezen oorlog wilde voeren. Het gebeurt vaak dat er helemaal geen intentie is om te vechten, maar dat de vijand uit angst of door opwinning voorbereidingen treft voor een gevecht. Zolang de Moslims er niet zeker van zijn dat een daadwerkelijke aanval wordt voorbereid door de vijand, mogen zij niet zelf ten oorlog trekken. Als blijkt, of

wanneer de vijand zelf aangeeft dat de voorbereidingen alleen bedoeld zijn ter zelfverdediging, dan moeten de Moslims deze uitleg accepteren en afzien van een oorlog. Zij mogen niet in discussie gaan, zelfs niet als de vijandelijke voorbereidingen duidelijk lijken te duiden op een aanval; misschien was de vijand in eerste instantie wel van plan om aan te vallen, maar heeft hij zich later bedacht. Is het niet zo dat intenties en motieven aan veranderingen onderhevig zijn? Waren het niet de vijanden van de Islam die uiteindelijk vrienden werden?

6) Over de onschendbaarheid van verdragen zegt de Koran heel duidelijk:

Met uitzondering van diegenen der afgodendienaren met wie gij een verbond hebt gesloten en die in niets hebben gefaald, noch iemand tegen u hebben geholpen. Vervult daarom aan dezen het verbond tot hun bepaalde termijn. Voorzeker, Allah heeft de godvruchtigen lief.¹¹⁰

Ongelovigen die een verdrag aangaan met Moslims, zich aan dit verdrag houden en de vijand van de Moslims niet zullen helpen, moeten op gelijkwaardige wijze worden behandeld door de Moslims. Van de Moslims wordt verwacht dat zij uit godvrezendheid hun deel van het verdrag zowel naar de letter als naar de geest uitvoeren.

7) Van een vijand, in oorlog met de Moslims, die kennis wil nemen van de Boodschap van de Islam, leert de Koran ons:

En als één der afgodendienaren u om bescherming vraagt, schenk hem dan bescherming dat hij het woord van Allah moge horen; voer hem dan naar de plaats waar hij veilig is. Dit

¹¹⁰ De Heilige Koran 9:4.

is omdat zij een volk zijn dat niet weet.¹¹¹

Hiermee wordt bedoeld dat als een van de tegenstanders zijn toevlucht zoekt bij de Moslims om de Islam te bestuderen en om over de Boodschap na te denken, dan moet hem asiel worden verleend voor zolang als redelijkerwijs nodig is voor dat doel.

8) Over krijgsgevangen leert de Koran ons:

Een Profeet kan geen gevangen maken voordat hij tot geregeld vechten in het land komt. Gij wenst de goederen van deze wereld terwijl Allah het Hiernamaals voor u wenst. En Allah is Almachtig, Alwijs.¹¹²

Hiermee wordt bedoeld dat het een profeet niet is toegestaan om zijn vijanden gevangen te nemen, tenzij dit gebeurt tijdens gevechten in oorlogstijd. De praktijk om vijandelijke stammen tot gevangenen te maken zonder dat er sprake is van oorlog, en welke tot aan de komst van de Islam en zelfs daarna nog, wijds werd toegepast is hiermee onwettig verklaard. Het maken van gevangenen mag alleen maar onder de strijdende soldaten en na een gevecht.

9) De regels voor wat betreft het vrijlaten van gevangen is ook vastgelegd. Zo lezen wij:

En wanneer de oorlog is opgehouden, laat hen dan vrij uit gunst of voor een losprijs.¹¹³

Volgens de Islam is het vrijlaten van de gevangen zonder losprijs het beste om te doen. Echter, dit is niet altijd mogelijk. Vrijlating tegen

¹¹¹ De Heilige Koran 9:6.

¹¹² De Heilige Koran 8:68.

¹¹³ De Heilige Koran 47:5.

een losprijs is dan volgens dit vers ook toegestaan.

10) Er is een voorziening voor krijgsgevangen die niet in staat zijn om voor hun vrijheid zelf het losgeld te betalen of niemand anders hebben om dat voor hun te doen. Vaak zijn familieleden in staat om het losgeld te betalen, maar doen dit niet omdat zij liever zien dat hun familieleden gevangen blijven- misschien vanuit de intentie om hun bezittingen wederrechtelijk toe te eigenen tijdens hun afwezigheid. De genoemde voorziening staat in de Koran vermeld:

En de slaven die een akte van vrijmaking wensen, voorziet hen daarvan indien gij enig goed in hen ziet; en geeft hun van de rijkdommen van Allah, die Hij u heeft geschonken.¹¹⁴

Dit houdt in dat degenen, die een losprijs moeten betalen om vrijgelaten te mogen worden, maar niemand hebben die het losgeld voor hun kan betalen, vrijgelaten kunnen worden als zij toch hierom vragen. Ze moeten dan wel een verklaring tekenen waarin zij verklaren hun losgeld te betalen zodra het hun is toegestaan om te werken en te verdienen. Zij moeten worden toegestaan om dit te doen op voorwaarde dat het zeker is dat zij dit kunnen doen. Als zij daartoe in staat zijn, dan moeten de Moslims hen zelfs financieel helpen om hun aan werk en een salaris te helpen. Individuele Moslims die dat kunnen doen, moeten dit doen; anders moet er een gemeenschappelijke inzameling gehouden worden waarmee deze ongelukkigen geholpen kunnen worden om op eigen benen te gaan staan.

De verzen uit de Koran, die wij hier hebben aangehaald bevatten de leerstellingen van de Islam over het onderwerp van oorlog en vrede. Zij vertellen ons onder welke omstandigheden het volgens de Islam

¹¹⁴ De Heilige Koran 24:34.

is toegestaan om oorlog te voeren en aan welke beperkingen de Moslims zich moeten houden tijdens de oorlogsvoering.

Richtlijnen van de Profeet^{sa} over oorlogsvoering

De Islamitische Leer bestaat niet alleen uit de voorschriften die zijn vastgelegd in de Koran. De richtlijnen en praktijkvoorbeelden van de Profeet^{sa} maken daar ook onderdeel van uit. Wat hij deed en wat hij zei in feitelijke situaties is ook een belangrijk onderdeel van de Islamitische Leer. Hiernavolgend worden enkele gezegden van de Profeet^{sa} aangehaald die handelen over oorlog en vrede.

1. Het is de Moslims ten stelligste verboden om de doden te verminken.¹¹⁵
2. Het is de Moslims verboden om bedrog te plegen.¹¹⁶
3. Vrouwen en kinderen mogen niet gedood worden.¹¹⁷
4. Priesters en geestelijken en geestelijke leiders moeten met rust worden gelaten.¹¹⁸
5. Ouderen, zwakkeren, vrouwen en kinderen mogen niet gedood worden. De mogelijkheid op vrede moet altijd in gedachte gehouden worden.¹¹⁹
6. Wanneer Moslims vijandelijk gebied binnentrekken, dan mogen zij geen angst en terreur zaaien onder de bevolking. Ze mogen het gewone volk niet slecht behandelen.¹²⁰
7. Een Moslimleger mag geen kamp opzetten op plaatsen die

¹¹⁵ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad Was-Siyar, Babu Ta'miril-Imamil-Umara'a.

¹¹⁶ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad Was-Siyar, Babu Ta'miril-Imamil-Umara'a.

¹¹⁷ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad, Babu Tahrimi Qatlin-Nisa'i Was-Sibyani.

¹¹⁸ Sharhu Ma'anil-Athar, Tahawi, Kitabul-Jihad, Babu Fi Qatlin-Nisa'i.

¹¹⁹ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Fi Dua'il-Mishrikin.

¹²⁰ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad, Babu Fil-Amri Bit-Taisiri Wa Tarkit-Tanfir.

- overlast kunnen geven voor het algemeen publiek. Wanneer het leger (verder) oprukt mag het geen wegen blokkeren of andere weggebruikers hinderen.¹²¹
8. Het gezicht van de tegenstander mag niet worden verminkt.¹²²
 9. Men moet zorgen zo min mogelijk schade toe te brengen aan de vijand.¹²³
 10. Krijgsgevangen die familie van elkaar zijn, moeten bij elkaar gezet worden.¹²⁴
 11. De gevangen moeten goed verzorgd worden. De Moslims moeten beter voor hun gevangenen zorgen dan voor hunzelf.¹²⁵
 12. Afgezanten en gedelegeerden uit andere landen moeten met het grootste respect worden behandeld. Als zij een vergissing begaan of ongemak veroorzaken, dan moet men hun dat vergeven.¹²⁶
 13. Als een Moslim zich schuldig maakt aan mishandeling van een krijgsgevangene, dan moet hij als schadeloosstelling de gevangene vrijlaten zonder losgeld te vragen.¹²⁷
 14. Als een Moslim iemand krijgsgevangen neemt, dan dient deze hetzelfde voedsel en kleding te krijgen als de Moslim zelf.¹²⁸

¹²¹ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Ma Yu'maru Min Indimamil-Askari.

¹²² Sahih Muslim, Kitabul-Jihad Was-Siyar, Babu Ta'miril-Imamil-Umara'a.

¹²³ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Fin-Nahyi Anil-Muthlah.

¹²⁴ Sunanut-Tirmidhi, Kitabus-Siyar, Babu Fi Karahiyatit-Tafriqi Baines-Sabyi.

¹²⁵ Sunanut-Tirmidhi, Abwabus-Siyar.

¹²⁶ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Fir-Rusuli.

¹²⁷ Sahih Muslim, Kitabul-Aimaan, Babu Suhbatil-Mamalieq.

¹²⁸ Sahih Muslim, Kitabuz-Zuhd War-Raqa'iq, Babu Hadithi Jabrit-Tawil.

De Heilige Profeet^{sa} stond op een strikte naleving van deze gedragsregels door zijn legers. Iedereen die zich niet aan deze regels hield, zo verklaarde hij, streed niet voor de zaak van God, maar voor zijn eigenbelang.¹²⁹

Abu Bakr^{ra}, de eerste Kalief van de Islam, voegde naast deze richtlijnen van de Profeet^{ra}, zelf nog enkele richtlijnen toe. Eén van die richtlijnen, die samen ook deel uitmaken van de Islamitische Leer, is de volgende:

15. Publieke gebouwen, fruitdragende bomen en struiken en gewassen op het veld mogen niet beschadigd of vernietigd worden.¹³⁰

De gezegden van de Profeet^{sa} en de voorschriften van de Eerste Kalief van de Islam laten duidelijk zien dat de Islam maatregelen heeft vastgesteld die ervoor moeten zorgen dat oorlogen worden voorkomen of beëindigd of dat de schadelijke gevolgen ervan tot een minimum worden beperkt. Zoals eerder gezegd, de leerstellingen van de Islam zijn niet louter vrome voorschriften; zij worden ondersteund door de praktische voorbeelden van de Profeet^{sa} en de eerste Kaliefen van de Islam. Zoals iedereen weet, predikte de Profeet^{sa} niet alleen deze leerstellingen, maar bracht hij ze ook in praktijk en stond hij erop dat ze strikt werden nageleefd.

Als we nu naar het heden kijken, moeten we constateren dat geen enkele andere leerstelling in staat is gebleken om het probleem van oorlog en vrede op te lossen. De leerstellingen van Mozes^{as} staan ver van onze opvattingen over rechtvaardigheid en het is tegenwoordig

¹²⁹ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Man Qatala li-Takuna Kalimatullahi.

¹³⁰ Al-Muwatta, Kitabul-Jihad, An-Nahyu An Qatlin-Nisa'i Was-Sibyan.

onmogelijk om volgens deze richtlijnen te handelen. De leerstellingen van Jezus^{as} zijn onbruikbaar en zijn dat altijd al geweest. In de hele Christelijke geschiedenis is geen enkel voorbeeld te vinden van Christenen die deze leerstellingen in de praktijk hebben gebracht. Alleen de leerstellingen van de Islam zijn praktisch en uitvoerbaar. Als deze leerstellingen zowel in theorie als in de praktijk worden toegepast door degenen die het prediken, dan zal dat kunnen leiden tot het in stand houden of het realiseren van vrede in de wereld.

In deze tijd heeft meneer Gandhi ons blijkbaar geleerd dat zelfs wanneer wij in een oorlog worden betrokken, wij hier niet aan moeten deelnemen. We zouden niet moeten vechten. Maar deze leer is nog nooit door iemand in de geschiedenis toegepast. Het is nooit op de proef gesteld. Het is daarom niet mogelijk om aan te geven wat de waarde van deze leer is ten aanzien van oorlog en vrede. Gandhi heeft meegemaakt dat India door het Indian National Congres naar de onafhankelijkheid is geleid. Maar het Congres heeft noch het Indiase leger ontmanteld, noch de andere gewapende groeperingen in India ontwapend. Het hield zich alleen maar bezig met het nationaliseren ervan. Er waren zelfs plannen om de Indiase officieren die zichzelf binnen het Nationale Indiase Leger hadden georganiseerd (en door de Britse Overheid waren ontslagen) weer in ere te herstellen in de laatste fase van de Tweede Wereldoorlog toen Japan Birma en India aanviel. Het was meneer Gandhi zelf, die opriep om geweldsmisdrijven niet meer te bestraffen en erop aandrong om de plegers van dergelijke misdaden vrij te laten. Dit laat op zijn minst zien dat de leer van Gandhi in de praktijk niet uitvoerbaar was en meneer Gandhi wist dit net zo goed als zijn volgelingen. Er is geen enkel praktijkvoorbeeld te vinden waarbij geweldloosheid als middel kon worden toegepast bij het beëindigen of voorkomen van een oorlog. Het prediken van een leerstelling om oorlog te voorkomen, maar niet in staat zijn

om daar een praktijkvoorbeeld van te geven, bewijst dat de leerstelling onbruikbaar is. Hieruit blijkt dat vanuit menselijke ervaring en menselijke wijsheid de enige manier om oorlogen te voorkomen of te beëindigen, de methode is die ons werd geleerd door de Profeet^{sa} van de Islam.

Incidentele aanvallen door de ongelovigen

De Arabische bondgenoten keerden verslagen en ontmoedigd terug uit de Loopgravenoorlog, echter zonder nog goed te beseffen dat hun macht om de Moslims nog langer te bestoken over was. Ondanks dat ze verslagen waren, wisten ze dat ze nog steeds een overgrote meerderheid vormden. Zo konden ze gemakkelijk individuele Moslims terroriseren, mishandelen en zelfs vermoorden. Door aanslagen te plegen op individuele Moslims hoopten ze hun naar smaak van nederlaag weg te spoelen. Niet lang na de oorlog begonnen ze Moslims in de omgeving van Medina aan te vallen. Leden van de Fazara stam, gezeten op kamelen, vielen vlakbij Medina een aantal Moslims aan. Ze namen alle kamelen uit dat gebied mee en namen een vrouw gevangen en vervolgens sloegen zij met de buit op de vlucht. De vrouw kon gelukkig veilig ontsnappen, maar de groep Faraza's slaagde erin een aantal dieren te stelen. Een maand later viel een groep van de Ghatafān stam aan vanuit het noorden in een poging om de kuddes kamelen van de Moslims te stelen. De Profeet^{sa} stuurde Mohammed bin Maslama^{ra} ernaartoe samen met tien Metgezellen voor een verkenningstocht en om de Moslims en hun kuddes te beschermen. Maar de vijand wachtte hun op vanuit een hinderlaag en deed een bloedige aanval op de groep, waarbij iedereen voor dood werd achtergelaten. Mohammed bin Maslama^{ra} was echter alleen bewusteloos geraakt. Nadat hij weer bij bewustzijn was, raapte hij zichzelf bij elkaar en ging terug naar Medina waar hij verslag uitbracht. Een paar

dagen later, werd een afgezant van de Profeet^{sa}, op weg naar de Romeinse hoofdstad, aangevallen en beroofd door mannen van de Jurham stam. Nog een maand later werd een Moslim karavaan overvallen door de Banu Fazara en gingen deze er met een grote buit van door. Het kan ook nog zijn dat deze overval niet gepleegd was uit religieuze overwegingen. De Banu Fazara was namelijk een stam van stropers en plundersaars, die zich voornamelijk bezighield met plunderingen en moorden. De Joden van Khaibar, de grootste groep in de Loopgravenoorlog, waren ook vastbesloten om zich te wreken voor de verpletterende nederlaag die zij hadden geleden tijdens de oorlog. Zij startten een lastercampagne tegen de Islam onder de stamhoofden en regeringsleiders in het grensgebied met de Romeinen. De Arabische leiders, die er niet in geslaagd waren om een rechtstreekse aanval op Medina uit te voeren, gingen met de Joden samenwerken om het leven van de Moslims onmogelijk te maken. De Profeet^{sa} nam het besluit tot een beslissende strijd. De Arabische leiders zouden dan wel een vredesakkoord moeten sluiten en de burgeroorlog zou dan beëindigd kunnen worden.

De Profeet^{sa} trekt op naar Mekka met vijftienhonderd volgelingen

Rond die tijd kreeg de Profeet^{sa} een visioen die met de volgende woorden in de Koran is opgetekend:

Voorwaar, Allah vervulde het visioen van Zijn boodschapper naar waarheid. Voorzeker, gij zult de Heilige Moskee (te Mekka) in vrede binnengaan. Laat uw haar knippen of scheren zonder vrees. Dus Hij wist wat u onbekend was en Hij heeft u

hiervoor een nabij zijnde overwinning toegezegd.¹³¹

Hiermee wordt bedoeld dat God besloten had om de Moslims het terrein van de Ka'bah in vrede te laten betreden. Zij moesten dit doen zonder vrees en met hun hoofden geschoren of geknipt, zijnde de uiterlijke kenmerken van pelgrims naar de Ka'bah. De Moslims hadden echter geen idee hoe God dit zou laten gebeuren. Bovendien moesten de Moslims, voordat zij in vrede op bedevaart konden gaan, eerst nog een andere overwinning behalen, een voorbode van de overwinning die beloofd was in het visioen.

In het visioen voorspelt God de uiteindelijke overwinning van de Moslims, hun vreedzame intocht in Mekka en een geweldloze strijd om Mekka. Maar de Profeet^{sa} begreep er uit dat de Moslims door God waren bevolen om direct om een rondgang om de Ka'bah te verrichten. De vergissing die de Profeet^{sa} maakte in de uitleg van dit visioen werd de aanleiding voor de “nabij zijnde” overwinning, welke in het visioen werd beloofd. Het gevolg van deze vergissing was dat de Profeet^{sa} een expeditie voorbereidde naar de Ka'bah. Hij maakte zijn visioen en zijn interpretatie ervan bekend aan de Moslims en vroeg hen om zich gereed te maken. Hij zei tot hen: “Jullie gaan enkel om de rondgang om de Ka'bah te verrichten. Het is dus niet de bedoeling dat het een betoging wordt tegen de vijand.”

Eind februari 628 trokken vijftienhonderd¹³² pelgrims, aangevoerd

¹³¹ De Heilige Koran 48:28.

¹³² Tijdens deze pelgrimstocht, die een jaar na de Loopgravenoorlog plaatsvond, werd de Profeet^{sa} door slechts vijftienhonderd man vergezeld. Het aantal strijders tijdens de Loopgravenoorlog kan minder, maar nooit meer dan dit aantal zijn geweest. De historici die beweren dat het aantal Moslims tijdens die oorlog drieduizend was, hebben het dus verkeerd. Aannemelijker is het om dat aantal op twaalfhonderd te stellen.

door de Profeet^{sa}, op naar Mekka. Een groep van twintig gewapende ruiters werd vooruit gestuurd om de Moslims te waarschuwen voor het geval dat de vijand een aanval zou uitvoeren.

Berichten over de naderende stoet hadden Mekka snel bereikt. Van oudsher had iedereen het recht om de rondgang om de Ka'bah te verrichten. Het zou niet goed zijn om het de Moslims te verbieden. De Moslims hadden duidelijk verklaard dat de enige reden van hun komst het verrichten van de rondgang om de Ka'bah zou zijn. De Profeet^{sa} had elke vorm van confrontatie of protest verboden. Er zouden geen discussies zijn, geen verhoren en geen vorderingen. Desondanks bereidden de Mekkanen zich voor alsof het een gewapend conflict betrof. Zij zetten verdedigingslinies op rondom de stad, vroegen de omliggende stammen om hulp en waren vastbesloten om de strijd aan te gaan. Toen de Profeet^{sa} bijna Mekka had bereikt, kreeg hij te horen dat de Quraish klaar stonden om te vechten. Ze hadden zich gehuld in tijgervellen, hadden hun vrouw en kinderen bij zich en hadden plechtig gezworen om geen enkele Moslim door te laten. De tijgervellen waren een teken van hun bloeddorstige vastberadenheid om te vechten. Niet lang daarna stonden de Moslims tegenover een grote groep Mekkanen die de voorhoede vormde van hun leger. De Moslims zouden nu alleen nog verder kunnen als zij het gevecht zouden aangaan. Maar de Profeet^{sa} was helemaal niet van plan om zoiets te doen. Hij vroeg aan een gids om de Moslims via een alternatieve route door de woestijn te leiden. Onder leiding van deze gids bereikte de Profeet^{sa} samen met zijn volgelingen Hudaibiya, een plaats vlak bij Mekka. De kameel waarop de Profeet^{sa} was gezeten stopte en weigerde verder te gaan. "Het lijkt erop dat het beest vermoeid is, O Profeet^{sa} van God, Het is beter als u van dier wisselt" zei een van zijn Metgezellen. "Nee, nee" zei de Profeet^{sa}, "het dier is niet vermoeid. Het lijkt er eerder op dat God wil dat wij hier halt houden en niet

verder gaan. Ik stel daarom voor om hier ons kamp op te slaan en de Mekkanen te vragen of zij ons toestemming geven om onze Pelgrimage te verrichten. Ik zal elke voorwaarde die zij stellen accepteren.”

Het Mekkaanse leger was op dat moment niet in Mekka aanwezig. Zij waren erop uit getrokken om de Moslims op de hoofdweg naar Medina te treffen. Als de Profeet^{sa} het had gewild, dan had hij zijn vijftienhonderd man naar Mekka geleid en hadden zij de stad zonder enige vorm van weerstand kunnen innemen. Maar de Profeet^{sa} was alleen van plan om de rondgang om de Ka’bah te verrichten en dan alleen als de Mekkanen hem dat toestonden. Hij zou zich alleen verzetten als de Mekkanen hem als eerste zouden aanvallen. Daarom had hij de hoofdweg verlaten en zijn kamp opgeslagen in Hudaibiya. Spoedig bereikte dit nieuws de Mekkaanse bevelhebber, die zijn mannen opdroeg om zich terug te trekken en hun kamp in de buurt van Mekka op te slaan. Vervolgens werd Budail, een stamhoofd, door de Mekkanen naar de Profeet^{sa} gestuurd om te onderhandelen. De Profeet^{sa} legde aan Budail uit dat hij en de Moslims alleen van plan waren om de rondgang om de Ka’bah te verrichten; maar als de Mekkanen wensten te vechten, dan stonden de Moslims klaar. Vervolgens kwam Urwa, schoonzoon van Abu Sufyan^{ra} én Mekkaanse bevelhebber, naar de Profeet^{sa}. Hij gedroeg zich erg onbeleefd. Hij noemde de Moslims zwervers en uitschot van de maatschappij en zei dat de Mekkanen hun niet zouden toestaan Mekka te betreden. Steeds meer Mekkanen kwamen hun zegje doen en uiteindelijk zeiden ze dat de Moslims in ieder geval dit jaar de rondgang om de Ka’bah niet mochten verrichten. De Mekkanen zouden zich vernederd voelen als de Moslims dit jaar toestemming kregen. Het volgende jaar zouden ze welkom zijn om de rondgang te kunnen verrichten.

Sommige stammen die een verbond hadden met de Mekkanen drongen er bij de Mekkaanse leiders op aan om de Moslims de rondgang te laten verrichten. Het was immers ook hun recht om dat te doen. Waarom zouden ze zelfs hierin verhinderd moeten worden? Maar de Mekkanen bleven onverzettelijk. Hierop zeiden de stamhoofden dat de Mekkanen helemaal geen vrede wilden en dreigden om hun verdragen met de Mekkanen te ontbinden. Hierdoor afgeschrikt, lieten de Mekkanen zich overhalen om te proberen tot een compromis te komen met de Moslims. Zodra de Profeet^{sa} hiervan op de hoogte werd gebracht, stuurde hij Uthman^{ra} (de latere derde Kalief van de Islam) naar de Mekkanen. Uthman^{ra} had nog veel familieleden in Mekka. Ze kwamen naar hem toe en schaarden zich om hem heen. Ze boden aan hem de rondgang te laten verrichten, maar zeiden daarbij dat de Profeet^{sa} geen toestemming had tot aan het volgende jaar om de rondgang te verrichten. Maar Uthman^{ra} gaf aan dat hij de rondgang niet zou verrichten zolang zijn Meester daarbij niet aanwezig mocht was. De gesprekken die Uthman^{ra} had met de Mekkaanse leiders liepen uit. Iemand met kwade bedoelingen verspreidde het gerucht dat Uthman^{ra} vermoord was. Dit nieuws bereikte de Profeet^{sa}. Hierop verzamelde de Profeet^{sa} zijn Metgezellen en zei: “Het leven van een afgezant wordt door alle landen als heilig beschouwd. Ik heb gehoord dat de Mekkanen Uthman^{ra} hebben gedood. Als dit waar is, dan moeten wij Mekka binnenvallen, ongeacht de consequenties.” Het eerdere plan van de Profeet^{sa} om Mekka op een vreedzame manier te betreden, moest door de gewijzigde situatie veranderd worden. De Profeet^{sa} ging verder, “Iedereen die plechtig belooft dat wanneer zij verder gaan, niet eerder zal terugkeren dan als overwinnaar, moet naar voren komen en deze eed aan mijn hand afleggen.” De Profeet^{sa} was nog nauwelijks uitgesproken of alle vijftienhonderd volgelingen sprongen op en vielen over elkaar heen om de hand van de Profeet^{sa} te pakken om de eed af te leggen. Deze eed is van zeer groot

belang in de geschiedenis van de vroege Islam. Deze eed wordt ook wel “De Eed van de Boom” genoemd. Toen de eed werd afgenomen zat de Profeet^{sa} onder een boom. Iedereen die de eed afgelegde is daar tot op zijn laatste dag trots op geweest. Van de vijftienhonderd man die op dat moment aanwezig waren, bleef niemand achter. Zij beloofden allemaal dat zij niet meer terug zouden keren, als zou blijken dat de afgezant daadwerkelijk was vermoord. Of zij zouden Mekka innemen voor zonsondergang, of zij zouden doorvechten tot de dood. Het afnemen van de eed was nog niet beëindigd toen Uthman^{ra} terugkeerde. Hij meldde dat de Mekkanen niet akkoord gingen om de Moslims de rondgang te laten verrichten tot volgend jaar. Zij zouden een delegatie sturen om een schikking te treffen met de Moslims. Spoedig daarna arriveerde Suhail, een van de Mekkaanse stamhoofden, bij de Profeet^{sa}. Een akkoord werd bereikt en opgetekend.

Het verdrag van Hudaibiya

Het verdrag van Hudaibiya luidde als volgt:

In naam van Allah. Dit zijn de vredesbepalingen tussen Mohammed^{sa}, zoon van Abdullah, en Suhail ibn Amr, de afgezant van Mekka. Een ieder die het wenst om zich bij Mohammed^{sa} aan te sluiten en met hem een verbond wil aangaan, is vrij om dat te doen. Een ieder die het wenst om zich bij de Quraish aan te sluiten en met hun een verbond wil aangaan, is eveneens vrij om dat te doen. Elke jongeman of diegene wiens vader nog leeft, die zich bij Mohammed^{sa} wil aansluiten, zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen van zijn vader of voogd, zal worden teruggestuurd naar zijn vader of voogd. Maar iedereen die zich bij de Quraish wil aansluiten zal niet worden teruggestuurd. Dit jaar zal Mohammed^{sa} terugkeren zonder Mekka

binnen te vallen. Maar volgend jaar mogen hij en zijn volgelingen Mekka binnenkomen en daar drie dagen verblijven om de rondgang te verrichten. Gedurende deze drie dagen zullen de Quraish zich terugtrekken in de omliggende heuvels. Wanneer Mohammed^{sa} en zijn volgelingen Mekka betreden zullen zij ongewapend zijn met uitzondering van hun bedekte zwaarden, zoals reizigers in Arabië gebruikelijk bij zich dragen.¹³³

Tijdens het ondertekenen van het verdrag vonden er twee interessante gebeurtenissen plaats. Nadat de voorwaarden waren vastgesteld, begon de Profeet^{sa} met het dicteren van het verdrag en zei: “In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.” Suhail protesteerde en zei: “Allah kennen we en geloven we in, maar hoezo ‘de Barmhartige en de Genadevolle’? Dit verdrag is tussen twee partijen. Daarom moeten de religieuze overtuigingen van beide partijen gerespecteerd worden.” De Profeet^{sa} ging direct akkoord en zei tegen zijn griffier om alleen “In naam van Allah” op te schrijven. De Profeet^{sa} ging daarna verder met het dicteren van de voorwaarden. De openingszin luidde, ‘Dit zijn de vredesbepalingen tussen het volk van Mekka en Mohammedsa, de Profeet van God’. Suhail protesteerde opnieuw en zei: “Als wij dachten dat u een profeet van God was, dan zouden wij nooit met u hebben gevochten.” Ook dit bezwaar werd door de Profeet^{sa} gelijk geaccepteerd. In plaats van “Mohammed^{sa}, de Profeet van God” stelde hij voor om “Mohammed^{sa}, zoon van Abdullah” te noteren. Terwijl de Profeet^{sa} akkoord ging met alles wat de Mekkanen voorstelden, groeide de irritatie onder de Metgezellen vanwege deze vernedering. Hun bloed begon te koken en Umar^{ra}, de meest opvliegende van hun allemaal, ging naar de Profeet^{sa} en vroeg:

¹³³ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 20-21, Beirut, Hijra 1320 en Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 18.

“O Profeet^{sa} van God, hebben wij geen gelijk?” “Jazeker” zei de Profeet^{sa}, “wij hebben gelijk”. Vervolgens vroeg Umar^{ra}: “En had God ons niet verteld dat wij de rondgang om de Ka’bah zouden verrichten?” “Jazeker”, zei de Profeet^{sa}. “Maar waarom dan dit verdrag en waarom dan zulke vernederende voorwaarden?” De Profeet^{sa} zei: “U hebt gelijk, God heeft inderdaad voorspeld dat wij de rondgang in vrede zouden verrichten, maar Hij vertelde niet wanneer. Ik ging er van uit dat het dit jaar zou zijn, maar ik kan het ook fout hebben gehad. Moest het per sé dit jaar?” Hierop zweeg Umar^{ra}. Toen kwamen andere Metgezellen met hun bezwaren. Sommige van hen vroegen zich af waarom zij akkoord waren gegaan met de voorwaarde dat een jongeman, die Moslim wil worden, teruggestuurd zal worden naar zijn vader of voogd en dat dit omgekeerd niet geldt als een Moslim zich wil aansluiten bij de Mekkanen. De Profeet^{sa} legde uit dat daar geen kwaad in school. Hij zei: “Iedereen die Moslim wordt, doet dit omdat hij de leerstellingen en gebruiken accepteert, zoals die zijn vastgelegd in de Islam. Hij wordt geen Moslim door zich bij een groep aan te sluiten of om hun gebruiken over te nemen. Een ware Moslim zal de boodschap van de Islam verspreiden waar hij ook gaat en zal als een instrument dienen om de Islam te verspreiden. Maar een man die de Islam opgeeft is van geen nut meer voor ons. Zodra hij niet langer meer vanuit zijn hart gelooft wat wij geloven, dan is hij niet langer meer één van ons. Het is dan beter dat hij ergens anders heen gaat.” Het gegeven antwoord van de Profeet^{sa} stelde iedereen tevreden die getwijfeld had aan de handelswijze van de Profeet^{sa}. Dit antwoord zou ook vandaag de dag nog voor iedereen afdoende moeten zijn voor het idee dat binnen de Islam de straf voor afvalligheid de doodstraf is. Als dit zo was geweest, dan had de Profeet^{sa} erop gestaan dat degenen die de Islam hadden opgegeven, teruggestuurd en gestraft zouden worden.

Toen het verdrag was vastgelegd en de handtekeningen waren gezet, deed zich vrij snel daarna een situatie voor, waarbij de goede wil van beide partijen op de proef werd gesteld. Eén van de zonen van Suhail, de Mekkaanse gevolmachtigde, kwam geboeid, gewond en uitgeput naar de Profeet^{sa} toe. Hij viel voor de voeten van de Profeet^{sa} op de grond en zei: “O Profeet^{sa} van God, Ik ben in mijn hart een Moslim, en vanwege mijn geloof ben ik nu door toedoen van mijn vader in deze problemen geraakt. Toen mijn vader hier bij u was, kon ik ontsnappen en ben ik er in geslaagd om hier naar u toe te komen.” De Profeet^{sa} zei niets toen Suhail hem onderbrak en tegen hem zei dat het verdrag getekend was en dat hij weer met hem mee terug moest gaan. Abu Jandal^{ra} – zo heette de jongeman- tot wanhoop gedreven door de mishandelingen van zijn vader, ging voor de Moslims staan, als broers onderling. Deze vonden het verschrikkelijk dat ze verplicht waren om hem terug te sturen. Zij trokken hun zwaarden en om hun broeder te redden waren zij zelfs bereid om voor hem te sterven. Abu Jandal^{ra} zelf smeekte de Profeet^{sa} om hem te laten blijven. Zou de Profeet^{sa} hem terug sturen naar de beulen waaraan hij net ontsnapt was? Maar de Profeet^{sa} was vastbesloten. Hij zei tegen Abu Jandal^{ra}: “Profeten slikken hun woorden niet in. Wij hebben dit verdrag nu getekend. Het is nu aan u om geduldig te zijn en vertrouwen te hebben in God. Hij zal u zeker vrijheid schenken zoals Hij dit ook zal doen voor andere jongelingen zoals u.”¹³⁴

Nadat de vrede was getekend, keerde de Profeet^{sa} terug naar Medina. Niet veel later kwam Abu Basir^{ra}, een andere jonge bekeerling uit Mekka, naar Medina. Maar overeenkomstig het verdrag werd hij ook teruggestuurd door de Profeet^{sa}. Op de terugweg raakte hij met zijn bewakers in gevecht, waarbij een van de bewakers werd gedood en hij

¹³⁴ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 332-333, Egypte, 1936.

weer kon ontsnappen. De Mekkanen gingen naar de Profeet^{sa} toe en dienden een klacht in. Maar de Profeet^{sa} zei: “wij hadden uw man aan u uitgeleverd. Hij is uit jullie handen ontsnapt. Het is niet langer meer onze taak om hem te vinden en hem opnieuw aan jullie uit te leveren.”¹³⁵ Een paar dagen daarna ontsnapte een vrouw naar Medina. Enkele van haar familieleden gingen achter haar aan en eisten naar uitlevering. De Profeet^{sa} verklaarde dat het verdrag een uitzondering had gemaakt ten aanzien van mannen, maar niet ten aanzien van vrouwen; op grond daarvan weigerde hij om de vrouw uit te leveren.¹³⁶

Brieven van de Profeet^{sa} naar verschillende koningen

Nadat de Profeet^{sa} zich na zijn terugkeer uit Hudaibiya weer in Medina had gevestigd, ontvouwde hij een nieuw plan om de Boodschap van de Islam te verspreiden. Toen hij dit met zijn Metgezellen had besproken, waren er enkelen, bekend met de gebruiken binnen het hof van een koning, die de Profeet^{sa} vertelden dat brieven zonder een zegel van de afzender, niet werden geaccepteerd. Daarop liet de Profeet^{sa} een zegelring maken waarin gegraveerd stond: Mohammed^{sa} *Rasulullah*. Uit eerbied stond Allah bovenaan, ertussen stond *Rasul* (profeet) en onderaan stond Mohammed^{sa}.¹³⁷

In Muharram 628 vertrokken afgezanten naar verschillende hoofdsteden met een brief van de Profeet^{sa}, waarin hij ze uitnodigde tot de Islam. Afgezanten gingen naar Heraclius, de Romeinse Keizer, de koningen van Iran, Egypte (deze was toen een vazal van de Keizer) en Abessinië. Zij gingen ook nog naar andere vorsten en heersers. De

¹³⁵ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 337-338, Egypte, 1936.

¹³⁶ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 340, Egypte, 1936.

¹³⁷ Sahih Bukhari, Kitabul-Ilm, Babu Ma Yuzkaru Fi Munawilati.

bode die de brief, bestemd voor de Keizer, bij zich droeg was Dihya Kalbi^{ra}. Hij had instructies meegekregen om als eerste naar de Gouverneur van Basra te gaan. Toen hij bij de Gouverneur aankwam, was de Keizer zelf, tijdens een rondreis door zijn keizerrijk, in Syrië. De Gouverneur stuurde Dihya^{ra} direct door naar de Keizer. Toen Dihya^{ra} het hof binnentrad, werd hem verteld dat een ieder die op audiëntie kwam bij de Keizer, voor hem moest knielen. Dihya^{ra} weigerde dit, zeggende dat Moslims niet knielden voor mensen. Zodoende zat Dihya^{ra} tegenover de Keizer zonder de voorgeschreven formaliteiten te hoeven plegen. De Keizer liet de brief door een tolk voorlezen en vroeg vervolgens of er een Arabische handelskaravaan in de stad was. Hij zei dat hij een Arabier wilde ondervragen over deze Arabische Profeet^{sa} die hem een brief had geschreven waarin hij werd uitgenodigd om de Islam te accepteren. Toevalligerwijs was Abu Sufyan^{ra} in de stad met een handelskaravaan. Abu Sufyan^{ra} werd door een paar lijfwachten naar de Keizer gebracht. Abu Sufyan^{ra} werd bevolen om tegenover de andere Arabieren te gaan staan, die de opdracht hadden gekregen om hem te corrigeren als hij een leugen vertelde of iets verkeerd zei. Vervolgens begon Heraclius met de ondervraging van Abu Sufyan^{ra}. Dit gesprek is als volgt vastgelegd in de geschiedenis:

Heraclius: Kent u deze man, die beweert een profeet te zijn en die mij een brief heeft geschreven? Kunt u mij vertellen uit wat voor familie hij komt?

Abu Sufyan^{ra}: Hij komt uit een nobele familie en is een familielid van mij.

Heraclius: Zijn er vóór hem Arabieren geweest die een soortgelijke aanspraak hebben gedaan?

Abu Sufyan^{ra}: Nee.

Heraclius: Heeft uw volk hem ooit beschuldigd van leugens voordat hij zijn aanspraak maakte?

Abu Sufyan^{ra}: Nee.

Heraclius: Zijn er onder zijn voorouders een koning of een heerser bekend?

Abu Sufyan^{ra}: Nee.

Heraclius: Hoe beoordeelt u zijn algemene bekwaamheden en zijn beoordelingsvermogen?

Abu Sufyan^{ra}: Wij hebben nooit een tekortkoming in zijn bekwaamheden of zijn beoordelingsvermogen gevonden.

Heraclius: Vertel wat over zijn volgelingen. Zijn het vooraanstaande en machtige mensen of zijn zij arm en bescheiden?

Abu Sufyan^{ra}: De meesten zijn arm, bescheiden en jong.

Heraclius: Zal hun aantal stijgen of dalen?

Abu Sufyan^{ra}: Stijgen.

Heraclius: Vallen zijn volgelingen wel eens terug naar hun oude geloof?

Abu Sufyan^{ra}: Nee.

Heraclius: Heeft hij ooit een belofte gebroken?

Abu Sufyan^{ra}: Tot nu toe niet. Maar we hebben pas geleden een nieuw verdrag met hem gesloten. Laten we afwachten hoe hij daarmee omgaat.

Heraclius: Hebben jullie al eens met hem gevochten?

Abu Sufyan^{ra}: Jawel.

Heraclius: Wat was het resultaat?

Abu Sufyan^{ra}: Als een rad van fortuin, overwinning en nederlaag wisselden zich af tussen ons en hem. Bijvoorbeeld, in de Slag bij Badr, waarbij ik niet aanwezig was, was hij in staat om ons te verslaan. In de Slag van Uhud, waarbij ik de bevelhebber was, versloegen wij hun. Wij reten hun buiken open en sneden hun oren en neuzen af.

Heraclius: Maar wat predikt hij?

Abu Sufyan^{ra}: Dat wij slechts de Ene God moeten aanbidden en geen gelijken naast Hem moeten plaatsen. Hij predikt tegen de afgoden die onze voorouders hebben aanbeden. In plaats daarvan wil hij dat wij de Enige God aanbidden, alleen de waarheid spreken en ons niet meer bezighouden met valse en oneerlijke praktijken. Hij spoort ons aan om goed te zijn voor anderen, onze verdragen te eerbiedigen en onze beloften na te komen.

Dit interessante gesprek kwam tot een einde en vervolgens zei de Keizer:

Als eerste vroeg ik u naar zijn familie u vertelde mij dat hij uit

een nobele familie komt. De waarheid is dat profeten altijd uit nobele families komen. Vervolgens vroeg ik u of er iemand vóór hem een soortgelijke aanspraak had gemaakt en u antwoordde hier ontkennend op. Ik stelde deze vraag omdat ik mij bedacht dat als iemand in het recente verleden al zo'n aanspraak had gedaan, men kon zeggen dat deze Profeet^{sa} zijn aanspraak imiteerde. Daarna vroeg ik u of hij ooit op een leugen was betrapt voordat hij zijn aanspraak deed en u antwoordde hierop met een Nee. Ik concludeer hieruit dat een persoon die niet liegt tegenover een ander mens, nooit zal liegen over God. De volgende vraag die ik u stelde was of er tussen zijn voorouders koningen of andere vorsten bevonden en ook daarop antwoordde u met een Nee. Hieruit maakte ik op dat zijn aanspraak niet een snode plan kan zijn geweest om het koningschap weer te verkrijgen. De volgende vraag was of de nieuwkomers van zijn gezindte vooraanstaande, rijke of invloedrijke mensen waren of arm en bescheiden. En u gaf als antwoord dat zij in het algemeen arm en zwak zijn en niet arrogant en invloedrijk, en zo zijn alle eerste volgelingen van een profeet. Vervolgens vroeg ik u of hun aantal toenam of juist afnam en u zei dat hun aantal groeide. Ik herinnerde mij toen dat het aantal volgelingen van een profeet altijd groeit totdat de profeet zijn doel heeft bereikt. Daarna vroeg ik u of zijn volgelingen hem niet verlieten uit afkeer of teleurstelling en u zei hierop Nee. Ik herinnerde mij toen dat de volgelingen van een profeet doorgaans standvastig zijn. Het kan zijn dat zij om andere redenen weggaan, maar nooit uit afkeer voor het geloof. Vervolgens vroeg ik u of er gevechten hadden plaatsgevonden tussen u en hem en zo ja, met welke resultaten. En u zei dat u en zijn volgelingen om en om verliezer of winnaar waren en profeten zijn zo. In het begin lijdten hun volgelingen enkel verlies en ondergaan zij tegenslagen, maar op het eind overwinnen

zij. Ik vroeg u toen wat hij predikte en u zei dat hij de aanbidding van Eén God predikte, alsook het spreken van de waarheid, het verrichten van goede daden, het eerbiedigen van verdragen en het nakomen van beloften. Ik vroeg u ook of hij ooit vals heeft gespeeld en u antwoordde hierop met een Nee. En dit is precies zoals een rechtschapen man is. Het lijkt mij daarom dat zijn aanspraak dat hij een profeet is, waar is. Ik verwachtte zijn komst al half, maar ik vermoedde niet dat het een Arabier zou zijn. Als wat u mij vertelt de waarheid is, dan denk ik dat zijn invloed en zijn heerschappij zich zeker over deze landen zal verspreiden.¹³⁸

De toespraak veroorzaakte grote tumult onder de hovelingen, die het de Keizer kwalijk namen dat hij een Boodschapper van een ander geloof prees. Men protesteerde heftig. Abu Sufyan^{ra} en zijn vrienden werden daarop door de lijfwachten weggestuurd. De tekst van de brief die de Profeet^{sa} had geschreven aan de Keizer is in de geschiedenisboeken terug te vinden. De tekst luidt als volgt:

Van Mohammed^{sa}, de Dienaar van God en Zijn Boodschapper. Aan de Leider van Rome, Heraclius. Moge vrede zijn op degene die het pad van goddelijke leiding betreedt. En nu, O koning, nodig ik u uit tot de Islam. Word Moslim. God zal u beschermen tegen al het kwaad en u tweemaal belonen. Maar als u deze Boodschap verwerpt, dan zal niet alleen de schuld van uw eigen verwerping, maar ook de schuld van verwerping door uw onderdanen op uw schouders rusten. “Zeg, O Mensen van het Boek! Gelijk u, zeggen wij dat wij niemand anders aanbidden dan Allah, en dat wij geen gelijke naast Hem plaatsen en dat sommigen van ons niemand anders dan Allah zullen

¹³⁸ Sahih Bukhari, Kitabul-Wahi, Babu Kaifa Kana Bad'il-Wahi.

dienen.” Maar als zij zich afwenden, zeg dan, “Wees getuige dat wij ons hebben onderworpen aan God”.¹³⁹

De uitnodiging tot de Islam was een uitnodiging tot het geloof dat God Eén is en dat Mohammed^{sa} Zijn Boodschapper is. Waar in de brief vermeld staat dat Heraclius tweemaal beloond wordt als hij Moslim wordt, wordt gerefereerd naar het feit dat de Islam zowel in Jezus^{as} als in Mohammed^{sa} geloofd.

Er wordt gezegd dat toen de brief aan de Keizer werd gepresenteerd, enkele hovelingen voorstelden de brief te verscheuren en weg te gooien. Ze zeiden dat de brief een belediging was voor de Keizer. Het omschreef de Keizer niet als Keizer, maar slechts als Sahibul Rum, d.w.z. de Leider van Rome. De Keizer zei echter dat het onverstandig was om de brief te verscheuren vóórdát men deze had gelezen. Daarnaast zei hij dat de aanduiding “Leider van Rome” niet verkeerd was. Per slot van rekening is God de Meester van alles. Een Keizer is slechts een leider.

Toen de Profeet^{sa} verteld werd hoe zijn brief ontvangen was door Heraclius, was hij zeer tevreden en zei dat vanwege de manier waarop de Romeinse Keizer met zijn brief was omgegaan, zijn Keizerrijk gespaard zou blijven. De nazaten van de Keizer zouden nog lang over het Keizerrijk blijven heersen. En dit is ook precies wat er gebeurde. Gedurende de oorlogen die later plaatsvonden verloor Rome, in overeenstemming met een ander profetie van de Profeet^{sa} van de Islam, de macht over een groot deel van het Romeinse Rijk. Desondanks bleef de dynastie van Heraclius daarna nog zeshonderd jaar behouden in Constantinopel. De brief van de Profeet^{sa} bleef nog lange tijd

¹³⁹ Sahih Bukhari, Kitabul-Wahi en Zarqani, Vol. 2, blz. 12, Beirut, 1996.

bewaard in de Staatsarchieven. Afgezanten van de Islamitische koning Mansoor Qalawun, die het Romeinse hof bezochten, kregen de brief te zien, welke bewaard werd in een kist. De toen heersende Romeinse Keizer die de brief toonde, vertelde dat deze door een van zijn voorvaders was ontvangen van hun Profeet^{sa} en dat het zorgvuldig werd bewaard.

Brief aan de koning van Iran

De brief aan de koning van Iran werd gebracht door Abdullah bin Hudhafa^{ra}. De tekst van de brief luidde als volgt:

In naam van Allah, de Genadevolle, de Barmhartige. Deze brief is van Mohammed, de Boodschapper van God, aan Chosroes, de Leider van Iran. Een ieder, die zich onderwerpt aan een perfecte leiding en in Allah gelooft en getuigenis aflegt dat Allah de Enige is en geen gelijke heeft of een partner en dat Mohammed Zijn Dienaar en Boodschapper is, moge vrede met hem zijn. O koning, onder Goddelijk Bevel nodig ik u uit tot de Islam. Want ik ben door God gezonden als Zijn Boodschapper voor de gehele mensheid, opdat ik alle levende zielen moge waarschuwen en mijn Boodschap aan alle ongelovigen moge verkondigen. Accepteer de Islam en bescherm u tegen al het kwaad. Indien u deze uitnodiging verwerpt, dan zal de schuld van het verwerpen ervan van uw hele volk op uw schouders rusten.¹⁴⁰

Abdullah bin Hudhafa^{ra} vertelt dat toen hij het hof van Chosroes had bereikt, hij toestemming vroeg om toegelaten te worden tot de koning. Hij overhandigde de brief aan de koning en de koning beval een tolk om de brief te lezen en de inhoud ervan uit te leggen. Tijdens het

¹⁴⁰ Tarikh Tabari, Vol. 3, blz. 247, Beirut, 1987.

luisteren naar de inhoud, ontstak Chosroes in woede. Hij nam de brief terug en scheurde het in stukken. Abdullah bin Hudhafa^{ra} rapporteerde het voorval aan de Profeet^{sa}, waarop de Profeet^{sa} zei: “Wat Chosroes heeft gedaan met onze brief, zo zal God dit doen met zijn Koninkrijk (d.w.z. het in stukken scheuren).”

De reden dat Chosroes zich zo gedroeg was het gevolg van een laster-campagne tegen de Islam door de Joden die vanuit Romeins gebied naar Iran waren geëmigreerd. Deze Joodse vluchtelingen speelden een belangrijke rol in de anti-Romeinse beweging die door Iran werd gesteund en waren zodoende erg geliefd binnen het Iraanse hof. Chosroes had een grote afkeer van de Profeet^{sa}. De verhalen over de Profeet^{sa}, die de Joden hadden meegebracht naar Iran, werden volgens hem bevestigd door deze brief. Hij dacht dat de Profeet^{sa} een oorlogszuchtige avonturier was met een oog op Iran. Kort daarop schreef Chosroes een brief naar de Gouverneur van Jemen, waarin hij sprak over iemand van de Quraish uit Arabië die zichzelf een profeet noemde. Zijn aanspraken begonnen extreme vormen aan te nemen. De Gouverneur werd gesommeerd om twee mannen aan te stellen met de opdracht om deze Quraishiet gevangen te nemen en hem naar het hof van Iran te brengen. Badhan, de Gouverneur van Jemen, stuurde een commandant en een ruiter te paard naar de Profeet^{sa}. Ze kregen ook een brief mee voor de Profeet^{sa}, waarin de Profeet^{sa} werd gesommeerd om direct na ontvangst van de brief met de twee afgezanten af te reizen naar het hof van Iran. De twee waren in eerste instantie onderweg naar Mekka. Toen zij in de buurt van Taif waren, werd hun verteld dat de Profeet^{sa} in Medina woonde, waarop zij naar Medina trokken. Bij hun aankomst vertelde de commandant aan de Profeet^{sa} dat Badhan, de Gouverneur van Jemen, van Chosroes de opdracht had gekregen om de Profeet^{sa} te arresteren en hem naar Iran te brengen. Als de Profeet^{sa} zou weigeren, dan zou hij en zijn volk

worden vermoord en hun land worden verwoest. Uit mededogen voor de Profeet^{sa}, stond de delegatie uit Jemen erop dat de Profeet^{sa} gehoorzaamde en ermee instemde mee te gaan naar Iran. Nadat de Profeet^{sa} hen had aangehoord, stelde hij voor dat de afgezanten hem de volgende dag weer zouden komen opzoeken. Gedurende de nacht bad de Profeet^{sa} tot God, Die hem openbaarde dat de brutaliteit van Chosroes hem zijn leven had gekost. “We hebben zijn eigen zoon tegen hem opgezet en deze zoon zal zijn vader vermoorden op maandag de 10de Jumad al-Ula van dit jaar.” Volgens sommige bronnen luidde de openbaring als volgt: “De zoon heeft deze nacht zijn vader vermoord.” Het kan zijn dat het die nacht de 10de Jumad al-Ula was. De volgende morgen riep de Profeet^{sa} de afgezanten bij zich en vertelde hun wat hij die nacht geopenbaard had gekregen. Daarna schreef hij een brief aan Badhan, waarin hij aangaf dat Chosroes op een zekere dag in een zekere maand vermoord zou worden. Toen de Gouverneur van Jemen de brief ontving zei hij: “Als deze man een ware Profeet^{sa} is, dan zal wat hij zegt de waarheid zijn. Mocht hij geen ware Profeet^{sa} zijn, moge God hem en zijn volk dan bijstaan.” Niet lang daarna meerde een schip uit Iran aan in de haven van Jemen. Zij hadden een brief van de koning van Iran bij zich voor de Gouverneur van Jemen. De brief droeg een nieuwe zegel, waaruit de Gouverneur concludeerde dat de profetie van de Arabische Profeet^{sa} in vervulling was gegaan. Een nieuwe zegel betekende namelijk een nieuwe koning. Hij opende de brief. In de brief stond:

Van Chosroes Siroes aan Badhan, Gouverneur van Jemen. Ik heb mijn vader vermoord omdat zijn bewind corrupt en onrechtvaardig was geworden. Hij liet de adel vermoorden en voerde een tiranniek bewind over zijn volk. Zodra u deze brief ontvangt, moeten alle officieren bijeengeroepen worden en moet hun gevraagd worden om trouw te zweren aan mij. Voor wat betreft het bevel van mijn vader aangaande de arrestatie

van een Arabische Profeet^{sa}, kunt u dat bij deze als nietig verklaart zien.¹⁴¹

Badhan was zo onder de indruk geraakt door deze gebeurtenissen dat hij en vele van zijn vrienden zich direct tot de Islam bekeerden en de Profeet^{sa} hiervan op de hoogte bracht.

Brief aan de Negus

De brief aan de Negus, de koning van Abessinië, werd gebracht door Amr bin Umayya Damri^{ra}. De tekst van de brief luidde als volgt:

In naam van Allah, de Genadevolle, de Barmhartige, schrijft Mohammed^{sa}, de Boodschapper van God, aan de Negus, koning van Abessinië. O koning, moge de vrede van God met u zijn. In uw bijzijn prijs ik de Ene en Enige God. Niemand anders is het waard om aanbeden te worden. Hij is de koning der koningen, de bron van perfectie, zonder enig gebrek. Hij zorgt voor vrede voor al Zijn dienaren en beschermt zijn schepselen. Ik getuig dat Jezus^{as}, zoon van Maria, een Boodschapper van God was, die gekomen was ter vervulling van de belofte die God aan Maria had gedaan. Maria had haar leven toegewijd aan God. Ik nodig u uit om, samen met mij, u aan te sluiten bij de Ene en Enige God en Hem te gehoorzamen. Ik nodig u ook uit om mij te volgen en te geloven in de God Die mij heeft gezonden. Ik ben Zijn Boodschapper. Ik nodig u en uw legers uit om toe te treden tot het Geloof van de Almachtige God. Hierbij ontsla ik mijzelf van mijn taak. Ik heb de Boodschap van God aan u overgebracht en u de betekenis van deze Boodschap uitgelegd. Ik heb dit in alle oprechtheid gedaan en ik vertrouw erop dat u de waarheid zult waarderen die in deze Boodschap

¹⁴¹ Tarikh Tabari, Vol. 3, blz. 247-249, Darul-Fikr Beirut, 1987.

onder woorden is gebracht. Hij, die gehoorzaam is aan de leiding van God, zal de erfgenaam van Gods zegeningen worden.¹⁴²

Toen deze brief de Negus bereikte, toonde hij hier erg veel eerbied en respect voor. Hij hield de brief voor zijn ogen, steeg van zijn troon en beval om er een ivoeren kist voor te halen. Vervolgens legde hij het in de kist en zei: “Zolang deze brief veilig is, is mijn koninkrijk veilig.” En wat hij zei bleek waar te zijn. Gedurende duizend jaar trokken de Moslimlegers er op uit om hun macht te vergroten. Zij gingen alle richtingen uit en passeerden Abessinië van alle kanten, maar ze lieten het kleine koninkrijk van de Negus met rust; en dit alles vanwege twee bewonderenswaardige daden die de Negus had verricht, namelijk het beschermen van de vluchtelingen van de vroege Islam en het respect die hij had getoond voor de brief van de Profeet^{sa}. Het Romeinse Rijk viel uiteen. Chosroes verloor zijn heerschappij. De koninkrijken van China en van India verdwenen, maar dit kleine koninkrijk van de Negus bleef onaangeroerd, omdat zijn heerser de eerste Moslimvluchtelingen ontving en beschermde en respect en eerbied toonde voor de brief van de Profeet^{sa}.

De Moslims beloonden het nobele en menslievende gebaar van de Negus op deze wijze. Vergelijk dit met de manier waarop in deze tijd van beschaving, Christelijke volkeren dit Christelijke koninkrijk van de Negus behandelden. Zij bombardeerden de open steden van Abessinië met de grond gelijk. De Koninklijke familie moest jarenlang in een ander land in ballingschap leven. Hetzelfde volk werd door twee verschillende volkeren op twee verschillende manieren behandeld. De Moslims beschouwden Abessinië als heilig en onaantastbaar vanwege de edelmoedigheid van een van haar heersers. Een

¹⁴² As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 279, Egypte, 1935.

Christelijk land viel het binnen en plunderde het in naam van de beschaving. Dit toont aan hoe weldadig en blijvend de resultaten zijn van de leerstellingen van de Islam en het voorbeeld van de Profeet^{sa}. Dankbaarheid van de Moslims voor een Christelijk koninkrijk maakte het koninkrijk heilig voor de Moslims. Christelijke hebzucht bestookte hetzelfde koninkrijk, zonder zich er ook maar iets van aan te trekken dat zij ook Christelijk waren.

Brief aan de vorst van Egypte

De brief aan Muqauqis werd bezorgd door Hatib ibn Ali Balta'a^{ra}. De tekst van deze brief was exact hetzelfde als de brief aan de Romeinse Keizer. In de brief aan de Keizer stond dat de schuld voor het verwerpen door het Romeinse volk op zijn schouders zou rusten. In de brief aan Muqauqis stond dat de schuld voor het verwerpen door de Kopten zou rusten op de schouders van de vorst. De tekst van de brief luidde als volgt:

In naam van Allah, de Genadevolle, de Barmhartige. Deze brief is van Mohammed^{sa}, de Boodschapper van God, aan Muqauqis, Leider van de Kopten. Vrede zij met hem die het rechte pad volgt. Ik nodig u uit om de Boodschap van de Islam te accepteren. Bekeer u en u zult gered worden en uw beloning zal dubbel zijn. Als u ongelovig blijft, dan zal de schuld van afwijzing door de Kopten eveneens op uw schouders rusten. "Zeg, O Mensen van het Boek! Gelijk u, zeggen wij dat wij niemand anders aanbidden dan Allah, en dat wij geen gelijke naast Hem plaatsen en dat sommigen van ons niemand anders dan Allah zullen dienen." Maar als zij zich afwenden, zeg dan, "Wees getuige dat wij ons hebben onderworpen aan God".¹⁴³

¹⁴³ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 280-281, Egypte, 1935.

Toen Hatib^{ra} Egypte bereikte, was Muqauqis op dat moment niet in de hoofdstad. Hatib^{ra} reisde hem achterna tot aan Alexandrië, waar Muqauqis aan de kust zijn buitenverblijf had. Hatib^{ra} ging er per boot naar toe. Het hof werd zwaar bewaakt. Hatib^{ra} toonde hem daarom de brief van een afstand en begon hardop te spreken. Muqauqis liet Hatib^{ra} naar zich toe brengen. Muqauqis las de brief en zei vervolgens: “Als deze man een waarachtige profeet is, waarom bidt hij dan niet voor de vernietiging van zijn vijanden?” Hatib^{ra} antwoordde: “U gelooft in Jezus^{as}. Hij werd mishandeld door zijn eigen volk, maar toch bad hij niet voor hun vernietiging.” De koning loofde Hatib^{ra} en zei dat hij een wijze afgezant was van een wijze man. Hij had op een voortreffelijke wijze antwoorden gegeven op de vragen die hem waren gesteld. Hierop sprak Hatib^{ra} weer en zei: “Voor u was er een koning die trots, arrogant en wreed was. Hij was de Farao die Mozes^{as} vervolgde. Hij kwam aan zijn einde door Goddelijke bestraffing. Toon daarom geen trots. Geloof in deze Profeet^{sa} van God. Bij God Almachtig, de voorspelling van Mozes^{as} over Jezus^{as} was niet zo duidelijk als de voorspelling van Jezus^{as} over de komst van Mohammed^{sa}. Wij nodigen u uit om Mohammed^{sa} als Profeet te volgen, net zoals u als Christen de Joden uitnodigt om Jezus^{as} te volgen. Elke profeet heeft zijn volgelingen. De volgelingen moeten hun profeet gehoorzamen. Nu er een profeet is verschenen in uw tijd, is het tijd dat u in hem gelooft en hem zal volgen. En onthoud dat ons geloof u niet vraagt om Jezus^{as} te ontkennen of ongehoorzaam te zijn. Ons geloof eist van iedereen het geloof in Jezus^{as}.”

Dit gehoord hebbende, onthulde Muqauqis dat hij van de leerstellingen van deze Profeet^{sa} had gehoord en hij vond dat hij geen slechte dingen verkondigde en goede dingen niet verbood. Hij had ook navraag gedaan en daar uit bleek dat hij geen tovenaars of een waarzegger

was. Hij had gehoord over een aantal profetieën die in vervulling waren gegaan. Vervolgens liet hij een ivoren kist komen, legde de brief van de Profeet^{sa} erin, verzegelde het en gaf het aan een bediende om het veilig op te bergen. Hij schreef ook een brief als antwoord op de brief van de Profeet^{sa}. De tekst van deze brief is bewaard gebleven. Het luidt als volgt:

In naam van Allah, de Genadevolle, de Barmhartige. Van Muqauqis, koning der Kopten, aan Mohammed, zoon van Abdullah. Vrede zij met u. Hierna, zeg ik u dat ik uw brief heb gelezen en heb nagedacht over de inhoud ervan en over het geloof waartoe u mij uitnodigt. Ik ben mij ervan bewust dat de Hebreeuwse Profeten de komst van een Profeet in onze tijd hebben voorspeld. Maar ik was van mening dat hij vanuit Syrië zou komen. Ik heb uw afgezant ontvangen en heb hem als gift één duizend dinar en vijf khilats geschonken en stuur ik twee Egyptische vrouwen als geschenk voor u. Mijn volk, de Kopten, hebben veel respect voor deze vrouwen. De ene heet Maria en de andere heet Sirin. Ik stuur u ook twintig gewaden, gemaakt van Egyptisch linnen van de hoogste kwaliteit. En ik stuur u ook een muilezel om op te rijden. Tot slot bid ik nogmaals dat de vrede van God met u moge zijn.¹⁴⁴

Deze brief maakt duidelijk dat Muqauqis, ondanks dat hij de brief met respect behandelde, de Islam niet accepteerde.

Brief aan de leider van Bahrein

De Profeet^{sa} schreef ook een brief aan Mundhir Taimi, Leider van Bahrein. Deze brief werd bezorgd door Ala ibn Hadrami^{ra}. De tekst van deze brief is verloren gegaan. Toen de brief de Leider had bereikt,

¹⁴⁴ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 281, Egypte, 1935.

bekeerde hij zich en schreef een brief terug aan de Profeet^{sa} waarin hij vertelde dat hij en veel van zijn vrienden en aanhangers hadden besloten de Islam te accepteren. Enkele hadden echter besloten om dit niet te doen. Hij vertelde ook dat er zich onder zijn volk enkele Joden en Magianen bevonden. Wat moest hij met hun doen? De Profeet^{sa} schreef nogmaals naar deze Leider. De tekst luidde als volgt:

Ik ben blij met uw bekering tot de Islam. Het is uw plicht om de delegatie en gezanten die ik naar u toe stuur te gehoorzaamen. Iedereen die hun gehoorzaamt, gehoorzaamt mij. De bode die mijn brief aan u overhandigde heeft zich naar mij prijzend over u uitgelaten en verzekerde mij van uw oprechtheid in uw geloof. Ik heb tot God gebeden voor uw volk. Probeer hen daarom de gebruiken en gewoonten van de Islam bij te brengen. Bescherm hun bezittingen. Laat niemand meer dan vier vrouwen houden. De zonden uit het verleden zijn vergeven. Zo lang als u eerlijk en rechtschapen zult zijn, zal u blijven regeren over uw volk. Wat de Joden en Magianen betreft, zij hoeven alleen belasting te betalen. Leg hun daarom geen andere eisen op. Wat de rest van het gewone volk betreft, iedereen die niet genoeg land heeft om in zijn onderhoud te voorzien, moet vier dirhams per persoon krijgen en wat kleding om te dragen.¹⁴⁵

Deze brieven laten zien hoe vast het geloof in God was bij de Profeet^{sa}. Zij laten ook zien dat de Profeet^{sa} al vanaf het allereerste begin geloofde dat hij door God niet slechts naar een enkeling of een specifieke plek was gezonden, maar naar alle volkeren van de hele wereld. Toegegeven moet worden dat de brieven allemaal op een andere ma-

¹⁴⁵ Zarqani, Vol. 5, blz. 34-36, Beirut, 1996.

nier zijn ontvangen door de geadresseerden. Sommige van hun accepteren de Islam direct. Anderen behandelden de brieven met respect, maar accepteerden de Islam niet. Nog anderen behandelden de brieven met gepaste beleefdheid en nog weer anderen toonden hun afkeer en hun arrogantie. Maar het is ook waar – en de geschiedenis is hiervan getuige – dat het lot van de ontvangers en hun volk in overeenstemming was met de manier waarop zij deze brieven behandelden.

De val van Khaibar

Zoals eerder vermeld waren de Joden en andere tegenstanders van de Islam nu bezig om andere volkeren op te zetten tegen de Moslims. Ze waren er ondertussen van overtuigd dat Arabië niet in staat was de groeiende invloed van de Islam tegen te houden en dat de Arabische stammen niet in staat waren om Medina aan te vallen. Het gevolg daarvan was dat de Joden nu gingen samenzweren met de Christelijke stammen die gevestigd waren aan de zuidelijke grens van het Romeinse Rijk. Tegelijkertijd begonnen zij met hun lastercampagne tegen de Profeet^{sa} bij hun geloofsgenoten in Irak. Met hun voortdurende lastercampagnes door middel van publicaties probeerden zij Chosroes van Iran op te zetten tegen de Islam. Als gevolg van hun gekonkel keerde Chosroes zich tegen de Islam en stuurde zelfs bevelen naar de Gouverneur van Jemen om de Profeet^{sa} te arresteren. Het was puur door Goddelijk ingrijpen en Zijn Genade dat de Profeet^{sa} ongedeerd bleef en het boosaardige plan van de koning van Iran tot mislukken was gedoemd. Het moge duidelijk zijn dat zonder de Goddelijke hulp die de Profeet^{sa} gedurende zijn gehele profeetschap ontving, de kwetsbare startfase van de vroege Islam in de kiem zou zijn gesmoord door de vijandigheid en tegenstand van de Heersers van Rome en Iran. Voordat het bevel om de Profeet^{sa} te arresteren uitgevoerd kon worden, zoals Chosroes dit had bevolen, gebeurde

het zo dat hij werd afgezet en vermoord door zijn eigen zoon en werd zijn arrestatiebevel voor de Profeet^{sa} ingetrokken door de nieuwe heerser. De regering van Jemen was zo onder de indruk geraakt door dit godswonder, dat Jemen vrij snel deel uitmaakte van het Islamitische Rijk.

De complotten die de Joden maar bleven smeden tegen de Moslims en hun stad Medina, maakte het noodzakelijk dat zij op grotere afstand van Medina werden verdreven. Als zij in de buurt hadden mogen blijven wonen, dan zouden hun intriges vrijwel zeker geleid hebben tot nog meer geweld en bloedvergieten. Na zijn terugkeer uit Hudaibiya, wachtte de Profeet^{sa} nog vijf maanden en besloot toen om de Joden uit Khaibar te verbannen. Khaibar bevond zich niet ver van Medina en het was voor de Joden gemakkelijk om van hieruit hun plannen uit te voeren. Met de bedoeling de Joden te verdrijven, trok de Profeet^{sa} ergens in augustus 628 A.D. op naar Khaibar. Hij had zestienhonderd man bij zich. Zoals bekend, was Khaibar een vestingstad. Rondom de stad bevonden zich rotspartijen waarop kleine gevechtsposten waren gebouwd. Het zou niet gemakkelijk zijn om deze te veroveren met een klein leger. De kleinere posten die in de buitenwijken van de stad lagen, werden na kortdurende gevechten veroverd. Maar toen de Joden zich hadden teruggetrokken in de grote vesting in de stad, leek het erop dat elke aanval of andere pogingen daartoe bij voorbaat al zouden mislukken. Op een dag kreeg de Profeet^{sa} de openbaring dat Khaibar zou vallen door toedoen van Ali^{ra}. De volgende dag verkondigde de Profeet^{sa} dit aan zijn volgelingen en zei: "Vandaag overhandig ik de zwarte vlag van de Islam aan degene die God, Zijn Profeet^{sa} en alle Moslims zeer dierbaar is. God heeft beschikt dat onze overwinning op Khaibar door zijn toedoen zal zijn." De Profeet^{sa} riep Ali^{ra} bij zich en overhandigde hem de vlag. Ali^{ra} wachtte geen moment. Hij trok met zijn mannen op en viel het

centrale fort aan. Ondanks dat de Joden al hun krachten hadden verzameld in het fort, slaagde Ali^{ra} erin om het fort voor zonsondergang te veroveren.¹⁴⁶ De vrede werd getekend. De eis was dat alle Joden, hun vrouwen en hun kinderen Khaibar moesten verlaten en zich ergens op een plaats ver weg van Medina zouden vestigen. Hun landerijen en bezittingen zouden in handen komen van de Moslims. Iedereen die probeerde iets van zijn bezittingen te verbergen of een valse verklaring aflegde zou niet onder de bescherming van het vredesakkoord vallen. Zij moesten een boete betalen die stond voor het plegen van meeneed.

Drie interessante gebeurtenissen

Tijdens de slag om Khaibar vonden drie interessante gebeurtenissen plaats. Eén ervan bevat een Teken van God en de andere twee geven inzicht in het hoge morele karakter van de Profeet^{sa}.

Safiyya^{ra}, een weduwe van Kinana, een van de leiders van Khaibar, was getrouwd met de Profeet^{sa}. De Profeet zag dat zij littekens had in haar gezicht, die leken op de afdruk van een hand. De Profeet^{sa} vroeg haar wat er was gebeurd. Safiyya^{ra} vertelde het volgende: “Ik zag in een droom dat de maan in mijn schoot was gevallen. Ik vertelde de droom aan mijn toenmalige man. Ik was nog nauwelijks klaar met vertellen of hij sloeg mij hard in het gezicht en zei dat ik het verlangen had om met de koning van Arabië te trouwen.”¹⁴⁷ De maan was het nationale symbool van Arabië. De maan in haar schoot duidde op een intieme relatie met de koning van Arabië. Een gespleten maan of een vallende maan duidde op verdeeldheid in de Arabische wereld of zelfs op hun ondergang. De droom van Safiyya^{ra} is een teken van de

¹⁴⁶ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Ghazwathi Khaibarin.

¹⁴⁷ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 350-351, Egypte, 1936.

waarachtigheid van de Profeet^{sa}. Het is ook een teken van God dat Hij de toekomst onthult aan Zijn dienaren door middel van dromen. Gelovigen zijn wat dat betreft meer gezegend dan ongelovigen. Sa-fiyya^{ra} was een Jodin toen zij de droom had gezien. Haar man sneuvelde uiteindelijk tijdens de belegering van Khaibar. Het beleg was een vergelding voor het verbreken van het verdrag door de Joden. Sa-fiyya^{ra} werd gevangen genomen en bij het verdelen van de gevangenen werd zij toegewezen aan een Metgezel van de Profeet^{sa}. Men kwam er toen achter dat zij de weduwe was van een stamhoofd. Men vond toen dat het, gezien haar status, beter zou zijn als zij in het huishouden van de Profeet^{sa} geplaatst zou worden. De Profeet^{sa} gaf er echter de voorkeur aan om haar de status van vrouw te geven en zij ging hiermee akkoord. Op deze wijze was haar droom in vervulling gegaan.

Er zijn nog twee andere gebeurtenissen. Een ervan is over een herder die de schapen hoedde van een Joodse stamhoofd. Deze herder werd Moslim. Na zijn bekering zei hij tegen de Profeet^{sa}: “Ik kan nu niet meer terug naar mijn volk, O Profeet^{sa} van God, wat moet ik nu doen met de schapen en geiten van mijn oude meester?” De Profeet^{sa} antwoordde: “Zet de dieren neer met hun gezicht naar Khaibar en geef ze een duwtje. God zal hen terugleiden naar hun meester.” De herder deed wat hem werd bevolen en de kudde bereikte de Joodse vesting. De wachters van het fort ontfermden zich over de kudde.¹⁴⁸ Dit voorval laat zien hoe veel waarde de Profeet^{sa} hechtte aan individuele rechten en hoe belangrijk het voor hem was dat iemand zijn woord nakomt. In oorlogstijd worden de eigendommen en bezittingen van de verliezers rechtmatig toegewezen aan de overwinnaars. We leven nu in een moderne beschaafde tijd, maar kunnen we een soortgelijk

¹⁴⁸ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 356-357, Egypte, 1936.

voorbeeld aanhalen? Is het ooit voorgekomen dat een vijand, die zich terugtrekt met achterlating van al zijn bezittingen, deze terugkrijgt van zijn overwinnaars? In dit geval behoorde de kudde toe aan één van de vijandelijke strijders. Het terugsturen van de geiten betekende het sturen van voedsel voor de vijand waarmee ze weer enkele maanden vooruit konden. Daarmee konden de vijanden het beleg langer trotseren. Toch stuurde de Profeet^{sa} de geiten terug, puur om een nieuwbekeerde te leren hoe belangrijk het is om iemands vertrouwen niet te schaden.

Het derde voorval betreft een Joodse vrouw, die probeerde om de Profeet^{sa} te vergiftigen. Zij vroeg aan de Metgezellen welk deel van een dier de Profeet^{sa} het lekkerst vond in een gerecht. Men vertelde haar dat de Profeet^{sa} de voorkeur gaf aan vlees van de schouder van een schaap of geit. De vrouw slachtte een geit en bereidde het vlees op de gril. Vervolgens mengde zij een dodelijk gif door het vlees en met name in de stukken van de schouder waarvan zij dacht dat de Profeet^{sa} die het lekkerst zou vinden. Na het gezamenlijke avondgebed keerde de Profeet^{sa} terug naar zijn tent. Hij zag dat de vrouw naast zijn tent op hem stond te wachten en vroeg haar of hij iets voor haar kon doen en zij antwoordde: “Jazeker, Abul-Qasim, accepteer dit geschenk van mij.” De Profeet^{sa} vroeg een Metgezel om hetgeen de vrouw had meegebracht aan te nemen. Toen de Profeet^{sa} aan tafel ging om te eten, werd het geschenk van gebraden vlees ook voor hem neergezet. De Profeet^{sa} nam een hapje. Bishr ibn al-Bara ibn al-Ma’rur^{ra}, een Metgezel, nam ook een hapje. De andere aanwezige Metgezellen staken hun handen uit om ook een stuk van het vlees te nemen. Maar de Profeet^{sa} hield hen tegen en zei dat hij vermoedde dat het vlees vergiftigd was. Hierop zei Bishr^{ra} dat hij hetzelfde dacht. Hij wilde het vlees weggooien, maar was bang dat de Profeet^{sa} dit niet

op prijs zou stellen. Hij zei: “Toen ik zag dat u een hapje had genomen, nam ik ook een hapje. Maar ik wenste al vrij snel dat u helemaal nooit een hapje had genomen.” Vrij snel hierna werd Bishr^{ra} ziek en volgens sommige bronnen stierf hij ter plekke. Volgens andere bronnen stierf hij pas na een lang ziekbed. De Profeet^{sa} liet de vrouw bij zich komen en vroeg haar of zij het vlees had vergiftigd. De vrouw vroeg op haar beurt hoe de Profeet^{sa} er achter was gekomen. De Profeet^{sa} hield een stuk vlees in zijn hand en zei: “Mijn hand vertelde het mij”, waarmee hij bedoelde dat hij het proefde. De vrouw gaf toe dat zij het gedaan had, waarop de Profeet^{sa} vroeg wat haar ertoe had gebracht en zij antwoordde: “Mijn volk was in oorlog met u. Mijn familieleden zijn omgekomen in de strijd. Ik besloot om u te vergiften. Ik ging ervan uit dat als u een bedrieger zou zijn, u zou sterven en wij veilig zouden zijn. Maar mocht u een Profeet^{sa} zijn, dan zou God u redden.” Toen de Profeet deze uitleg hoorde, vergaf hij de vrouw, alhoewel zij de doodstraf verdiende.¹⁴⁹ De Profeet^{sa} was altijd bereid iemand te vergeven en strafte slechts wanneer dit noodzakelijk was en wanneer gevreesd werd dat de schuldige zich zou blijven misdragen.

Het visioen van de Profeet^{sa} vervuld

Zeven jaar na de Hijra, in februari 629 om precies te zijn, maakte de Profeet^{sa} zich op om naar Mekka te gaan voor het verrichten van de rondgang om de Ka’bah. Dit was zo afgesproken met de leiders van Mekka. Toen het tijd werd om te vertrekken, verzamelde de Profeet^{sa} tweeduizend volgelingen om zich heen en ging op weg naar Mekka. Toen hij Marrazuhra bereikte, een plaatsje vlakbij Mekka, beval hij zijn volgelingen om hun wapens op te bergen en op één plek te verzamelen. Geheel volgens de regels van het verdrag welke getekend

¹⁴⁹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 3, blz. 352-353, Egypte, 1936.

was in Hudaibiya, betraden de Profeet^{sa} en zijn volgelingen het Heilige Terrein met bedekte zwaarden. Om na zeven jaar van ballingschap terug te keren naar Mekka was niet niks voor de tweeduizend man die Mekka binnenliepen. Zij herinnerden zich de ontberingen die zij hadden moeten ondergaan gedurende hun verblijf in Mekka. Tegelijkertijd zagen ze hoe genadig God voor hen was omdat zij nu de rondgang om de Ka'bah in vrede konden verrichten. Ze waren zowel boos als blij. De mensen uit Mekka waren uit hun huizen gekomen en waren op de heuveltoppen geklommen om naar de Moslims te kijken. De Moslims waren vol bezieling, enthousiasme en trots. Zij wilden de Mekkanen vertellen dat de beloften die God hun had gedaan allemaal waren vervuld. Abdullah bin Rawaha^{ra} begon oorlogsliederen te zingen, maar de Profeet^{sa} stopte hem en zei: "Geen oorlogsliederen. Zeg alleen: Er is niemand om aanbeden te worden behalve de Ene God. Het is God Die de Profeet^{sa} hielp en de gelovigen vanuit hun minderwaardig bestaan verhief tot een hogere rang en Die de vijand heeft verdreven."¹⁵⁰

Na de rondgang om de Ka'bah en de loop tussen de heuvels van Safa en Marwa, bleven de Profeet^{sa} en zijn Metgezellen nog drie dagen in Mekka. Abbas^{ra} had een schoonzus, Maimuna^{ra}, die weduwe was en hij stelde de Profeet^{sa} voor om met haar te trouwen. De Profeet^{sa} stemde ermee in. Op de vierde dag eisten de Mekkanen het vertrek van de Moslims. De Profeet^{sa} beval iedereen om te vertrekken en vroeg zijn volgelingen om direct een begin te maken met de terugreis naar Medina. De Profeet^{sa} volgde het verdrag zo strikt en hij ging zo voorzichtig om met de gevoelens van de Mekkanen, dat hij zijn pasgetrouwde vrouw achterliet in Mekka. Hij regelde het zo dat zij mee

¹⁵⁰ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 73.

zou reizen met de karavaan die de persoonlijke spullen van de pelgrims zou meenemen. De Profeet^{sa} steeg op zijn kameel en was binnen afzienbare tijd uit het heilige gebied verdwenen. Voor de nacht zette de Profeet^{sa} zijn kamp op in de buurt van Sarif en daar voegde zijn vrouw Maimuna^{ra} zich bij hem.¹⁵¹

De huwelijken van de Heilige Profeet^{sa}

We hadden misschien dit onbeduidende detail uit deze korte samenvatting van het leven van de Profeet^{sa} weg kunnen laten, maar het voorval bevat een belangrijk element en wel het volgende. De Profeet^{sa} wordt door Europese schrijvers aangevallen omdat hij meerdere vrouwen had. Zij zien in hierin een bewijs dat hij weinig persoonlijke interesse voor hen had en het hem alleen om lichamelijke genoegens ging. Dit beeld van de huwelijken van de Profeet^{sa} worden gelogenstraft door de toewijding en de onvoorwaardelijke liefde die de vrouwen van de Profeet^{sa} voor hem hadden. Hun toewijding en hun liefde bewijst dat het getrouwde leven van de Profeet^{sa} puur, onzelfzuchtig en spiritueel was. Het was in dit opzicht zo uniek dat er van geen enkele man gezegd kan worden dat hij beter voor zijn, enige vrouw zal kunnen zorgen, zoals de Profeet^{sa} dit deed voor al zijn vrouwen. Als het getrouwde leven van de Profeet^{sa} alleen maar was gebaseerd op genot, dan zou dit vrijwel zeker geleid hebben tot een onverschillige en misschien zelfs vijandige houding van zijn vrouwen naar hem toe. Maar de feiten bewijzen het tegendeel. Alle vrouwen van de Profeet^{sa} waren hem zeer toegewijd en hun toewijding was het gevolg van zijn edelmoedig karakter. In de geschiedenis zien hiervan talrijke voorbeelden te vinden. Eén daarvan heeft betrekking op Maimuna^{ra} zelf. Zij ontmoette de Profeet^{sa} voor het eerst in een tent, midden in de woestijn. Als hun huwelijkse relatie enkel fysiek was en de Profeet^{sa}

¹⁵¹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 13-14, Egypte, 1936.

sommige vrouwen prefereerde boven andere vanwege hun uiterlijk, dan zou Maimuna^{ra} haar eerste ontmoeting met de Profeet^{sa} nooit hebben gekoesterd als haar mooiste herinnering. Als haar huwelijksleven met de Profeet^{sa} alleen maar zou hebben bestaan uit onprettige of onbeduidende herinneringen, dan zou zij het allemaal allang vergeten zijn. Maimuna^{ra} leefde nog lang na de dood van de Profeet^{sa}. Zij stierf op hoge leeftijd, maar vergat nooit wat haar huwelijk met de Profeet^{sa} voor haar had betekend. Vlak voor haar overlijden op tachtigjarige leeftijd, wanneer alle geneugten van het vlees allang zijn vergeten en het enige wat het hart nog in beroering kan brengen de blijvende dingen van waarde en deugd zijn, vroeg zij om begraven te worden op een dag reizen van Mekka, precies op de plek waar de Profeet^{sa} zijn kamp had opgeslagen tijdens zijn terugreis naar Medina en waar zij na het huwelijk hem voor het eerst ontmoette.¹⁵²

Er zijn in de wereld vele verhalen bekend over liefde, zowel in werkelijkheid als in fictie, maar er zijn er slechts weinige die ontroender zijn dan deze.

Khalid bin Walid^{ra} en Amr bin Al-Ās^{ra} worden Moslim

Niet lang na de historische rondgang om de Ka'bah, bekeerden twee befaamde generaals van de vijand zich tot de Islam. Zij bewezen zich als gevierde generaals van de Islam. De ene was Khalid bin Walid^{ra}, wiens talenten en moed het Romeinse Rijk op zijn grondvesten deed schudden en onder wiens leiderschap het ene land na het andere door de Moslims aan hun Rijk werd toegevoegd. De ander was Amr bin Al-Ās^{ra}, de veroveraar van Egypte.

¹⁵² As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 74, Egypte, 1935.

De Slag van Mauta

Nadat hij teruggekomen was van de Ka'bah, ontving de Profeet^{sa} berichten dat de Christelijke stammen langs de Syrische grens, die opgestookt waren door de Joden en de ongelovigen, bezig waren om een aanval op Medina voor te bereiden. Hij besloot daarop om een groep van vijftien verkenneren er op uit te sturen om de situatie te onderzoeken. In plaats van direct terug te komen om verslag uit te brengen, bleef de groep daar hangen. Hun ijver om de Islam daar te verspreiden had de overhand gekregen, echter hun goede bedoelingen hadden een totaal tegenovergesteld effect dan zij hadden gehoopt en verwacht.

Achteraf gezien kan men stellen dat van iemand, die al vijandig is ingesteld en al van plan was om het thuisland van de Profeet^{sa} aan te vallen, niet anders verwacht kan worden dan dat hij zich ook zo zal gedragen. In plaats van naar hun uiteenzetting te luisteren namen zij hun bogen op en lieten een pijlenregen op de vijftien neerkomen. De groep hield voet bij stuk. Zij kregen pijlen op hen afgevuurd als antwoord op hun argumenten, maar zij vluchtten niet. Ze bleven staan, vijftien man tegenover duizenden en uiteindelijk vielen zij in het gevecht.

De Profeet^{sa} bereidde een strafexpeditie voor om de Syriërs voor deze moedwillige slachtpartij te straffen, maar ondertussen kreeg hij berichten dat de troepen die zich langs de grens hadden verzameld zich hadden verspreid. Hierop besloot de Profeet^{sa} zijn plannen uit te stellen. Hij schreef echter wel een brief naar de Keizer van Rome (of naar het stamhoofd van de Ghassan stam die op dat moment over Basra heerste in naam van Rome). We kunnen aannemen, dat in deze brief de Profeet^{sa} zich beklaagde over de voorbereidingen welke te zien waren aan de Syrische grens en over de laffe en volkomen zinloze moord

op de vijftien Moslims die enkel op verkenningssmissie waren om de situatie in kaart te brengen. De brief werd bezorgd door al-Harth^{ra}, een Metgezel van de Profeet^{sa}. Hij stopte onderweg in Mauta, waar hij een ontmoeting had met Shurahbil, een Ghassan leider die optrad als een Romeinse afgevaardigde. De leider vroeg hem of hij een koe-rier was van Mohammed^{sa} en toen al-Harth^{ra} hier bevestigd op antwoorde, werd hij gevangen genomen, geboeid en doodgeranseld. Het is zeer waarschijnlijk dat deze Ghassan leider één van de bevelhebbers was van het leger die verantwoordelijk was voor de dood van de vijftien Moslims die alleen maar hadden geprobeerd om zendingswerk te verrichten. Het feit dat hij aan al-Harth^{ra} vroeg of hij misschien een boodschap van de Profeet^{sa} bij zich droeg, toont aan dat hij bang was dat het bericht over stamhoofden die onder Romeins gezag Moslims aanvielen, de Keizer zou bereiken. Hij was bang dat hij dan ter verantwoording geroepen zou worden door Rome. Hij dacht dat het vermoorden van de gezant van de Profeet^{sa} de meest veilige optie was. Maar hij had zich misrekend. De Profeet^{sa} kwam achter de moord. Om dit te vergelden evenals de moord op de vijftien andere Moslims, vormde hij een leger van drieduizend man en zond die naar Syrië onder aanvoering van Zaid bin Haritha^{ra}, een vrijgekochte slaaf van de Profeet^{sa} over wie we al hebben verhaald in ons verslag over zijn leven in Mekka. De Profeet^{sa} benoemde Ja'far ibn Abi Talib^{ra} als de opvolger van Zaid^{ra}, mocht Zaid^{ra} sterven en Abdullah bin Rawaha^{ra}, mocht Ja'far^{ra} sterven. Als Abdullah bin Rawaha^{ra} ook zou sterven, dan moesten de Moslims hun eigen aanvoerder kiezen. Een Jood hoorde dit en riep uit: "O Abul-Qasim, als u een waarachtige Profeet^{sa} bent, dan zullen de drie officieren die u genoemd heeft zeker sterven, want God vervult altijd de woorden van een Profeet^{sa}". Zich tot Zaid^{ra} richtend zei hij: "Neem het van mij aan, als Mohammed^{sa} waarachtig is, dan zult u niet levend terugkeren."

Zaid^{ra} gaf als antwoord: “Ik mag dan levend of dood terugkeren, maar Mohammed^{sa} is een waarachtige Profeet van God.”

De volgende morgen begon het Moslimleger aan hun lange mars. De Profeet^{sa} en zijn Metgezellen volgden op enige afstand. Nog nooit eerder was zo’n grote en belangrijke veldtocht ondernomen zonder de Profeet^{sa} als aanvoerder. Terwijl de Profeet^{sa} meeliiep om afscheid te nemen van de expeditie, overlegde hij en gaf instructies. Toen zij de plek bereikten waar de mensen van Medina normaal gesproken afscheid nemen van vrienden en familie die naar Syrië afreizen, stopte de Profeet^{sa} en zei:

Ik verzoek jullie om God te vrezen en de Moslims die met jullie meegaan eerlijk te behandelen. Trek ten strijde in de naam van Allah en vecht tegen de vijand in Syrië, die niet alleen jullie vijand is, maar ook de vijand van Allah. Wanneer jullie in Syrië zijn, zullen jullie mensen ontmoeten die God veelal gedenken in hun bedehuizen. Ga niet met hun in discussie en laat hen met rust. Dood geen vrouwen en kinderen in het vijandelijk gebied, noch de blinden en de ouderen. Hak geen enkele boom om en verniel geen enkel gebouw.

Nadat hij dit gezegd had, keerde de Profeet^{sa} terug naar Medina en trok het Moslimleger verder voorwaarts. Het was de eerste keer dat een Moslimleger er op uit trok om de Christenen te bevechten. Toen de Moslims de Syrische grens bereikt hadden, vernamen zij dat de Keizer zelf optrok met een leger van honderdduizend eigen manschappen en met nog eens honderdduizend man uit de Christelijke stammen van Arabië. Met zo’n enorme legermacht tegenover zich, waren de Moslims geneigd om halverwege al te stoppen met de opmars en een bericht naar de Profeet^{sa} te sturen. Misschien zou hij ver-

sterkingen kunnen sturen of nieuwe instructies geven. Terwijl de legerleiding aan het beraadslagen was, stond Abdullah bin Rawaha^{ra} opgewonden op en zei: “O mensen, jullie zijn van huis vertrokken om als martelaren te sterven voor de zaak van God en nu met het martelaarschap in zicht, lijkt het alsof jullie liever vluchten. We hebben tot nu toe niet gevochten omdat wij betere uitrusting of mannen hadden dan onze vijanden. Onze belangrijkste reden was ons geloof. Wat maakt het uit als de vijand vele malen sterker is en beter uitgerust is dan ons? In ieder geval is één van de twee beloningen voor ons. Of we winnen, of we sterven als martelaren voor de zaak van Allah.” De manschappen hoorden ibn Rawaha^{ra} aan en waren erg onder de indruk. In koor zeiden zij dat hij gelijk had en het leger trok verder. Terwijl zij oprukten, zagen zij het Romeinse leger op hen afkomen. Bij Mauta namen de Moslims hun posities in en het gevecht begon. Vrij snel werd Zaid^{ra}, de Moslim bevelhebber, gedood en nam de neef van de Profeet^{sa}, Ja’far ibn Abi Talib^{ra}, de banier en het bevel over het leger. Toen hij zag dat de vijandelijke druk groter werd en de Moslims, puur door fysieke onderbezetting, hun posities niet konden behouden, stapte hij van zijn paard en sneed de pezen van de benen van het paard door. Deze daad betekende op zijn minst dat hij niet zou vluchten; hij verkoos de dood boven het vluchten. Het doorsnijden van de pezen van de benen van een paard was een Arabisch gebruik om paniek en een stampede te voorkomen. Ja’far^{ra} verloor zijn rechterhand, maar hield de banier vast in zijn linkerhand. Hij verloor daarna ook zijn linkerhand en hield de banier toen met beide stompen vastgeklemd tegen zijn borst. Trouw aan zijn eigen belofte, sneuvelde hij al vechtend. Vervolgens greep, zoals de Profeet^{sa} had bevolen, Abdullah bin Rawaha^{ra} de banier en nam het bevel over. Ook hij sneuvelde tijdens de gevechten. De Moslims moesten nu volgens de instructie van de Profeet^{sa} gezamenlijk een nieuwe bevelhebber kiezen. Maar er was geen tijd om een verkiezing te houden. De Moslims

stonden op het punt van verliezen tegen de enorme overmacht van de vijand. Maar Khalid bin Walid^{ra}, het advies van een vriend volgend, pakte de banier en ging door met vechten tot de avond viel. De volgende dag trok Khalid^{ra} weer op naar het slagveld met zijn gehavende en vermoeide leger, maar hij had een strategie bedacht. Hij verwisselde de mannen van positie – degenen die vooraan stonden wisselden met die van achteren en de rechterflank wisselde met de linkerflank. Zij begonnen ook met het roepen van enkele slogans. De vijand dacht dat de Moslims in de nacht versterkingen hadden gekregen en trokken zich verschrikt terug. Khalid^{ra} redde hiermee zijn overgebleven leger en keerde terug naar Medina.¹⁵³

De Profeet^{sa} was middels een openbaring op de hoogte gebracht van de gebeurtenissen. Hij verzamelde de Moslims in de moskee. Terwijl hij opstond om ze toe te spreken, waren zijn ogen vol tranen. Hij zei:

Ik wil u graag vertellen over het leger dat van hier vertrok naar de Syrische grens. Het stond tegenover de vijand en vocht. Als eerste hield Zaid^{ra} de banier vast, daarna Ja'far^{ra} en toen Abdullah bin Rawaha^{ra}. Alle drie zijn zij, dapper strijdend, gevallen in de strijd. De een na de ander. Bid voor hen allen. Na hun werd de banier door Khalid bin Walid^{ra} gedragen. Hij had zichzelf voorgedragen. Hij is een zwaard tussen de zwaarden van God. Uiteindelijk heeft hij het Moslimleger gered en teruggebracht.

De beschrijving van Khalid^{ra} door de Profeet^{sa} werd erg populair. Khalid^{ra} werd bekend als “het zwaard van God”.¹⁵⁴

Als één van de latere bekeerlingen, werd Khalid^{ra} vaak door de andere

¹⁵³ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 75, Egypte, 1935.

¹⁵⁴ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Ghazwati Mautata Min Ardis-Sha'm.

Moslims uitgejouwd en beledigd. Op een keer hadden hij en Abdur Rahman bin Auf^{ra} ergens ruzie over. Abdur Rahman bin Auf^{ra} klaagde zich hierover bij de Profeet^{sa}. De Profeet^{sa} berispte Khalid^{ra} en zei: “Khalid^{ra}, u valt iemand lastig die de Islam heeft gediend vanaf de tijd van Badr. Ik zeg u dat zelfs wanneer u het gewicht van Uhud in goud zou weggeven voor de zaak van de Islam, u nog steeds niet de goddelijke beloning zult krijgen die Abdur Rahman^{ra} verdient.” Khalid antwoordde: “Maar zij beledigen mij en ik heb het recht om mijzelf te verdedigen”. Hierop richtte de Profeet^{sa} zich tot de anderen en zei: “Jullie moeten Khalid^{ra} niet meer beledigen. Hij is een zwaard tussen de zwaarden van God, welke altijd getrokken zal blijven tegen de ongelovigen.”¹⁵⁵ Deze beschrijving van de Profeet^{sa} ging een aantal jaren later letterlijk in vervulling. Toen Khalid^{ra} terugkeerde met het Moslimleger, waren er sommige Moslims uit Medina die de terugkerende soldaten verliezers noemden en een gebrek aan toewijding verweten. De algemene kritiek was dat zij allemaal tot de dood hadden moeten vechten. De Profeet^{sa} wees de critici terecht. Khalid^{ra} en zijn mannen waren geen verliezers en het ontbrak hun niet aan toewijding, zei hij. Het waren soldaten die telkens weer zouden terugkeren om aan te vallen. Deze woorden hadden een diepere betekenis dan op het eerste gezicht lijkt. Ze voorspelden gevechten die de Moslims nog zouden voeren met Syrië.

De Profeet^{sa} trekt op naar Mekka met tienduizend volgelingen

In het achtste jaar van de Hijra, in de maand Ramadan (december 629 A.D.) begon de Profeet^{sa} aan de laatste expeditie waarna de Islam zich definitief in heel Arabië zou vestigen. In Hudaibiya was er tussen de Moslims en de ongelovigen afgesproken dat het de Arabische

¹⁵⁵ Usdul-Ghabah, Vol. 2, blz. 94, Riyad, Hijra 1285.

stammen toegestaan was om zich bij de ongelovigen aan te sluiten of bij de Profeet^{sa}. Het was ook afgesproken dat beide partijen gedurende tien jaar geen oorlogen zouden voeren met elkaar, tenzij één van de partijen zich niet aan het verdrag zou houden en de ander zou aanvallen. Tijdens dit verdrag, sloten de Banu Bakr zich aan bij de Mekkanen, terwijl de Khuza'a een verbond aangingen met de Moslims. De ongelovigen hadden weinig respect voor verdragen en al helemaal niet voor verdragen met Moslims. Zo gebeurde het dat de Banu Bakr en de Khuza'a uiteenlopende meningsverschillen hadden. De Banu Bakr benaderden de Mekkanen voor advies bij het afhandelen van hun oude geschillen met de Khuza'a. Hun ruzie ging over het verdrag van Hudaibiya dat getekend was. De Khuza'a voelden zich veilig nu zij een verbond met de Profeet^{sa} hadden. Voor de Banu Bakr was het nu het juiste moment om de Khuza'a aan te vallen. De Mekkanen waren het daar mee eens. Aldus vielen de Mekkanen samen met de Banu Bakr de Khuza'a 's nachts aan en doodden zij daarbij vele mannen. De Khuza'a stuurden veertig van hun mannen op snelle bereden kamelen naar Medina om de Profeet^{sa} op de hoogte te brengen van deze schending van het verdrag. Zij vonden dat het nu aan de Moslims was om naar Mekka op te trekken en deze aanval te vergelden. De delegatie ontmoette de Profeet^{sa} en de Profeet^{sa} vertelde hun heel expliciet dat hij hun moeilijkheden als de zijne beschouwde. Hij wees met een vinger naar een wolk in de lucht en zei: "Net zoals de regendruppels die u daarginds ziet, zo zullen de Moslimsoldaten bij u neerdalen om u te helpen." De Mekkanen waren zenuwachtig geworden door het bericht dat een delegatie van de Khuza'a naar Medina was gegaan. Ze zonden Abu Sufyan^{ra} met spoed naar Medina om de Moslims te weerhouden van een aanval op Mekka. Abu Sufyan^{ra} bereikte Medina en begon er op aan te dringen dat er door de Moslims een nieuw vredesverdrag getekend moest worden omdat hij in Hudaibiya er niet bij was. De Profeet^{sa} vond het

niet verstandig om hierop te antwoorden. Abu Sufyan^{ra} was geïrriteerd, ging naar de moskee en verkondigde: “O mensen, uit naam van de Mekkanen, hernieuw ik de vredesvoorwaarden met jullie.”¹⁵⁶ De mensen van Medina begrepen niets van zijn woorden en lachten erom. De Profeet^{sa} zei tegen Abu Sufyan^{ra} dat zijn verklaring eenzijdig was, waarmee de Moslims niet konden instemmen.

In de tussentijd had de Profeet^{sa} een bericht naar alle stammen gestuurd. Ervan verzekerd dat zij gereed waren en al optrokken, vroeg hij de Moslims van Medina om zich te bewapenen en gereed te maken. Op 1 januari trok het Moslimleger op. Op verschillende punten langs de route sloten andere Moslim stammen zich bij hun aan. Na slechts een paar dagen bereikte het leger de woestijn van Faran. Hun aantal was – exact zoals de Profeet^{sa} Salomon lang geleden had voorspeld – gegroeid tot tienduizend. Naarmate dit leger dichterbij Mekka optrok, des te onheilspellender leek de stilte rondom Mekka te worden. De Mekkanen haalden Abu Sufyan^{ra} over om er op uit te trekken en te achterhalen wat het plan van de Moslims was. Hij was nog geen dagreis van Mekka vandaan toen hij ’s nachts zag dat de hele woestijn verlicht was door kampvuren. De Profeet^{sa} had bevolen dat voor elke tent een vuur aangestoken moest worden. Het effect van deze bulderende vuren in de stilte en de duisternis van de nacht was angstaanjagend. “Wat zou dit kunnen zijn?” vroeg hij aan zijn kameraden, “is er een leger vanuit de hemel nedergedaald? Ik ken geen enkel Arabische leger dat zo groot is.” Zij noemden enkele stammen op en bij elke naam zei Abu Sufyan^{ra} dat het onmogelijk was dat een Arabische stam of volk zo’n grote legermacht bezat. Abu Sufyan^{ra} en zijn kameraden waren nog aan het discussiëren toen zij een stem uit het donker hoorden die riep: “Abu Hanzala!” (Hanzala was een zoon

¹⁵⁶ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 39, Egypte, 1936.

van Abu Sufyan^{ra}). “Abbas^{ra}, bent u dat?” vroeg Abu Sufyan^{ra}. “Jawel, het leger van de Profeet^{sa} is vlakbij. U moet snel handelen, want anders zult u verslagen en vernederd worden” antwoordde Abbas^{ra}. Abbas^{ra} en Abu Sufyan^{ra} waren oude vrienden. Abbas^{ra} stond erop dat Abu Sufyan^{ra} hem, samen op een muilezel, vergezelde naar de Profeet^{sa}. Hij greep Abu Sufyan^{ra}’s hand, trok hem omhoog en zette hem op de muilezel. De muilezel aansporend, bereikten ze al snel het kamp van de Profeet^{sa}. Abbas^{ra} was bang dat Umar^{ra}, die de tent van de Profeet^{sa} bewaakte, op zijn minst Abu Sufyan^{ra} zou aanvallen en hem zou doden. Maar de Profeet^{sa} had voorzorgsmaatregelen getroffen en instructies gegeven dat niemand Abu Sufyan^{ra} mocht doden als zij hem zouden tegenkomen. De ontmoeting maakte diepe indruk op Abu Sufyan^{ra}. Hij was overweldigd door de groei ten gunste van de Islam. Hier stond de Profeet^{sa}, die met slechts één vriend als zijn gezelschap, door de Mekkanen verbannen werd uit Mekka. Nog geen zeven jaar later stond hij nu hier aan de poorten van Mekka met tienduizend volgelingen. De rollen waren volledig omgedraaid. De gevluchte Profeet^{sa}, die zeven jaar geleden uit angst voor zijn leven Mekka was ontvlucht, was nu teruggekeerd en Mekka was niet in staat om hem tegen te houden.

De val van Mekka

Abu Sufyan^{ra} moet wel koortsachtig hebben nagedacht. Had er in die zeven jaar niet een ongelooflijk grote verandering plaatsgevonden? En wat kon hij, als leider van de Mekkanen, daar nu aan doen? Moest hij zich hiertegen verzetten of moest hij zich overgeven? Gekweld door deze gedachten, leek het voor de omstanders alsof hij verdoofd was. De Profeet^{sa} zag dat de Mekkaanse leider overstuur was. Hij zei tegen Abbas^{ra} om hem mee te nemen en gedurende de nacht op hem te letten. Ze moesten beloven de volgende dag weer terug te komen

naar de Profeet^{sa}.¹⁵⁷ Abu Sufyan^{ra} en Abbas^{ra} brachten samen de nacht door. 's Morgensvroeg gingen zij naar de Profeet^{sa}. Het was tijd voor de ochtendgebeden. De drukte en de activiteiten die Abu Sufyan^{ra} zag op dit vroege uur had hij nog nooit eerder meegemaakt. Hij had nooit geweten – en met hem geen enkele andere Mekkaan – dat door de Islam de Moslims zulke gedisciplineerde vroege vogels waren geworden. Hij zag dat alle Moslims uit hun tenten kwamen voor het ochtendgebed. Sommige liepen heen en weer op zoek naar water voor de wassing, terwijl anderen toezicht hielden op het ordelijk in rijen opstellen van de gelovigen voor het gebed. Abu Sufyan^{ra} begreep niets van al deze activiteiten in de vroege morgen. Hij was bang. Was dit een nieuw vooropgezet plan om hem te intimideren? “Wat zijn zij toch allemaal aan het doen?” riep hij uit, totaal in paniek. “Niets om bang voor te zijn”, antwoordde Abbas^{ra} “ze zijn zich alleen maar aan het voorbereiden voor het ochtendgebed.” Vervolgens zag Abu Sufyan^{ra} duizenden Moslims in rijen opgesteld achter de Profeet^{sa}, die dezelfde voorgeschreven handelingen uitvoerden op het commando van de Profeet^{sa} – voorovergebogen, volledig geknield, staand enzo voorts. Abbas^{ra} stond op wacht en was daarom vrijgesteld van het gebed. Zodoende kon hij vrij met Abu Sufyan^{ra} praten. “Wat zijn ze nu eigenlijk aan het doen?” vroeg Abu Sufyan^{ra}, “alles wat de Profeet^{sa} doet, wordt door de rest ook gedaan.” “Wat denkt u zelf? Dit is het Islamitische gebed, Abu Sufyan^{ra}. Moslims zullen alles doen op bevel van de Profeet^{sa} – zelfs het opgeven van eten en drinken, bijvoorbeeld.” Abu Sufyan^{ra} zei: “Waarlijk, ik heb belangrijke paleizen bezocht. Ik ben aan het hof geweest van Chosroes en aan het hof van de Keizer, maar ik heb nog nooit zo veel mensen gezien die zo toegewijd zijn aan hun leider als de Moslims aan hun Profeet.”¹⁵⁸

¹⁵⁷ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 44-45, Egypte, 1936.

¹⁵⁸ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 92, Egypte, 1935.

Bevreesd en vol schuldgevoelens vroeg Abu Sufyan^{ra} vervolgens aan Abbas^{ra} of hij misschien de Profeet^{sa} kon vragen om zijn eigen volk – hiermee doelend op de Mekkanen – te vergeven. Nadat het ochtendgebed klaar was, bracht Abbas^{ra} Abu Sufyan^{ra} naar de Profeet^{sa}. De Profeet^{sa} vroeg aan Abu Sufyan^{ra}: “Is het nu nog niet tot u doorgedrongen dat er niemand anders aanbidbenswaardig is behalve Allah?” Deze antwoordde: “Moge mijn vader en mijn moeder mijn getuige zijn. U bent altijd vriendelijk, goed en zorgzaam geweest voor uw familie en vrienden. Ik weet nu zeker dat als er iemand anders het waard was om aanbeden te worden, deze ons allang te hulp was geschoten tegen u”. De Profeet^{sa} zei vervolgens: “Is het ook nog niet tot u doorgedrongen dat ik een Boodschapper ben van Allah?” “Moge mijn vader en mijn moeder mijn getuige zijn, maar hierover heb ik nog steeds mijn twijfels.” antwoordde Abu Sufyan^{ra}. Terwijl Abu Sufyan^{ra} nog twijfelde of hij de Profeet^{sa} moest erkennen als een Boodschapper van God, bekeerden twee van zijn begeleiders, die als verkenners met hem uit Mekka waren meegereisd, zich tot de Islam. Een van hun was Hakim bin Hizam^{ra}. Een tijdje later bekeerde Abu Sufyan^{ra} zich ook, maar innerlijk was hij nog niet overtuigd totdat Mekka was veroverd. Hakim^{ra} vroeg aan de Profeet^{sa} of de Moslims hun eigen familie en vrienden zouden doden. De Profeet^{sa} antwoordde: “Dit volk is erg wreed geweest. Zij hebben excessen begaan en zijn zeer onbetrouwbaar gebleken. Zij hebben het vredesverdrag van Hudaibiya geschonden en hebben de Khuza’a op een barbaarse wijze aangevallen. Zij hebben oorlog gevoerd op een plaats waar dit verboden was door God.” “Wat u zegt is zeker waar, O Profeet^{sa} van God, ons volk heeft exact gedaan wat u zegt, maar in plaats van naar Mekka op te trekken, had u de Hawazin moeten aanvallen” antwoordde Hakim^{ra}. De Profeet^{sa} zei toen: “De Hawazin zijn inderdaad ook erg wreed geweest. Ik hoop dat God mij de mogelijkheid geeft om alle drie de doelen te realiseren: de verovering van Mekka, de

heerschappij van de Islam en de vernietiging van de Hawazin.” Abu Sufyan^{ra} die meeluisterde, vroeg vervolgens aan de Profeet^{sa}: “Als de Mekkanen het zwaard niet heffen, zullen zij dan met rust gelaten worden?” “Ja”, antwoorde de Profeet^{sa}, “Iedereen die binnenshuis blijft, zal met rust gelaten worden.” Abbas^{ra} onderbrak hem en zei: “Maar Profeet^{sa}, Abu Sufyan^{ra} is erg bezorgd over zichzelf. Hij wil weten of zijn status en positie onder de Mekkanen nog gerespecteerd zal worden.” “Goed dan”, zei de Profeet^{sa}: “Iedereen die zijn toevlucht zoekt in het huis van Abu Sufyan^{ra}, zal met rust worden gelaten. Iedereen die zijn toevlucht zoekt in de Heilige Moskee zal met rust worden gelaten. Degenen die hun wapens neerleggen, zullen met rust worden gelaten. Degenen die hun deuren sluiten en binnen blijven zullen met rust worden gelaten. Degenen die in het huis van Hakim bin Hizam^{ra} verblijven zullen met rust worden gelaten.”¹⁵⁹

Nadat hij dit had afgekondigd, riep de Profeet^{sa} Abu Ruwaiha^{ra} bij zich en overhandigde hem de banier van de Islam. Abu Ruwaiha^{ra} had een broederverbond met Bilal^{ra}, een zwarte slaaf. Bij het overhandigen van de banier, zei de Profeet^{sa}: “Iedereen die zich onder deze banier schaart, zal met rust worden gelaten”. Tegelijkertijd gaf hij Bilal^{ra} het bevel om voor Abu Ruwaiha^{ra} uit te lopen en aan iedereen te verkondigen dat iedereen die de door Abu Ruwaiha^{ra} gedragen banier volgde met rust zou worden gelaten.¹⁶⁰

De Profeet^{sa} treedt Mekka binnen.

Deze opzet was vol van wijsheid. In de tijd dat de Moslims vervolgd werden in Mekka, was Bilal^{ra}, als één van hun slachtoffers, aan zijn benen vastgebonden en door de straten van Mekka gesleurd. Mekka

¹⁵⁹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 45-46, Egypte, 1936.

¹⁶⁰ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 93, Egypte, 1935.

had Bilal^{ra} geen rust en vrede geschonken, maar slechts fysieke pijn, vernedering en schande. Hoe wraakzuchtig moet Bilal^{ra} zich wel niet hebben gevoeld op deze dag van verlossing. Het was noodzakelijk dat hij zich zou kunnen vergelden voor de wreedheden die hem waren aangedaan, maar dit moest dan wel gebeuren binnen de grenzen van de Islam. Om die reden liet de Profeet^{sa} Bilal^{ra} niet het zwaard heffen om de hoofden van zijn vroegere belagers te doen rollen. Dit zou on-Islamitisch zijn geweest. In plaats daarvan had de Profeet^{sa} de banier aan Bilal's^{ra} broer overhandigd en Bilal^{ra} de taak gegeven om aan ieder van zijn vroegere belagers genade te schenken als deze zich achter de banier zou scharen die door zijn broer werd gedragen. Er was schoonheid en bekoring in deze vorm van vergelding. We moeten ons een voorstelling maken hoe Bilal^{ra} voor zijn broer uit liep en zijn vijanden genade aanbood. Zijn wraakgevoelens zullen niet lang stand gehouden kunnen hebben. Ze moeten verdwenen zijn naarmate hij meer en meer Mekkanen uitnodigde om zich te scharen achter de banier van de Islam, omhoog gehouden door zijn broer.

Terwijl de Moslims optrokken richting Mekka had de Profeet^{sa} aan Abbas^{ra} opdracht gegeven om Abu Sufyan^{ra} en zijn vrienden naar een plek te brengen, van waaruit zij gemakkelijk het leger van de Moslims en hun doen en laten konden observeren. Abbas^{ra} deed dit en vanaf een gunstig uitkijkpost zagen Abu Sufyan^{ra} en zijn vrienden de Arabische stammen voorbij komen, op wie de Mekkanen jarenlang hadden kunnen steunen bij hun intriges tegen de Islam. Die dag marcheerden zij niet langer meer als soldaten van de ongelovigen, maar als soldaten van de gelovigen. Zij hieven nu Islamitische leuzen aan en niet meer de leuzen uit de tijd van hun afgoderij. Zij liepen in formatie, niet om de Profeet^{sa} te doden, maar om hun eigen leven op te offeren om hem te beschermen; niet om zijn bloed te laten vloeien, maar voor zijn zaak hun eigen bloed te laten vloeien. Het was niet

hun bedoeling om op die dag de Boodschap van de Profeet^{sa} te weer spreken om zo de schijn op te houden van een saamhorigheid onder hun eigen volk. Het was de bedoeling om die ene Boodschap, die zij tot nu toe hadden ontkend, uit te dragen over de gehele wereld. Het was om eenheid en saamhorigheid onder de mensen tot stand te brengen. De ene kolonne na de andere marcheerde voorbij totdat Abu Sufyan^{ra} de Ashja stam in het oog kreeg. De toewijding voor de Islam en hun zelfopofferingsgezindheid was van hun gezichten af te lezen en te horen aan hun liederen en leuzen. “Wie zouden dat kunnen zijn?” vroeg Abu Sufyan^{ra}. “Dat is de Ashja stam” Abu Sufyan^{ra} was stomverbaasd en zei: “In heel Arabië was er geen grotere vijand van Mohammed^{sa} te vinden dan de Ashja stam”. “We hebben dit te danken aan de genade van God. Hij verandert de harten van de vijand zodra het Hem geschikt lijkt.” antwoordde Abbas^{ra}. Als laatste kwam de Profeet^{sa}, omringd door kolonnes van de Ansars en de Muhajirin. Het moeten er ongeveer tweeduizend zijn geweest, allemaal gekleed in wapenuitrusting. De dappere Umar^{ra} voerde hen aan. Hun aanblik was het meest indrukwekkendst van allemaal. De toewijding van deze Moslims, hun vastberadenheid en hun overtuiging leek van hun af te druipen. Toen Abu Sufyan’s^{ra} ogen op hen viel, was hij finaal overdonderd. “Wie zouden dat kunnen zijn?” vroeg hij. “Dat zijn de Ansars en de Muhajirin die de Profeet^{sa} omringen” antwoordde Abbas^{ra}. “Geen enkele macht in de wereld zou dit leger kunnen weerstaan” zei Abu Sufyan^{ra} en zich direct tot Abbas^{ra} richtend “Abbas^{ra}, uw neef is de meest machtige koning van de wereld geworden.” “U bent nog steeds ver van de waarheid, Abu Sufyan^{ra}. Hij is geen koning; hij is een Profeet^{sa}, een Boodschapper van God,” antwoordde Abbas^{ra}. “Oké, oké, zoals u het wilt, een Profeet^{sa} en niet een koning,” voegde Abu Sufyan^{ra} er aan toe.¹⁶¹

¹⁶¹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 47, Egypte, 1936.

Terwijl het Moslimleger langs Abu Sufyan^{ra} marcheerde, viel het oog van de bevelhebber van de Ansari, Sa'd bin Ubada^{ra}, toevallig op Abu Sufyan^{ra} en kon hij het niet nalaten om te roepen dat God die dag toestemming had gegeven om Mekka met geweld te bestormen en dat de Quraish vernederd zouden worden. Toen de Profeet^{sa} voorbijkwam verhief Abu Sufyan^{ra} zijn stem en zich tot de Profeet^{sa} richtend zei hij: "Heeft u toestemming gegeven om uw eigen familie en vrienden uit te moorden? Ik hoorde de bevelhebber van de Ansari, Sa'd^{ra}, en zijn manschappen dit zeggen. Ze zeiden dat dit een dag van afrekening was. Dat de heiligheid van Mekka het bloedvergieten niet zal tegenhouden en dat de Quraish vernederd zullen worden. Profeet^{sa} van God, u bent de beste, de meest vergevende, de meest behulpzame van iedereen. Kunt u het niet vergeven wat door uw eigen volk is gedaan?"

Abu Sufyan's^{ra} smeekbede had effect. Dezelfde Moslims die vroeger werden uitgescholden en geslagen in de straten van Mekka, die hun bezittingen verloren en uit hun huizen werden verdreven, begonnen medelijden te krijgen met hun vroegere belagers. Ze zeiden: "Profeet^{sa} van God, de verhalen die de Ansari hebben gehoord over de wreedheden en die de Mekkanen ons hebben aangedaan, kan ertoe leiden dat zij vergelding willen. We weten niet wat zij zullen gaan doen." De Profeet^{sa} begreep dit. Hij richtte zich tot Abu Sufyan^{ra} en zei: "Wat Sa'd^{ra} zegt is verkeerd. Het is geen dag van afrekening. Het is een dag van vergeving. De Quraish en de Ka'bah zullen door God worden gerespecteerd." Vervolgens liet hij Sa'd^{ra} bij zich komen en beval hem om de banier van de Ansari over te dragen aan zijn zoon Qais^{ra}.¹⁶²

¹⁶² As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 95, Egypte, 1935.

Het bevel van de Ansari werd aldus overgedragen van Sa'd^{ra} aan Qais^{ra}. Het was een wijs besluit. Het kalmeerde de Quraish en voorkwam teleurstelling bij de Ansari. Qais^{ra} was een vrome, zachtaardige jonge man, die het volste vertrouwen genoot van de Profeet^{sa}. Een gebeurtenis aan het einde van zijn leven illustreert de zachtaardigheid van zijn karakter. Toen Qais^{ra} op zijn sterfbed lag, kwamen wat vrienden van hem langs, maar lang niet al zijn vrienden. Hij begreep dit niet en vroeg waarom sommige vrienden niet langs waren gekomen om hem te ontmoeten. Een van zijn vrienden verklaarde: "Uw liefdadigheid is overvloedig. U hebt altijd de hulpbehoevenden geholpen met uw geld. Veel mensen in de stad hebben schulden bij u. Sommige daarvan aarzelen om te komen omdat zij bang zijn dat u zult vragen om de leningen terug te betalen." Hierop antwoordde hij: "Dan ben ik zelf de schuld van het wegblijven van mijn vrienden. Maak aan iedereen bekend dat niemand meer iets verschuldigd is aan Qais^{ra}." Na deze bekendmaking kwamen zo veel mensen bij Qais^{ra} langs, dat op een gegeven moment de trap naar zijn huis bezweek onder de toeloop.¹⁶³

Toen het Moslimleger voorbij gemarcheerd was zei Abbas^{ra} tegen Abu Sufyan^{ra} dat hij zich naar Mekka moest haasten om de Mekkanen te zeggen dat de Profeet^{sa} in aantocht was en om hun uit te leggen hoe de vrede tot stand gebracht kon worden. Abu Sufyan^{ra} bereikte Mekka met de vredesboodschap bij zich. Zijn vrouw, Hind, berucht vanwege haar vijandigheid naar Moslims toe, kwam hem tegemoet. Naast het feit dat ze een overtuigd atheïst was, was ze ook een dappere vrouw. Ze greep Abu Sufyan^{ra} bij zijn baard en riep de Mekkanen op om haar laffe echtgenoot te doden. In plaats van het bijeen-

¹⁶³ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 95, Egypte, 1935.

roepen van zijn stadgenoten om hun leven op te offeren voor de bescherming en de eer van hun stad, kwam hij bij hun terug met een vredesvoorstel. Maar Abu Sufyan^{ra} vond dat zij zich belachelijk gedroeg. “Die tijd is voorbij,” zei hij. “Ga liever naar huis en doe de deuren op slot. Ik heb het Moslimleger gezien en niemand in heel Arabië zal deze kunnen tegenhouden.” Vervolgens legde hij uit onder welke voorwaarden de Profeet^{sa} de Mekkanen vrede beloofde. Nadat iedereen deze voorwaarden had gehoord, haastten zij zich naar de plaatsen die de Profeet^{sa} had genoemd in zijn bekendmaking.¹⁶⁴ Elf mannen en vier vrouwen werden uitgesloten van dit aanbod. De misdaden die zij hadden begaan waren zeer ernstig. Niet omdat zij ongelovigen waren of omdat zij schuldig waren voor deelname aan oorlogen tegen de Moslims, maar omdat zij onmenselijke daden hadden verricht die niet ongestraft konden blijven. Uiteindelijk werden er hiervan slechts vier personen ter dood veroordeeld.

De Profeet^{sa} had Khalid bin Walid^{ra} de opdracht gegeven om geen gevechten toe te staan tenzij zij werden aangevallen of als de Mekkanen begonnen met vechten. In het gedeelte waar Khalid^{ra} de stad binnenkwam was het vredesvoorstel nog niet bekend gemaakt. De Mekkanen die daar gelegerd waren, daagden Khalid^{ra} uit tot een gevecht. In het gevecht dat daarop volgde sneuvelden twaalf of dertien man. Khalid^{ra} was een man met een opvliegend karakter. Iemand, die opgeschrikt was door dit incident, rende naar de Profeet^{sa} met het verzoek om Khalid^{ra} te laten ophouden met vechten. Als Khalid^{ra} niet wordt gestopt, zei de man, dan zal heel Mekka afgeslacht worden. De Profeet^{sa} liet onmiddellijk Khalid^{ra} bij zich komen en zei: “Had ik u niet laten stoppen met vechten?” “Jazeker, dat hebt u gedaan, Pro-

¹⁶⁴ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 47, Egypte, 1936.

feet^{sa} van God, maar deze mensen vielen ons als eerste aan en begonnen hun pijlen op ons af te vuren. In het begin deed ik niets terug en zei dat ik niet wilde vechten. Maar zij luisterden niet en gingen door. Daarop besloot ik terug te slaan en heb ik hun uiteengeslagen.”¹⁶⁵

Dit was het enige ontsierende incident die had plaatsgevonden tijdens deze gebeurtenis. De verovering van Mekka was vrijwel zonder bloedvergieten verlopen. De Profeet^{sa} kwam Mekka binnen en men vroeg hem waar hij naar toe wilde. Hij vroeg of Aqil nog een huis voor hem ter beschikking had. Aqil was zijn neef, een zoon van de oom van de Profeet^{sa}. Gedurende de periode van zijn ballingschap in Medina had de familie van de Profeet^{sa} al zijn bezittingen verkocht. De Profeet^{sa} had geen eigen huis meer, waarop hij aangaf dat hij naar Hanif Bani Kinana zou gaan. Dit was een open terrein. De Quraish en de Kinana waren daar ooit bij elkaar gekomen en elkaar beloofd dat zolang de Banu Hashim en de Banu Abdul Mutallib de Profeet^{sa} niet aan hun uitleverde, zodat zij met hem konden doen wat zij wilden, zij geen handel zouden drijven met beide stammen. Zij zouden niets van hen kopen, noch zouden zij iets aan hun verkopen. Het was na deze plechtige belofte dat de Profeet^{sa}, zijn oom Abu Talib, zijn familie en zijn volgelingen hun toevlucht moesten zoeken in de vallei van Abu Talib en een zwaar beleg en boycot moesten doorstaan die drie jaar duurde. De plek die de Profeet^{sa} had uitgekozen voor zijn verblijf was om die reden erg betekenisvol. De Mekkanen waren daar ooit bijeengekomen en hadden gezworen dat er nooit vrede zou zijn met zijn stam zolang de Profeet^{sa} niet aan hun was uitgeleverd. Nu was de Profeet^{sa} naar exact dezelfde plek gekomen. Het leek erop alsof de Profeet^{sa} tegen de Mekkanen wilde zeggen: “Jullie wilden mij hier hebben; nu dan, hier ben ik. Maar niet op de manier die jullie

¹⁶⁵ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 97, Egypte, 1936.

voor ogen hadden. Jullie wilden mij als jullie slachtoffer, volledig overgeleverd aan jullie genade. Maar ik ben hier met macht. Niet alleen mijn eigen volk, maar heel Arabië staat achter mij. Jullie wilden dat mijn volk mij aan jullie uitleverde, maar in plaats daarvan zijn jullie nu aan mij overgeleverd.” Deze dag van overwinning was op een maandag. De dag waarop de Profeet^{sa} met Abu Bakr^{ra} de grot Thaur had verlaten tijdens hun reis naar Medina, was ook op een maandag. Op die dag, staande op de heuveltop van Thaur, had de Profeet^{sa} zich omgedraaid richting Mekka en gezegd: “Mekka! U bent mij dierbaarder dan welke plaats dan ook en mijn volk laat mij daar niet wonen.”¹⁶⁶ Toen de Profeet^{sa}, gezeten op zijn kameel, Mekka binnentrad, liep Abu Bakr^{ra} naast hem en hield hij een van de stijgbeugels vast. Terwijl hij ernaast meeliep reciteerde Abu Bakr^{ra} verzen uit het hoofdstuk Al-Fath, waarin de verovering van Mekka jaren geleden reeds was voorspeld. De recitatie van die verzen door Abu Bakr^{ra} was zeer toepasselijk. Het vrolijkte de Moslims op en het herinnerde de Mekkanen aan de nutteleloosheid van hun gevechten tegen God. Daarnaast wees het op de waarachtigheid van de beloften die God aan de Profeet^{sa} had gedaan.

Afgodsbeelden verwijderd uit de Ka’bah

De Profeet^{sa} ging daarna direct door naar de Ka’bah en verrichtte, gezeten op zijn kameel, zevenmaal de rondgang om het heilige gebied. Met zijn staf in de hand liep hij rond het huis, welke gebouwd was door de Aartsvader Abraham^{as} en zijn zoon Ismaël^{as} voor het aanbidden van de Ene en Enige God, maar die door toedoen van hun afgedwaalde kinderen was vervallen tot een heiligdom voor hun afgoden. De Profeet^{sa} sloeg één voor één alle driehonderdenzestig afgodsbeelden kapot die zich in het gebouw bevonden. Bij elk beeld dat kapot

¹⁶⁶ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 31, Egypte, 1935.

viel op de grond reciteerde de Profeet^{sa} het vers “Waarheid is gekomen en leugen is verdwenen. En de leugen is inderdaad onderhevig om snel te verdwijnen.” Dit vers was aan de Profeet^{sa} geopenbaard voordat de Profeet^{sa} uit Mekka naar Medina vertrok en maakt deel uit van het hoofdstuk Bani Israa’iel. In dit hoofdstuk was zowel de vlucht van de Profeet^{sa} voorspeld als ook de verovering van Mekka. Het hoofdstuk is uit de Mekkaanse periode, iets wat zelfs door Europese historici wordt bevestigd. De verzen welke de voorspelling van de vlucht van de Profeet^{sa} bevatten en de daaropvolgende verovering van Mekka luiden als volgt:

En zeg: O mijn Heer, laat mijn intrede een goede intrede zijn en mijn vertrek een goed vertrek zijn. En schenk mij van U een gezag dat tot hulp zal kunnen strekken. En zeg: Waarheid is gekomen en leugen is verdwenen. En de leugen is inderdaad onderhevig om snel te verdwijnen.¹⁶⁷

De verovering van Mekka wordt hier voorspeld in de vorm van een gebed die aan de Profeet^{sa} is geleerd. De Profeet^{sa} wordt geleerd om te bidden voor een intrede van Mekka en het verlaten ervan onder toezicht en bescherming van het goede; en voor de hulp van God bij het zekerstellen van de uiteindelijke overwinning van de waarheid over de leugen. De profetie is letterlijk in vervulling gegaan.

Met de verovering van Mekka, werd de functie van de Ka’bah weer in ere hersteld waarvoor het duizenden jaren daarvoor door de Aartsvader Abraham^{as} was ingewijd. De Ka’bah was weer toegewijd aan de aanbidding van de Ene en Enige God. De afgodsbeelden waren vernietigd. Eén daarvan was die van Hubal. Toen de Profeet^{sa} deze met zijn staf kapotsloeg en het in stukken op de grond viel, keek Zubair^{ra}

¹⁶⁷ De Heilige Koran 17:81-82.

naar Abu Sufyan^{ra} en met een half onderdrukte glimlach herinnerde hij hem aan Uhud. “Weet u nog de dag dat de Moslims daar gewond en uitgeput stonden en u ze nog meer pijn deed door te roepen ‘Leve zij Hubal, Leve zij Hubal!’? Was het Hubal die u die dag de overwinning schonk? Als het Hubal was, dan kunt u nu zien hoe hij aan zijn einde is gekomen.” Abu Sufyan^{ra} was onder de indruk en moest toegeven dat het volkomen waar was dat de schande en het verlies hun die dag bespaard hadden kunnen blijven als er een andere God was geweest dan de God van Mohammed^{sa}.¹⁶⁸ Vervolgens gaf de Profeet^{sa} de opdracht om alle schilderijen van de muren van de Ka’bah te verwijderen. Nadat hij hiertoe opdracht had gegeven, verrichtte hij een gebed van twee rak’aats als dankbetuiging aan God. Daarna ging hij naar het open plein en verrichtte daar ook een gebed van twee rak’aats. De opdracht om de schilderijen te verwijderen was aan Umar^{ra} toevertrouwd. Umar^{ra} had alle schilderijen gewist, behalve die van Abraham. Toen de Profeet^{sa} terugkeerde voor een inspectie en zag dat de schildering nog intact was, vroeg hij aan Umar^{ra} waarom hij deze had gespaard. Was hij de openbaring van de Koran vergeten dat Abraham geen Jood, noch een Christen was, maar een oprechte en gehoorzame Moslim?¹⁶⁹ Het was een belediging aan de herinnering van Abraham, een groot vertolker van de Eénheid van God, om een schildering van hem op de muren van de Ka’bah te hebben. Zo leek het alsof Abraham^{as} gelijk God aanbeden kon worden.¹⁷⁰

Het was een gedenkwaardige dag, vol van Goddelijke Teken. Beloften van God, gedaan aan de Profeet^{sa} in een tijd waarin hun vervulling onmogelijk leek, waren uiteindelijk in vervulling gegaan. De Profeet^{sa} was het middelpunt van toewijding en van geloof. In en

¹⁶⁸ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 99, Egypte, 1935.

¹⁶⁹ De Heilige Koran 3:68.

¹⁷⁰ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 100, Egypte, 1935.

door zijn persoon had God Zichzelf gemanifesteerd en toonde Hij, als het ware, weer Zijn gezicht. De Profeet^{sa} liet water uit de Zamzam-bron halen. Hij dronk er een beetje van en de rest gebruikte hij om de rituele wassing uit te voeren. De Moslims waren zo toegewijd aan de Profeet^{sa} dat ze niet eens een druppel water op de grond lieten vallen. Zij vingen het water op met hun gekomde handen om daarna hun lichamen ermee te bevochtigen; zo veel respect en eerbied hadden zij ervoor. De ongelovigen die getuige waren van zoveel toewijding zeiden keer op keer dat zij nog nooit eerder een wereldlijke koning hadden gezien die zo door zijn volk werd geëerd.¹⁷¹

De Profeet^{sa} vergeeft zijn vijanden

Nadat alle plichtplegingen en rituelen waren afgehandeld richtte de Profeet^{sa} zich tot de Mekkanen en zei: “Jullie hebben nu gezien hoe waarachtig de beloften van God zijn gebleken. Vertel mij nu welke straf jullie moeten ondergaan voor alle wreedheden die jullie hebben begaan tegen diegenen wier enige fout was dat zij jullie uitnodigden tot het aanbidden van de Ene en Enige God”. Hierop antwoordden de Mekkanen: “Wij verwachten van u dat u ons net zo behandeld als Jozef^{fas} had gedaan met zijn ontaarde broers.” Opmerkelijk genoeg gebruikten de Mekkanen, bij toeval, in hun pleidooi voor vergeving dezelfde woorden die God had gebruikt in Surah Yusuf, welke tien jaar voor de verovering van Mekka was geopenbaard. Hierin werd de Profeet^{sa} verteld dat hij zijn Mekkaanse belagers op dezelfde manier zou behandelen als Jozef^{fas} had gedaan met zijn broers. Door te vragen om dezelfde behandeling als welke Jozef^{fas} had toegepast bij zijn broers, gaven de Mekkanen toe dat de Profeet^{sa} van de Islam vergelijkbaar was met Jozef^{fas} en zoals Jozef^{fas} had gezegevierd over zijn broers, zo had de Profeet^{sa} gezegevierd over de Mekkanen. Toen de Profeet^{sa} het

¹⁷¹ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 101, Egypte, 1935.

pleidooi van de Mekkanen had aangehoord, verklaarde hij onmiddellijk: “Bij God, vandaag zullen jullie niet gestraft worden en zullen er geen verwijten worden gemaakt.”¹⁷²

Terwijl de Profeet^{sa} zijn dankbaarheid betoonde aan God en andere rituele handelingen uitvoerde in de Ka’bah en de Mekkanen toesprak over zijn beslissing om hun misdaden te vergeven en te vergeten, rezen er twijfels bij de Ansar, de Moslims uit Medina. Sommige van hen waren van streek bij het zien van de taferelen van de thuiskomst en de verzoening van de Mekkaanse Moslims in Mekka. Zou de Profeet^{sa} nu afscheid van hen nemen, zijn vrienden in tegenspoed die de Islam als eersten omarmden? Zou de Profeet^{sa} zich in Mekka gaan vestigen, de stad waaruit hij moest vluchten uit vrees voor zijn leven? Deze angsten leken niet ver weg nu Mekka was veroverd en de eigen stam van de Profeet^{sa} de Islam had geaccepteerd. De Profeet^{sa} zou zich daar kunnen gaan vestigen. God informeerde de Profeet^{sa} over de twijfels die gerezen waren bij de Ansar. Hij hief zijn hoofd op, keek naar de Ansar en zei: “Jullie lijken te denken dat Mohammed^{sa} in de war is gebracht door de liefde voor zijn stad en door de banden die hij heeft met zijn stam.” “Dat klopt,” zeiden de Ansar, “dat dachten wij inderdaad.” Hierop zei de Profeet^{sa}: “Weten jullie wie ik ben? Ik ben een Denaar van God en Zijn Boodschapper. Hoe kan ik jullie verlaten? Jullie stonden mij bij en offerden jullie leven toen het Ge-loof van God geen wereldlijke hulp had. Hoe zou ik jullie kunnen verlaten en zelf ergens anders gaan wonen? Nee, Ansar, dit is onmogelijk. Ik verliet Mekka in het belang van God en ik kan er niet meer naar terugkeren. Ik zal met jullie leven en sterven.” De Ansar waren erg geëmotioneerd door deze uitzonderlijke verklaring van liefde en loyaliteit. Zij hadden spijt van hun twijfels over God en Zijn Profeet^{sa}

¹⁷² As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 89, Egypte, 1935.

en huilden en smeekten om vergeving. Zij verklaarden dat zij geen rust zouden hebben als de Profeet^{sa} hun stad zou verlaten en ergens anders zou gaan wonen. De Profeet^{sa} antwoordde dat hun angsten begrijpelijk waren en dat door hun uitleg, God en Zijn Profeet^{sa} overtuigd waren van hun onschuld en van hun oprechtheid en loyaliteit.¹⁷³

Hoe moeten de Mekkanen zich niet hebben gevoeld op dat moment? Ze lieten weliswaar geen tranen van toewijding, maar hun harten moeten wel vol zijn geweest van spijt en berouw. Want, hadden zij niet door eigen toedoen het juweel weggegooid dat in hun eigen stad gevonden was? Ze hadden des te reden meer om dit te betreuren, omdat de Profeet^{sa}, nadat hij was teruggekomen naar Mekka, besloten had om weer terug te keren naar Medina.

Ikrama^{ra} bekeert zich tot de Islam

Van degenen die waren uitgesloten van het generaal pardon, kregen sommige gratie op voorspraak van de Metgezellen. Onder hen bevond zich Ikrama^{ra}, een zoon van Abu Jahl. De vrouw van Ikrama^{ra} was Moslim in hart en nieren. Ze smeekte de Profeet^{sa} om hem te vergeven en de Profeet^{sa} verleende hem gratie. Rond dezelfde tijd probeerde Ikrama^{ra} te ontsnappen naar Abessinië. Zijn vrouw ging achter hem aan en kwam er achter dat hij op het punt stond om zich in te schepen. Zij hield hem tegen en wees hem terecht, zeggende: “Rent u weg voor zo’n zachtaardige man als de Profeet^{sa}?” Ikrama^{ra} was verbaasd en vroeg haar of ze werkelijk dacht dat de Profeet^{sa} hem zou vergeven. Zijn vrouw verzekerde hem dat zelfs hij vergeven zou worden door de Profeet^{sa}. In feite had ze zijn woord daarover al gekregen. Ikrama^{ra} gaf zijn plan op om te vluchten naar Abessinië en

¹⁷³ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 59, Egypte, 1936.

keerde met zijn vrouw terug om de Profeet^{sa} te ontmoeten. “Ik heb begrepen van mijn vrouw dat u zelfs iemand zoals ik hebt vergeven?” vroeg hij aan de Profeet^{sa}. “Uw vrouw heeft gelijk. Ik heb u werkelijk vergeven” antwoordde de Profeet^{sa}. Ikrama^{ra} was overtuigd dat een persoon, die zelfs zijn aartsvijanden kon vergeven geen bedrieger kon zijn. Hij bekeerde zich tot de Islam. “Ik getuig dat er geen andere God is dan Allah en ik getuig dat Mohammed^{sa} Zijn Dienaar en Zijn Boodschapper is.” Terwijl hij dit uitsprak, boog Ikrama^{ra} zijn hoofd in schaamte. De Profeet^{sa} troostte hem en zei: “Ikrama^{ra}, ik heb u niet alleen vergeven; als teken van mijn waardering voor u, heb ik besloten dat u mij alles mag vragen wat ik u kan geven.” Ikrama^{ra} antwoordde: “Er is niets meer of beters dat ik u kan vragen dan dat u voor mij bidt tot God en Hem vraagt om mij te vergeven voor alle wreedheden die ik tegen u heb begaan.” Toen hij deze smeebede hoorde, bad de Profeet^{sa} gelijk tot God zeggende: “Mijn Heer, vergeef Ikrama^{ra} voor zijn wrok die hij tegen mij koestert. Vergeef hem voor de beledigingen die van zijn lippen kwamen.” De Profeet^{sa} stond daarna op en legde zijn mantel over Ikrama^{ra} heen en zei: “Een ieder die tot mij komt en in God gelooft, is mijn gelijke. Mijn huis is de zijne.”¹⁷⁴

Met de bekering van Ikrama^{ra} ging een profetie in vervulling welke de Profeet^{sa} jaren geleden had gedaan. Op en keer, toen hij zijn Metgezellen toesprak, zei de Profeet^{sa}: “Ik heb een visioen gehad, waarin ik zag dat ik in het Paradijs was. Ik zag daar een tros druiven. Toen ik vroeg voor wie deze tros bestemd was, vertelde iemand mij dat ze voor Abu Jahl bestemd waren.” Verwijzend naar dit visioen ten tijde van de bekering van Ikrama^{ra}, vertelde de Profeet^{sa} dat hij in eerste instantie niet begreep wat het visioen betekende. Hoe kon Abu Jahl, een vijand van de gelovigen, het Paradijs betreden en hoe kon het dat

¹⁷⁴ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 106-107, Egypte, 1936.

er een tros druiven was, die voor hem bestemd was? “Maar nu,” zei de Profeet^{sa}, “begrijp ik mijn visioen; de tros druiven waren bedoeld voor Ikrama^{ra}. Alleen, in plaats van de zoon, werd mij de vader getoond. Een verwisseling die gebruikelijk is in visioenen en dromen.”¹⁷⁵

Eén van de personen die terechtgesteld zou worden als uitzondering op het generaal pardon, was degene die verantwoordelijk was voor de gruwelijke moord op Zainab^{ra}, een dochter van de Profeet^{sa}. Deze man was Habbar. Hij had de stijgbeugels van de kameel van Zainab^{ra} doorsneden waardoor zij op de grond was gevallen en, zwanger zijnde, haar kind verloor. Niet veel later overleed zij. Dit was één van de gruwelijke misdaden die hij had gepleegd en waarvoor hij de doodstraf verdiende. Deze man kwam naar de Profeet^{sa} toe en zei: “Profeet^{sa} van God, ik ben voor u gevlucht en naar Iran gegaan. Maar de gedachte kwam bij mij op dat God ons had verlost van ons heidens geloof en ons heeft gered van een geestelijke dood. Waarom zou ik, in plaats van te vluchten om bij anderen bescherming te zoeken, niet naar de Profeet^{sa} zelf gaan, mijn fouten toegeven, mijn zonden bekennen en hem om vergiffenis vragen?” De Profeet^{sa} was hierdoor geraakt en zei: “Habbar^{ra}, als God de liefde voor de Islam in uw hart heeft doen ontstaan, hoe kan ik dan nog weigeren u te vergeven? Ik vergeef u voor alles wat u hiervoor hebt misdaan.”¹⁷⁶

Het is onmogelijk om de misdaden te beschrijven die deze mannen hadden begaan tegenover de Islam en de Moslims. Maar hoe gemakkelijk schonk de Profeet^{sa} hen genade! Deze vergevensgezindheid veranderde de meest koppige tegenstanders in de meest toegewijde

¹⁷⁵ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 106-107, Egypte, 1935.

¹⁷⁶ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 106, Egypte, 1935.

volgelingen van de Profeet^{sa}.

De Slag van Hunain

De intocht van de Profeet^{sa} in Mekka was vrij plotseling geweest. Stammen in de directe omgeving van Mekka, en in het bijzonder de stammen in het zuiden, bleven nog lang onwetend van het gebeuren. Toen zij uiteindelijk op de hoogte waren, verzamelden zij hun troepen om te gaan vechten tegen de Moslims. Er waren twee Arabische stammen, de Hawazin en de Thaqif, die buitengewoon trots waren op hun onverschrokken tradities. Zij kwamen bij elkaar en na wat beraadslagingen kozen zij Malik ibn Auf als hun leider. Daarna nodigden zij de omringende stammen uit om zich bij hun aan te sluiten. Eén van deze stammen was de Banu Sa'd. Halima, de zoogmoeder van de Profeet^{sa} behoorde tot deze stam en de Profeet^{sa} had als kind bij hun gewoond. De mannen van deze stam bundelden hun krachten en trokken op naar Mekka en namen hun gezinnen en bezittingen met zich mee. Toen hun werd gevraagd waarom zij dit deden, antwoordden zij dat dit werd gedaan om de soldaten er aan te herinneren dat, in geval zij zouden vluchten, hun vrouwen en kinderen gevangen genomen zouden worden en hun bezittingen verbeurdverklaard – zo vastberaden waren zij om de Moslims te bevechten en te vernietigen. Deze legermacht daalde af naar de vallei van Rautas, die uitermate geschikt was voor een gevecht vanwege zijn natuurlijke schuilplaatsen, een overvloed aan veevoer en water en genoeg ruimte voor grote bewegingen met de ruitery. Toen de Profeet^{sa} dit hoorde, stuurde hij Abdullah bin Abi Hadwad^{ra} er op uit om te situatie te bekijken en verslag te doen. Abdullah^{ra} rapporteerde dat er in dat gebied grote militaire bewegingen plaatsvonden en dat ze duidelijk er op uit waren om te doden en gedood te worden. De stam was vermaard om hun vaardigheden in het boogschieten en de uitvalbasis die zij hadden uitgekozen, verschafte hun een groot voordeel. De

Profeet^{sa} ging naar Safwan^{ra}, een rijke stamhoofd van Mekka, voor het lenen van wapenuitrustingen en wapens. Safwan^{ra} antwoordde: “Het lijkt erop dat u mij onder druk zet en denkt dat ik onder de indruk ben van uw groeiende invloed en u maar alles geef wat u mij vraagt?” De Profeet antwoordde hierop: “Wij willen niets zomaar van u hebben. We willen die spullen alleen maar lenen en u daar een schappelijke prijs voor betalen.” Safwan^{ra} was tevreden met het antwoord en ging akkoord met het uitlenen van de spullen. Bij elkaar leende hij honderd wapenuitrustingen uit en een voldoende hoeveelheid wapens. Daarnaast leende de Profeet^{sa} drieduizend speren van zijn neef Naufal bin Harith^{ra} en ongeveer drieduizend dirhams van Abdullah bin Rabi’a^{ra}.

Toen de Moslims optrokken naar de Hawazin, kwamen de Mekkanen met het verzoek om zich bij de Moslims aan te sluiten. Ondanks dat zij geen Moslims waren, hadden zij besloten om onder een Moslim gezag te wonen. Aldus, voegden zich nog eens tweeduizend Mekkanen bij de Moslims. Onderweg kwamen ze langs de beroemde Arabische heiligdom van Dhat Anwat. Hier stond een oude jujube boom die heilig was voor de Arabieren. Als de Arabieren nieuwe wapens hadden gekocht, dan gingen zij naar Dhat Anwat en hingen zij de wapens in de boom om hun nieuwe wapens in te zegenen. Toen het Moslimleger langs dit heiligdom trok, zeiden sommige soldaten tegen de Profeet^{sa} dat de Moslims ook zoiets als de Dhat Anwat moesten hebben. De Profeet^{sa} was zeer ontstemd en zei: “Jullie praten net als de volgelingen Mozes^{as}. Toen Mozes^{as} onderweg was naar Kanaän, zagen zijn volgelingen onderweg mensen afgodsbeelden aanbidden en zeiden tegen Mozes^{as}: O Mozes^{as}, maak ons een god zoals dit volk goden heeft.”¹⁷⁷ De Profeet^{sa} drong er bij de Moslims op aan om altijd

¹⁷⁷ De Heilige Koran 7:139.

te gedenken dat Allah de Grootste is en dat zij tot Hem moesten bidden om gevrijwaard te blijven voor het bijgeloof van de vroegere mensen.¹⁷⁸

“De Profeet^{sa} van God roept u”

Voordat de Moslims Hunain bereikten hadden de Hawazin en hun bondgenoten al een aantal hinderlagen gelegd, die op vossenholen en gecamoufleerde artillerieposten uit de hedendaagse oorlogsvoering leken en van waaruit zij de Moslims konden aanvallen. Ze hadden er muren omheen gebouwd. Van achter deze muren lagen ze de Moslims op te wachten. De Moslims moesten een nauwe doorgang passeren om er langs te komen. Het grootste deel van het vijandelijke leger had zich verstopt achter de hinderlagen, terwijl slechts een klein deel zich voor hun kamelen had opgesteld. De Moslims dachten dat het deel van het vijandelijke leger welke zichtbaar was, het hele leger was. Dus trokken ze verder om aan te vallen. Toen zij een flink stuk naar voren waren opgetrokken en de verscholen vijand zag dat ze nu een gemakkelijk prooi waren geworden, vielen de soldaten die zich voor hun kamelen hadden opgesteld de Moslims aan in het midden, terwijl de verdekt opgestelde boogschutters hun pijlen lieten neerkomen op de flanken. De Mekkanen die zich hadden aangesloten om hun moed te tonen, waren niet opgewassen tegen deze dubbele aanval van de vijand. Zij vluchtten terug richting Mekka. De Moslims waren aan zulke moeilijke situaties gewend, maar toen tweeduizend soldaten, gezeten op paarden en kamelen, zich dwars door het Moslimleger heen baande, maakte dat ook de paarden van de Moslims in paniek raakten. Er ontstond een complete chaos en paniek in het leger. Nu de druk van drie kanten kwam, resulteerde dit in een chaoti-

¹⁷⁸ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 84-85, Egypte, 1936.

sche aftocht. Midden dit alles bleef de Profeet^{sa} met twaalf Metgezellen achter. Het was echter niet zo dat alle Metgezellen van het slagveld waren gevlucht. In totaal waren ongeveer honderd Metgezellen achtergebleven, maar deze bevonden zich verder weg van de Profeet^{sa}. Alleen twaalf Metgezellen bevonden zich rondom de Profeet^{sa}. Eén van deze Metgezellen vertelde later dat hij en zijn vrienden van alles hadden geprobeerd om de paarden weer richting het slagveld te sturen. Maar de dieren waren te geschrokken door de stampede van de Mekkaanse dieren. Niets leek te helpen. Ze trokken aan de teugels, maar de dieren weigerden zich om te keren. Ze duwden de hoofden van de dieren de andere kant op, zodat het leek alsof zij hun staarten aanraakten. Maar, eenmaal aangespoord om naar het slagveld te trekken, bleven ze staan. In plaats daarvan trokken zij zich meer en meer terug. “Onze harten klopten van angst. Angst voor de veiligheid van de Profeet^{sa},” vertelt deze Metgezel, “maar er was niets wat wij konden doen.” Dat was op dat moment de situatie van de Metgezellen. De Profeet^{sa} zelf stond met een aantal mannen blootgesteld aan de pijlen die van drie kanten op hun werden afgevuurd. Achter hen bevond zich een zeer smalle doorgang waar slechts een paar man tegelijkertijd doorheen konden. Op dat moment steeg Abu Bakr^{ra} af en pakte de teugels van de ezel waarop de Profeet^{sa} zat en zei: “Profeet^{sa} van God, laten we ons voorlopig terugtrekken totdat de Moslims zich weer hebben hervonden.” “Laat de teugels van mijn ezel los, Abu Bakr^{ra},” zei de Profeet^{sa} en vervolgens spoorde hij het dier aan richting de kloof waarlangs de vijandelijke hinderlagen zich bevonden en van waar de boogschutters hun pijlen afschoten. En terwijl hij zijn rijdier aanspoorde, zei hij:

Ik ben een Profeet^{sa}. Ik ben geen leugenaar. Ik ben een zoon

van Abdul Muttalib.¹⁷⁹

Deze gesproken woorden op een moment van groot gevaar voor zijn persoon, waren van grote betekenis. Zij benadrukten het feit dat de Profeet^{sa} werkelijk een Profeet was, een waarachtige Boodschapper van God. Door dit te benadrukken, gaf hij duidelijk aan niet bang te zijn om te sterven of dat zijn missie zou mislukken. Maar als hij, ondanks de pijlenregen die op hem neerdaalde, ongedeerd zou blijven, dan mochten de Moslims hem geen bovennatuurlijke krachten toekennen. Want hij was maar een mens, een zoon van Abdul Muttalib. De Profeet^{sa} was altijd erg zorgvuldig om zijn volgelingen er op te wijzen wat het verschil was tussen geloof en bijgeloof. Nadat hij deze gedenkwaardige woorden had geuit, riep de Profeet^{sa} Abbas^{ra} bij zich. Abbas^{ra} had een krachtige stem en de Profeet^{sa} zei tegen hem: “Verhef uw stem en herinner de Moslims aan de eed die zij hebben gezworen onder de boom van Hudaibiya, en aan wat hen werd geleerd in de tijd dat Surah Baqara werd geopenbaard. Vertel hen, dat de Profeet^{sa} van God hun roept.” Abbas^{ra} verhief zijn krachtige stem. De boodschap van de Profeet^{sa} klonk als een donderslag; en het was niet voor dovemansoren gesproken. Het had een schokeffect tot gevolg. De Metgezellen, die eerder niet bij machte waren geweest om hun dieren terug te leiden naar het slagveld, hadden het gevoel niet meer op deze wereld te zijn, maar in het hiernavolgende, tegenover God op de Dag des Oordeels. De stem van Abbas klonk niet als de zijne, maar als die van een engel die hen wenkt om rekenschap af te leggen voor hun daden. Niets hield hen meer tegen om terug te keren naar het slagveld. Velen van hen stegen af en met niets anders dan hun zwaard en schild renden zij naar het slagveld, hun dieren achterlatend. Anderen stegen af, onthoofden hun dieren en renden te voet naar de Profeet^{sa}.

¹⁷⁹ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad Was-Siyar, Babu Ghazwati Hunainin.

Er wordt gezegd dat de Ansar die dag net zo hard renden als een moederkameel of koe die naar haar jong rent als zij deze hoort roepen. Al snel was de Profeet^{sa} door een groot aantal Metgezellen omringd, waarvan de Meesten Ansar waren. De vijand leed opnieuw een nederlaag.¹⁸⁰

De aanwezigheid van Abu Sufyan^{ra} aan de zijde van de Profeet^{sa} die dag, was een machtig, goddelijk Teken. Een Teken van Gods macht aan de ene kant en van de Profeet^{sa} aan de andere kant. Slechts een paar dagen daarvoor was Abu Sufyan^{ra} een aartsvijand van de Profeet^{sa}, commandant van een bloeddorstig leger, vastberaden om de Moslims te vernietigen. Maar nu, hier op deze dag, stond diezelfde Abu Sufyan^{ra} aan de zijde van de Profeet^{sa}, een vriend, volgeling en Metgezel. Toen de kamelen van de vijand op hol sloegen merkte Abu Sufyan^{sa}, een wijze en doorgewinterde krijgsman, dat zijn paard ook op hol dreigde te slaan. Vlug steeg hij af en met in zijn hand de teugels van de ezel van de Profeet^{sa} ging hij te voet verder. Met het zwaard in de hand liep hij naast de Profeet^{sa}, vastbesloten om niemand in de buurt van de Profeet^{sa} te laten komen, zonder eerst hem aan te vallen of te doden. De Profeet^{sa} bekeek deze verandering in de persoon van Abu Sufyan^{ra} met genoegen en verbazing. Hij dacht na over dit jongste bewijs van Gods macht. Nog geen tien of vijftien dagen geleden had deze man een leger op de been gebracht om een einde te maken aan de Islam. Maar er had een verandering plaatsgevonden. Een gewezen vijandige commandant stond nu aan de zijde van de Profeet^{sa} als een eenvoudige voetsoldaat, de teugels van zijn Meesters ezel vasthoudend en vastberaden om voor hem te sterven. Abbas^{ra} zag de verwondering op het gezicht van de Profeet^{sa} en zei: “Profeet^{sa} van God, dit is Abu Sufyan^{ra}, de zoon van uw oom en dus uw broer. Ben u niet

¹⁸⁰ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 87, Egypte, 1936.

tevreden over hem?” De Profeet^{sa} antwoordde: “Jawel, dat ben ik, en ik bid dat God hem al zijn zonden moge vergeven.” Daarna wendde hij zich persoonlijk tot Abu Sufyan^{ra} en zei: “Broer!” Een diepe genegenheid steeg op uit het hart van Abu Sufyan^{ra} en overmand door emoties boog hij zich en kustte de voet van de Profeet^{sa}.

Na de Slag van Hunain, bracht de Profeet^{sa} het geleende oorlogstuig terug. Bij het terugbrengen van de spullen betaalde hij de verhuurders en de geldschietters vele malen meer dan nodig was. Zij waren allen geraakt door de zorg en toewijding waarmee de Profeet^{sa} de spullen terugbracht en hun ervoor betaalde. Zij voelden dat de Profeet^{sa} geen gewoon persoon was, maar iemand op moreel niveau hoog boven anderen stond. Het was dan ook geen wonder dat Safwan^{ra} zich direct tot de Islam bekeerde.

Een gezworen vijand wordt een trouwe vriend

De Slag van Hunain roept bij historici altijd de herinnering op van een andere interessante gebeurtenis op die plaatsvond tijdens deze slag. Shaiba^{ra}, een inwoner van Mekka en één van de wachters van de Ka'bah, nam deel aan de gevechten aan de kant van de vijand. Hij zei dat hij slechts met één doel voor ogen meedeed aan de gevechten en dat was om de Profeet^{sa} te doden, zodra de twee partijen elkaar zouden treffen en zich een kans zou voordoen. Hij was vastbesloten om ten allen tijde zich te blijven verzetten tegen de Islam, zelfs als heel Arabië (of laat staan de hele wereld) zich achter de Profeet^{sa} zou scharen. Toen de gevechten begonnen, trok Shaiba^{ra} zijn zwaard en vocht zich naar voren, richting de Profeet^{sa}. Toen hij heel dichtbij was, werd hij nerveus en zijn vastberadenheid wankelde. “Toen ik heel dicht bij de Profeet^{sa} was”, vertelde Shaiba^{ra}, “leek het alsof ik een vuurkolom zag die mij dreigde te verzwelgen. Toen hoorde ik de stem van de Profeet^{sa} die tegen mij zei: ‘Shaiba^{ra}, kom naar mij toe.’ Toen

ik dichterbij kwam, wreef de Profeet^{sa} heel liefdevol over mijn borst. Terwijl hij dit deed, zei hij ‘God, bevrijd Shaiba^{ra} van alle duivelse gedachten’.” Door deze zachte, liefdevolle aanraking veranderde Shaiba^{ra}. Zijn wrok en vijandigheid verdampte en vanaf dat moment was de Profeet^{sa} hem liever dan wie of wat dan ook op de wereld. Nadat hij was veranderd, vroeg de Profeet^{sa} hem om naar voren te komen en naast hem te vechten. “Op dat moment,” zei Shaiba^{ra}, “had ik nog maar één gedachte en dat was om te sterven voor het welzijn van de Profeet^{sa}. Zelfs als mijn vader in mijn weg stond, zou ik niet gearzeld hebben om mijn zwaard in zijn borst te steken.”¹⁸¹

De Profeet^{sa} marcheerde vervolgens naar Taif, de stad waar hij eerder was gestenigd en er uit was verdreven. De Profeet^{sa} belegerde de stad, maar op voorspraak van enkele vrienden hief hij de belegering weer op. Later accepteerde de bevolking van Taif vrijwillig de Islam.

De Profeet^{sa} verdeelt de oorlogsbuit

Na de verovering van Mekka en de overwinning van Hunain, werd de Profeet^{sa} belast met de verdeling van het geld en de bezittingen, die betaald waren als losgeld of die op het slagveld waren achtergelaten door de vijand. Als de oude tradities gevolgd zouden worden, dan zou dit geld en deze bezittingen moeten worden verdeeld onder de Moslimsoldaten die hadden deelgenomen aan de gevechten. In plaats van het te verdelen onder de Moslims, verdeelde de Profeet^{sa} het voor deze keer onder de Mekkanen en de mensen die rondom Mekka woonden. Deze mensen moesten hun liefde voor het Geloof nog bewijzen. Velen van hen waren verstokte afvalligen. Voor degenen die bekeerd waren, was het nog allemaal nieuw. Ze hadden er geen idee van hoe vrijgevig een volk wordt als zij de Islam hebben geaccepteerd.

¹⁸¹ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 127-128, Egypte, 1935.

Maar, in plaats van voordeel te halen uit de voorbeelden van vrijgevigheid en zelfopoffering, die zij om zich heen zagen en in plaats van een wederdienst te bewijzen voor de gunsten die zij ontvingen van de Moslims, werden zij hebzuchtiger en gieriger dan ooit. Hun eisen werden steeds hoger. Op een gegeven moment hadden zij zich om de Profeet^{sa} heen gedrongen en hem tegen een boom aangeduwd, waarbij zijn mantel van zijn schouders werd gerukt. Uiteindelijk zei de Profeet^{sa} tegen de menigte: “Ik heb niets meer om aan jullie te geven. Als ik het had, dan had ik het zeker aan jullie gegeven. Ik ben geen gierigaard.”¹⁸²

Vervolgens ging de Profeet^{sa} naar zijn kameel en trok een haar uit zijn vacht en zei tegen de menigte: “Ik wil helemaal niets hebben van al dit geld en bezittingen, zelfs niet eens zo veel als een haar. Echter, ik heb slechts één vijfde deel ervan nodig, welke bestemd is voor de Staat. Dat is het deel welke volgens de Arabische tradities ooit is vastgesteld als eerlijk en gerechtvaardigd. Dat vijfde deel zal ik niet zelf gebruiken. Het zal gebruikt worden voor jullie en voor jullie behoeften. Onthoud dat een ieder die gemeenschapsgeld misbruikt of verspild, hiervoor op de Dag des Oordeels voor Gods Aangezicht zal worden vernederd.”

Er zijn boze tongen die beweren dat de Profeet^{sa} de wens had om koning te worden over zijn eigen koninkrijk. Maar stelt u zich eens voor dat hij door een opgewonden menigte was omsingeld terwijl hij al koning was. Als hij zo graag koning had willen zijn, zou hij dan een opdringerige menigte zo hebben behandeld als dat hij de Mekkaanse menigte had behandeld? Zou hij het sowieso hebben toegestaan dat hij zo in een hoek werd gedreven? Zou hij met hun in gesprek zijn

¹⁸² Sahih Bukhari, Kitabul-Jihad, Babu Shaja’ati Fil-Harb.

gegaan en de situatie hebben uitgelegd? Het zijn slechts de Profeten en de Boodschappers van God die zulke voorbeelden kunnen stellen. De totale oorlogsbuit, het geld en de waardevolle spullen die te verdelen waren, was verdeeld onder de behoeftigen en de armen. Toch waren er nog steeds mensen die ontevreden bleven, die het de Profeet^{sa} lastig maakten en bezwaren hadden over de verdeling en de Profeet^{sa} beschuldigden van onrechtvaardigheid.

Een zekere Dhu'l Khuwaisira kwam naar de Profeet^{sa} toe en zei: "Mohammed^{sa}, ik ben getuige van wat u doet." "En wat doe ik dan?" vroeg de Profeet. "U bent oneerlijk" zei hij. "Wee u," zei de Profeet^{sa}. "Als ik oneerlijk ben, dan is er niemand op deze hele wereld die eerlijk is." De ware gelovigen waren woedend. Toen de man de bijeenkomst had verlaten riepen sommigen van hun: "Deze man verdient de doodstraf. Mogen wij hem van u doden?" "Nee," zei de Profeet^{sa}. "Waarom zouden wij hem doden zolang hij onze wetten volgt en geen overtredingen begaat?" Waarop de gelovigen zeiden: "Maar als een persoon het een zegt en doet, maar iets heel anders gelooft en wenst, verdient hij het dan niet om ook op die manier behandeld te worden?" "Ik kan mensen niet beoordelen op wat zij in hun hart voelen. God heeft mij dat niet opgedragen. Ik kan alleen handelen naar wat zij zeggen en doen." De Profeet^{sa} ging verder en vertelde de gelovigen dat er een dag zou komen dat deze man en nog anderen uit zijn nageslacht in opstand zouden komen tegen de Islam.¹⁸³ De woorden van de Profeet^{sa} bleken profetisch. In de tijd van Ali^{ra}, de Vierde Kalief van de Islam, leidde deze man en zijn aanhang een opstand tegen de Kalief en werd hij één van de leiders van de Khawarij, een wereldwijd veroordeelde aftakking van de Islam.

¹⁸³ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Alamatina-Nabuwwati Fil-Islam.

Nadat de Profeet^{sa} had afgerekend met de Hawazin, keerde hij terug naar Medina. Dit was een volgende grootse dag voor zijn volk. Het was een bijzondere dag toen de Profeet^{sa} toendertijd voor het eerst in Medina aankwam, als vluchteling van het schrikbewind van de Mekkanen. Op deze bijzondere kwam de Profeet^{sa} nogmaals Medina binnen, vol van vreugde en zich bewust van zijn besluit en belofte om Medina tot zijn thuis te maken.

Het complot van Abu Amir

We zullen ons nu richten op de activiteiten van ene Abu Amir Madani. Hij behoorde tot de stam van de Khazraj. Door zijn langdurige omgang met de Joden en de Christenen had hij zich de gewoonte aangeleerd van stille meditatie en het herhaaldelijk opnoemen van de namen van God. Vanwege deze gewoonte, was hij algemeen bekend als Abu Amir, de Kluizenaar. Hij was echter geen Christen van geloof. Toen de Profeet^{sa} na de Hijra naar Medina ging, ontsnapte Abu Amir van Medina naar Mekka. Toen uiteindelijk ook Mekka zich had overgegeven aan de groeiende invloed van de Islam, begon hij op een nieuw complot te broeden tegen de Islam. Hij veranderde zijn naam en zijn gewoonlijke manier van kleden en vestigde zich in Quba, een dorpje vlakbij Medina. Omdat hij al een hele tijd weg was geweest en zijn uiterlijk en zijn klederdracht had veranderd, herkennen de mensen uit Medina hem niet. Alleen de huichelaars, met wie hij in het geheim nog contacten had, herkenden hem. Hij nam de huichelaars van Medina in vertrouwen en samen maakten zij plannen om naar Syrië te gaan om daar de Christelijke leiders en de Arabische christenen op te stoken tegen de Islam en hen aan te zetten tot een aanval op Medina. Terwijl hij bezig was met zijn duistere plannen in het noorden, had hij al plannen uitgewerkt om onrust te zaaien in Medina. Zijn bondgenoten, de huichelaars, zouden het gerucht verspreiden dat Medina door Syrische troepen zou worden

aangevallen. Abu Amir hoopte met dit tweeledige plan dat de Moslims en de Syrische Christenen met elkaar in oorlog raakten. Als zijn plan niet zou slagen, dan hoopte hij dat de Moslims, door alle provocaties, zelf Syrië zouden aanvallen. Op die manier zou er alsnog een oorlog uitbreken tussen de Moslims en de Syriërs en kon Abu Amir alsnog tevreden zijn. Nadat hij zijn plannen rond had, ging hij naar Syrië. Terwijl hij weg was, begonnen de huichelaars, geheel volgens plan, met het verspreiden in Medina van geruchten dat er karavanen uit Syrië waren gesignaleerd, die gekomen waren om Medina aan te vallen. Als later bleek dat er geen karavaan te zien was, verzonnen ze een of andere smoes.

De veldtocht van Tabuk

De geruchten werden zo hardnekkig, dat de Profeet^{sa} het de moeite waard vond om persoonlijk een Moslimleger tegen Syrië aan te voeren. Het waren moeilijke tijden. Arabië zuchtte onder een hongersnood. De oogsten van het afgelopen jaar waren slecht en er was een tekort aan zowel graan als aan fruit. Het was nog geen tijd voor de nieuwe oogst. Het was eind september of begin oktober toen de Profeet^{sa} aan zijn veldtocht begon. De huichelaars wisten dat de geruchten hun eigen verzinsels waren. Zij wisten ook dat het hun opzet was om de Moslims zodanig te provoceren dat deze zelf de Syriërs zouden aanvallen, als de Syriërs de Moslims niet zouden aanvallen. In elk geval, een conflict met het grote Romeinse Rijk zou leiden tot de vernietiging van de Moslims. De lessen uit Mauta lagen voor hen. Bij Mauta stonden de Moslims tegenover zo een enorme legermacht, dat zij slechts met zeer veel moeite in staat waren geweest om zich terug te trekken. De huichelaars hoopten een tweede Mauta te creëren, waarbij de Profeet^{sa} ditmaal het leven zou laten. Terwijl de huichelaars druk doende waren met het verspreiden van de geruchten over een mogelijke Syrische aanval op de Moslims, probeerden ze ook de

Moslims mentaal angst aan te jagen. De Syriërs, zo zeiden zij, konden enorme legermachten op de been brengen, waartegen de Moslims niet opgewassen zouden zijn. Ze drongen er bij de Moslims op aan om geen deel te nemen aan de strijd tegen Syrië. Hun plan was om, aan de ene kant, de Moslims zodanig te provoceren dat zij de Syriërs zouden aanvallen en aan de andere kant om hun zodanig te ontmoedigen dat er slechts enkelen de strijd nog aan durfden te gaan. Ze wilden dat de Moslims met de Syriërs in oorlog zouden gaan, waarbij het al zeker was dat ze deze zouden verliezen. Maar zodra de Profeet^{sa} bekendmaakte dat hij deze expeditie zelf zou aanvoeren, steeg het enthousiasme onder de gelovigen enorm. Zij traden naar voren met giften voor de zaak van hun geloof. De Moslims waren slecht uitgerust voor grootschalige oorlogen als deze. Hun schatkist was leeg. Enkel de welvarende Moslims hadden de middelen om deze oorlog te bekostigen. De Moslims wedijverden onderling met elkaar in opofferingsgezindheid voor de zaak van hun geloof. Er wordt gezegd dat toen de expeditie onderweg was en de Profeet^{sa} om financiële middelen vroeg, Uthman^{ra} het grootste deel van zijn rijkdom weggaf. Er wordt gezegd dat zijn bijdrage ongeveer duizend gouden dinar was, te vergelijken met ongeveer honderdvijftig duizend euro. Andere Moslims gaven een bijdrage naar hun vermogen. Ook de armere Moslims werden voorzien van rijdieren, zwaarden en speren. Enthousiasme voerde de boventoon. Op dat moment bevond zich in Medina een groep Moslims die uit Jemen waren gekomen. Zij waren erg arm. Enkele van hun gingen naar de Profeet^{sa} en zij boden hun diensten aan voor deze expeditie. Ze zeiden: “O Profeet^{sa} van God, neem ons met u mee. We verlangen niets anders dan de middelen om mee te gaan.” De Heilige Koran refereert naar deze Moslims en hun opofferingsgezindheid met de volgende woorden:

Noch op degenen, die tot u kwamen en verzochten dat gij hun

een rijdier zou verschaffen, en gij antwoordde: ‘Ik kan niets vinden waarop ik u kan doen rijden.’ Zij gingen met hun ogen vol tranen terug uit spijt, dat zij niets konden vinden om hier-toe zelf bij te dragen.¹⁸⁴

Dit wil zeggen dat degenen die niet deelnamen aan de oorlog niets te verwijten viel, want zij hadden daar de middelen niet voor en zij hadden de Profeet^{sa} gevraagd om voor hun transport te regelen naar het slagveld. De Profeet^{sa} was niet in staat geweest dit voor hen te regelen en zij bleven teleurgesteld achter, beseffende dat ze te arm waren om een bijdrage te kunnen leveren aan de strijd tussen de Moslims en de Syriërs. Abu Musa^{ra} was de leider van deze groep en toen hem gevraagd werd wat ze hadden gevraagd, zei hij: “Wij vroegen niet om kamelen of om paarden. We zeiden alleen dat wij geen schoenen hadden en de lange reis niet blootsvoets konden maken. Als we alleen maar schoenen zouden hebben gehad, dan hadden we te voet kunnen gaan en deel kunnen nemen aan deze oorlog aan de zijde van onze Moslimbroeders.”¹⁸⁵

Terwijl dit leger onderweg was naar Syrië en de Moslims nog niet vergeten waren hoe zij hadden geleden in Mauta, hadden zij allemaal extra aandacht voor de persoonlijke veiligheid van de Profeet^{sa}. Zelfs de vrouwen van Medina droegen hierin hun steentje bij. Zij probeerden hun mannen en zonen ertoe te bewegen om deel te nemen aan de strijd. Een Metgezel die op reis was geweest, keerde terug naar Medina toen de Profeet^{sa} al vertrokken was met zijn leger. Deze Metgezel ging naar huis met het idee dat hij door zijn vrouw zou worden ontvangen met alle liefde en warmte die een vrouw doorgaans toont als haar man lange tijd is weggeweest. Hij zag zijn vrouw zitten op de

¹⁸⁴ De Heilige Koran 9:92.

¹⁸⁵ Tafsir Fathul-Bayan, Vol. 5, blz. 371, Beirut, 1992.

binnenplaats en ging naar haar toe om haar te omhelzen en te kussen. Maar zijn vrouw hield haar handen omhoog en duwde hem weg. De verbaasde echtgenoot keek zijn vrouw aan en vroeg: “Is dit de manier waarop u iemand behandeld die na een lange tijd weer thuis komt?” “Schaamt u zich niet?”, antwoordde zijn vrouw. “Terwijl de Profeet^{sa} van God voor een gevaarlijke missie op pad is, wilt u de liefde bedrijven met uw vrouw? Als eerste is het uw taak om naar het slagveld te gaan. Wat de rest betreft, dat zien we daarna wel.” Er wordt gezegd dat de Metgezel direct het huis verliet, zijn paard de sporen gaf en achter de Profeet^{sa} aanging. Na een reis van ongeveer drie dagen had hij het Moslimleger ingehaald.

De ongelovigen en de huichelaars hadden waarschijnlijk gedacht dat de Profeet^{sa}, reagerend op de geruchten, die zij hadden verzonnen en verspreid, de Syrische legers zonder erbij na te denken direct zou aanvallen. Ze vergaten dat de Profeet^{sa} een voorbeeld wilde stellen aan zijn toekomstige volgelingen. Toen de Profeet^{sa} Syrië was genaderd, stopte hij en stuurde hij verkenners naar verschillende richtingen om verslag te doen over de stand van zaken. De verkenners keerden allen terug met de boodschap dat er nergens Syrische troepenbewegingen te zien waren. De Profeet^{sa} besloot om terug te keren, maar bleef toch nog een paar dagen gedurende welke hij verdragen tekende met enkele stammen in het grensgebied. Er vonden geen gevechten plaats en er was geen oorlog. De hele reis had de Profeet^{sa} twee en een halve maand gekost. Toen de huichelaars in Medina er achter kwamen dat hun plan om een oorlog uit te lokken tussen de Moslims en de Syriërs was mislukt, en de Profeet^{sa} gezond en wel op de terugreis was, waren ze bang dat hun complot was doorzien. Ze waren bang voor de straf die hun te wachten stond. Maar dit weerhield hun er niet van om te stoppen met hun duistere plannen. Zij brachten een gewapende

bende bijeen en stelden deze op aan beide zijden van een nauwe bergpas op enige afstand van Medina. Deze bergpas was zo smal dat iedereen er apart doorheen moest gaan. Toen de Profeet^{sa} en het Moslimleger vlak bij de bergpas arriveerde, ontving de Profeet^{sa} een openbaring met de waarschuwing dat de vijand aan beide zijden van de bergpas in een hinderlaag lag om hun op te wachten. De Profeet^{sa} gaf zijn Metgezellen de opdracht om op verkenning uit te gaan. Toen zij de bewuste plek waren genaderd, zagen zij verdekt opgestelde mannen, die duidelijk zaten te wachten om aan te vallen. Echter, op het moment dat zij de verkenners zagen, vluchtten zij alle kanten op. De Profeet^{sa} besloot om hen niet te achtervolgen.

Toen de Profeet^{sa} Medina had bereikt, kwamen de huichelaars, die niet waren meegegaan met de expeditie, met allerlei slappe excuses. De Profeet^{sa} accepteerde hun excuses, maar vond het tegelijkertijd ook dat het tijd werd om hun huichelarij aan het licht te brengen. Hij had opdracht gekregen van God om de moskee in Quba, welke de huichelaars hadden gebouwd om daar hun geheime bijeenkomsten te houden, te laten slopen. De huichelaars waren nu gedwongen om hun gebeden samen met de andere Moslims te verrichten. Er werden geen andere straffen opgelegd. Na zijn terugkeer uit Tabuk, hoorde de Profeet^{sa} dat het volk van Taif zich ook had bekeerd. Hierna verzochten de andere stammen van Arabië om toe te treden tot de Islam. Niet lang daarna had heel Arabië zich geschaard onder de vlag van de Islam.

De laatste bedevaart

In het negende jaar van de Hijra vertrok de Profeet^{sa} naar Mekka voor de bedevaart. Op de dag van de bedevaart, ontving hij de openbaring van het bekende vers uit de Heilige Koran waarin staat:

Op deze dag heb Ik uw godsdienst voor u vervolmaakt, Mijn gunst aan u voltooid en de Islam voor u als godsdienst gekozen.¹⁸⁶

Dit vers zegt in feite dat de Boodschap die de Heilige Profeet^{sa} van God had gekregen en die hij jarenlang met woorden had verkondigd en met daden had gepraktiseerd, voltooid was. Elk deel van deze Boodschap was gezegend. De Boodschap, die nu volbracht was, belichaamd de hoogste zegening van God die men ooit als mens zal kunnen ontvangen. Deze Boodschap is vervat in de naam ‘al-Islam’, wat absolute gehoorzaamheid betekent. Gehoorzaamheid is wat het geloof van de Moslims zou worden, de religie voor de mensheid. De Heilige Profeet^{sa} reciteerde dit vers in de vallei van Muzdalifa, waar de pelgrims zich hadden verzameld. Tijdens zijn terugkeer uit Muzdalifa stopte de Heilige Profeet^{sa} in Mina. Het was de elfde dag van de maand Dhu’l-Hijja. De Heilige Profeet^{sa} stond voor een grote verzamelde menigte Moslims en hield daar een preek die de geschiedenis is ingegaan als de Afscheidspreek. In deze preek zei hij onder andere:

O mensen, luister aandachtig naar mij, want ik weet niet of ik weer in staat zal zijn om in deze vallei voor u te staan en u toe te spreken zoals nu. God heeft tot aan de Dag des Oordeels uw levens en uw bezittingen onschendbaar gemaakt voor aanval- len door elkaar. God heeft bepaald dat iedereen een deel krijgt toegekend in de erfenis. Testamenten die nadelig zijn voor de rechtmatige erfgenamen, zullen niet meer worden toegelaten. Elk kind dat in een huis wordt geboren zal als het kind van de vader van dat huis worden beschouwd. Iedereen die de af- komst van het kind in twijfel trekt, zal volgens de Islamitische

¹⁸⁶ De Heilige Koran 5:4.

Wetgeving gestraft kunnen worden. Iemand die de geboorte van het kind aan iemands anders vader toeschrijft of op grond van leugens beweert dat iemand anders de verzorger van het kind is, zal vervloekt worden door zowel God, Zijn engelen als de hele mensheid.

O mannen, u heeft enkele plichten naar jullie vrouwen toe, maar uw vrouwen hebben ook hun plichten naar u. Het is uw plicht dat zij een fatsoenlijk en ingetogen leven leiden en zich daarbij onthouden van gedragingen waarmee zij hun echtgenoten tot schande maken tegenover zijn eigen mensen. Als uw vrouwen zich daar niet naar gedragen, dan heeft u het recht om hen daar voor te straffen. U kunt haar pas een straf opleggen nadat er een grondig onderzoek heeft plaatsgevonden door een bevoegde autoriteit en het opleggen van een straf gerechtvaardigd is. Zelfs dan mag de straf niet te streng zijn. Maar als uw vrouwen zich niet schuldig maken aan gedragingen waarmee zij u te schande maken, dan is het uw plicht om hen te voorzien van voedsel, kleding en onderdak overeenkomstig uw eigen levensstandaard. Onthoud dat u uw vrouwen altijd goed moet behandelen. God heeft u belast met de verantwoordelijkheid om voor hen te zorgen. Vrouwen zijn kwetsbaar en niet altijd in staat om op te komen voor hun eigen rechten. Toen u haar trouwde, stelde God u aan als beheerder van deze rechten. U heeft de vrouwen onder uw hoede genomen in overeenstemming met de Wetten van God. Breek daarom uw belofte niet, welke God u heeft toevertrouwd.

O mensen, u heeft nog steeds een aantal krijgsgevangenen onder u. Ik adviseer u daarom om hen te voeden en te kleden op dezelfde wijze waarop u uzelf voedt en kleedt. Als zij iets verkeerd doen en u kunt hen dit niet vergeven, dan moet u hen

overdragen aan iemand anders. Zij maken deel uit van Gods Schepping. Om hun te laten lijden of pijn te doen is onwettig en onjuist.

O mensen, luister goed naar wat ik u te vertellen heb en onthoudt het! Alle Moslims zijn als broeders voor elkaar. Iedereen is gelijk. Alle mensen, ongeacht hun afkomst, hun nationaliteit of hun rang of stand zijn aan elkaar gelijk.

Terwijl de Heilige Profeet^{sa} dit zei, stak hij zijn handen omhoog en verstrengelde hij de vingers van zijn ene hand met de andere en zei vervolgens:

Net zoals deze vingers aan elkaar gelijk zijn, zo zijn alle mensen aan elkaar gelijk. Niemand heeft meer rechten dan een ander. Jullie zijn als broeders.

De Heilige Profeet^{sa} ging verder:

Weet u welke maand het is? In welk gebied wij ons bevinden? Welke dag van het jaar het is vandaag?

De Moslims antwoordden hierop dat zij wisten dat het een heilige maand was, een heilige plaats was en dat het de dag van de Bedevaart (Hadj) was. De Heilige Profeet^{sa} zei toen:

Net zoals deze maand heilig is, dit gewijde grond is en deze dag heilig is, zo heeft God het leven, de bezittingen en de eer van ieder mens heilig verklaard. Het nemen van iemands leven, zijn bezittingen of zijn eer is net zo onrechtvaardig en onjuist als het schenden van de heiligheid van deze dag, deze maand en dit gebied. Wat ik u vandaag beveel, is niet alleen voor vandaag bedoeld. Het is bedoeld voor alle tijden. U wordt geacht dit te onthouden en er naar te handelen tot op het moment dat u

deze wereld verlaat en u uw Schepper in het Hiernamaals zult ontmoeten.

Tot slot zei hij:

Wat ik tegen u heb gezegd, moet u uitdragen tot aan de uiteinden van de aarde. Wellicht hebben degenen die mij niet gehoord hebben er meer baat bij hebben dan degenen die mij hebben gehoord.¹⁸⁷

Deze preek van de Heilige Profeet^{sa} is een samenvatting van het wezen en de leerstellingen van de Islam. Het toont aan hoe bezorgd de Heilige Profeet^{sa} was voor het welzijn van de mensheid en de vrede op aarde; evenals zijn zorg voor wat betreft de rechten van vrouwen en andere zwakkeren in de maatschappij. De Heilige Profeet^{sa} wist dat zijn einde nabij was. Hij had van God tekenen ontvangen over zijn naderende dood. Naast de zorgen die hij had voor andere zaken, was zijn grootste zorg de wijze waarop de vrouwen door de mannen werden behandeld. Hij zorgde ervoor dat hij deze wereld niet zou verlaten voordat de vrouwen de status toegekend kregen waarop zij recht hadden. Vanaf het begin van de mensheid werd de vrouw als slaaf en dienstmaagd voor de man beschouwd. Dit was één van de zorgen van de Heilige Profeet^{sa}. Zijn andere zorg betrof de krijgsgevangenen. Zij werden slecht en als slaven behandeld en waren slachtoffer van allerlei soorten van martelingen en andere onmenselijkheden. De Heilige Profeet^{sa} beseftte dat hij deze wereld niet kon verlaten zonder eerst de krijgsgevangenen de rechten toe te kennen waarop zij in de ogen van God recht op hadden. Daarnaast was de Profeet^{sa} ook zeer bezorgd over de ongelijkheid tussen de mensen. Er waren momenten dat deze verschillen tot het uiterste werden gedreven. Som-

¹⁸⁷ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Hajjatil-Wada'i.

mige mensen werden de hemel in geprezen, terwijl anderen diep werden vernederd. De omstandigheden die tot deze ongelijkheid leiden, zijn dezelfde die tot vijandigheden en oorlogen leiden tussen volkeren en landen. De Heilige Profeet^{sa} had ook over deze problemen nagedacht. Zolang ongelijkheid niet in de kiem werd gesmoord, en zolang de omstandigheden in een tijd van morele verval, waarin mensen elkaars rechten en bezittingen niet respecteerden, niet veranderden, dan kon de vrede en vooruitgang in de wereld niet gegarandeerd worden. De Heilige Profeet^{sa} leerde ons dat het menselijke leven en onze bezittingen even heilig zijn als de heilige dagen, de heilige maanden en de heilige plaatsen. Behalve de Profeet^{sa} van de Islam is er nooit een ander persoon geweest, die zich hierom bekommerde, net zoals hij zich bekommerde over het welzijn van de vrouwen, de rechten van zwakkeren en voor de vrede tussen volkeren. Niemand anders dan de Heilige Profeet^{sa} heeft meer gedaan om de gelijkheid onder de mensen te bevorderen en niemand anders ijverde zich meer voor het welzijn van de mensheid dan hij. Het is dan ook niet vreemd dat de Islam zich altijd heeft ingezet om vrouwen het recht te geven op eigen bezit en dat zij erfrechten kregen. In veel Europese landen werd erfrecht voor vrouwen pas dertienhonderd jaar na de komst van de Islam ingevoerd. Iedereen, die zich tot de Islam bekeert, is gelijk ongeacht het milieu waaruit men komt. Vrijheid en gelijkheid zijn essentiële bijdragen die de Islam levert aan de beschaving van deze wereld. De opvattingen die andere godsdiensten hebben over vrijheid en gelijkheid lopen daarin ver achter met wat de Islam hierover predikt en in de praktijk laat zien. In een moskee is er geen onderscheid tussen een religieuze leider, een koning of een gewone burger, iedereen is gelijk. In gebedshuizen en heilige plaatsen van andere religies en andersdenkenden wordt dit onderscheid tot op de dag van vandaag wel gemaakt, ondanks dat zij beweren meer te hebben gedaan voor de vrijheid en gelijkheid dan de Islam dit heeft gedaan.

De Heilige Profeet^{sa} kondigt zijn naderende dood aan

Op de terugreis informeerde de Profeet^{sa} zijn Metgezellen opnieuw over zijn naderende dood. Hij zei: “O mensen, ik ben zoals een ieder ander. Ik kan elk moment Geroepen worden en dan zal ik moeten gaan. Mijn Barmhartige en Genadige Meester heeft mij geïnformeerd dat een Profeet^{sa} de helft van de leeftijd zal bereiken van de profeet voor hem.¹⁸⁸ Ik denk dat ik snel Geroepen zal worden en zal heengaan. O mijn Metgezellen, ik zal bij God verantwoording moeten afleggen en dat zult u ook moeten doen? Wat zult u dan zeggen?” Hierop antwoordden de metgezellen, “wij zullen zeggen dat u de Boodschap van de Islam heel goed hebt overgebracht en dat u uw hele leven ten dienste van het Geloof hebt gesteld. U hebt tot het uiterste geijverd voor het welzijn van de mensheid. Wij zullen zeggen: Allah, geef hem de beste beloning.” Vervolgens vroeg de Heilige Profeet^{sa}: “Getuigt gij dat God Eén is, dat Mohammed^{sa} Zijn dienaar en Profeet is, dat de Hemel en de Hel bestaan, dat de dood zeker plaats zal vinden, dat er leven na de dood bestaat, dat de Dag des Oordeels zeker zal komen, en dat op een dag alle doden in hun graven weer tot leven zullen worden gewekt en bijeen zullen worden gebracht?” “Ja,” zeiden de Metgezellen. “Wij getuigen dat alle genoemde feiten de waarheid is”. Vervolgens richtte de Profeet^{sa} zich tot God en zei: “Weest ook U Getuige – dat ik de Islam aan hun heb uitgelegd.”

Na deze Bedevaart hield de Heilige Profeet^{sa} zich intensief bezig met het onderwijzen en trainen van zijn volgelingen om hun morele standaard op een hoger niveau te krijgen en hun gedrag te verbeteren en

¹⁸⁸ Dit is niet een algemene regel. Het heeft alleen betrekking op de Heilige Profeet^{sa}. Volgens een overlevering wordt de leeftijd van Jezus^{as} geschat op ongeveer honderdtwintig. Omdat de Heilige Profeet^{sa} al tweeënzestig of drieënzestig was, vermoedde hij dat zijn einde nabij was. – Red.

te zuiveren. Zijn naderende dood werd een terugkerend thema en hij bereidde de Moslims erop voor. Op een dag, zich oprichtend om de Gelovigen toe te spreken, zei hij, “Ik heb vandaag deze openbaring ontvangen”:

Als de hulp van Allah en overwinning komt, en gij de mensen groepsgewijs ziet binnentreden tot Allah's godsdienst. Roem dan uw Heer met de lof, die Hem toekomt en vraag vergiffenis van Hem; voorzeker Hij is Berouwaanvaardend.¹⁸⁹

Dit wil zeggen dat de tijd nabij was dat, met de hulp van God, mensen massaal de Islam zouden accepteren. Het was dan de plicht van de Heilige Profeet^{sa} – en zijn volgelingen – om God te verheerlijken en tot Hem te bidden voor het wegnemen van alle hindernissen die het vestigen van het Geloof in de weg staan.

De Heilige Profeet^{sa} maakte tijdens deze bijeenkomst gebruik van een parabel: God zei tegen een man, ‘Als het u behaagt, kunt u naar Mij terugkeren of gij kunt kiezen om wat langer door te gaan met de verbetering van de wereld.’ De man antwoordde dat hij liever naar zijn Heer wilde terugkeren. Abu Bakr^{ra} bevond zich onder de aanwezigen. Hij had zeer aandachtig naar deze laatste preek van de Profeet^{sa} geluisterd met de bezieling van een ware gelovige en de zorg van een goede vriend en volgeling, die in deze preek de voorbode van de naderende dood van de Profeet^{sa} doorzag. Na het horen van de parabel kon hij zijn gevoelens niet meer in bedwang houden en barstte hij in tranen uit. De andere Metgezellen, die slechts oppervlakkig hadden geluisterd, waren verbaasd toen Abu Bakr^{ra} in tranen uitbarstte. Wat kon er aan de hand zijn met Abu Bakr^{ra}, vroegen zij zich af? De Profeet^{sa} vertelde over toekomstige overwinningen en desondanks was

¹⁸⁹ De Heilige Koran 110:2-4.

hij aan het huilen. Met name Umar^{ra} was geïrriteerd door Abu Bakr^{ra}. De Profeet^{sa} bracht net goed nieuws en toch liep deze oude man te huilen. Maar alleen de Profeet^{sa} begreep wat er aan de hand was. Hij bedacht zich dat alleen Abu Bakr^{ra} hem begrepen had. Alleen Abu Bakr^{ra} had opgemerkt dat de verzen die over beloofde overwinningen spraken, ook de naderende dood van de Profeet^{sa} voorspelden. De Profeet^{sa} ging verder door te zeggen: “Abu Bakr^{ra} is mij zeer dierbaar. Als het toegestaan zou zijn om meer van iemand te houden dan van wie dan ook, dan zou dat voor mij Abu Bakr^{ra} zijn. Echter, die mate van liefhebben is slechts aan God voorbehouden. O mijn volk, vanaf vandaag moeten alle deuren die toegang bieden tot de moskee gesloten worden met uitzondering van de deur van Abu Bakr^{ra}.”¹⁹⁰

Het lijkt geen twijfel dat deze laatste instructie een profetie inhield dat na de Profeet^{sa} Abu Bakr^{ra} de Eerste Kalief zou worden. Om de Gelovigen voor te gaan in het gebed, zou hij vijf keer per dag naar de moskee moeten komen. En daarvoor zou hij de deur in zijn huis die toegang bood naar de moskee open moeten houden. Jaren later, toen Umar^{ra} Kalief was, vroeg hij aan enkele van de aanwezigen naar de betekenis van het vers: “Als de hulp van Allah en overwinning komt.” Blijkbaar herinnerde hij zich de omstandigheden waarin de Profeet^{sa} de Moslims over dit vers en de volgende verzen onderwees. Hij moet zich dan ook hebben herinnerd dat Abu Bakr^{ra} toen de enige was die de betekenis snapte van deze verzen. Umar^{ra} wilde de kennis van de Moslims over deze verzen toetsen. Op het moment van de openbaring van deze verzen slaagden de Moslims er niet in de ware betekenis te achterhalen. Konden zij dat nu wel doen? Ibni Abbas^{ra}, die toen tien of elf jaar oud moet zijn geweest, was op dat moment zeventien of achttien en bood zich aan om hier een antwoord op te geven. Hij

¹⁹⁰ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Qaulin-Nabiyyi^{sa} Saddul-Abwab.

zei, “O Leider van de Gelovigen, deze verzen bevatten een voorspelling over de dood van de Heilige Profeet^{sa}. Wanneer het werk van een profeet is voltooid, dan wil hij niet langer meer op deze wereld leven. Deze verzen voorspelden de op handen zijnde overwinning van de Islam. Deze overwinning had ook een droevige kant, en dat was de naderende dood van de Heilige Profeet^{sa}.” Umar^{ra} complimenteerde Ibnī Abbas^{ra} hiervoor en zei dat toen deze verzen werden geopenbaard, alleen Abu Bakr^{ra} de onderliggende betekenis had begrepen.¹⁹¹

De laatste dagen van de Heilige Profeet^{sa}

Uiteindelijk kwam de dag naderbij die elk mens onder ogen zal moeten zien. Het werk van de Heilige Profeet^{sa} was voltooid. Alles wat God aan hem had moeten openbaren voor het welzijn van de mensheid was geopenbaard. De bezieling van Mohammed^{sa} had zijn volk nieuw leven ingeblazen. Een nieuw volk was opgestaan, een nieuwe kijk op het leven en nieuwe ideologieën; kortom een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. De fundamenteën voor een nieuwe wereldorde waren gelegd. Het land was omgeploegd en besproeid en het zaad was gezaaid voor een nieuwe oogst. En nu werd de teelt zichtbaar. Het was echter niet aan hem om het te oogsten. Hij was er slechts voor het ploegen, het zaaien en het besproeien. Hij kwam als een arbeider, hij bleef een arbeider en stond nu op het punt om te vertrekken als een arbeider. Zijn beloning zocht hij niet in de materiele zaken van deze wereld, maar in het welbehagen en de zegeningen van zijn God, zijn Schepper en zijn Meester. Toen het tijd was om te oogsten, gaf hij er de voorkeur aan om terug te keren naar Hem en het oogsten aan anderen over te laten.

De Heilige Profeet^{sa} werd ziek. Voor nog een aantal dagen bleef hij

¹⁹¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Maradin-Nabiyyi^{sa}.

de moskee bezoeken en het gebed leiden. Daarna was hij te zwak om dat te doen. De Metgezellen waren zo gewend aan zijn dagelijkse gezelschap dat zij zich niet konden voorstellen dat hij dood zou gaan. Maar hij bleef hen keer op keer vertellen over zijn dood. Op een dag, toen dit onderwerp ter sprake kwam, zei hij: “Als iemand een vergissing begaat, dan zou het beter voor hem zijn om dat in deze wereld goed te maken zodat hij in het Hiernamaals daarover geen spijt meer heeft. Daarom wil ik iedereen, die ik onbewust enig onrecht heb aangedaan, vragen om naar voren te komen en mij te vragen om het weer goed te maken. Zelfs als ik iemand onbewust pijn heb gedaan, laat hem naar voren komen om wraak te nemen. Ik wil me niet hoeven te schamen in het Aangezicht van God in het Hiernamaals.” De Metgezellen waren ontroerd. De tranen sprongen in hun ogen. Welk leed had hij zelf niet moeten ondervinden omwille van hun? Hij leed honger en dorst om ervoor te zorgen dat anderen genoeg te eten en te drinken hadden. Hij vermaakte zijn eigen kleren en lapte zijn eigen schoenen opdat anderen zich goed konden kleden. En toch stond hij nu hier, bereid om de fouten, die hij mogelijkwerijs tegenover iemand anders had begaan, goed te maken, zelfs de fouten die in zijn verbeelding bestonden. Zo veel waarde hechtte hij aan de rechten van een ander. Al zijn Metgezellen hoorden zijn aanbod stilzwijgend aan. Eén iemand kwam echter naar voren en zei: “O Profeet^{sa} van God, u heeft mij een keer pijn gedaan. Toen wij ons een keer opstelden voor een gevecht, liep u langs onze linie en stootte u met uw elleboog in mijn zij. Het gebeurde per ongeluk, maar aangezien u hebt aangegeven dat zelfs onbewust begane fouten gerevancheerd mogen worden, wil ik deze gelegenheid aangrijpen om mijn revanche te nemen.” De Metgezellen, die het aanbod van de Profeet^{sa} stilzwijgend hadden aangehoord, waren woedend. Ze waren boos om de brutaliteit en de onnozelheid van deze man, die totaal niets van de woorden van de Profeet^{sa} had begrepen en niet de ernst van deze situatie inzag. Maar

de Metgezel hield voet bij stuk en vastbesloten om de Profeet^{sa} aan zijn woord te houden. De Profeet^{sa} zei: “U bent vrij om uw revanche te komen nemen.” Hij draaide zijn rug naar hem toe en zei: “Kom en stoot mij net zoals ik u heb gestoten.” “Maar,” verduidelijkte de Metgezel, “toen u mij aanstootte, was mijn bovenlichaam ontbloot, omdat ik toen op dat moment geen hemd droeg. De Profeet^{sa} zei hierop tegen zijn Metgezellen: “Trek mijn shirt omhoog en laat hem mij met zijn elleboog stoten.” De Metgezellen deden dit. In plaats van het ontblootte lichaam van de Profeet^{sa} met zijn elleboog te stoten boog de Metgezel voorover en met betraande ogen kuste hij het ontblootte lichaam van de Profeet^{sa}. “Wat doe je?” vroeg de Profeet^{sa}. “Heeft u niet gezegd dat u nog maar kort onder ons zult zijn? Hoe vaak zullen wij u nu nog in levende lijve kunnen aanraken en onze liefde aan u laten blijken? Het klopt dat u mij met uw elleboog heeft geraakt, maar wie zou daar nou wraak voor willen nemen? Dit idee kwam zo maar bij mij op. U bood zelf aan om revanche te nemen en toen dacht ik bij mezelf – laat ik u kussen onder het mom van vergelding.”¹⁹² De Metgezellen, die in eerste instantie woedend waren, hadden nu gewenst dat zij ook op dezelfde gedachte waren gekomen.

Het overlijden van de Heilige Profeet^{sa}

De Heilige Profeet^{sa} werd zieker en zijn gezondheid verslechterde. Zijn dood kwam dichterbij en dichterbij en het gemoed van de Metgezellen werd beheerst door angst en verdriet. De zon boven Medina scheen zoals altijd, maar voor de Metgezellen leek het alsof het met de dag minder fel scheen. De dag brak aan zoals altijd, maar het leek alsof het alleen maar duisternis bracht in plaats van licht. Uiteindelijk was de tijd aangebroken dat de ziel van de Profeet^{sa} het fysieke lichaam zou verlaten om zijn Schepper te gaan ontmoeten. Zijn

¹⁹² Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Maradin-Nabiyyi^{sa}.

ademhaling werd steeds moeilijker. De Profeet^{sa} bracht zijn laatste dagen door in de kamer van Aisha^{ra} en zei tegen haar: “Til mijn hoofd een beetje op en breng het wat dichterbij jou toe. Ik kan niet goed ademen.” Aisha^{ra} deed wat haar werd gevraagd. Zij ging rechtop zitten en hield zijn hoofd vast. De doodsstrijd was op zijn gezicht af te lezen. Zichtbaar ongerust keek hij van de ene kant naar de andere kant. Herhaaldelijk riep hij: “Wee de Joden en de Christenen. Zij hebben het aanbidden van de graven van hun Profeten aangemoedigd.”¹⁹³ We zouden kunnen stellen dat dit zijn laatste wens was aan zijn volgelingen. Het leek alsof hij op zijn sterfbed zijn volgelingen de volgende boodschap wilde meegeven, “Jullie zullen leren dat ik succesvoller ben geweest dan andere Profeten en mij hoger achten dan hun. Maar wees voorzichtig, laat mijn graf niet tot een voorwerp van aanbidding worden. Laat mijn graf altijd alleen een graf zijn. Anderen mogen de graven van hun Profeten aanbidden en het tot een belevaartsoord maken om hun offers te brengen. Anderen mogen dat doen, maar jullie niet. Jullie moeten onthouden wat jullie enige echte doel is, en dat is de aanbidding van de Ene en Enige God.”

Nadat hij de Moslims nogmaals had herinnerd aan hun plicht om het zwaarbevochten concept van de Eénheid van God in ere te houden en aan het onderscheid tussen God en de mens, begonnen zijn ogen leden te hangen en vielen zijn ogen dicht. Het enige wat hij toen nog zei was: “Naar mijn Vriend, de meeste Verhevene - naar mijn Vriend, de meeste Verhevene,” wat duidelijk betekende dat hij zich richting God bewoog. Nadat hij dit had gesproken, blies hij zijn laatste adem uit en gaf hij de geest.¹⁹⁴

¹⁹³ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Maradin-Nabiyyi^{sa}.

¹⁹⁴ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Maradin-Nabiyyi^{sa}.

Het overlijdensbericht bereikt de Metgezellen

Het nieuws bereikte de moskee. Veel Metgezellen hadden hun dagelijkse bezigheden gestaakt en zich daar verzameld. Zij hoopten daar goed nieuws te horen, maar in plaats daarvan kregen zij het bericht van de dood van de Profeet^{sa} te horen. Het nieuws sloeg in als een donderslag bij heldere hemel. Abu Bakr^{ra} was afwezig. Umar^{ra} was wel aanwezig, maar overmand door verdriet. Het maakte hem woedend als hij iemand hoorde zeggen dat de Profeet^{sa} was overleden. Hij trok zelfs zijn zwaard en dreigde iedereen te doden die durfde te zeggen dat de Profeet^{sa} overleden was. De Profeet^{sa} had nog zoveel te doen, dus hij zou nog niet dood mogen gaan. Zijn ziel had inderdaad zijn lichaam verlaten, maar alleen om zijn Schepper te ontmoeten. Net zoals Mozes^{as} een tijdje weg was geweest om zijn Schepper te ontmoeten om daarna weer terug te keren, zo moest de Profeet^{sa} ook weer terugkeren om nog onafgemaakte zaken af te handelen. Zo waren er bijvoorbeeld nog de huichelaars, waarmee afgerekend moest worden.¹⁹⁵ Umar^{ra} liep als een wilde rond, met het zwaard in zijn hand. Terwijl hij rondliep riep hij: “Iedereen die zegt dat de Profeet^{sa} gestorven is, zal zelf sterven door de hand van Umar^{ra}.” De Metgezellen voelden zich een beetje opgelucht en begonnen hem bijna te geloven. De Profeet^{sa} kon niet dood zijn. Er moest een vergissing zijn gemaakt. In de tussentijd waren enkele Metgezellen op zoek gegaan naar Abu Bakr^{ra}, hadden hem gevonden en vertelden hem wat er was gebeurd. Abu Bakr^{ra} ging direct naar de moskee in Medina en, zonder een woord te wisselen met iemand, ging hij gelijk naar de kamer van Aisha^{ra} en vroeg haar: “Is de Profeet^{sa} overleden?” “Ja,” antwoordde Aisha^{ra}. Vervolgens liep hij naar het lichaam van de Profeet^{sa}, tilde het doodskleed op, boog zich voorover en kuste het voorhoofd. Tranen van liefde en verdriet stroomden over zijn gezicht en hij zei: “God is

¹⁹⁵ Musnadu Abi Hanifa, Kitabul-Fada'il.

onze Getuige. De dood zal u niet twee keer overkomen.”¹⁹⁶

Het waren woorden vol betekenis. Het was het antwoord van Abu Bakr^{ra} op wat Umar^{ra} riep in een toestand van intens verdriet. De dood van de Profeet^{sa} was éénmalig. Het was zijn lichamelijke dood, de dood die iedereen moet sterven. Er zou geen geestelijke dood zijn – niet het sterven van het geloof die hij bij zijn volgelingen had gevestigd en waarvoor hij zo ontzettend veel ontberingen had doorstaan. Eén van deze geloofspunten – zelfs één van de belangrijkste geloofspunten – die hij hen had geleerd, was dat zelfs Profeten gewone mensen zijn en dat ook zij eens zullen sterven. De Moslims moesten dit niet nu al vergeten, zo snel na het overlijden van de Profeet^{sa} zelf. Nadat Abu Bakr^{ra} deze betekenisvolle woorden had gesproken, kwam hij de kamer uit en liep hij zwijgend, dwars door de verzamelde menigte heen, naar het spreekgestoelte. Toen hij daar stond, kwam Umar^{ra} met getrokken zwaard naast hem staan, klaar om hem te doden als hij zou zeggen dat de Profeet^{sa} was overleden. Toen Abu Bakr^{ra} begon met spreken, trok Umar^{ra} aan zijn gewaad om hem te weerhouden verder te spreken, maar Abu Bakr^{ra} trok zijn gewaad terug en weigerde te stoppen. Vervolgens reciteerde hij het volgende vers uit de Koran:

En Mohammad^{sa} is slechts een Boodschapper. Waarlijk alle Boodschappers vóór hem zijn heengegaan. Zult gij u dan op de hielen omkeren als hij sterft of gedood wordt?¹⁹⁷

Dit wil zeggen, dat Mohammed^{sa} een man was met een Boodschap van God. Er zijn ook andere mensen geweest met een Boodschap van

¹⁹⁶ Sahih Bukhari, Kitabu Fada'ili Ashabin-Nabiyyi^{sa}, Babu Qaulin-Nabiyyi^{sa}.

¹⁹⁷ De Heilige Koran 3:145.

God en zij zijn allemaal heengegaan. Als Mohammad^{sa} zou overlijden, zouden zij dan alles wat zij geleerd hadden, verwerpen? Dit vers was geopenbaard tijdens de slag van Uhud. Er waren toen geruchten dat de Profeet^{sa} gedood was door de vijand. Veel Moslims hadden toen de moed verloren en zich van het slagveld teruggetrokken. Om hun weer moed in te spreken werd dit vers vanuit de Hemel geopenbaard. Hier had het hetzelfde effect. Nadat hij het vers had gereciteerd, voegde Abu Bakr^{ra} enkele woorden van zichzelf eraan toe. Hij zei: “Degenen onder u die God aanbidden, laat hen onthouden dat God nog steeds leeft en altijd zal blijven leven. Maar degenen onder u die Mohammed aanbidden, laat hen weten dat Mohammed dood is.” De toespraak kwam op het juiste moment en veel Metgezellen hervonden zichzelf. Ook Umar^{ra} was veranderd nadat hij Abu Bakr^{ra} het bovengenoemde vers hoorde reciteren. Hij kwam weer bij zinnen en hervond zijn verstand. Tegen de tijd dat Abu Bakr^{ra} klaar was met de recitatie van het vers, kwam bij hem het besef. Hij begreep dat de Profeet^{sa} werkelijk was overleden. Amper was het tot hem doorgedrongen of zijn benen begaven het en viel hij volledig uitgeput op de grond.¹⁹⁸ De man, die met ontblootte zwaard Abu Bakr^{ra} te lijf wilde gaan, was een totaal ander mens geworden na de toespraak van Abu Bakr^{ra}. Voor de Metgezellen leek het alsof dit vers op die dag voor het eerst was geopenbaard, zo sterk en indrukwekkend was het effect. In de toestand van intense verdriet waren zij vergeten dat dit een vers uit de Koran was.

Velen gaven uitdrukking aan het verdriet die de Moslims hadden om het overlijden van de Profeet^{sa}, maar de treffende en intense manier waarop Hassān^{ra}, de dichter uit de vroeg-Islamitische periode, hier uitdrukking aan gaf in zijn gedicht, is en blijft tot nu toe het meest

¹⁹⁸ Tarikh Kamil ibni Athir, Vol. 2, blz. 324, Beirut, 1965.

perfecte en zal voor altijd blijven doorklinken. Hij schreef:

U was als de pupil in mijn oog. Nu u bent heengegaan, ben ik blind geworden.

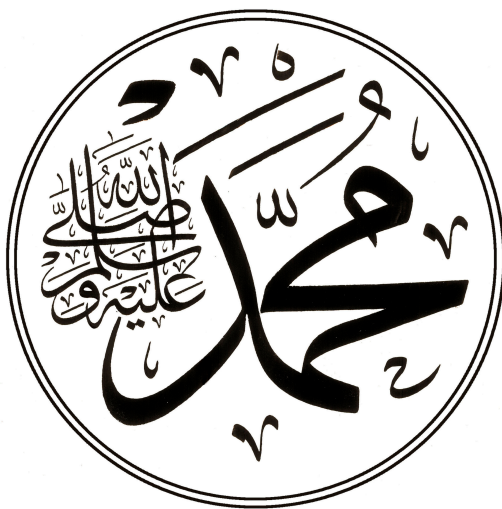
Het maakt mij niet meer uit wie er nu nog zal sterven, want ik vreesde alleen uw dood.¹⁹⁹

Dit gedicht vertolkte de gevoelens van elke Moslim. Maandenlang werd dit gedicht van Hassān bin Thabit^{ra} door de mannen, vrouwen en kinderen van Medina in de straten van Medina voorgedragen.

¹⁹⁹ Diwan Hassān bin Thabit^{ra}, blz. 89, Beirut, 1998.

Het karakter van Mohammed^{sa}

De persoonlijkheid en het karakter van de Profeet^{sa}

Na een kort overzicht gegeven te hebben van de belangrijkste gebeurtenissen uit het leven van de Heilige Profeet^{sa}, zullen wij nu proberen in het kort een indruk te geven van zijn karakter. Hiervoor hebben wij de complete verzameling van getuigenisverklaringen tot onze beschikking, die zijn eigen volk aan zijn karakter toeschreven vóórdat hij aanspraak maakte op het profeetschap. Tot dat moment stond hij onder zijn volk bekend als “De Betrouwbare” en “De Oprechte”.²⁰⁰

Er zijn altijd in grote getale mensen geweest die zich nooit oneerlijk hebben gedragen. Zo zijn er ook vele, die nooit zijn blootgesteld aan zware beproevingen of verleidingen en die zich in hun dagelijkse leven eerlijk en integer gedragen. Desondanks onderscheiden deze mensen zich niet vanwege deze kwaliteiten. Pas wanneer het leven van een persoon zich kenmerkt door een opmerkelijk hoge mate van moraliteit, zal deze zich onderscheiden van de rest. Elke soldaat, die ten strijde trekt, riskeert zijn leven voor zijn vaderland, maar niet elke soldaat komt in aanmerking voor de Militaire Willems Orde, net zoals niet iedere Britse soldaat de Victoria Cross krijgt uitgereikt of zoals bij de Duitsers het IJzeren Kruis. En zo zijn er in Frankrijk duizenden mensen die zich verdienstelijk hebben gemaakt voor de wetenschap, maar niet allemaal zijn onderscheiden met de Nationale Orde van het Legioen van Eer. Dus het simpele feit dat iemand betrouwbaar en oprecht is, wil nog niet persé zeggen dat hij zich hierdoor onderscheidt. Maar als een heel volk een persoon betitelt als “De Betrouwbare” en “De Oprechte”, dan is dat een bewijs van zijn buitengewone kwaliteiten. Zelfs als het een traditie was geweest onder het volk van Mekka om in iedere generatie iemand een dergelijke status toe te kennen, dan zou in zo’n geval een dergelijk persoon een

²⁰⁰ Sirat Ibni Hisham, Vol. 1, blz. 209-210 en Sahih Bukhari, Kitabut-Tafsir.

zeer hoog aanzien hebben. Maar in de gehele geschiedenis van Mekka en Arabië is geen enkele aanwijzing te vinden dat het gebruikelijk was onder de Arabieren om personen uit elke generatie op deze of gene wijze te onderscheiden. Integendeel, in de Arabische geschiedenis door de eeuwen heen, vindt men alleen in het geval van de Heilige Profeet^{sa} van de Islam terug dat het volk hem bestempelde als “De Betrouwbare” en “De Oprechte”. Dit is het bewijs dat deze kwaliteiten bij de Profeet^{sa} uitzonderlijk groot waren. Voor zover de kennis en het geheugen van zijn volk reikte, was er niemand anders die in dat opzicht zijn gelijke was. De Arabieren stonden goed bekend om hun scherpzinnigheid. Als zij iets als buitengewoon beschouwden, dan moet het inderdaad iets buitengewoons en unieks zijn geweest. Toen de Profeet^{sa} door God werd opgedragen om de last en de verantwoordelijkheden van het profeetschap te dragen, legde zijn vrouw, Khadija^{ra}, getuigenis af van zijn hoge morele karaktereigenschappen. Deze gebeurtenis is al beschreven in het biografische deel. We zullen nu verder gaan met het uiteenzetten van enkele van zijn hoge morele karaktereigenschappen zodat de lezer in staat wordt gesteld om ook deze, in het algemeen minder bekende, kant van zijn persoonlijkheid te leren kennen.

De zuiverheid van geest en de fysieke reinheid van de Heilige Profeet^{sa}

Er wordt gezegd dat de taal van de Heilige Profeet^{sa} altijd beschaafd was en dat hij (in tegenstelling tot de meeste van zijn tijdgenoten) nooit scheldwoorden gebruikte.²⁰¹ Dit was iets uitzonderlijks voor een Arabier. We impliceren hier niet mee dat de Arabieren ten tijde van de Heilige Profeet^{sa} gewoon waren grove taal te gebruiken, maar er bestaat geen twijfel over dat zij als gewoonte hadden om in hun

²⁰¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Lam Yakunin-Nabiyyi^{sa} Fahishan.

taalgebruik flink wat scheldwoorden te gebruiken. Een gewoonte die velen van hen tot op de dag van vandaag nog vertonen. De Heilige Profeet^{sa} echter, had zo veel eerbied voor God, dat hij Zijn naam nooit ijdel gebruikte.

Hij was heel zorgvuldig, zelfs overdreven netjes, wat betreft lichamelijke hygiëne en verzorging. Hij poetste meerdere malen per dag zijn tanden en hij vond dit zo belangrijk dat hij vaak zei dat hij, als hij niet bang was geweest dat het een last voor de Moslims zou worden, het een verplichting voor de Moslims zou hebben gemaakt om voor de vijf dagelijkse gebeden hun tanden te poetsen. Hij waste altijd zijn handen vóór en ná elke maaltijd. Hij spoelde altijd zijn mond na het eten van gekookt voedsel en hij vond het wenselijk dat iedereen die gekookt voedsel had gegeten zijn mond spoelde vóórdat hij deelnam aan van de gebeden.²⁰²

Binnen de Islam is een moskee de enige voorgeschreven plaats van samenkomst voor de Moslims. De Heilige Profeet^{sa} legde daarom in het bijzonder nadruk op de reinheid van moskeeën, vooral bij gelegenheden waarvan verwacht werd dat de mensen zich daar zouden verzamelen. Hij had instructies gegeven om tijdens zulke gelegenheden wierook te branden in de moskeeën om de lucht te zuiveren.²⁰³ Daarnaast had hij ook instructies gegeven om niet naar de moskee te komen voor een bijeenkomst of vergadering als men daarvoor iets had gegeten waardoor men een slechte adem had.²⁰⁴

Hij stond erop dat de straten schoon werden gehouden van takken,

²⁰² Sahih Bukhari, Kitabul-Jumu'ati, Babus-Siwaki Yaumal-Jumu'ati.

²⁰³ Mishkat, Kitabus-Salati, Babul-Masajid.

²⁰⁴ Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babu Ma Yukrahu Minath-Thum.

stenen en verder van alles wat tot ergernis leidde of welke een ongehinderde doorgang belemmerde. Wanneer hij zelf iets dergelijks op straat zag liggen, verwijderde hij het en hij zei altijd dat iedereen die meehielp om de wegen en de straten schoon te houden, als beloning de zegeningen van God verdiende.²⁰⁵ Er wordt ook van hem gezegd dat hij bevolen heeft om de hoofdwegen niet zodanig te gebruiken dat anderen daardoor gehinderd worden, noch om vuil of andere ongewenste zaken op de openbare straten te gooien, noch dat deze op enig andere wijze bevuild worden, want al deze handelingen zullen God mishagen.²⁰⁶ Hij lette er ook scherp op dat watervoorraden en watervoorzieningen, bestemd voor menselijke consumptie, schoon en zuiver werden gehouden. Zo verbood hij om iets in stilstaand water te gooien, waardoor deze vervuild kon raken, evenals het gebruik van waterreservoirs op een manier waardoor het water vervuild kon raken.²⁰⁷

Wat at en dronk de Heilige Profeet^{sa}?

Wat eten en drinken betreft was de Profeet^{sa} zeer bescheiden. Hij uitte nooit zijn ongenoegen over slecht bereide of mislukte maaltijden. Als hij dit te eten kreeg, at hij het om degene die het eten had bereid niet teleur te stellen. Echter, als een schotel echt niet eetbaar was, dan zag hij ervan af om het te eten, zonder daar ooit zijn ongenoegen over te uiten.²⁰⁸ Als hij ging zitten om te eten, dan gebruikte hij al zijn aandacht aan de maaltijd die hem werd voorgeschoteld en hij zei altijd dat hij een onverschillige houding voor het eten afkeurde omdat men daarmee wilde zeggen dat er belangrijkere zaken waren

²⁰⁵ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Sillati, Babu Fadli Izalatil-Aza.

²⁰⁶ Mishkat, Kitabut-Taharati, Babu Adabil-Khala'i.

²⁰⁷ Sahih Bukhari, Kitabul-Wudu'i, Babul-Bauli Fil-Ma'id-Da'im.

²⁰⁸ Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babu Ma Aban-Nabiyu^{sa}.

die de aandacht vroegen dan het eten en drinken die geserveerd werden.²⁰⁹ Wanneer hem iets te eten werd aangeboden, deelde hij dit altijd met de andere aanwezigen. Bij een gelegenheid gaf iemand hem wat dadels. Nadat hij had rondgekeken en een schatting had gemaakt van het aantal aanwezigen, verdeelde hij de dadels evenredig onder hen, waardoor iedereen zeven dadels kreeg. Abu Huraira^{ra} vertelt dat de Heilige Profeet^{sa} zich nooit vol at, zelfs al was er alleen maar gestebrood.²¹⁰

Op een keer liep hij langs een weg toen hij een groep mensen zag die zich hadden verzameld rondom een geroosterd kalf, en klaar zaten om van het feestmaal te genieten. Toen zij de Heilige Profeet^{sa} zagen, nodigden zij hem uit om met hun mee te eten, maar hij weigerde. De reden hiervoor was niet dat hij geen geroosterd vlees lustte, maar vanwege het feit dat hij het afkeurde dat mensen in het openbaar zich tegoed deden aan een feestmaal, terwijl arme mensen, die zelf niet genoeg te eten hadden, moesten toekijken. Er zijn andere gelegenheden bekend waarbij hij wel mee at van het geroosterde vlees. Aisha^{ra} heeft verklaard dat de Heilige Profeet^{sa} tot aan zijn dood, nooit drie dagen achterelkaar zijn buik vol at, ongeacht welke gelegenheid dan ook.²¹¹

Hij schonk in het bijzonder aandacht aan het feit dat men niet on-aangekondigd bij iemand langs moest gaan om te komen eten. Op een keer werd hij voor een maaltijd uitgenodigd en werd hem gezegd dat hij nog vier andere gasten mocht meenemen. Toen hij bij zijn gastheer aankwam, ontdekte hij dat zich nog een zesde persoon had

²⁰⁹ Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babul-Akli Muttaki'an.

²¹⁰ Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babu Ma Kanan-Nabiyyu^{sa} Wa Ashabuhu.

²¹¹ Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babu Ma Kanan-Nabiyyu^{sa} Wa Ashabuhu.

aangesloten bij zijn gezelschap. Toen de gastheer zijn gasten verwelkomde, wees de Heilige Profeet^{sa} de gastheer erop dat zij nu met zijn zessen waren en dat het aan de gastheer was om te beslissen of deze zesde persoon mee aan tafel kon gaan of dat hij hem moest wegsturen. Uiteraard was de gastheer bereid om de zesde persoon ook uit te nodigen.²¹²

Wanneer de Heilige Profeet^{sa} aan tafel zat, begon hij altijd pas met eten na het aanroepen van Allah en Zijn Zegeningen. Zodra hij klaar was met eten, uitte hij zijn dankbaarheid met de volgende woorden: “Alle lof behoort tot Allah, Die ons te eten heeft gegeven: Lof dat overvloedig en oprecht is, en die alleen maar groter wordt: Lof, niet waarvan men het idee heeft dat deze voldoende is, maar Lof waarvan men het idee heeft dat dit niet vaak genoeg is gezegd en dat deze Lof nooit voldoende zal zijn, en waartoe men wordt aangezet om te geloven dat elke Goddelijke handeling lovenswaardig is en dus geprezen moet worden. Oh Allah! Vul onze harten met deze gevoelens.” Soms gebruikte hij deze woorden: “Alle lof behoort toe aan God, Die onze honger en onze dorst heeft gestild. Moge onze harten altijd vol Lof zijn voor Hem en niet met ondankbaarheid.”²¹³

Hij spoorde zijn Metgezellen altijd aan om met eten te stoppen voordat men vol zat en zei vaak dat het eten voor één persoon voldoende zou moeten zijn voor twee personen.²¹⁴ Wanneer er in zijn huishouden een speciaal gerecht werd bereid, dan liet hij altijd als geschenk een portie naar de burens sturen.²¹⁵ Het was een gewoonte geworden dat vanuit zijn huishouden voedsel en andere artikelen als geschenk

²¹² Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babur-Rajuli Yud'a ila Ta'aamin.

²¹³ Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babu Ma Yaqulu Iza Faragha Min Ta'aamihi.

²¹⁴ Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babu Ta'aamul-Wahidi Yakfil-Ithnain.

²¹⁵ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babul-Wasiyyati Bil-Jar.

naar de omliggende burens werd gezonden.²¹⁶

Hij probeerde altijd aan de hand van de gezichten van de aanwezigen in zijn gezelschap vast te stellen of één van hun hongerig was. Abu Huraira^{ra} vertelt wat hem zelf ooit was overkomen: Op een keer had hij meer dan drie dagen geen eten gehad. Hij stond voor de ingang van de moskee en zag Abu Bakr^{ra} langskomen. Hij vroeg Abu Bakr^{ra} naar de betekenis van een vers uit de Koran die over het voeden van de armen ging. Abu Bakr^{ra} legde de betekenis ervan uit en liep verder. Als Abu Huraira^{ra} wel eens over dit moment vertelde, zei hij altijd een beetje verontwaardigd dat hij de Koran ook wel net zo goed begreep als Abu Bakr^{ra}. Zijn doel van het stellen van deze vraag over de betekenis van het vers was echter om Abu Bakr^{ra} te laten raden dat hij honger had en dan vervolgens voedsel voor hem zou regelen. Kort daarna, kwam Umar^{ra} langs, en Abu Huraira^{ra} vroeg ook aan hem om de betekenis van het vers uit te leggen. Ook Umar^{ra} legde de betekenis uit en ging weg. Abu Huraira^{ra}, net als alle Metgezellen van de Heilige Profeet^{sa}, hield er niet van om rechtstreeks ergens om te vragen. Toen hij bemerkte dat zijn indirecte pogingen om de aandacht te vestigen op zijn situatie waren mislukt, begon hij de moed te verliezen. Plotse-ling hoorde hij iemand zijn naam roepen met een zachte en tedere stem. Opkijkend naar de richting waar de stem vandaan kwam, zag hij dat de Heilige Profeet^{sa} glimlachend uit het raam van zijn huis keek. Hij vroeg aan Abu Huraira^{ra}: “Hebt u honger?” Abu Huraira^{ra} antwoordde daarop: “Jazeker, Boodschapper van Allah! Ik heb honger.” De Heilige Profeet^{sa} zei: “Er is bij ons in huis ook geen voedsel, maar iemand heeft ons zojuist een beker melk gegeven. Ga naar de moskee en kijk of er nog andere personen zijn, die net zo hongerig zijn als u.” Abu Huraira^{ra} zegt verder over deze gebeurtenis: “Ik dacht

²¹⁶ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu La Tahqiranna Jaratun li-Jaratiha.

bij mezelf, ik heb genoeg honger om die hele beker melk alleen op te drinken, maar de Profeet^{sa} heeft mij gevraagd iedereen uit te nodigen die in dezelfde situatie verkeert als ik, wat betekent dat ik maar een beetje van de melk zal krijgen. Maar ik kon de opdracht van de Profeet^{sa} niet negeren. Dus ging ik naar de moskee en vond daar zes personen die ik allemaal meenam naar het huis van de Profeet^{sa}. Hij overhandigde de beker met melk aan een van hen en vroeg hem om het te drinken. Toen hij klaar was en de beker van zijn mond nam, stond de Profeet^{sa} erop dat hij een tweede keer en een derde keer uit de beker dronk, totdat zijn buik vol was. Op dezelfde manier stond hij erop dat de rest ook hun buik vol dronken. Elke keer dat de Profeet^{sa} iemand vroeg om te drinken, was ik bang dat er weinig zou overblijven voor mij. Nadat alle zes personen van de melk hadden gedronken, gaf de Profeet^{sa} de beker aan mij en ik zag dat er nog genoeg melk in zat. Ook bij mij stond hij erop dat ik genoeg dronk en liet hij mij een tweede en een derde keer drinken. Als laatste dronk de Profeet^{sa} het resterende melk zelf op, dankte God en deed daarna de deur dicht.²¹⁷ Door Abu Huraira^{ra} als laatste de melk aan te bieden zou het de bedoeling van de Heilige Profeet^{sa} geweest kunnen zijn om Abu Huraira^{ra} er op te wijzen dat hij zijn honger langer had moeten verdragen, daarbij vertrouwend op God, en niet de aandacht erop te vestigen, zelfs niet indirect.

De Profeet^{sa} at en dronk altijd met zijn rechterhand en stopte altijd drie keer tijdens het drinken om adem te halen. Een reden hiervoor kan zijn dat als iemand die dorst heeft, in één teug al het water opdrinkt, geneigd is te veel te drinken, waardoor zijn spijsvertering van slag kan raken. Wat het eten betreft, volgde hij als regel dat hij alleen at van wat rein en toegestaan was en dan nog op een wijze die niet

²¹⁷ Sahih Bukhari, Kitabur-Riqaq, Babu Kaifa Kana Aishun-Nabiyyi^{sa}.

neigde naar overdadigheid of waardoor anderen minder te eten hadden. Zoals eerder vermeld, waren zijn gebruikelijke maaltijden altijd erg eenvoudig, maar als iemand hem een speciaal bereide maaltijd aanbood, dan sloeg hij dat niet af. Het was echter niet zo dat hij altijd persé lekker eten wilde, maar hij had wel een bijzondere voorliefde voor honing en voor dadels. Wat betreft de dadels, zei hij altijd dat er een bijzondere overeenkomst bestond tussen een Moslim en een dadelpalm, want de bladeren, de bast, de rijpe zowel als de onrijpe vruchten, en zelfs de pitten van de vruchten konden allemaal op een of andere manier worden gebruikt, en geen enkel onderdeel ervan was nutteloos. Hetzelfde was het geval met een ware Moslim. Geen enkele daad van hem was zinloos wat hij ook deed, het was altijd ten goede voor het welzijn van de mensheid.²¹⁸

De kleding van de Heilige Profeet^{sa}

De Heilige Profeet^{sa} had een voorkeur voor eenvoudige kleding. Zijn eigen gewaad bestond normaal gesproken uit een shirt en een izār, of uit een shirt en een broek. Hij droeg altijd zijn izār of zijn broek zodanig dat het kledingstuk zijn lichaam bedekte tot vlak boven zijn enkels. Behalve dan in uiterste noodzaak, keurde hij het af om de knieën of andere delen van het lichaam boven de knie te tonen. Kleding of gordijnen met geborduurde of bedrukte figuren keurde hij ook af, helemaal als de figuren zo groot waren dat ze geassocieerd konden worden met goden, godinnen, of andere voorwerpen van aanbedding. Een keer zag hij in zijn huis een gordijn hangen met grote figuren erop. Hij gaf opdracht om die gelijk te verwijderen.²¹⁹ Hij zag echter geen kwaad in het gebruik van kledingstukken met

²¹⁸ Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babu Barkatin-Nakhli en Sahih Bukhari, Kitabul-Ilm, Babu Tarhil-Imaamil-Mas'alata Ala Ashabihi.

²¹⁹ Sahih Bukhari, Kitabul-Libas, Babu Ma Wutiya Minat-Tasawir.

kleine figuurtjes erop die niet op deze manier konden worden geïnterpreteerd. Hij droeg zelf nooit kleding gemaakt van zijde en hij vond het ongewenst dat Moslimmannen dit deden. Ten behoeve van de verzegeling van de brieven die hij had geschreven aan bepaalde vorsten om hen uit te nodigen tot de Islam, liet hij een zegelring maken, met de opdracht dat deze van zilver moest zijn en niet van goud, want zei hij, het dragen van goud was verboden voor Moslimmannen.²²⁰ Moslimvrouwen mogen wel goud en kleding van zijde dragen, maar ook in hun geval heeft de Heilige Profeet^{sa} aangeraden om overdaad te mijden.

Op een keer vroeg hij de mensen om een bijdrage voor de armen en een vrouw deed één van haar armbanden af en bood deze aan als haar bijdrage. Hierop zei de Profeet^{sa} tegen haar: “Heeft uw andere arm niet het recht om van het Vuur gered te worden?” De vrouw deed toen ook de armband van haar andere arm af en bood deze aan voor het doel welke hij voor ogen had. Geen van zijn vrouwen bezat sieraden van aanzienlijke waarde, en andere Moslimvrouwen bezaten ook maar zelden sieraden. In overeenstemming met de leerstellingen van de Koran veroordeelde hij het oppotten van geld of edelmetalen, want hij vond dat dit schadelijk was voor de belangen van de armere bevolking binnen de gemeenschap en het zou kunnen leiden tot een ontwrichting van de lokale economie, en daardoor dus een zonde was.

Umar^{ra} stelde eens aan de Heilige Profeet^{sa} voor, om voor de gelegenheden waarbij hij afgezanten van grote mogendheden moest ontvangen, een duur geborduurd gewaad te laten maken, welke hij dan bij ceremoniële gelegenheden kon dragen. De Profeet^{sa} wees dit voorstel

²²⁰ Sahih Bukhari, Kitabul-Libas en Sahih Muslim, Kitabul-Libas.

af en zei daarover: “Het zou God niet behagen als ik mij een dergelijke leefstijl zou aanmeten. Ik zal iedereen ontmoeten in de kleding die ik altijd draag.” Een keer kreeg de Profeet^{sa} kleding van zijde aangeboden, van waaruit hij een kledingstuk naar Umar^{ra} stuurde. Hierop reageerde Umar^{ra}: “Hoe zou ik dit kunnen dragen, als uzelf het dragen van zijden kleding afkeurt?” De Heilige Profeet^{sa} antwoordde hierop: “Niet elk cadeau is bedoeld voor persoonlijk gebruik.” Hij bedoelde hiermee te zeggen dat, aangezien het kledingstuk van zijde was, Umar^{ra} het aan zijn vrouw of aan zijn dochter had kunnen geven of er iets anders mee had kunnen doen.²²¹

Het eenvoudig leven van de Heilige Profeet^{sa}

Het bed van de Profeet^{sa} was ook erg eenvoudig. Hij gebruikte nooit een ledikant of een bank, maar sliep altijd op de grond, waarbij het beddengoed bestond uit een stuk leer of een doek gemaakt van kamelenhaar. Aisha^{ra} vertelt: “Ons beddengoed was zo klein dat wanneer de Heilige Profeet^{sa} ’s nachts opstond om te bidden, ik aan een zijde van het beddengoed ging liggen en mijn benen moest uitrekken als hij in *qiyaam* (staande positie) was, en moest ik ze optrekken als hij in *sadja* (knielende positie) ging.”²²²

Zijn woonruimte straalde ook dezelfde eenvoud uit. Zijn huis bestond uit slechts 1 kamer en een kleine binnenplaats. In het midden van de kamer was een touw gespannen waarover een doek werd gehangen om de kamer in tweeën te verdelen als er gasten kwamen. Het ene deel werd dan voor de gasten gebruikt, terwijl het andere deel gebruikt werd door zijn vrouw. Zijn leven was zeer eenvoudig. Aisha^{ra} vertelt dat gedurende het leven van de Profeet^{sa} zij vaak alleen van

²²¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Libas, Babul-Hariri Lin-Nisa’i.

²²² Sahih Bukhari, Kitabul-Salati, Babul-Salati Alal-Firash.

dadels en water moesten leven. Zelfs op de dag van zijn dood was er, op een paar dadels na, geen eten in huis.²²³

Relatie met God

Elk aspect van het leven van de Heilige Profeet^{sa} lijkt beheerst en bepaald te zijn door zijn liefde voor en zijn toewijding aan God. Ondanks de zware verantwoordelijkheden die op zijn schouders waren gelegd, bracht hij zowel overdags als 's nachts het grootste deel van zijn tijd door met het aanbidden en verheerlijken van God. Hij stond midden in de nacht op om tot God te bidden totdat het tijd werd om naar de moskee te gaan voor het ochtendgebed. Soms gebeurde het dat hij in het laatste deel van de nacht zo lang in gebed verzonken was, dat zijn voeten opgezwollen raakten van het lange staan. Degenen die hem in die toestand zagen, raakten daardoor altijd erg geëmotioneerd. Op een keer zei Aisha^{ra} tegen hem: "God belooft u met Zijn liefde en nabijheid. Waarom onderwerpt u zichzelf aan zoveel ongemak?" Hij antwoordde: "Als God mij, door Zijn Genade en Barmhartigheid, Zijn liefde en nabijheid heeft verleend, zou het dan niet mijn plicht moeten zijn om in ruil daarvoor Hem altijd dankbaar te zijn? Dankbaarheid moet evenredig toenemen met de gunsten die men ontvangt."²²⁴

Hij ondernam nooit iets zonder goddelijk bevel of toestemming daarvoor. In het biografische gedeelte is al melding gemaakt van het feit dat, ondanks de zeer zware vervolgingen door de mensen van Mekka, hij de stad niet verliet totdat hij van God de opdracht had gekregen om dit te doen. Toen de vervolgingen zeer ernstige vormen aannam en hij zijn Metgezellen toestemming gaf te migreren naar

²²³ Sahih Bukhari, Kitabul-At'imati, Babur-Rutbi Wat-Tamri.

²²⁴ Sahih Bukhari, Kitabut-Tahajjud, Babu Qiyamin-Nabiyyi^{sa}.

Abessinië, wilden een aantal van hen graag dat hij met hun meeging. Hij weigerde dat te doen, omdat hij daar geen goddelijke toestemming voor had gekregen. Terwijl men normaal gesproken in zulke perioden van ontberingen en vervolging vrienden en familie het liefst zo veel mogelijk dicht bij jezelf houdt, beval hij zijn Metgezellen juist om hun toevlucht te zoeken in Abessinië en bleef hij zelf achter in Mekka, omdat God hem nog niet had bevolen om te emigreren.

Wanneer hij naar de recitatie van het Woord van God luisterde, gebeurde het altijd dat hij overmand werd door emoties en stroomden de tranen over zijn gezicht, vooral als hij luisterde naar de verzen die hem op zijn eigen verantwoordelijkheden wezen. Abdullah bin Mas'ud^{ra} vertelt dat de Heilige Profeet^{sa} hem een keer vroeg om een aantal verzen uit de Koran te reciteren. Hij zei hierop: "O Boodschapper van Allah! De Koran is aan u geopenbaard (met andere woorden: u kent de Koran als beste). Waarom zou ik het dan aan u moeten reciteren?" Maar de Heilige Profeet^{sa} antwoordde: "Ik vind het fijn als ik ook andere mensen hoor reciteren." Abdullah bin Mas'ud^{ra} begon daarop te reciteren uit Surah Al-Nisa. Toen hij het volgende vers reciteerde: "En wat geschiedt, wanneer Wij een getuige van elk volk zullen roepen en u als getuige tegen deze zullen brengen?"²²⁵, riep de Heilige Profeet^{sa} uit: "Genoeg! Genoeg!" Abdullah bin Mas'ud^{ra} keek op en zag de tranen vloeien langs het gezicht van de Heilige Profeet^{sa}.²²⁶

Hij hechtte zo veel waarde aan het gezamenlijk verrichten van de gebeden dat hij zelfs als hij heel erg ziek was, naar de moskee ging om het gebed te leiden, terwijl het in dergelijke situaties toegestaan is om

²²⁵ De Heilige Koran 4:42.

²²⁶ Sahih Bukhari, Kitabu Fada'ilil-Qur'an, Babul-Buqa'i Inda Qira'atil-Qur'an.

het gebed thuis en zelfs liggend op bed te verrichten. Op een keer was hij niet in staat om naar de moskee te gaan en gaf hij Abu Bakr^{ra} de opdracht om het gebed te leiden. Naderhand voelde hij zich iets beter en vroeg hij hulp om naar de moskee gebracht te worden. Hij rustte met zijn gewicht op de schouders van twee mannen, maar hij was zo zwak dat, volgens Aisha^{ra}, zijn voeten over de grond sleepten.²²⁷

Het is een gangbare gewoonte om te applaudisseren om uiting te geven van blijdschap of als men de aandacht ergens voor wil vragen. Ook bij de Arabieren was dit de gewoonte. De Heilige Profeet^{sa} hield echter zoveel van het lofprijzen van God, dat hij zelfs voor dit soort momenten het klappen met de handen verving door lofprijzingen aan God. Op een keer was hij met een zeer belangrijke zaak bezig toen het tijd werd voor het volgende gebed. Hij vroeg daarom aan Abu Bakr^{ra} of deze het gebed wilde leiden. Het lukte hem om kort daarna de zaak af te handelen en hij ging direct naar de moskee. Op dat moment leidde Abu Bakr^{ra} het gebed, maar toen de gebedsgangers in de gaten kregen dat de Profeet^{sa} was binnengekomen, begonnen ze in hun handen te klappen om behalve hun blijdschap te tonen voor zijn komst, ook Abu Bakr^{ra} er op te attenderen dat de Profeet^{sa} zelf was gearriveerd. Hierop trad Abu Bakr^{ra} naar achter en maakte plaats voor de Heilige Profeet^{sa} om het gebed te leiden. Toen het gebed ten einde was, richtte de Profeet^{sa} zich tot Abu Bakr^{ra} en vroeg: “Waarom trad u terug terwijl ik u opdracht had gegeven om het gebed te leiden?” Abu Bakr^{ra} antwoordde: “O Boodschapper van Allah! Het is toch niet gepast dat de zoon van Abu Quhafa de gebeden leidt terwijl de Boodschapper van Allah zelf aanwezig is?” Daarna wendde de Profeet^{sa} zich tot de gemeenschap en vroeg hen: “Waarom klaptten jullie met de handen? Gedurende het gebed, terwijl men bezig is met

²²⁷ Sahih Bukhari, Kitabul-Adhan, Babu Haddil-Marid.

het gedenken van God, is het niet gepast om met de handen te klappen. Mocht het tijdens het gebed nodig zijn om de aandacht op iets te vestigen, dan moet men de naam van God hardop roepen in plaats van te klappen. Dit zou vanzelf de aandacht moeten vestigen op het noodzakelijke.”²²⁸

De Profeet^{sa} verwierp het verrichten van het gebed bij wijze van boetedoening of wanneer het verrichten van het gebed een fysieke belasting vormt. Toen hij een keer thuis kwam, zag hij tussen twee pilaren in zijn huis een touw hangen en vroeg wat daar de bedoeling van was. Er werd hem verteld dat zijn vrouw Zainab^{ra} dit touw gebruikte ter ondersteuning, wanneer zij tijdens het gebed vermoeid raakte. Hij gebod het touw direct te verwijderen en wees erop dat het gebed moet duren zolang het aangenaam en prettig voelt. Als men vermoeid raakt, dan moet men gaan zitten. Het gebed moet niet een last zijn. Als men verder gaat met het gebed, terwijl men vermoeid is, dan gaat men volledig voorbij aan het doel van het gebed.”²²⁹

Hij verafschuwde alle activiteiten en praktijken die ook maar iets weg hadden van afgoderij. Toen zijn einde naderde en hij de dood in de ogen keek, wendde hij zijn gezicht herhaaldelijk van links naar rechts, terwijl hij riep: “Moge Gods vloek neerdalen op die Joden en Christenen die de graven van hun profeten tot plaatsen van aanbidding hebben gemaakt.”²³⁰ Daarmee bedoelde Hij de Joden en Christenen die de graven van hun profeten en heiligen aanbaden en hun gebeden tot hen richtten. Hij wilde hiermee zeggen dat de Moslims die tot dit soort praktijken zouden vervallen, de Zegeningen van God niet zouden verdienen, maar zich juist verder van Hem verwijderden.

²²⁸ Sahih Bukhari, Kitabul-Adhan, Babu Man Dakhala Li-ya’umman-Naas.

²²⁹ Sahih Bukhari, Kitabut-Tahajjud, Babu Ma Yakrahu Minattashdid Fil-Ibadati.

²³⁰ Sahih Bukhari, Kitabul-Jana’iz, Babu Ma Ja’a Fi Qabrin-Nabiyyi^{sa}.

Zijn extreme ijver voor de eer van God is reeds beschreven in het biografische deel. De inwoners van Mekka zochten allerlei manieren om hem ertoe over te halen om zijn afkeer van de afgoderij op te geven. Ook zijn oom, Abu Talib, probeerde hem op andere gedachten te brengen en hij uitte daarbij zijn angst dat als de Profeet^{sa} doorging met het verwerpen van afgoderij, Abu Talib op een gegeven moment zou moeten kiezen tussen een zware vervolging door zijn eigen volk of het stoppen met het beschermen van de Profeet^{sa}. Het enige antwoord dat de Heilige Profeet^{sa} daarop gaf was: “Zelfs als deze mensen de zon in mijn rechterhand zouden plaatsen en de maan in mijn linker, dan nog zou ik er niet van af zien de Eénheid van God te verkondigen.”²³¹

Tijdens de Slag bij Uhud, aan de voet van een heuvel, toen nog een handjevol gewonde Moslims om hem heen zaten en de vijand blijk gaf van hun vreugde omdat zij door de Moslimlinies waren doorgebroken, schreeuwden zij: “Moge Hubal (een van de afgoden van de Mekkanen) verheerlijkt worden! Moge Hubal verheerlijkt worden!” De Heilige Profeet^{sa}, wetende dat hij en de kleine groep Moslims om hem heen alleen veilig waren zolang zij zich stil hielden, kon zich niet langer inhouden en gaf hij zijn Metgezellen het bevel om als antwoord terug te roepen: “Aan Allah alleen behoort de overwinning en de glorie! Aan Allah alleen behoort de overwinning en de glorie!”²³²

Het was een gebruikelijke misvatting onder de volgelingen van verschillende godsdiensten vóór de komst van Islam, dat natuurverschijnselen plaatsvonden om gebeurtenissen van blijdschap en verdriet van profeten, heiligen en andere belangrijke personen aan te

²³¹ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 284-285, Egypte, 1936.

²³² Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Ghazwati Uhud.

duiden. En ook dat zij zelfs in staat waren om de bewegingen van hemellichamen te sturen. Zo wordt er van sommige van die verschijnselen beweerd dat zij de zon stil konden laten staan of de cyclus van de maan konden stoppen, of zelfs stromend water stil konden laten staan. De Islam leert dat dergelijke ideeën ongefundeerd zijn en dat referenties in Heilige Geschriften naar dergelijke fenomenen slechts zijn bedoeld als metafoor. Omdat ze niet op de juiste wijze worden geïnterpreteerd, geven ze daardoor reden tot bijgeloof. Desondanks, waren er Moslims, die geneigd waren om dergelijke verschijnselen toe te schrijven aan gebeurtenissen in de levens van belangrijke Profeten. In de laatste jaren van de Heilige Profeet^{sa}, overleed zijn zoon Ibrahim op tweeëneenhalf jarige leeftijd. Op diezelfde dag vond er een zonsverduistering plaats. Sommige Moslims in Medina dachten dat de zon verduisterd was als een teken van goddelijke rouw. Toen de Heilige Profeet^{sa} hierover werd geïnformeerd, was hij zeer ontstemd en veroordeelde de gedachte. Hij legde uit dat de zon en de maan en elke andere hemellichaam gebonden zijn aan de goddelijke natuurwetten en dat hun bewegingen en de daarbij behorende verschijnselen geen enkele relatie hebben met het leven of de dood van een persoon.²³³

Arabië is een erg droog land en regen is er altijd welkom en er wordt met smart naar uitgekeken. De Arabieren geloofden dat de komst van regen werd bepaald door de loop van de sterren. Telkens wanneer iemand blijk gaf van dit idee, schrok de Heilige Profeet^{sa} ervan en waarschuwde hij zijn volk om de verleende gunsten door de Voorzienende niet toe te schrijven aan andere bronnen. Hij legde uit dat de regen en andere natuurverschijnselen beheerst werden door goddelijke natuurwetten en niet door het genoegen of ongenoegen van

²³³ Sahih Bukhari, Kitabul-Kusuf, Babus-Salati Fil-Kusufish-Shams.

een willekeurige god of godin of door één of andere kracht.²³⁴

Hij had een onvoorwaardelijk vertrouwen in God, welke door geen enkele combinatie van ongunstige omstandigheden aan het wankelen kon worden gebracht. Op een keer had een vijand hem slapend en ongewapend aangetroffen en deze stond met getrokken zwaard over zijn hoofd gebogen en dreigde hij hem te doden. Voordat hij dit wilde doen vroeg hij: “Wie kan u uit deze netelige situatie redden?” De Heilige Profeet^{sa} antwoordde kalm: “Allah.” De Profeet^{sa} sprak dit met zo veel overtuiging uit, dat zelfs het hart van zijn ongelovige vijand vervuld raakte van de waarachtigheid van zijn geloof en zijn vertrouwen in God. Het zwaard viel uit zijn hand en hij stond tegenover de Profeet^{sa} als een veroordeelde misdadiger die op zijn straf wacht, terwijl hij even daarvoor nog over de Profeet^{sa} heen gebogen stond om hem te doden.²³⁵

Naast een onvoorwaardelijk vertrouwen in God was er het besef een van volkomen gehoorzaamheid tegenover het Goddelijke. Abu Huraira^{ra} vertelt: “Op een dag hoorde ik de Heilige Profeet^{sa} zeggen dat geen enkel mens verlossing kan bereiken door toedoen zijn eigen daden. Daarop zei ik: ‘O, Boodschapper^{sa} van Allah! Uzelf zult toch zeker wel het Paradijs betreden door toedoen van uw eigen goede daden?’ Waarop Hij antwoordde: ‘Nee, ook ik kan niet door toedoen van mijn daden zelf het Paradijs binnengaan, tenzij God mij zal omhullen met Zijn Barmhartigheid en Genade’.”²³⁶

Hij spoorde mensen altijd aan om het juiste pad te kiezen en deze te blijven volgen en om ijverig te zoeken naar manieren om dichter bij

²³⁴ Sahih Muslim, Kitabul-Imaan, Bayaani Kufr Man Qaala Mutirna Bin-Nau'i.

²³⁵ Sahih Muslim, Kitabul-Fada'il, Babu Tawakulahu Alallahi.

²³⁶ Sahih Bukhari, Kitabur-Riqaq, Babul-Qasdi Wal-Mudawamati Alal-Amal.

God te komen. Hij leerde dat niemand zijn eigen dood mocht verlangen, want als iemand een goed persoon is, kan hij door langer te leven een hoger doel bereiken. En als iemand een slecht persoon is, dan kan hij, als hem de tijd gegeven wordt, in staat worden gesteld om het slechte pad te verlaten en alsnog het juiste pad te kiezen.²³⁷

Zijn liefde voor en zijn toewijding aan God kende vele vormen. Bijvoorbeeld, telkens als na een droge tijd de eerste regendruppels vielen, stak hij zijn tong uit om een regendruppel op te vangen en zei dan: “Dit is de meest recente gunst van mijn Heer.”²³⁸ Hij was vrijwel altijd in gebed om Gods vergeving en weldadigheid af te smeken en al helemaal wanneer hij in gezelschap van anderen was, zodat zijn omstanders of degenen die met hem verbonden waren en de Moslims in het algemeen, zichzelf zouden kunnen redden van Gods toorn en Zijn vergeving konden verdienen.²³⁹ Het besef dat hij altijd in de aanwezigheid van God was, liet hem nooit los. Als hij ging slapen, zei hij: “O Allah! Laat mij sterven (slapen) met Uw naam op mijn lippen en laat mij met Uw naam op mijn lippen weer opstaan.” Bij het opstaan zei hij: “Alle lof zij Allah, die mij tot leven bracht na de dood (het slapen). En op een dag zullen wij allemaal tot Hem bijeengebracht worden.”²⁴⁰

Hij verlangde altijd naar de nabijheid tot God en één van de gebeden die hij vaak herhaalde was: “O Allah! U vult mijn hart met Uw licht en U vult mijn ogen met Uw licht en U vult mijn oren met Uw licht. U schijnt Uw licht aan mijn rechterzijde en U schijnt Uw licht aan mijn linkerzijde. U schijnt Uw licht boven mij en U schijnt Uw licht

²³⁷ Sahih Bukhari, Kitabut-Tamanni, Ma Yukrahu Minat-Tamanni.

²³⁸ Sunanu Abi Dawud, Abwabun-Naum, Ma Ja’a Fil-Matari.

²³⁹ Sahih Bukhari, Kitabud-Da’awati, Babu Istighfarin-Nabiyyi^{sa}.

²⁴⁰ Sahih Bukhari, Kitabud-Da’awati, Babu Wad’il-Yadil-Yumna.

onder mij en U schijnt Uw licht voor mij en U schijnt Uw licht achter mij en U, O Allah, zet mijn hele wezen om in Uw licht.”²⁴¹

Ibn Abbas^{ra} vertelt: “Kort voordat de Heilige Profeet^{sa} overleed, kwam Musailima (de valse profeet) naar Medina en verkondigde dat hij bereid was Mohammed^{sa} te accepteren, als Mohammed^{sa} hem zou benoemen tot zijn opvolger. Musailima werd vergezeld door een zeer groot gevolg en de stam waartoe hij behoorde, was de grootste van alle stammen van Arabië. Toen de Heilige Profeet^{sa} over zijn komst was geïnformeerd, ging hij, vergezeld door Thabit bin Qais bin Shams^{ra}, naar hem toe om hem te ontmoeten. Hij had in zijn hand een gedroogde palmtwijg. Toen hij arriveerde in het kamp van Musailima, ging hij voor hem staan. In de tussentijd waren meer van zijn Metgezellen gearriveerd en zij verzamelden zich om hem heen. Tegen Musailima zei hij: “Het is mij ter ore gekomen dat u mij zult volgen als ik u mijn opvolger maak, maar ik ben niet eens bereid deze palmtwijg aan u te schenken, in tegenstelling tot Gods bevelen. Uw einde zal zijn, zoals God dat heeft beschikt. Als u mij uw rug toekent, zal God u tot niets leiden. Ik voorzie duidelijk dat God u zal doen toekomen wat Hij aan mij heeft geopenbaard.” Hij voegde er toen aan toe: “Ik vertrek nu. Als u verder nog iets te zeggen heeft, dan kunt u dat vertellen aan Thabit bin Qais bin Shams^{ra}, die mijn vertegenwoordiger is.” Vervolgens ging hij terug. Abu Huraira^{ra} was ook bij hem. Iemand vroeg de Profeet^{sa} wat hij bedoelde toen hij zei dat God Musailima zal doen toekomen wat Hij aan hem had geopenbaard. De Heilige Profeet^{sa} antwoordde daarop: “In een droom zag ik twee armbanden om mijn polsen, wat ik niet prettig vond. Nog steeds in mijn droom, werd ik door God bevolen om op de armbanden te bla-

²⁴¹ Sahih Bukhari, Kitabud-Da’awati, Babud-Dua Iza Anbatahu Bil-Laili.

zen. Toen ik op de armbanden blies, verdwenen zij beiden. Ik interpreteerde de armbanden als zijnde twee valse profeten, die na mij zullen komen.”²⁴²

Dit incident vond plaats tegen het einde van het leven van de Heilige Profeet^{sa}. De laatste en grootste van de Arabische stammen was bereid om zich aan hem te onderwerpen met als enige voorwaarde dat hij hun leider zou aanwijzen als opvolger. Als de Profeet^{sa} zich zou hebben laten leiden door het minste of geringste persoonlijke motief, dan zou hem niets meer in de weg hebben gestaan om de eenheid van Arabië te waarborgen door zijn opvolging toe te wijzen aan de leider van de grootste stam. De Heilige Profeet^{sa} had geen eigen zoon waardoor erfgenamen een dergelijke overeenkomst niet in de weg konden staan. Maar Hij beschouwde zelfs de kleinste dingen niet als zijn persoonlijk eigendom of als volledig tot zijn beschikking staand. Hij kon hierdoor niet doen alsof het leiderschap over de Moslims door hem geschonken kon worden. Hij beschouwde het als een heilige, goddelijke verantwoordelijkheid en geloofde dat God het zou toewijzen aan degene die Hij geschikt achtte. Daarom sloeg hij het voorstel van Musailima met minachting af en vertelde hem dat hij niet eens bereid was hem een droge palmtwijg te schenken, laat staan het leiderschap over de Moslims.

Voor wat betreft de goddelijke aanbidding, stond hij altijd op eenvoud. De moskee, welke hij in Medina had gebouwd en waar hij altijd de gebeden leidde, bestond uit een onverharde lemen vloer en kale muren. Het plafond was gemaakt van gedroogde palmtakken en bladeren en lekte als het regende. Op zulke momenten raakten de Heilige Profeet^{sa} en de gebedsgangers doorweekt van de regen en zaten ze

²⁴² Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babun Qissatul-Aswadil-Ansiyyi.

onder de modder, maar hij zette het gebed voort tot het einde en er was nooit een moment geweest dat hij overwoog om het gebed uit te stellen of om uit te wijken naar een drogere plaats.²⁴³

Hij was altijd opmerkzaam naar zijn Metgezellen toe. Abdullah bin Umar^{ra} was een uiterst vrome en oprechte man. Wat hem aangaat heeft de Heilige Profeet^{sa} eens gezegd: “Abdullah bin Umar^{ra} zou een nog beter mens zijn als hij wat regelmatig zou zijn in het verrichten van zijn Tahajjud²⁴⁴ gebeden.”²⁴⁵ Toen dit aan Abdullah bin Umar^{ra} werd verteld, heeft hij daarna nooit meer deze gebeden gemist.

Er staat geschreven dat de Profeet^{sa} een keer bij zijn dochter Fatima^{ra} thuis was en haar en zijn schoonzoon Ali^{ra} vroeg of zij regelmatig hun Tahajjud gebeden verrichtten. Ali^{ra} antwoordde: “O Boodschapper^{sa} van Allah! Wij proberen op te staan voor de Tahajjud gebeden, maar soms, als God het zo wil, zijn wij niet in staat om op tijd op te staan en missen wij de gebeden.” De Profeet^{sa} ging weg en onderweg herhaalde hij meerdere malen een vers uit de Koran waarin vermeld staat dat de mens vaak terughoudend is om zijn eigen fouten toe te geven en deze met allerlei excuses probeert te verbergen.²⁴⁶ De Profeet bedoelde er mee te zeggen dat Ali^{ra} zijn zwakheid niet had moeten toeschrijven aan God door te zeggen dat het Gods Wil was dat zij niet op tijd wakker werden, maar dat hij zijn eigen zwakheid hierin had moeten toegeven.

²⁴³ Sahih Bukhari, Kitabul-Adhan, Babu Hal Yusallil-Imamu Biman Hadara.

²⁴⁴ Tahajjud gebed is een vrijwillig gebed, welke verricht wordt in het laatste deel van de nacht. Het is geen onderdeel van de dagelijkse gebeden.

²⁴⁵ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Manaqibi Abdullah bin Umar^{ra}.

²⁴⁶ Sahih Bukhari, Kitabut-Tahajjud, Babu Tahridin-Nabiyyi^{sa} Ala Qiyamil-Lail.

Afdoening voor boetedoening

Echter, de Heilige Profeet^{sa} veroordeelde ten eerste het plichtmatig verrichten van gebeden en veroordeelde scherp elke vorm van aanbidding die als boetedoening werd verricht. Hij onderwees ons dat ware aanbidding bestaat uit het op een juiste manier gebruiken van de gaven die God aan de mens heeft geschonken. God heeft de mens ogen geschonken zodat men er mee kan kijken; het is geen vorm van respect, maar een belediging om de ogen gesloten te houden of ze te laten verwijderen. Het is niet het juiste gebruik van het gezichtsvermogen dat zondig is, maar het onjuist gebruiken van het gezichtsvermogen is een zonde. Het zou ondankbaar zijn van de mens om zichzelf beroven van zijn gehoorvermogen, terwijl het wel een zonde is om het vermogen tot horen te gebruiken om te luisteren naar geroddel of lasterpraat. Onthouding van voedsel (behalve wanneer het is voorgeschreven of anderszins gewenst is) kan leiden tot zelfmoord en dus resulteren in een onvergeeflijke zonde, terwijl het ook een zonde is voor de mens als hij zichzelf volledig overgeeft aan eten en drinken of toegeeft aan het eten of drinken van verboden en ongewenste artikelen. Dit zijn gouden principes die werden onderwezen en benadrukt door de Heilige Profeet^{sa} van de Islam en door geen enkele eerdere Profeet^{sa} daarvoor aan de mensen waren bijgebracht.

Het juiste gebruik van de natuurlijke vermogens vormt hoge morele kwaliteiten: het niet gebruiken of ontkennen van zulke kwaliteiten is dwaasheid. Hun misbruiken is slecht of zondig. Het op een juiste wijze gebruiken is een ware deugd. Dit is de essentie van de zedenleer die ons door de Heilige Profeet^{sa} van Islam is bijgebracht. En dit is ook, in het kort, een afspiegeling van zijn leven en zijn handelen. Aisha^{ra} vertelt: “Als de Heilige Profeet^{ra} een keuze moest maken tussen twee mogelijkheden, dan koos hij altijd de makkelijkste van de twee,

op voorwaarde dat het geen ruimte bood tot mogelijke fouten of zonden. Als hij bij één van de mogelijkheden hierover twijfelde, dan bleef de Heilige Profeet^{sa} als eerste van allemaal, daar zo ver mogelijk vandaan.”²⁴⁷

Dit is voor de mens inderdaad de beste en meest bewonderenswaardige manier van handelen. Veel mensen ondergaan vrijwillig pijn en ontberingen, niet met het doel om Gods Welbehagen te winnen, want Gods Welbehagen kan niet gewonnen worden door het ondergaan van zinloos pijn en ontberingen, maar met het doel om de mensheid te misleiden. Dergelijke mensen bezitten weinig innerlijke normen en waarden en trachten hun fouten te verbergen. Zij willen zich verdienstelijk maken in de ogen van anderen door net te doen alsof zij rechtschapen mensen zijn.

Het doel van de Heilige Profeet^{sa} van de Islam was echter om ware deugd te bereiken en Gods Welbehagen te winnen. Hij was daarom volledig vrij van enige vorm van schijnheiligheid en uiterlijk vertoon. Of de wereld hem als goed of slecht zou betitelen deed hem totaal niets. Het enige wat voor hem telde was hoe hij zichzelf beschouwde en hoe God hem zou beoordelen. Als hij aanvullend op de getuigenis van zijn eigen geweten en de goedkeuring van God ook nog de ware getuigenis van de mensheid voor zich zou winnen, dan zou hij hier dankbaar voor zijn, maar als de mensen hem afwijzend zouden aankijken, dan zou hij dat jammer voor hun vinden, en verder geen waarde hechten aan hun mening.

Houding tegenover zijn vrouwen

²⁴⁷ Sahih Muslim, Kitabul-Fada'il, Babu Tarkil-Intiqam.

Hij was uiterst genegen en vriendelijk tegen zijn vrouwen. Als één van zijn vrouwen zich soms niet met de gepaste eerbied tegenover hem gedroeg, glimlachte hij en liet hij het voor wat het was. Op een dag zei hij tegen Aisha^{ra}: “Ik kom er altijd achter wanneer u boos op mij bent.” Waarop zij vroeg: “Hoe weet u dat dan?” Hij antwoordde: “Ik heb opgemerkt dat wanneer u tevreden over mij bent en in een gesprek naar God verwijst, u altijd naar Hem verwijst als de Meester van Mohammed^{sa}. Maar als u boos op mij bent, dan verwijst u naar Hem als de Meester van Abraham^{as}.” Hierop moest Aisha^{ra} lachen en toegeven dat hij gelijk had.²⁴⁸

Khadija^{ra} was zijn eerste vrouw en had grote offers gebracht voor zijn Missie. Zij was veel ouder dan de Profeet^{sa}. Nadat zij was overleden trouwde hij met jongere vrouwen, maar hij stond niet toe dat de herinnering aan Khadija^{ra} zou afnemen. Als één van de vriendinnen van Khadija^{ra} bij hem langskwam, stond hij altijd klaar om haar te ontvangen.²⁴⁹ Als hij toevallig een voorwerp zag dat van haar was geweest of met haar in verband werd gebracht, werd hij altijd erg emotioneel.

Onder de krijgsgevangenen die de Moslims hadden gemaakt tijdens de Slag van Badr, bevond zich een schoonzoon van de Profeet^{sa}. Hij bezat zelf niets wat als losprijs kon dienen voor zijn vrijlating. Zijn vrouw Zainab^{ra} (de dochter van de Profeet^{sa}) stuurde een halsketting, die van haar moeder (Khadija^{ra}) was geweest, naar Medina en bood deze aan als losgeld voor haar echtgenoot. Toen de Heilige Profeet^{sa} de halsketting zag, herkende hij het en was daardoor erg aangedaan. Hij zei tegen zijn Metgezellen: “Ik heb in deze kwestie geen enkel recht om hier iets over te zeggen, maar ik weet dat deze halsketting

²⁴⁸ Sahih Muslim, Kitabul-Fada'il, Babu Fada'ili Aisha^{ra}.

²⁴⁹ Sahih Muslim, Kitabul-Fada'il, Babu Min Fada'ili Khadija^{ra}.

gekoesterd word door Zainab^{ra} als een laatste aandenken aan haar overleden moeder en mits jullie het goedvinden, stel ik voor dat het haar niet ontnomen moet worden en naar haar terug gestuurd moet worden.” Zij gaven aan dat niets anders hun een groter plezier zou doen en stemden in met zijn voorstel.²⁵⁰

Hij sprak tegenover zijn andere vrouwen vaak lovend over Khadija^{ra} en benadrukte haar deugdzaamheid en de opofferingen die zij had gemaakt voor de Islam. Op een van die momenten raakte Aisha^{ra} geïrriteerd en zei: “O Boodschapper^{sa} van God, waarom blijft u maar praten over deze oude vrouw? God heeft u betere, jongere en aantrekkelijker vrouwen geschonken.” De Heilige Profeet^{sa} was erg aangedaan toen hij dit hoorde en riep toen uit: “O nee, Aisha^{ra}! U hebt geen idee hoe goed Khadija^{ra} voor mij was.”²⁵¹

Hoge morele kwaliteiten

Hij was altijd zeer geduldig in tijden van tegenspoed. Hij liet zich nooit uit het veld slaan door tegenslagen, noch liet hij zich leiden door persoonlijk gewin. We hebben al eerder verteld dat zijn vader overleden was voordat hij geboren was en dat zijn moeder overleed toen hij nog een kind was. Tot zijn achtste jaar was zijn grootvader zijn voogd en na diens dood werd hij ondergebracht bij zijn oom, Abu Talib. Uit genegenheid, maar ook vanwege het feit dat zijn vader hem daar speciaal om had verzocht, lette Abu Talib altijd met extra zorg en tederheid op zijn neef, dit in tegenstelling tot zijn vrouw, die zich daar niet door liet leiden. Het gebeurde vaak dat zij iets onder haar eigen kinderen verdeelde en dat hun kleine neef werd overgeslagen. Als Abu Talib op zulke momenten toevallig thuis kwam, vond

²⁵⁰ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 2, blz. 205, Egypte, 1935.

²⁵¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqib, Babu Tazwijn-Nabiyyi^{sa}.

hij zijn neefje apart zittend; een volmaakt toonbeeld van waardigheid, zonder ook maar een greintje van chagrijnigheid of verdriet op zijn gezicht. Abu Talib, zich bewust van zijn verantwoordelijkheden en vol van liefde voor zijn neef, rende dan naar hem toe, drukte hem aan zijn borst en schreeuwde: “Geef ook aandacht aan dit kind van mij! Geef ook aandacht aan dit kind van mij!” Dit soort voorvallen gebeurde vaak en degenen die daar getuige van waren, gaven allemaal unaniem aan dat de jonge Mohammed^{sa} nooit liet merken dat hij door dat soort dingen geraakt was of dat hij enigszins jaloers was op zijn neven.²⁵² Op latere leeftijd, toen hij in een positie was om dat te doen, nam hij zelf de zorg en opvoeding op zich van twee zonen van zijn oom, Ali^{ra} en Ja’far^{ra}, en hierin had hij op een zeer voortreffelijke wijze zijn verantwoordelijkheid genomen. De Heilige Profeet^{sa} heeft gedurende zijn gehele leven veel beproevingen moeten doorstaan. Hij werd als wees geboren, zijn moeder stierf toen hij nog een kind was en hij verloor zijn grootvader toen hij acht jaar oud was. Na zijn huwelijk heeft hij het verlies van meerdere van zijn kinderen moeten dragen, de een na de ander, en toen overleed zijn geliefde en toegewijde vrouw Khadija^{ra}. Enkele van zijn vrouwen, die hij na Khadija^{ra} trouwde, overleden tijdens zijn leven. Tegen het einde van zijn eigen leven moest hij het verlies dragen van zijn zoon Ibrahim. Hij droeg al deze verliezen en beproevingen gelaten en geen van deze had invloed op zijn hoge mate van fatsoen of vriendelijkheid. Hij liet in het openbaar nooit iets merken van zijn persoonlijk verdriet en trad altijd iedereen tegemoet met een vriendelijk gezicht en behandelde iedereen op een gelijke, beleefde manier. Op een keer zag hij een vrouw, die haar kind had verloren, hardop rouwen bij het graf van haar kind. Hij vermaande haar om geduldig te zijn en uiteindelijk Gods beslissing

²⁵² As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 1, blz. 138, Egypte, 1932.

te accepteren. De vrouw wist niet dat ze door de Profeet^{sa} werd aangesproken en antwoordde: “Als u zelf het verlies van een kind hebt meegemaakt, dan zou u moeten weten hoe moeilijk het is om geduldig te blijven onder zo een beproeving.” De Profeet^{sa} antwoordde: “Ikzelf heb niet één, maar zeven kinderen verloren” en liep vervolgens door.²⁵³ Anders dan op deze indirecte wijze sprak hij nooit over zijn eigen verliezen of tegenslagen en stond hij daar ook niet bij stil. Hij zorgde ervoor dat het geen last voor hem werd en ook liet hij op geen enkele manier toe dat zijn voortdurende dienstbaarheid voor de mensheid daar onder zou kunnen lijden.

Zijn zelfbeheersing

Hij had zichzelf altijd volledig onder controle. Zelfs toen hij een Heerser was geworden, luisterde hij met geduld naar iedereen, en als iemand brutaal tegen hem was, verdroeg hij het en had hij geen behoefte om zijn gelijk te halen. In het Oosten is het een vorm van respect voor degene die men aanspreekt om diegene niet aan te spreken bij zijn voornaam. De Moslims spraken de Heilige Profeet^{sa} gewoonlijk aan als “Boodschapper^{sa} van Allah” en de niet-Moslims zeiden tegen hem “Abul-Qasim” (i.e. Qasims vader: Qasim was de naam van één van zijn zonen). Op een keer kwam een Jood naar hem toe in Medina en begon een discussie met hem. Tijdens de discussie sprak hij hem herhaaldelijk aan als Mohammed^{sa}. De Profeet^{sa} schonk daar geen aandacht aan en ging geduldig verder met het uitleggen van de kwestie waarover de discussie ging. Zijn Metgezellen echter, waren geërgerd door de oneerbiedige manier waarop deze gesprekspartner hem aansprak totdat een van hun zich niet meer kon inhouden en de Jood maande om de Profeet^{sa} niet meer bij zijn voornaam te noemen,

²⁵³ Sahih Bukhari, Kitabul-Ahkaam, Babu Ma Zukira Annan-Nabiyya^{sa} Lam Yakun Lahu Bawwab.

maar aan te spreken als Abul Qasim. De Jood zei dat hij hem alleen zou aanspreken met de naam die hij van zijn ouders had gekregen. De Profeet^{sa} lachte en zei tegen zijn Metgezellen: “Hij heeft gelijk. Ik werd Mohammed^{sa} genoemd toen ik werd geboren en er is geen reden om boos te zijn omdat hij mij met die naam aanspreekt.”

Soms gebeurde het dat hij onderweg door mensen werd tegengehouden en dat zij hele gesprekken met hem aangingen over hun problemen of dat zij hem om een gunst vroegen. Hij bleef altijd geduldig staan en liet hun uitpraten. Pas als ze klaar waren liep hij door. Zo nu en dan waren er mensen die tijdens het handen schudden met hem, zijn hand heel lang vasthielden en hoewel hij dit niet prettig vond en het veel van zijn kostbare tijd kostte, was hij nooit de eerste die zijn hand terugtrok. De mensen kwamen altijd ongehinderd bij hem langs en legden hun zorgen en problemen bij hem neer en vroegen hem om zijn hulp. Als hij in staat was om ze te helpen, dan weigerde hij nooit. Soms werd hij lastiggevallen met verzoeken die onredelijk waren, maar desondanks probeerde hij, zo goed als hij kon, hieraan tegemoet te komen. Op een keer, nadat hij een verzoek had ingewilligd, wees hij de betrokken persoon terecht en vertelde hem een groter vertrouwen in God te hebben in plaats van anderen hiermee lastig te vallen. Een andere keer vroeg een toegewijde Moslim hem meerdere keren om geld en elke keer willigde hij het verzoek in, tot de laatste keer en zei toen: “Het is beter voor een mens om vertrouwen te hebben in God en het doen van verzoeken te vermijden.” De betrokken persoon was een oprechte man. Uit respect voor de gevoelens van de Profeet^{sa}, bood hij niet aan om het reeds geleende geld terug te betalen, maar verklaarde hij dat hij in de toekomst nooit meer iemand iets zou vragen, ongeacht de omstandigheden. Jaren later was hij verwikkeld in een gevecht, en zat hij op zijn strijddros en in het midden van de strijd, toen de gevechten op zijn hevigst waren en

hij omsingeld was door de vijand, viel zijn zweep uit zijn hand. Een Moslimsoldaat te voet, die zijn netelige positie bemerkte, bukte zich om de zweep van de grond te rapen, maar de ruiter smeekte hem om dit niet te doen. Hij sprong zelf van zijn paard en raapte de zweep zelf op. Hij legde de soldaat uit dat hij lang geleden de Heilige Profeet^{sa} had beloofd om nooit meer iemand om een gunst te vragen. Als hij de soldaat had toegestaan om zijn zweep op te rapen, dan zou dat lijken op een indirect verzoek en daarmee zou hij zichzelf schuldig maken aan het breken van zijn belofte aan de Heilige Profeet^{sa}.²⁵⁴

Rechtvaardigheid en eerlijke behandeling

De Arabieren deden veel aan vriendjespolitiek en hadden verschillende maatstaven voor verschillende personen. Zelfs vandaag de dag ziet men in de zogenaamde beschaafde landen een terughoudendheid om belangrijke mensen of mensen met hoge posities ter verantwoording te roepen voor hun daden, terwijl de wet zwaar wordt toegepast op de gewone burgers. De Heilige Profeet^{sa} was echter uniek in het toepassen van gelijke rechten en een eerlijke behandeling voor iedereen. Op een keer werd de zaak aan hem voorgelegd van een jonge vrouw uit een respectabele familie, die zich schuldig had gemaakt aan diefstal. Deze zaak zorgde voor veel ophef, want als deze jonge vrouw de straf kreeg die normaal gesproken hiervoor werd opgelegd, dan zou een vooraanstaande familie vernederd worden en te schande worden gezet. Veel mensen waren bereid om bij de Profeet^{sa} als bemiddelaar voor de schuldige op te treden, maar waren bang om dit te doen. Uiteindelijk werd Usama^{ra} gekozen om als bemiddelaar op te treden. Usama^{ra} ging naar de Heilige Profeet^{sa}. Op het moment dat de Profeet^{sa} door had waarvoor Usama^{ra} naar hem toe kwam, werd hij boos en zei: “U kunt beter ophouden. Volkeren zijn slecht

²⁵⁴ Musnad Ahmad, Vol. 5, blz. 277.

aan hun einde gekomen doordat zij gunsten verleenden aan hooggeplaatste personen, terwijl zij hun gewone burgers onderdrukten. De Islam staat dit niet toe en Ik zal dit zeker niet doen. Voorwaar, als mijn eigen dochter Fatima^{ra} een misdaad zou begaan, dan zou ik niet aarzelen om haar de gepaste straf daarvoor op te leggen.”²⁵⁵

We hebben al eerder verteld over Abbas^{ra}, de oom van de Profeet^{sa}, die als krijgsgevangene in de Slag bij Badr, net als alle andere gevangenen werd vastgebonden met touwen om te voorkomen dat zij zouden ontsnappen. Het touw was zo strak gebonden dat hij gedurende de nacht kreunde van de pijn. De Profeet^{sa} hoorde zijn gekreun en kon er niet van slapen. De Metgezellen die dat bemerkten, maakten de touwen waarmee Abbas^{ra} vastzat los. Toen de Profeet^{sa} hier achter kwam, gaf hij opdracht om alle gevangenen op dezelfde wijze te behandelen, want er was geen enkele reden om zijn eigen familie een voorkeursbehandeling te geven. Hij stond erop dat zij de boeien van alle gevangenen zouden losmaken of dat de boeien van Abbas^{ra} weer net zo strak zouden worden vastgebonden als de andere gevangenen. Omdat de Metgezellen niet wilden dat de Profeet^{sa} ongemak ondervond door toedoen van zijn oom, besloten zij om de gevangenen scherp te bewaken en maakten zij de touwen van alle gevangenen los.²⁵⁶

Zelfs tijdens de onvermijdelijke oorlogen lette hij er op dat alle afspraken en verdragen werden nageleefd. Op een keer stuurde hij een paar van zijn Metgezellen op een verkenningspatrouille. Op de laatste dag van de Heilige Maand Rajab, stuitten zij op een groepje vijanden. Met het idee dat het gevaarlijk was om hun te laten ontsnappen

²⁵⁵ Sahih Bukhari, Kitabul-Hudud, Babu Iqamatil-Hudud Wal-Intiqam Li-Hurmatillah.

²⁵⁶ Usdul-Ghabah, Vol. 3, blz. 109, Riyad, Hijra 1286.

naar Mekka met het bericht dat de verkenners in de buurt waren, besloten zij de mannen aan te vallen. Tijdens de schermutselingen werd een van de mannen gedood. Nadat de verkenners terug waren in Medina, beklagden de Mekkanen zich erover dat de Moslims een van hun mannen had gedood in de Heilige Maand. De Mekkanen waren echter vaak zelf schuldig aan de schending van Heilige Maanden tegenover de Moslims wanneer het hun uitkwam en het zou een gepast antwoord op hun bezwaar zijn geweest door te zeggen dat de Mekkanen zelf de verdragen aangaande de Heilige Maanden schonden en dat zij nu niet in de positie waren om zich hierover bij de Moslims te beklagen. Maar dat was niet het antwoord van de Profeet^{sa}. Hij gaf de leden van de groep een flinke uitbrander, weigerde om de oorlogsbuit te accepteren en volgens sommige berichten betaalde hij zelfs bloedgeld voor de gedode man, tot op het moment dat met de openbaring van het vers 2:218 de hele situatie als afgehandeld kon worden beschouwd.²⁵⁷

Normaal gesproken zijn mensen erg voorzichtig om de gevoelens van hun vrienden en familie niet te kwetsen. De Profeet^{sa} echter, was hier zelfs naar zijn tegenstanders toe heel voorzichtig in. Op een keer kwam er een Jood naar hem toe en beklagde zich over Abu Bakr^{ra}. Abu Bakr^{ra} zou zijn gevoelens hebben gekwetst door te beweren dat God Mohammed^{sa} boven Mozes^{as} had verheven. De Profeet^{sa} liet Abu Bakr^{ra} bij zich komen en vroeg wat er was gebeurd. Abu Bakr^{ra} verklaarde dat de Jood was begonnen door te stellen dat hij zweerde bij Mozes^{as} omdat deze door God, zo zei hij, verheven was boven de gehele mensheid, waarop hij (Abu Bakr^{ra}) had teruggezegd dat hij bij Mohammed^{sa} zwoer, omdat hij door God boven Mozes^{as} was verhe-

²⁵⁷ Tabari en Halbiyya.

ven. De Profeet^{sa} zei: “Uit respect voor de gevoelens van andere mensen, had u dit niet moeten zeggen. Niemand moet mij boven Mozes^{as} stellen.”²⁵⁸ Dit betekende echter niet dat de Heilige Profeet^{sa} niet een hogere positie dan Mozes^{as} bekleedde, maar om dit zo stellig te bevestigen tegenover een Jood zou zijn gevoelens zeker kwetsen en had voorkomen moeten worden.

Mededogen voor de armen

De Heilige Profeet^{sa} hield zich altijd bezig met het verbeteren van de omstandigheden van de sociaal zwakkeren in de maatschappij en om hun een hogere positie in de samenleving te geven. Op een keer toen hij samen met zijn Metgezellen was, passeerde er toevallig een rijke man en vroeg de Profeet^{sa} aan één van zijn Metgezellen wat hij van hem vond. Deze antwoordde: “Hij is een zeer welgesteld en invloedrijk persoon. Als hij om de hand van een vrouw zou vragen, dan zou deze daar zondermeer mee instemmen en mocht hij door iemand gevraagd worden om voor diegene te bemiddelen, dan zou zijn bemiddeling zeer zeker geaccepteerd worden.” Kort daarna kwam een andere man voorbij, die er arm en onbeduidend uitzag. De Profeet^{sa} vroeg aan dezelfde Metgezel wat hij van deze man vond. Deze antwoordde: “O, Boodschapper van Allah! Hij is een arm persoon. Als hij om de hand van een vrouw zou vragen, dan zou deze zeker afgewezen worden en mocht hij voor iemand als bemiddelaar moeten optreden, dan zou zijn bemiddeling niet geaccepteerd worden en als hij met iemand in gesprek zou willen gaan, dan zou niemand aandacht aan hem schenken”. Toen de Profeet^{sa} dit hoorde merkte hij op: “Deze man is meer waard dan de hoeveelheid goud die de hele universum zou kunnen vullen.”²⁵⁹

²⁵⁸ Sahih Bukhari, Kitabul-Khusumat, Babu Ma Yuzkaru Fil-Ishghas.

²⁵⁹ Sahih Bukhari, Kitabur-Riqaq, Babu Fadlil-Faqri.

Een arme Moslimvrouw maakte altijd de moskee van de Heilige Profeet^{sa} in Medina schoon. Op een gegeven moment had de Profeet^{sa} haar al een paar dagen niet gezien en informeerde naar haar. Toen hem verteld werd dat zij was overleden zei hij: “Waarom heeft niemand mij geïnformeerd toen zij overleed? Ik had graag het gebed tijdens haar begrafenis willen bijwonen” en voegde daar aan toe: “mischien vonden jullie haar niet belangrijk genoeg omdat zij arm was, maar dat is niet juist. Breng me naar haar graf”. Vervolgens bezocht hij haar graf en bad voor haar.²⁶⁰

De Profeet^{sa} zei regelmatig dat de mensen die er slecht en onverzorgd uitzagen en niet geaccepteerd werden door de rijkere, door God zo zeer gewaardeerd werden dat, indien zij in Zijn naam zouden zweren dat zij vertrouwen hadden in Zijn Weldadigheid, en wilden dat een bepaalde kwestie een bepaalde wending zou krijgen, God hun hierin zeker zou helpen.²⁶¹

Op een keer zaten enkele Metgezellen van de Heilige Profeet^{sa}, die allen vrijgekochte slaven waren, bij elkaar toen Abu Sufyān^{ra} voorbijkwam. (Abu Sufyan^{ra} was één van de leiders van de Quraish en hij had tot aan de verovering van Mekka tegen de Moslims gevochten. Pas daarna bekeerde hij zich tot de Islam.) De Metgezellen spraken hem aan en herinnerden hem eraan dat de overwinning van de Islam aan God te danken was. Abu Bakr^{ra} hoorde dit en keurde het af dat zij een stamhoofd van de Quraish aan zijn nederlaag herinnerden en wees hun terecht. Vervolgens ging hij naar de Heilige Profeet^{sa} en vertelde hem over het voorval. De Profeet^{sa} zei: “O Abu Bakr^{ra}! Ik ben bang dat u de gevoelens van deze dienaren van God hebt gekwetst.

²⁶⁰ Sahih Bukhari, Kitabus-Salati, Babu Kansil-Masjid.

²⁶¹ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babu Fadlid-Duafa-i.

Als dat het geval is, dan hebt u God beledigd.” Abu Bakr^{ra} haastte zich terug naar de Metgezellen en vroeg hen: “O mijn broeders, heb ik jullie beledigd door wat ik tegen jullie zei?”, waarop zij antwoordden: “We hebben ons niet beledigd gevoeld door wat u zei. Moge God u vergeven.”²⁶²

Terwijl de Profeet^{sa} enerzijds benadrukte dat de armen gerespecteerd moesten worden en hun gevoelens niet gekwetst mochten worden en hij zijn best deed om in hun behoeften te voorzien, trachtte hij anderzijds hun gevoel van zelfrespect te stimuleren en leerde hij hen om niet te bedelen. Hij zei altijd dat het een arme beter past om af te zien van het bedelen in plaats van tevreden te zijn met een paar dadels of een paar happen voedsel, hoe zwaar de beproevingen ook mogen zijn.²⁶³ Maar hij zei ook dat geen enkele feest gezegend zou zijn als er niet ook een paar armeren werden uitgenodigd.²⁶⁴ Aisha^{ra} vertelt dat er op een dag een arme vrouw met haar twee dochters haar kwam opzoeken. Op dat moment had Aisha^{ra} niets bij zich behalve een dadel en zij gaf deze aan de vrouw. De vrouw verdeelde het tussen haar kleine dochters en vertrok toen weer. Toen de Profeet^{sa} thuis kwam vertelde Aisha^{ra} hem het verhaal, waarop hij zei: “Als een arm persoon dochters heeft en hen met zorg en liefde behandelt, dan zal God hem beschermen tegen de verschrikkingen van de Hel”, en hij voegde er aan toe: “God zal deze vrouw het Paradijs schenken vanwege de liefde en de zorg die zij voor haar dochters heeft getoond.”²⁶⁵

Op een keer werd hem verteld dat een van zijn Metgezellen, Sa’d^{ra}, die een vermogend man was, tegenover anderen zat op te scheppen

²⁶² Sahih Muslim, Kitabul-Fada’il, Babu Min Fada’ili Salman^{ra} Wa Bilal^{ra}.

²⁶³ Sahih Bukhari, Kitabuz-Zakati, Babu Qaulullahi La Yas’alunan-Naasa Ilhafan.

²⁶⁴ Sahih Bukhari, Kitabun-Nikah, Babu Man Tarakad-Da’wati.

²⁶⁵ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babu Fadlil-Ihsani Ilal-Banati.

over zijn zaken. Toen de Profeet^{sa} dit hoorde zei hij: “Laat niemand ook maar denken dat zijn rijkdom, positie of macht het resultaat is van zijn eigen kunnen. Want dat is niet zo. Uw macht en uw positie en uw rijkdom is allemaal te danken aan de armen.”²⁶⁶ Eén van zijn gebeden was: “O God! Laat mij nederig blijven terwijl ik leef en laat mij nederig zijn wanneer ik sterf en laat mij op de Dag des Oordeels onder de nederigen behoren.”²⁶⁷

Op een dag in de zomer liep de Profeet^{sa} door een straat en zag hij een hele arme Moslim zware spullen sjouwen van de ene plek naar een andere. Hij had een getekend lichaam die er nog onaantrekkelijker uitzag door een dikke laag stof en transpiratie en hij had een sombere blik. De Heilige Profeet^{sa} sloop van achteren naar hem toe, net zoals kinderen dat soms voor de grap doen, en legde zijn handen over de ogen van de man, zodat deze moest raden wie het was. De man deed zijn eigen handen naar achteren, voelde over het lichaam van de Profeet^{sa} en realiseerde zich dat het de Heilige Profeet^{sa} zelf was. Hij had waarschijnlijk ook wel vermoedt dat niemand anders dan de Profeet^{sa} een man in zijn situatie zo liefdevol zou aanraken. Blij en hierdoor aangemoedigd greep hij het lichaam van de Profeet^{sa} vast en wreef met zijn bezwete en met stof bedekte rug over de kleren van de Profeet^{sa}, misschien om te kijken in hoeverre de Profeet^{sa} hem dit plezier gunde. De Profeet^{sa} glimlachte en liet de man zijn gang gaan. Toen de man weer helemaal in een goed humeur was, zei de Profeet^{sa} tegen hem: “Ik bezit een slaaf; denkt u dat iemand hem van mij wil kopen?” De man realiseerde zich dat waarschijnlijk niemand anders op de hele wereld behalve de Heilige Profeet^{sa} iets van waarde in hem zag en zei somber: “O Boodschapper^{sa} van Allah! Er is niemand in deze wereld

²⁶⁶ Sahih Bukhari, Kitabul-Jihad, Babu Man Isti’ana Bid-Du’afa’i.

²⁶⁷ Sunanut-Tirmidhi, Abwabuz-Zuhdi, Babu Ma Ja’a Anna Fuqara’al-Muhajirin Yadhkhulunal-Jannati.

die bereid zal zijn om mij te kopen.” Hierop zei de Profeet^{sa}: “Nee! Nee! Dat moet u niet zeggen. In de ogen van God bent u van grote waarde.”²⁶⁸

Hij lette niet alleen zelf op het welzijn van de armen, maar hij riep ook constant anderen op om hetzelfde te doen. Abu Musa Ash’ari^{ra} vertelt dat wanneer een behoeftige persoon de Heilige Profeet^{sa} benaderde en om een gunst vroeg, hij altijd aan de omstanders zei: “Jullie moeten ook een aandeel leveren aan zijn verzoek, zodat jullie ook een deel zullen krijgen van de zegeningen door het uitvoeren van een goede daad.”²⁶⁹ Zijn bedoeling was enerzijds om op die manier zijn Metgezellen aan te leren om de armen te helpen en anderzijds om de armen te laten beseffen dat de beter bedeeden hen een goed en warm hart toedragen.

Opkomen voor de rechten van de armen

Toen de Islam zich inmiddels over het grootste deel van Arabië had verspreid, kreeg de Heilige Profeet^{sa} regelmatig grote hoeveelheden geld en goederen, welke hij onmiddellijk onder de armen verdeelde. Op een keer kwam zijn dochter Fatima^{ra} naar hem toe en liet haar handen zien die ongevoelig waren geworden door het malen van graan. Zij vroeg de Profeet^{sa} of zij de beschikking kon krijgen over een slaaf, zodat deze haar kon helpen bij het zware werk. De Profeet^{sa} antwoordde hierop: “Ik zal u iets vertellen wat veel meer van waarde zal zijn dan een slaaf. Voordat u vanavond naar bed gaat om te slapen, moet u 33 maal God prijzen en hetzelfde aantal keren Zijn Volmaaktheid loven en vervolgens 34 maal Zijn Grootheid loven. Dit

²⁶⁸ Shama’il Tirmidhi, Babu Ma Ja’a Fi Sifati Mazahi Rasulillahi^{sa}.

²⁶⁹ Sahih Bukhari, Kitabuz-Zakati, Babu Tahridi Alas-Sadaqah.

zal veel meer van nut voor u zijn, dan het hebben van een slaaf.”²⁷⁰

Op een keer, tijdens het uitdelen van geld, viel een muntstuk uit de hand van de Profeet^{sa} en rolde uit het zicht. Nadat de Profeet^{sa} klaar was met het uitdelen, ging hij naar de moskee en leidde hij daar de gebeden. Nu was het zijn gewoonte om na het gebed een tijdje te blijven zitten om God te gedenken en vervolgens de mensen de kans te geven om hem vragen te stellen of om een gunst te vragen. Deze keer echter, zodra hij klaar was met zijn gebeden, stond hij op en keerde naar huis terug. Hij ging op zoek naar de verloren munt en zodra hij het gevonden had keerde hij terug naar de moskee en overhandigde hij de munt aan een arme. Hij vertelde dat hij vergeten was dat de munt tijdens het uitdelen uit zijn hand was gevallen en het zich pas weer herinnerde tijdens het gebed. Het idee dat hij het geld niet terug zou vinden voordat hij dood zou gaan en het niet aan een arme kon geven en daarvoor verantwoording zou moeten afleggen tegenover God, verontrustte hem zo erg dat hij daarom zo haastig de moskee had verlaten om het muntstuk terug te vinden.²⁷¹

Zijn zorgen om het welzijn van de armen ging zelfs zo ver dat hij liet vastleggen dat er geen gunsten verleend mochten worden aan zijn nakomelingen om daarmee te voorkomen dat de Moslims uit liefde en toewijding voor hem, zijn nakomelingen met voorrang gunsten zouden verlenen en daarmee de armen en behoeftigen zouden onthouden van hun aandeel. Op een keer bracht iemand een grote hoeveelheid dadels als geschenk naar de Profeet^{sa}. Naast de Profeet^{sa} zat zijn kleinzoon Imam Hassan^{ra} van 2,5 jaar oud. Imam Hassan^{ra} pakte een dadel en stopte het in zijn mond. De Profeet^{sa} stak zijn vingers in zijn

²⁷⁰ Sahih Bukhari, Kitabud-Da'awati, Babut-Takbir Wat-Tasbih Indal-Manam.

²⁷¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Adhan, Babu Man Salla Bin-Nas.

mond en haalde de dadel er uit zeggende: “Wij hebben hier geen recht op. Dit behoort toe aan de armen en de behoeftigen onder Gods schepselen.”²⁷²

Behandeling van slaven

De Heilige Profeet^{sa} waarschuwde de mensen die slaven in hun bezit hadden, meermaals om hen goed te behandelen. Hij heeft laten vastleggen dat wanneer een eigenaar zijn slaaf had geslagen of misbruikt, de enige manier om dit goed te maken bestond in het vrijlaten van de slaaf.²⁷³

De Heilige Profeet^{sa} greep elk middel aan om methoden te bedenken om slaven vrij te krijgen en moedigde hierin ook anderen aan. Hij zei: “Als een persoon zijn slaaf vrijlaat, dan zal God, ter compensatie, zijn lichaam redden van de verschrikkingen van de Hel.”²⁷⁴

Opnieuw liet hij vastleggen dat een slaaf alleen gevraagd mocht worden werk te verrichten die hij gemakkelijk aankon en wanneer de slaaf een taak uitvoerde, dan moest zijn meester hem zodanig helpen dat het werk door de slaaf niet als vernederend of minderwaardig werd ervaren.²⁷⁵

Als een meester op reis ging en werd vergezeld door een slaaf, dan was het zijn plicht om de bagage samen te dragen of om dit om de beurt te doen en elkaar af te wisselen.

²⁷² Sahih Bukhari, Kitabuz-Zakati, Babu Akhzi Sadaqatit-Tamri.

²⁷³ Sahih Muslim, Kitabul-Iman, Babu It'aamil-Mamluk.

²⁷⁴ Sahih Bukhari, Kitabul-Kaffaratil-Iman, Babu Qaullullahi Au Tahriru Raqabah.

²⁷⁵ Sahih Muslim, Kitabul-Iman, Babu Suhbatil-Mamalik.

Abu Huraira^{ra} die, nadat hij Moslim was geworden, het grootste deel van zijn tijd in het gezelschap van de Profeet^{sa} doorbracht en herhaaldelijk de Profeet^{sa} instructies hoorde geven met betrekking tot de behandeling van slaven, zei eens: “Ik roep God, in Wiens handen mijn leven ligt, tot mijn getuige dat ware het niet dat ik de mogelijkheden had om aan heilige oorlogen deel te nemen en de Bedevaart te verrichten en mijn oude moeder te verzorgen, ik zou wensen om als een slaaf te sterven, omdat de Heilige Profeet^{sa} continue erop wees dat de slaven goed en vriendelijk moesten worden behandeld.”²⁷⁶

Ma'rur bin Suwaid^{ra} vertelt: “Ik zag dat Abu Dhar Al-Ghifāri^{ra} (een Metgezel van de Profeet^{sa}) precies dezelfde kleren droeg als zijn slaaf. Ik vroeg hem naar de reden daarvan en hij antwoordde: ‘Tijdens het leven van de Profeet^{sa} had ik eens een man uitgescholden omdat zijn moeder vroeger een slavin was geweest. De Profeet^{sa} berispte mij en zei: ‘het schijnt dat u nog steeds vasthoudt aan pre-Islamitische gewoonten. Wat zijn slaven? Slaven zijn uw broeders en de bron van uw macht. God heeft in Zijn Wijsheid tijdelijk het gezag over hen aan u toevertrouwd. Degene die deze verantwoordelijkheid toevertrouwd krijgt over zijn broeder, moet hem hetzelfde voedsel geven als welke hij zelf eet en hem hetzelfde kleden als uzelf. En laat hem geen taken verrichten die boven zijn vermogen zijn en help hem in alles wat hem wordt opgedragen.’” Bij een andere gelegenheid zei de Profeet^{sa} eens: “Wanneer een bediende eten voor u heeft gekookt en het aan u serveert, vraag hem dan om bij u te komen zitten en samen met u te eten of in ieder geval een beetje in uw gezelschap mee te eten, want door het voor u te bereiden heeft hij er een aandeel in verdient”²⁷⁷

²⁷⁶ Sahih Muslim, Kitabul-Iman, Babu Thawabil-Abdi Wa Ajrihi.

²⁷⁷ Sahih Muslim, Kitabul-Iman, Babu It'aamil-Mamluk.

Behandeling van vrouwen

De Heilige Profeet^{sa} hield zich erg bezig met het verbeteren van de positie van vrouwen in de maatschappij en het verzekeren van hun rechten op een respectvolle, gelijkwaardige en eerlijke behandeling. De Islam was de eerste godsdienst die het erfrecht voor vrouwen heeft ingevoerd. De Koran heeft zowel dochters als zonen van de ouders tot erfgenamen gemaakt. Op dezelfde wijze is een moeder erfgenaam over het bezit van haar zoon of dochter en is een vrouw erfgenaam over het bezit van haar man. Wanneer een broer erfgenaam wordt over de bezittingen van zijn broer, dan is ook een zus erfgenaam over die bezittingen. De erfrechten en het recht op het hebben van bezittingen door de vrouw zijn in geen enkele religie vóór de Islam zo helder en duidelijk vastgelegd. In de Islam is de vrouw als enige de eigenaar over haar eigen bezittingen en haar echtgenoot zal daar nooit zeggenschap over kunnen krijgen op grond van hun huwelijk. Het staat een vrouw volledig vrij om te doen met haar bezittingen zoals zij wenst.

De Heilige Profeet^{sa} was zo zorgvuldig met betrekking tot de vriendelijke behandeling van vrouwen, dat degenen om hem heen, die het niet gewend waren om hun vrouwen te zien als hun echtgenoten of partners, het moeilijk vonden om dezelfde maatstaven toe te passen op zichzelf als die waaraan de Profeet^{sa} zoveel aandacht aan schonk en wilde dat deze door iedereen werd toegepast en onderhouden. Umar^{ra} vertelt: “Mijn vrouw mengde zich regelmatig in mijn zaken met haar adviezen en ik wees haar terecht, zeggende dat de Arabieren nog nooit hadden toegestaan dat hun vrouwen zich met hun zaken bemoeiden. Zij antwoordde dan: ‘Dat is allemaal verleden tijd. De Heilige Profeet^{sa} laat zich in zijn zaken door zijn eigen vrouwen adviseren en hij houdt ze nooit tegen. Waarom volgt u zijn voorbeeld niet?’ Ik antwoordde dan terug: Wat Aisha^{ra} betreft, de Profeet^{sa} is

erg op haar gesteld, maar wat betreft uw dochter (Hafsa^{ra}), als zij dat doet, zal zij op een dag de consequenties moeten dragen voor haar brutaliteit.’ Op een keer daarna, was de Profeet^{sa} ergens boos over en besloot hij om een tijdje zonder zijn vrouwen door te brengen. Toen ik dit hoorde, zei ik tegen mijn vrouw dat mijn angst bewaarheid was geworden. Vervolgens ging ik naar het huis van mijn dochter Hafsa^{ra} en trof haar huilend aan. Ik vroeg haar wat er aan de hand was en of de Profeet^{sa} van haar gescheiden was. Ze zei: ‘Ik weet niets van een scheiding, maar de Profeet^{sa} heeft besloten om een tijdje bij ons weg te blijven.’ Ik zei toen tegen haar: ‘Heb ik u niet vaak gezegd dat u zichzelf niet dezelfde vrijheden kunt veroorloven met hem zoals Aisha^{ra} dat kan doen? De Heilige Profeet^{sa} is namelijk erg op Aisha^{ra} gesteld. Dus deze situatie hebt u zelf over u afgeroepen en daar was ik al bang voor.’ Ik ging vervolgens naar de Heilige Profeet^{sa} toe en vond hem liggend op een ruwe mat. Hij had op dat moment geen hemd aan en de afdrukken van de mat waren op zijn lichaam te zien. Ik ging naast hem zitten en zei: ‘O Boodschapper^{sa} van Allah! Koningen en keizers verdienen Gods gunsten niet en toch brengen zij hun levens door in grote weelde en u, die Zijn Boodschapper^{sa} is, brengt uw dagen door in zo’n armoede.’ De Profeet^{sa} antwoordde: ‘Dat is niet zo. Van de Boodschappers van God wordt niet verwacht dat zij hun tijd doorbrengen in grote luxe. Dat soort van leven is voorbehouden aan wereldlijke leiders.’ Daarna vertelde ik de Profeet^{sa} wat er allemaal was gebeurd tussen mij en mijn vrouw en dochter. Toen hij naar mij had geluisterd begon de Profeet^{sa} te lachen en zei: ‘Het is niet waar dat ik van mijn vrouwen gescheiden ben. Ik vond het alleen even zinvol om wat tijd alleen, zonder mijn vrouwen, door te brengen.’”²⁷⁸

Hij hield altijd veel rekening met de gevoelens van vrouwen. Zo was

²⁷⁸ Sahih Bukhari, Kitabun-Nikah, Babu Mau'izatih-Rajuli Ibnatahu.

er een keer dat hij de gebeden leidde, toen hij een kind hoorde huilen. Haastig beëindigde hij het gebed en verklaarde later dat toen hij het kind hoorde huilen hij zich kon voorstellen dat de moeder van het kind zich zorgen zou maken omdat het kind hilde en dat hij daarom het gebed snel had beëindigd zodat de moeder naar haar kind kon gaan om het te verzorgen.²⁷⁹

Als tijdens één van zijn reizen, zijn vrouwen meereisden, dan gaf hij altijd opdracht om de reis in kortere etappes af te leggen en de karavaan in een lager tempo te laten lopen. Toen de mannen een keer sneller vooruit wilden gaan, riep hij: “Pas op voor het glaswerk! Pas op voor het glaswerk!” Daarmee bedoelend dat er vrouwen in het gezelschap waren en dat zij, door het galopperen van de paarden en de kamelen, door elkaar werden geschud door het horten en stoten van de dieren.²⁸⁰

Tijdens een gevecht ontstond er verwarring onder de ruiters en waren de dieren onhandelbaar geworden. De Heilige Profeet^{sa} viel van zijn paard en sommige van de vrouwen waren ook van hun paarden gevallen. Eén van de Metgezellen, die vlak achter de Profeet^{sa} op een kameel reed, sprong snel van zijn dier, rende naar hem toe en riep: “Kan ik u van dienst zijn, Boodschapper^{sa} van Allah?” De voet van de Profeet^{sa} zat nog vast in de stijgbeugel. Snel maakte hij zichzelf los en zei tegen de Metgezel: “Maak u niet druk om mij, ga snel de vrouwen helpen.”²⁸¹

Vlak voor zijn dood was een van de instructies die hij de Moslims gaf

²⁷⁹ Sahih Bukhari, Kitabul-Adhan, Babu Min Akhfis-Salati.

²⁸⁰ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babul-Ma'aridu Manduhatur Anil-Kazabi.

²⁸¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Jihad Was-Siyar, Babu Ma Yaqulu Iza Raja'a Minal-Ghazwi.

en waar hij de nadruk op legde, dat zij altijd de vrouwen met respect en vriendelijkheid moesten behandelen. Het was een gezegde van hem die hij vaak herhaalde: iemand die dochters heeft en de moeite neemt om ze op te voeden en ze onderwijs te geven, zal door God gered worden van de verschrikkingen van de Hel.²⁸²

Het was gebruikelijk onder de Arabieren om hun vrouwen voor het minst geringste lichamelijk te straffen. De Heilige Profeet^{sa} leerde de Moslims dat vrouwen net als de mannen schepselen van God waren. Zij waren geen slavinnen van de mannen en mochten niet geslagen worden. Nadat de vrouwen hiervan op de hoogte waren, sloegen zij door naar het andere uiterste en begonnen zij overal tegen in opstand te komen, waardoor in menig huishouden de huiselijke vrede continue verstoord was. Umar^{ra} deed hierover zijn beklag bij de Heilige Profeet^{sa} en zei dat zolang de vrouwen niet van tijd tot tijd gestraft zouden worden, zij onhandelbaar zouden worden en niet meer in toom te houden. Omdat er op dat moment nog geen gedetailleerde Islamitische leerstellingen waren geopenbaard met betrekking tot de behandeling van vrouwen, zei de Profeet^{sa} dat een vrouw gestraft kon worden als zij zich schuldig maakte aan een ernstige overtreding. Dit leidde op zijn beurt weer dat veel mannen teruggrepen naar de oude Arabische gewoonten. Nu was het weer de beurt aan de vrouwen om zich te beklagen en zij legden hun klachten neer bij de vrouwen van de Profeet^{sa}. Hierop berispte de Profeet^{sa} de mannen en vertelde hun dat degenen die hun vrouwen slecht behandelden, nooit de gunsten van God konden winnen. Kort daarna werden de rechten van de vrouwen vastgelegd en voor het eerst werden de vrouwen behandeld als vrije individuen met hun eigen rechten.²⁸³

²⁸² Sunanut-Tirmidhi, Abwabul-Birri Was-Silati, Babu Ma Ja'a Fin-Nafaqati Alal-Banati.

²⁸³ Sunanu Abi Dawud, Kitabun-Nikah, Babu Fi Darbin-Nisa'i.

Mu'awiya al-Qushairi^{ra} vertelt: "Ik informeerde bij de Heilige Profeet^{sa} welke plichten ik had tegenover mijn vrouw en hij antwoordde mij: 'Voed haar met hetgeen God u heeft geschonken in de vorm van voedsel en kleed haar met hetgeen God u heeft geschonken als kleding en straf haar niet, noch beledig haar en zet haar niet uw huis uit.'²⁸⁴

Hij was zo zorgzaam voor wat betreft de gevoelens van de vrouwen dat hij altijd iedereen, die op reis moest gaan, aanspoorde om hun zaken snel af te handelen en zo snel mogelijk weer naar huis te komen zodat hun vrouw en kinderen hun niet langer hoefden te missen dan nodig was.²⁸⁵ Als hij zelf terugkwam van een reis, dan kwam hij altijd thuis als het nog dag was. Als het voor het einde van zijn reis al donker werd, dan sloeg hij voor de nacht zijn tent op buiten Medina en ging hij pas de volgende dag Medina binnen. Hij vertelde zijn Metgezellen ook dat zij nooit onverwachts hun huis moesten betreden als zij terugkwamen van een reis, zonder vooraf hun terugkeer bekend te maken.²⁸⁶ Met het geven van deze instructie, had de Profeet^{sa} in gedachte dat de relatie tussen man en vrouw grotendeels bepaald wordt door gevoelens. Bij afwezigheid van de man, kan een vrouw de verzorging van haar lichaam of haar kleding verwaarlozen en als de man dan onverwachts thuiskomt, dan kunnen de diepere gevoelens van de man of de vrouw verstoord raken. Door de instructie te geven dat men ervoor moest zorgen na een reis bij daglicht thuis te komen en de familieleden op de hoogte te brengen van diens terugkeer, zorgde hij ervoor dat de familieleden in staat waren om hun terugkerende familielid op een gepaste wijze te ontvangen.

²⁸⁴ Sunanu Abi Dawud, Kitabun-Nikah, Babu Fi Haqqil-Mar'ati Ala Zaujiha.

²⁸⁵ Sahih Muslim, Kitabul-Imarati, Babus-Safari Qit'atum-Minal-Azabi.

²⁸⁶ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Fitturuqi.

Houding tegenover de doden

De Heilige Profeet^{sa} vond het belangrijk dat iedereen zijn zaken liet vastleggen in een testament om te voorkomen dat na een overlijden de achtergebleven familie in de problemen zou kunnen raken. De Heilige Profeet^{sa} liet vastleggen dat men geen kwaad mocht spreken over de doden en dat hun goede eigenschappen moesten worden benadrukt. Niemand is er mee gebaat als men de zwakheden of tekortkomingen van een overledene aanhaalt, terwijl het benadrukken van iemands goede kwaliteiten de mensen kan aansporen om voor de overledene te bidden.²⁸⁷

De Profeet^{sa} stond erop dat eventuele schulden van een overledene betaald moesten zijn voordat hij begraven werd. Heel vaak zorgde de Profeet^{sa} er zelf voor dat de schulden vereffend werden, maar als hij daar niet toe in staat was dan spoorde hij de erfgenamen, familie of anderen aan om dit te doen en hij leidde de gebeden van de uitvaartdienst niet voordat alle schulden vereffend waren.²⁸⁸

Zorg voor de buren

De Heilige Profeet^{sa} behandelde zijn buren altijd met respect en vriendelijkheid. Hij vertelde dat de engel Gabriël zo vaak de nadruk had gelegd op respect naar de buren toe, dat hij op een gegeven ogenblik begon te denken dat de buren ook als erfgenamen opgenomen moesten worden.²⁸⁹ Abu Dhar^{ra} vertelt dat de Profeet^{sa} eens tegen hem zei: “Als u bouillon aan het maken bent voor uw gezin, doe er

²⁸⁷ Sahih Bukhari, Kitabul-Jana'iz, Babu Ma Yanha Min Sabbil-Amwat.

²⁸⁸ Sahih Bukhari, Kitabul-Istiqrad, Babus-Salati Ala Man Taraka Dinan.

²⁸⁹ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babul-Wasa'ati Bil-Jar.

dan wat extra water bij zodat u ook uw buren er van kan laten meegenieten.”²⁹⁰ Dit betekende echter niet dat de buren niet uitgenodigd mochten worden als er wat anders gekookt werd, maar omdat de Arabieren een nomadenvolk waren en bouillon hun favoriete gerecht was, gebruikte de Profeet^{sa} met name dit gerecht als voorbeeld om aan te geven dat de smaak van het gerecht er minder toe deed dan de verplichting van het delen met de buren.

Abu Huraira^{ra} verhaalt: “Op een keer riep de Heilige Profeet^{sa}: “Ik getuig bij Allah dat hij geen gelovige is! Ik getuig bij Allah dat hij geen gelovige is! Ik getuig bij Allah dat hij geen gelovige is!” Zijn metgezellen vroegen hem: “Wie is er geen gelovige, O Boodschapper^{sa} van Allah?”, waarop hij antwoordde: “Degene wiens buren niet veilig zijn voor letsel of schade door zijn handen.”²⁹¹

Toen de Profeet^{sa} eens een groep vrouwen toesprak, zei hij: “Zelfs als iemand slechts een geitenpoot heeft om te koken, moet die persoon dat delen met zijn of haar buren.”²⁹²

De Heilige Profeet verzocht de mensen om niet gelijk moeilijk te gaan doen als de haringen van de tenten van hun buren tegen hun tenten aan zaten of ergens anders voor gebruikt werden en niemand er last van had.²⁹³ Abu Huraira^{ra} vertelt dat de Heilige Profeet^{sa} eens heeft gezegd: “Degene die in God en in de Dag des Oordeel gelooft, moet zijn buren geen overlast bezorgen; en degene die in God en in de Dag des Oordeel gelooft moet zijn gasten niet tot last zijn en de-

²⁹⁰ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babul-Wasiyyati Bil-Jar.

²⁹¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Ithmun Man La Ya'manu Jaruhu.

²⁹² Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu La Tahqiranna Jaratun bi-Jaratiha.

²⁹³ Sahih Bukhari, Kitabul-Mazalim, Babu La Yamna'u Jarun Jarahu.

gene die in God en in de Dag des Oordeel gelooft dient alleen vriendelijke woorden te gebruiken of anders te zwijgen.”²⁹⁴

Zorg voor familieleden

Eenmaal getrouwd, verliezen de meeste mensen de aandacht voor hun ouders. Daarom gaf de Heilige Profeet^{sa} veel aandacht aan het belang om voor de ouders te zorgen en deze met vriendelijkheid en respect te behandelen. Abu Huraira^{ra} vertelt: “Een man kwam naar de Profeet^{sa} en vroeg hem wie hij met de meeste respect moest behandelen. De Profeet^{sa} antwoordde: “Uw moeder”. De man vroeg: “En wie komt er na haar?”. De Profeet^{sa} herhaalde: “nogmaals uw moeder”. De man vroeg voor een derde maal, “en wie komt er na mijn moeder?” waarop de Profeet^{sa} nogmaals herhaalde: “Nog steeds uw moeder.” En toen de man dezelfde vraag voor een vierde keer stelde, zei de Profeet^{sa}: “Na haar komt uw vader en na hem uw naaste familie en daarna de rest van de familie.”²⁹⁵

De ouders en de grootouders van de Heilige Profeet^{sa} waren al overleden toen hij nog een kind was. De ouders van enkele van zijn vrouwen waren echter nog in leven en hij behandelde hen altijd met de grootste eerbied en respect. Toen de Heilige Profeet, na de val van Mekka, de stad als overwinnaar binnentrok, had Abu Bakr^{ra} zijn vader meegenomen om hem te ontmoeten. Hij zei tegen Abu Bakr^{ra}: “Waarom hebt u uw vader de moeite laten nemen om hier naartoe te komen? Ik was met alle plezier zelf naar hem toegegaan.”²⁹⁶

²⁹⁴ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Man Kana Yu'minu Billahi Wal-Yaumil-Akhir.

²⁹⁵ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Man Ahaqqun-Naas Bi-Husnis-Suhbati.

²⁹⁶ Sirat Ibni Hisham, Vol. 4, blz. 48, Egypte, 1936.

Eén van de gezegden van de Heilige Profeet^{sa} was: “Ongelukkig is degene die niet in staat het Paradijs te verdienen, zelfs als zijn ouders een hoge leeftijd hebben bereikt.”²⁹⁷ Hij bedoelde hiermee te zeggen dat het verzorgen van de ouders, met name als ze ouder worden, Gods Zegeningen en Gunsten afroept over degene die daartoe in staat wordt gesteld en daarmee ervan verzekerd is om recht geleid te worden en de Zegeningen van God te ontvangen.

Op een keer beklagde een man zich bij de Heilige Profeet^{sa} over het feit dat hoe meer hij voor zijn familieleden deed, des te vijandiger zij zich tegenover hem opstelden en hoe vriendelijker hij tegen ze deed, des te meer vielen ze hem lastig en hoe lief hij ook naar ze toe was, hoe agressiever ze naar hem deden. De Profeet^{sa} zei: “Als het waar is wat u zegt, dan bent u een zeer gezegend man, want eens zal u de ontvanger zijn van Gods Hulp.”²⁹⁸

Toen de Profeet op een keer de mensen aanspoorde om uit liefdadigheid aalmoezen te geven, kwam één van zijn Metgezellen, Abu Talha Ansari^{ra}, naar hem toe en bood aan om een boomgaard voor liefdadige doeleinden beschikbaar te stellen. De Profeet^{sa} was hier zeer verheugd mee en riep uit: “Wat een mooie gift, wat een mooie gift, wat een mooie gift!” en voegde daar aan toe: “Nu u deze boomgaard hebt gedoneerd ten behoeve van de armen, wil ik dat u het verdeelt onder uw armere familieleden.”²⁹⁹

Op een keer kwam er een man naar de Profeet^{sa} en zei: “O Boodschapper^{sa} van Allah! Ik ben bereid om in ballingschap te gaan en

²⁹⁷ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babu Raghima Man Adraka Abawaihi.

²⁹⁸ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babu Silatur-Rahmi.

²⁹⁹ Sahih Bukhari, Kitabut-Tafsir, Babu Lan Tanalul-Birra.

zelfs bereid om deel te nemen aan de Heilige Oorlog, want ik wil dolgraag het welbehagen van God winnen.” De Heilige Profeet^{sa} vroeg hem of zijn ouders nog in leven waren en de man bevestigde dat zijn beide ouders nog leefden. De Profeet^{sa} vroeg vervolgens: “Weet u zeker dat u dolgraag het welbehagen van Allah wilt verdienen?” en op het bevestigende antwoord hierop door de man, zei hij: “Ga dan terug naar huis om voor uw ouders te zorgen en zorg goed voor hen.”³⁰⁰

De Heilige Profeet^{sa} wees erop dat niet-Moslim familieleden op dezelfde wijze met vriendelijkheid en respect behandeld moesten worden als Moslim familieleden. Eén van de vrouwen van Abu Bakr^{ra}, die geen moslim was, bezocht haar dochter Asma^{ra} en de laatste vroeg aan de Heilige Profeet^{sa} of zij haar mocht ontvangen en geschenken mocht geven, waarop de Heilige Profeet antwoordde: “Natuurlijk, want zij is uw moeder.”³⁰¹

De Heilige Profeet^{sa} behandelde niet alleen zijn directe familieleden met vriendelijkheid, maar ook zijn verre familieleden en degenen die met hun verbonden waren. Telkens als de Profeet^{sa} een dier slachtte, stuurde hij een deel van het vlees naar de vrienden van Khadija^{ra} (zijn overleden vrouw) en gaf zijn vrouwen de opdracht om bij een volgende gelegenheid hun niet te vergeten.³⁰² Jaren na het overlijden van Khadija^{ra}, toen de Profeet^{sa} met enkele van zijn metgezellen samen was, kwam Halah, een zus van Khadija, langs om hem op te zoeken en vroeg toestemming om binnen te komen. In de oren van de Profeet^{sa} klonk haar stem als die van Khadija^{ra} en hij riep uit: “O Allah, dat is Halah^{ra}, Khadija’s^{ra} zus.”³⁰³ Het is inderdaad zo dat ware liefde

³⁰⁰ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu La Yujahidu Illa Bi-Iznil-Abawaihi.

³⁰¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Silatil-Walidil-Mushriki.

³⁰² Sahih Muslim, Kitabu Fada'ilus-Sahabati, Babu Min Fada'ili Khadijah^{ra}.

³⁰³ Sahih Bukhari, Kitabul-Manaqibil-Ansari, Babu Tazwijin-Nabiyyi^{sa}.

zich altijd manifesteert op een manier waarbij men dol is op en attent naar iedereen die verbonden is met degene van wie men heel veel houdt of die heel erg belangrijk voor iemand is.

Anas bin Malik^{ra} vertelt dat hij ooit tijdens een reis in het gezelschap was van Jarir bin Abdullah^{ra} en het viel hem op dat deze zich gedroeg als een bediende die voor zijn meester zorgde. Omdat Jarir bin Abdullah^{ra} ouder was dan Anas^{ra} voelde hij zich hierdoor in verlegenheid gebracht en hij protesteerde hierover bij Jarir^{ra}, zeggende dat hij zich niet zo moest gedragen. Jarir^{ra} antwoordde: “Ik heb gezien met hoeveel toewijding de Ansar voor de Heilige Profeet^{sa} zorgen. Ik ben zo onder de indruk van hun liefde en toewijding voor de Heilige Profeet^{sa} dat ik mezelf heb beloofd dat wanneer ik ooit in het gezelschap ben van een Ansari, ik hen zal dienen als een dienaar. Ik los nu enkel mijn belofte in en probeer me daar niet van af te houden.”³⁰⁴ Deze gebeurtenis bevestigt dat wanneer iemand heel veel om iemand anders geeft, zijn liefde zich ook uitstrekt tot degenen die dicht bij die persoon staan. Op dezelfde wijze zullen degenen die goed zorgen voor hun ouders altijd zorgzaam en eerbiedig zijn naar de mensen met wie de ouders een goede relatie hebben.

Tijdens een samenkomst vertelde de Heilige Profeet^{sa} dat het eerbiedigen van de vrienden van een vader als één van de hoogste vormen van deugdzaamheid wordt beschouwd. Onder de toehoorders bevond zich Abdullah bin Umar^{ra}. Jaren later, tijdens de Bedevaart ontmoette hij een Bedoeïen en gaf hem zijn eigen paard en zijn tulband cadeau. Eén van zijn reisgenoten zag dit en zei dat hij wel heel erg vrijgevig was omdat een Bedoeïen zelfs met heel weinig al tevreden was. Abdullah bin Umar^{ra} antwoordde hierop: “Deze man was een

³⁰⁴ Sahih Muslim, Kitab Fada'ilus-Sahabati, Babu Fi Husni Suhbatil-Ansari.

vriend van mijn vader en ik heb de Heilige Profeet^{sa} horen zeggen dat het één van de grootste deugden is om de vrienden van uw vader te respecteren.”³⁰⁵

In goed gezelschap zijn

De Heilige Profeet^{sa} gaf de voorkeur aan deugdzame mensen om zich heen. Als hij bij één van zijn Metgezellen een zwakheid ontdekte, dan sprak hij hem hier op aan op een discrete en vriendelijke manier. Abu Musa Ash’ari^{ra} vertelt: “De Heilige Profeet^{sa} illustreerde de voordelen van het hebben van goede vrienden en deugdzame metgezellen en het leed, veroorzaakt door foute vrienden en slecht gezelschap, door te zeggen: “Een persoon die zich ophoudt in goed gezelschap is als een persoon die muskus met zich meedraagt. Als hij het gebruikt, heeft hij er baat bij, als hij het verkoopt, maakt hij winst en als hij het alleen maar bij zich draagt, geniet hij van de geur. Een persoon die zich in slecht gezelschap ophoudt is als iemand die blaast in een kolengestookte oven. Het enige wat hij ervan kan verwachten is dat een asdeeltje van de kolen op zijn kleren komt en deze in brand zet of dat hij bedwelmd raakt door de gassen die vrijkomen uit de kolen.”³⁰⁶ De Profeet^{sa} zei vaak dat het karakter van een man gevormd wordt door de mensen waarmee hij omgaat en dat het daarom belangrijk is om erop toe te zien dat men zich altijd in goed gezelschap bevindt.

Waken over het geloof van mensen

De Heilige Profeet^{sa} was er altijd op bedacht om mogelijke misverstanden te voorkomen. Op een keer kwam zijn vrouw Safiyya^{ra} hem opzoeken in de moskee. Toen het tijd werd om naar huis te gaan was

³⁰⁵ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati Wal-Adabi, Babu Fadli Silati Asdiqa’il-Abbi.

³⁰⁶ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babu Istihbabi Majalisatis-Salihin.

het inmiddels donker geworden en besloot de Heilige Profeet^{sa} met haar mee te gaan. Onderweg kwamen zij twee mannen tegen en om te voorkomen dat de mannen zouden gaan gissen met wie hij in gezelschap was, hield hij hen tegen, tilde de sluier van het gezicht van zijn vrouw en zei: “Kijk, dit is mijn vrouw Safiyya^{ra}.” Ze protesteerden en zeiden: “O Boodschapper^{sa} van Allah, Hoe komt u erbij dat wij ook maar iets slechts over u zouden denken?” De Heilige Profeet^{sa} antwoordde hierop: “Satan (i.e. slechte gedachten) stroomt vaak door iemands bloed. Ik wilde er zeker van zijn dat jullie geloof er niet door beïnvloed zou worden.”³⁰⁷

Fouten van anderen door de vingers zien

De Heilige Profeet^{sa} liet zich in het openbaar nooit uit over de fouten en tekortkomingen van anderen en hij moedigde de mensen aan om niet over hun eigen fouten te spreken. Hij zei: “Als een persoon de fouten van een ander verbergt, dan zal God op de Dag des Oordeel zijn fouten verbergen.”³⁰⁸ En verder zei hij: “Elk van mijn volgelingen kan onder de gevolgen van zijn fouten uit komen (i.e. door oprechte spijt en hervorming), behalve degenen die maar over hun eigen fouten blijven praten.” Ter illustratie hiervan vertelde hij het volgende: “Een man had in de avond een zonde begaan en God verhulde deze zonde; de volgende ochtend ontmoette de man zijn vrienden en schepte tegenover hen op wat hij die avond allemaal had gedaan, waarmee hij zelf bloot gaf, wat God verborgen had gehouden.”³⁰⁹

Sommige mensen denken onterecht dat berouw tonen gebaat is bij

³⁰⁷ Sahih Bukhari, Kitabul-Itikafi, Babu Hal Yakhrujul-Mu'takifu.

³⁰⁸ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babu Bashartin Man Sarrallahu Alaihi Fid-Dunya.

³⁰⁹ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Satril-Mu'mini Ala Nafsihi.

het bekennen van zonden; de waarheid echter is dat dit alleen maar onzedelijkheid bevordert. Zonde is een kwaad en wie er in verstrikt raakt en daardoor gebukt gaat onder schuld en schaamte, heeft een kans om door middel van berouw terug te keren op het pad van rechtvaardigheid en zuiverheid. Zijn geval is als van iemand die verleid is door het kwaad, maar achtervolgd wordt door rechtschapenheid en zodra zich een kans voordoet, wordt het kwaad overwonnen en keert de zondaar terug onder de rechtvaardigen. Op dezelfde manier zullen degenen die trots zijn op hun zonden en hierover opscheppen hun gevoel voor goed en kwaad volledig verliezen en ongevoelig worden voor berouw.

Op een keer kwam er een man naar de Heilige Profeet^{sa} toe en zei: “Ik heb mij schuldig gemaakt aan overspel.” (Als die met duidelijk bewijs wordt bewezen, is het binnen de Islam een zonde die strafbaar is). Nadat de Profeet^{sa} zijn bekentenis had aangehoord, wendde hij zich van de persoon af en ging iets anders doen. Hij bedoelde hiermee aan te geven dat de enige juiste remedie hiervoor het tonen van oprechte berouw was en niet een publiekelijke bekentenis. De man had dit echter niet door en dacht dat de Profeet^{sa} hem niet gehoord had. Hij ging nogmaals voor de Profeet^{sa} staan en herhaalde zijn bekentenis. De Heilige Profeet^{sa} op zijn beurt keerde zich weer van de man af, waarop de man weer voor de Profeet^{sa} ging staan en nogmaals zijn bekentenis aflegde. Toen de man dit voor de vierde maal deed, zei de Profeet^{sa}: “Ik wenste dat deze man zijn bekentenis niet had gedaan voordat God mij in deze kwestie had geïnstrueerd. Maar aangezien de man tot viermaal toe zijn bekentenis heeft gedaan, ben ik verplicht om hierop te reageren.” Vervolgens zei hij: “Deze man heeft zijn eigen zonde bekend en is niet door de betrokken vrouw beschuldigd. De vrouw moet worden ondervraagd en als zij verklaart onschuldig te zijn, mag zij niet gestraft worden. In dat geval moet alleen de man

gestraft worden omdat hij bekend heeft schuldig te zijn. Als de vrouw echter wel schuld bekent, dan moet zij ook gestraft worden.” Het was de gewoonte van de Heilige Profeet^{sa} om hierin de Wetten van de Torah te volgen zolang de Koran hierover zweeg. Aangezien de Torah als straf voor overspel de dood door steniging voorschreef, sprak de Profeet^{sa} dienovereenkomstig het vonnis uit. Toen het vonnis voltrokken moest worden probeerde de man te vluchten, maar de omstanders hielden hem tegen en voerden alsnog het vonnis uit. Toen de Profeet^{sa} dit hoorde, keurde hij het gebeuren ten zeerste af. Hij zei dat de man veroordeeld was als gevolg van zijn eigen bekentenis. Het feit dat hij probeerde te vluchten betekende in feite dat hij zijn eigen verklaring terugtrok en om die reden kon hij niet meer veroordeeld worden voor een vergrijp die puur op zijn eigen verklaring was gebaseerd.³¹⁰

De Profeet^{sa} heeft laten vastleggen dat de Sharia alleen betrekking heeft op het gedrag van de mens en niet over zijn intentie. Tijdens een oorlog liep een groep Moslims tegen een niet-Moslim aan die zich verdekt had opgesteld op een afgelegen plek. Hij was daar om elke Moslim die langsliep te overmeesteren en te doden. Nu echter, werd hij door Usama bin Zaid^{ra} achtervolgt en toen deze hem had overmeesterd, trok Usama bin Zaid^{ra} zijn zwaard om hem te doden. Toen de man door had dat hij op geen enkele wijze meer kon ontsnappen, begon hij het eerste deel van de Moslim geloofsbelijdenis op te zeggen, namelijk: “Er is niemand anders aanbeddingswaardig dan Allah”, hiermee aangevende dat hij de Islam had geaccepteerd. Usama^{ra} schonk hier geen aandacht aan en doodde hem. Toen dit voorval, samen met andere voorvallen gedurende deze actie, aan de

³¹⁰ Sunanut-Tirmidhi, Abwabul-Hudud, Babu Ma Ja’a Fi Dar’il-Haddi Anil-Mu’tarifi.

Heilige Profeet^{sa} werd gerapporteerd, liet hij Usama^{ra} bij zich komen en ondervroeg hem. Nadat Usama^{ra} bevestigde wat er was voorgevallen zei de Profeet^{sa}: “Wat zal er met u gebeuren op de Dag des Oordeel als zijn geloofsbelijdenis als getuige in zijn voordeel zal worden gebruikt?” Usama^{ra} antwoordde: “O Boodschapper^{sa} van Allah, die man was een moordenaar van Moslims en het feit dat hij zichzelf een Moslim verklaarde was enkel een list om onder zijn veroordeling uit te komen.” De Profeet^{sa} bleef echter herhalen: “Wat zal er met u gebeuren op de Dag des Oordeel als zijn geloofsbelijdenis als bewijs tegen u zal worden gebruikt?” – daarmee bedoelend dat Usama^{ra} verantwoordelijk zou worden gehouden voor de dood van de man. Hoewel de man schuldig was aan het doden van Moslims, was het uitspreken van de geloofsbelijdenis een teken dat hij berouw toonde voor zijn daden. Usama^{ra} protesteerde hiertegen en zei dat het uitspreken van de geloofsbelijdenis slechts was gedaan uit angst om gedood te worden en niet uit berouw. Hierop vroeg de Profeet^{sa}: “Hebt u in zijn hart gekeken om te zien of hij de waarheid sprak?” om vervolgens weer te herhalen: “Wat zal u antwoord zijn op de Dag des Oordeel als zijn geloofsbelijdenis zal worden aangehaald als bewijs tegen u?” Usama^{ra} zei: “Nadat ik de Profeet^{sa} dit zo vaak had horen herhalen, wenste ik dat ik op dat moment pas Moslim zou zijn geworden en daardoor niet schuldig zou worden bevonden aan hetgeen waarvoor ik nu word aangeklaagd.”³¹¹

De Heilige Profeet^{sa} was altijd bereid om de fouten en misdaden van de mensen te vergeven. Een van de personen die betrokken was bij de lastercampagne tegen zijn vrouw Aisha^{ra}, was voor zijn levensomstandigheden afhankelijk van de liefdadigheid van Abu Bakr^{ra} (Aisha's^{ra} vader). Toen duidelijk werd dat de beschuldigingen tegen Aisha^{ra} een

³¹¹ Sahih Muslim, Kitabul-Iman, Babu Tahrimi Qatli-Kafir.

leugen was, stopte Abu Bakr^{ra} met zijn hulp aan deze man. Dit op zich was al een bewijs van Abu Bakr's^{ra} rustige en bewonderenswaardige terughoudendheid. Elk ander persoon zou een onderhorige, die zijn dochter in diskrediet had gebracht, tot in het oneindige hebben vervolgd. Toen de Profeet^{sa} er achter kwam wat Abu Bakr^{ra} had gedaan, sprak hij hem aan en legde uit dat, hoewel de man fout zat, het een man als Abu Bakr^{ra} niet paste om niet meer in zijn levensonderhoud te voorzien, puur op grond van de begane misdaad. Hierop hervatte Abu Bakr^{ra} zijn hulp aan de man.³¹²

Geduld in tijden van tegenspoed

De Heilige Profeet^{sa} zei vaak: “Voor een Moslim is alles in het leven alleen maar goed en alleen een ware gelovige zal zich in zo'n positie kunnen bevinden. Dit is zo omdat hij in tijden van succes God dankbaar is en daardoor nog meer zegeningen van God zal ontvangen. Aan de andere kant, als hij pijn lijdt of zware beproevingen ondergaat, dan draagt hij deze met geduld, waardoor hij weer in de gunst komt voor Gods zegeningen.”³¹³

Toen het einde van de Profeet^{sa} naderde en hij in zijn toestand ontzettend moest kreunen van de pijn, riep zijn dochter Fatima^{ra} dat ze het niet kon verdragen om hem in die situatie te zien. Hierop antwoordde de Profeet^{sa}: “Heb geduld! Na deze dag zal uw vader geen pijn meer hebben.”³¹⁴ Hiermee bedoelend dat al zijn zorgen tot deze wereld beperkt bleven en zodra hij verlost was van dit leven en voor zijn Schepper stond, hij geen pijn meer zou lijden.

³¹² Sahih Bukhari, Kitabut-Tafsir, Tafsir Suratun-Nur, Babu Innal-Lazina Yuhibbuna An Tashi'al-Fahishata.

³¹³ Sahih Muslim, Kitabuz-Zuhdi, Babul-Mu'min Amruhu Kulluhu Khair.

³¹⁴ Sahih Bukhari, Kitabul-Maghazi, Babu Maradin-Nabiyyi^{sa} Wa Wafatihi.

Gedurende het hoogtepunt van een epidemie keurde hij het af als mensen van een getroffen gebied wegtrokken naar andere gebieden, omdat hierdoor de ziekte verder werd verspreid. De Profeet^{sa} zei dat iedereen die achterbleef om op die manier te voorkomen dat de besmetting zich verder uitbreidde naar andere gebieden en vervolgens als gevolg van de ziekte overleed, zou worden gezien als een martelaar.³¹⁵

Wederzijdse samenwerking

De Heilige Profeet^{sa} onderwees dat het één van de beste Islamitische eigenschappen is om zich niet te mengen in zaken waar men niets mee te maken heeft of om iemand te bekritisieren om zaken die men niet aangaan. Als dit principe door iedereen wordt geaccepteerd en toegepast is dit een eind op de goede weg om wereldwijd orde en vrede te bereiken. Een groot deel van de problemen in de wereld worden veroorzaakt doordat een groot gedeelte van de mensen geneigd is zich in te laten met onnodige inmenging in andermans zaken en niet bereid is om anderen te helpen in noodsituaties.

De Heilige Profeet^{sa} hechtte veel waarde aan wederzijdse samenwerking. Hij stelde als regel in dat als iemand een geldboete niet kon betalen, zijn burens, buurtgenoten of stamgenoten het geld via een inzameling bij elkaar moesten brengen.

Soms kwamen er mensen in de buurt van de Profeet^{sa} wonen en besteedden zij hun tijd ten dienste van de Islam. De Profeet^{sa} ging altijd met hun familie in overleg om ervoor te zorgen dat zij op bescheiden schaal in hun levensonderhoud konden voorzien. Het is door Anas^{ra}

³¹⁵ Sahih Bukhari, Kitabut-Tibb, Babu Ajris-Sabiri Fit-Ta'un.

opgetekend dat in de tijd van de Heilige Profeet^{sa} twee broers de Islam hadden geaccepteerd. Een van hen bleef bij de Profeet^{sa} achter terwijl de ander weer aan het werk ging. Op een gegeven moment kwam de laatste zijn beklag doen bij de Profeet^{sa} over zijn broer die in zijn ogen zijn tijd verdeed met nietsdoen. De Heilige Profeet zei: “God voorziet in uw levensonderhoud ook ter wille van uw broer en het is daarom uw taak om ook voor uw broer te zorgen en hem de gelegenheid te geven zijn godsdienst te belijden.”³¹⁶

Gedurende een keer op reis arriveerde de Heilige Profeet met zijn reisgezelschap op de plaats van bestemming. Zodra ze aankwamen gingen alle metgezellen meteen aan de slag om voorbereidingen te maken voor de nacht. De Heilige Profeet^{sa} merkte op dat hem geen enkele taak was toebedeeld en zei dat hij hout ging sprokkelen zodat er een vuur gemaakt kon worden om te koken. Zijn Metgezellen protesteerden en zeiden: “O Boodschapper^{sa} van Allah, waarom zou u zich bezig moeten houden met zulke taken als wij er zijn om dat te doen?” waarop hij zei: “Nee, nee. Ik moet ook mijn aandeel hebben in de werkzaamheden” waarop hij hout ging zoeken in het bos om een vuur te kunnen maken voor het eten.³¹⁷

Betrouwbaarheid

Zoals bekend was de Heilige Profeet^{sa} zo strikt wat eerlijkheid betreft, dat hij onder zijn volk bekend stond als “De Betrouwbare” en “De Ware”.³¹⁸ Hij vond het zeer belangrijk dat de Moslim dezelfde

³¹⁶ Sunanut-Tirmidhi, Kitabuz-Zuhdi, Babu Fit-Tawakul Alallahi.

³¹⁷ Zarqani, vol. 4 blz. 265.

³¹⁸ Sahih Bukhari, Kitabut-Tafsir, Tafsir Suratush-Shu'ara, Babu Qaulihi Wa Andhir Ashiratakal-Aqrabin.

normen van eerlijkheid aanhielden zoals hijzelf deed. Hij beschouwde eerlijkheid als de basis van alle deugden, van vriendelijkheid en van goed gedrag. Hij leerde de mensen dat een betrouwbaar persoon iemand is die zo doordrongen is van de waarheid dat hij zelfs door God wordt gerangschikt onder de betrouwbaren.³¹⁹

Op een keer werd een gevangene voor de Heilige Profeet^{sa} gebracht die schuldig was aan de moord van vele Moslims. Umar^{ra}, die ook aanwezig was, vond dat de man de doodstraf meer dan verdiend had en keek regelmatig naar de Profeet^{sa}, verwachtende dat de Profeet^{sa} op elk moment de doodstraf zou uitspreken. Nadat de Profeet^{sa} de man had vrijgelaten, bracht Umar^{ra} naar voren dat de doodstraf de enige juiste straf was geweest voor deze man. De Profeet^{sa} antwoordde: “Als dat zo is, waarom hebt u hem dan niet gedood?” waarop Umar^{ra} antwoordde: “O Boodschapper^{sa} van Allah, als u mij ook maar de kleinste hint had gegeven, al was het maar door met uw ogen te knippen, had ik dat gedaan.” Hierop zei de Profeet^{sa}: “Een profeet handelt niet op een dubbelzinnig wijze. Hoe kan ik met mijn oog de doodstraf eisen, terwijl ik met mijn tong vriendelijk naar hem ben?”³²⁰

Op een keer kwam een man naar de Heilige Profeet^{sa} en zei: “O Boodschapper^{sa} van Allah! Ik heb last van drie zonden: liegen, overmatig drinken en overspel. Ik heb van alles geprobeerd om er van af te komen, maar niets helpt. Kunt u mij alstublieft zeggen wat ik moet doen?” De Profeet^{sa} antwoordde: “Als u plechtig beloofd om één van de drie op te geven, dan garandeer ik u dat u ook van de andere twee verlost zult worden.” De man beloofde dit en vroeg de Profeet^{sa} welke

³¹⁹ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Qaulillahi Ya Ayyuhal-Lazina Ittaqullaha Wa Kunu Ma’as-Sadiqin.

³²⁰ Sirat Ibni Hisham, Vol. 2, blz. 217.

van de drie hij moest opgeven. De Profeet^{sa} zei: “Geef het liegen op”. Een tijd later kwam de man terug en vertelde aan de Profeet^{sa} dat hij zich aan zijn advies had gehouden en verlost was van alle drie de zonden. De Profeet^{sa} wilde precies horen hoe de man dit voor elkaar had gekregen. De man vertelde: “Op een dag wilde ik me gaan bedrinken, maar dacht op dat moment aan mijn belofte aan u. Ik realiseerde mij dat ik niet meer tegen mijn vrienden kon liegen als ze zouden vragen of ik had gedronken. Het resultaat zou dan zijn dat ik een slechte reputatie zou krijgen onder mijn vrienden en dat ze mij zouden mijden. Dit overwegende, besloot ik op een ander moment te drinken en kon ik de verleiding voor dat moment weerstaan. Toen ik in een situatie van overspel verzeild was geraakt redeneerde ik op dezelfde manier en realiseerde ik me dat toegeven aan mijn zonde zou betekenen dat ik het aanzien bij mijn vrienden zou verliezen, ongeacht of ik daarover zou liegen en daarmee mijn belofte aan u zou verbreken, of dat ik mijn zonde zou toegeven. Op deze wijze bleef ik maar vechten tegen mijn belofte aan u en mijn verlangen om toe te geven aan mijn zonden. Na enige tijd verloor ik de behoefte om te drinken of om overspel te plegen en heeft mijn belofte om niet meer te liegen mij ook van de andere twee afgeholpen.”

Nieuwsgierigheid

De Heilige Profeet^{sa} hekelde iedereen die nieuwsgierig was of zich bezig hield met roddelpraat over anderen. Abu Huraira^{ra} vertelt dat de Profeet^{sa} zei: “Hoed uzelf voor lasterpraat, want dit is de grootste zonde, en wees niet nieuwsgierig en bespot elkaar niet louter uit afgunst en wees niet jaloers op elkaar en koester geen kwade bedoelingen naar elkaar; laat een ieder zichzelf beschouwen als een dienaar van God en behandel anderen als uw eigen broeder zoals God heeft

bevolen.”³²¹ Verder zei hij dat elke Moslim een andere Moslim moet beschouwen als zijn eigen broeder/zuster. Geen enkele Moslim moet een andere Moslim onrechtvaardig behandelen of in de steek laten in moeilijke tijden of op iemand neerkijken, puur en alleen, om iemands gebrek aan rijkdom, opleiding of wat dan ook. Reinheid komt voort uit het hart en het neerkijken op iemand anders is al voldoende om iemands hart te bedoezelen. Elke Moslim moet het leven van een andere Moslim zien als heilig en zuiver. Elke Moslim moet het leven, eer en bezittingen van een andere Moslim zien als heilig en zuiver. God geeft niets om iemands lichaam, zijn bezittingen of zijn acties, maar kijkt louter en alleen naar iemands hart.³²²

Eerlijk handeldrijven

De Profeet^{sa} hield angstvallig in de gaten dat de Moslims zich niet inlieten met enige vorm van oneerlijkheid in hun onderhandelingen. Op een keer liep de Profeet over de markt en zag een berg mais die te koop werd aangeboden. Hij stak zijn arm in de berg mais en ontdekte dat hoewel van de buitenkant de mais droog was, deze van binnen nat was. Hij vroeg aan de verkoper hoe dit kon. De verkoper legde uit dat door een plotselinge regenbui een deel van zijn mais nat was geworden. De Profeet^{sa} antwoordde dat hij in dat geval de nat geworden mais aan de buitenkant had moeten laten zitten zodat een eventuele koper de berg mais op een eerlijkere manier had kunnen beoordelen. Hij merkte op: “Een ieder die op een oneerlijke manier handel drijft, zal nooit een volwaardig lid van de samenleving worden.”³²³

³²¹ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Ya Ayyuhal-Ladhina Amanu Ijtanibu Kathiran Minaz-Zann.

³²² Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babu Tahrimi Zulmil-Muslimi.

³²³ Sunanut-Tirmidhi, Abwabul-Buyu, Babu Ma Ja’a Fi Karahiyyatil-Ghish Fil-Buyu.

Hij stond erop dat zaken gedaan werden zonder ook maar een vermoeden van enige vorm van bedrog of oplichterij. Daarnaast spoorde hij kopers aan om de goederen die zij wensten aan te schaffen goed te controleren en verbood iedereen om onderhandelingen met nieuwe kopers aan te gaan als er nog onderhandelingen met anderen gaande was. Verder verbood hij het achterhouden van grondstoffen om een hogere marktprijs te verkrijgen en stond hij erop dat de markt regelmatig werd bevoorraad.

Pessimisme

De Heilige Profeet^{sa} was tegen pessimisme. Hij zei dat iedereen die zich schuldig maakte aan het verspreiden van pessimisme, verantwoordelijk was voor het verval van de mensheid omdat pessimistische opvattingen de neiging hebben om mensen te ontmoedigen en de vooruitgang blokkeert.³²⁴

De Profeet^{sa} waarschuwde zijn volgelingen voor trots en opschepperij aan de ene kant en voor pessimisme aan de andere kant. Hij spoorde hen aan om een middenweg tussen deze twee extremen te bewandelen. Moslims moeten hun werkzaamheden uitvoeren met het volste vertrouwen in God dat Hij hun acties met het beste resultaat zal zegenen. Iedereen moet naar vooruitgang streven en zijn best doen om de welvaart in de gemeenschap te verbeteren en zich verre houden van enige vorm van trots en opschepperij.

Dierenmishandeling

De Heilige Profeet^{sa} waarschuwde mensen voor dierenmishandeling.

³²⁴ Sahih Muslim, Kitabul-Birr Was-Silati, Babun-Nahyi An Qauli Halakan-Naas.

Hijzelf behandelde dieren met liefde. Hij gebruikte vaak het voorbeeld van een Joodse vrouw die door God gestraft werd omdat zij haar kat had laten verhongeren. Daarnaast gaf hij het voorbeeld van een vrouw die een dorstige hond naast een diepe waterbron zag zitten. Zij trok haar schoen uit en haalde daarmee water uit de bron om de hond te drinken te geven. Deze goede daad zorgde ervoor dat God al haar zonden uit het verleden vergaf.³²⁵

Abdullah bin Mas'ud^{ra} vertelt: "Op een keer toen wij onderweg waren tijdens een reis met de Heilige Profeet^{sa}, zagen we twee jonge duiven in een nest en hebben we ze gevangen. Ze waren nog erg jong. Toen de moederduif terugkeerde op het nest en haar jongen miste begon ze wild en in paniek rondom het nest te vliegen. Toen de Profeet^{sa} ter plaatse kwam en hij de duif opmerkte, zei hij: "Degene van jullie, die de jongen van deze duif heeft gevangen, dient deze per direct weer vrij te laten om de moederduif weer te kalmeren." Abdullah bin Mas'ud^{ra} vertelt verder dat toen zij op een keer een mierenhoop zagen waar zij stro op legden en vervolgens in brand staken, zij door de Profeet^{sa} werden tegengehouden.³²⁶

Op een keer zag de Profeet^{sa} een ezel staan met een brandmerk in het gelaat. Hij informeerde naar de reden hiervan en kreeg als antwoord dat dit een Romeins gebruik was om de meest vruchtbare dieren ermee te identificeren. De Profeet^{sa} vertelde dat het gelaat een zeer gevoelig lichaamsdeel is en niet gebrandmerkt moest worden. Mocht het nodig zijn om een dier te brandmerken, dan moest dit gebeuren op de flanken van het dier.³²⁷ Vanaf die tijd brandmerken de Moslims

³²⁵ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Rahmatin-Nas Wal-Baha'im.

³²⁶ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Fi Karahiyyati Harqil-Aduw Bin-Nar en Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Adab, Babu Fi Qatliz-Zarri.

³²⁷ Sunanut-Tirmidhi, Abwab Fada'il Jihad, Babu Ma Ja'a Fit-Tahrishi.

hun dieren op de flanken en hebben ook de Europeanen dit gebruik overgenomen.

Tolerantie in religieuze zaken

De Heilige Profeet^{sa} legde niet alleen de nadruk op de noodzaak van tolerantie in religieuze zaken, maar stelde daar ook zeer hoge eisen aan. Een delegatie van de christelijke stam van Najran zocht hem op in Medina om van gedachten te wisselen over religieuze zaken. De groep bestond uit meerdere Kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders. De zitting werd gehouden in de moskee en duurde al enkele uren. Op een gegeven moment vroeg de leider van de delegatie verlof om de moskee te verlaten en op een geschikte plek hun religieuze taken te verrichten. Hierop antwoordde de Profeet^{sa} dat er geen reden was om de moskee te verlaten aangezien de moskee zelf ook een gewijde plaats is om God te aanbidden en zij hun dienst daar konden houden.³²⁸

Moed

In het biografische deel zijn al meerdere voorbeelden van zijn moed beschreven. Het volstaat om er hier slechts één te vermelden. Op een keer gonsde het in Medina van de geruchten dat de Romeinen een groot leger aan het samentrekken waren voor een invasie. Gedurende die periode waren de Moslims 's nachts extra op hun hoede. Op een nacht klonken er vanuit de woestijn een hoop kabaal. De Moslims vluchtten hun huis uit en sommige van hen verzamelden zich in de moskee en wachtten tot de Heilige Profeet^{sa} zou verschijnen om hun instructies te geven om de dreigende crisis af te wenden. Kort daarna zagen zij de Profeet^{sa} te paard terugkeren vanuit de richting waar het

³²⁸ As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 239, Egypte, 1935.

lawaai vandaan kwam. Pas toen realiseerden zij zich dat de Profeet bij het eerste gerucht al te paard op de geluiden was afgegaan om te onderzoeken of er reden was om de mensen te waarschuwen en niet op de anderen had gewacht om samen op onderzoek te gaan. Toen hij terug was verzekerde hij zijn Metgezellen dat er geen reden tot alarm was en dat zij naar hun huizen terug konden keren en gaan slapen.³²⁹

Zorgzaamheid voor de ongeletterden

De Heilige Profeet^{sa} was in het bijzonder zorgzaam naar degenen die door gebrek aan opvoeding niet wisten hoe zij zich moesten gedragen. Op een keer, in het gezelschap van de Heilige Profeet^{sa}, zat een nomade in de moskee, die recentelijk de Islam had geaccepteerd. Op een gegeven moment stond hij op en ging een eindje verder in een hoek staan om te urineren. Enkele van de metgezellen van de Profeet^{sa} stonden op het punt om hem hiervan te weerhouden, maar de Profeet^{sa} hield hun tegen en wees hun erop dat wanneer zij zouden ingrijpen, de man in grote verlegenheid gebracht zou kunnen worden en misschien zelfs gewond zou kunnen raken. Hij zei dat ze de man met rust moesten laten en de plek op een later tijdstip schoon te maken.³³⁰

Het naleven van verdragen

De Heilige Profeet^{sa} was erg strikt in het naleven van verdragen. Op een keer was er een gezant langsgekomen met een speciale missie. Nadat hij een tijdje in het gezelschap van de Profeet had doorgebracht, was hij overtuigd van de waarachtigheid van de Islam en stelde voor

³²⁹ Sahih Bukhari, Kitabul-Jihad, Babus-Shaja'ati Fil-Harb.

³³⁰ Sahih Bukhari, Kitabul-Adab, Babu Qaulun-Nabiyyi^{sa} Yassiru.

om zich te laten bekeren. De Profeet^{sa} vertelde hem dat dit niet gewenst was omdat hij daar als afgezant in een officiële functie was en hij het verplicht was aan zijn Regering om terug te keren zonder dat hij in de tussentijd een nieuw verbond had gesloten. Als hij, na zijn terugkeer, nog steeds overtuigd was van de waarachtigheid van de Islam, dan kon hij als onafhankelijk individu terugkomen en zich dan bekeren.³³¹

Eerbied voor dienaren van de mensheid

De Heilige Profeet^{sa} had erg veel eerbied voor degenen die hun tijd en bezittingen opofferden om de mensheid te helpen. Nadat de Banu Tai, één van de Arabische stammen, met hun vijandigheden waren begonnen tegen de Profeet^{sa}, werden zij in de daaropvolgende gevechten verslagen en werden enkelen van hun gevangen genomen. Eén van de gevangenen was de dochter van Hatim Tai. Zijn vrijgevigheid was zelfs spreekwoordelijk geworden onder de Arabieren. Toen de dochter van Hatim de Heilige Profeet^{sa} over haar ouders vertelde, behandelde hij haar met heel veel respect en als gevolg van haar bemiddeling schold hij haar volk alle schulden kwijt die hun waren opgelegd vanwege de door hun begane vijandelijkheden.³³²

Het karakter van de Heilige Profeet^{sa} is zo veelzijdig, dat het onmogelijk is om deze afdoende in een paar bladzijden te beschrijven.

Het leven van de Heilige Profeet^{sa} is als een open boek

Het leven van de Heilige Profeet^{sa} is als een open boek, waarin men, ongeacht welk deel men openslaat, interessante zaken tegenkomt.

³³¹ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Fil-Imam Yustajanna Bihi Fil-Uhud.

³³² As-Siratul-Halbiyyah, Vol. 3, blz. 227.

Van geen enkele andere Leider of Profeet is het leven zo gedetailleerd beschreven en zo toegankelijk om het te bestuderen als die van de Heilige Profeet^{sa}. Toegegeven moet worden dat de enorme hoeveelheid aan feiten kwaadwillende critici genoeg stof heeft gegeven om hier negatief over te schrijven. Maar, het is ook waar dat de critici, nadat ze eenmaal het materiaal hebben onderzocht en zich eigen hebben gemaakt, niet kunnen ontkennen dat op het gebied van geloof en toewijding het leven van niemand anders zo inspirerend is geweest. Mensen die een teruggetrokken leven leiden, hebben dan wel geen last van critici, maar missen de overtuiging en het vertrouwen bij hun volgelingen. Er zullen altijd vragen, teleurstellingen en onduidelijkheden blijven bestaan. Maar een leven die zo gedetailleerd beschreven is als die van de Heilige Profeet^{sa} is een bron van inspiratie en vervolgens van overtuiging. Wanneer alle kritiek en misvattingen uit de weg zijn geruimd, dan is het zeker dat wij zo'n leven volledig en voor eeuwig zullen liefhebben.

Het moge duidelijk zijn dat een leven dat als een open boek is en zo veelzijdig, niet zomaar in het kort verteld kan worden. Men kan een slechts een poging doen om een klein deel ervan te vertellen. Maar zelfs dat kleine deel is al de moeite waard. Een religieus boek zal weinig impact hebben zonder de aanvullende kennis ervan door zijn Leraar. Dit punt is door vele religies over het hoofd gezien. Het Hindoeïsme bijvoorbeeld heeft veel respect voor de Veda's, maar van de Rishis, die de Veda's van God geopenbaard hebben gekregen is nauwelijks iets bekend. De behoefte aan extra informatie bij de verhalen over hun boodschappers schijnt geen indruk te maken bij de Hindoe commentatoren. Aan de andere kant hebben de Joodse en Christelijke wetenschappers niet gearzeld om hun eigen Profeten aan de kaak te stellen. Ze vergeten dat een openbaring die er niet slaagt om de ontvanger ervan op het rechte pad te houden, van weinig nut is

voor anderen. Als de ontvanger onbetrouwbaar is, waarom heeft God hem dan uitgekozen? Was Hij gedwongen om dat te doen? Geen van beide veronderstellingen zijn gegrond. Om te denken dat openbaringen niet in staat zijn om de ontvanger ervan op de rechte pad te houden is net zo ongegrond als te denken dat God geen alternatieven heeft dan alleen incompetente ontvangers te kiezen voor sommige van Zijn openbaringen. Toch hebben dit soort ideeën hun weg gevonden in verschillende godsdiensten. Misschien komt dat doordat de afstand tussen hen en hun Stichter te groot is geworden of omdat het menselijk intellect, tot de komst van de Islam, nog niet in staat was om de dwaling van dit soort ideeën te doorzien. Hoe belangrijk en waardevol het is om een Boek en zijn Meester samen bij elkaar te houden, werd al zeer vroeg in de Islam onderkend. Eén van de toegewijde vrouwen van de Heilige Profeet^{sa} was de jonge Aisha^{ra}. Ze was dertien of veertien toen ze trouwde met de Profeet^{sa}. Hun huwelijk heeft ongeveer acht jaar geduurd. Toen de Profeet^{sa} overleed was zij ongeveer tweeëntwintig. Ze was jong en ongeletterd; toch wist ze dat een leer niet los kan worden gezien van zijn leraar. Toen haar werd gevraagd om het karakter van de Profeet^{sa} te beschrijven, zei ze onmiddellijk dat zijn karakter de Koran was.³³³ Wat hij deed, was wat de Koran leerde; wat de Koran leerde was niets anders dan wat hij deed. Het siert de Profeet^{sa} dat een ongeletterde jonge vrouw in staat is geweest om een waarheid te begrijpen die aan de aandacht van Hindoeïstische, Joodse en Christelijke wetenschappers is ontsnapt.

In één kleine scherpe zin vatte Aisha^{ra} een grote en belangrijke waarheid samen. Voor een waarachtige en oprechte leraar is het onmogelijk om het ene te zeggen en het andere te doen, of om het ene te doen en het andere te zeggen. De Heilige Profeet^{sa} was een waarachtige en

³³³ Musnad Ahmad, Vol. 6, blz. 91, Beirut, Hijra 1313.

oprechte Leraar^{sa}. Dat is wat Aisha^{ra} onmiskenbaar wilde zeggen. Hij handelde naar wat hij predikte en predikte zoals hij handelde. Om hem te leren kennen moet men de Koran kennen en om de Koran te leren kennen moet men hem kennen.

Index

A

Abbas^{ra}, 31, 57, 58, 88, 90, 195, 206,
 208, 210, 213, 228, 229, 247,
 276, 287, 335
 Abdul Muttalib, 17, 228, 335
 Abdullah bin Abi Hadwad^{ra}, 224,
 335
 Abdullah bin Hudhafa^{ra}, 180, 335
 Abdullah bin Mas'ud^{ra}, 269, 320,
 335
 Abdullah bin Rabi'a^{ra}, 225, 335
 Abdullah bin Rawaha^{ra}, 195, 199,
 201, 202, 335
 Abdullah bin Ubayy bin Sulul, 51,
 59, 70, 71, 114, 334
 Abdullah bin Umar^{ra}, 278, 307, 335
 Abdur-Rahman bin Auf^{ra}, 84, 335
 Abessinië, 14, 37, 38, 39, 49, 52,
 173, 183, 184, 221, 269, 335
 Abraham^{as}, 12, 216, 217, 281, 334
 Abu Amir, 234, 334
 Abu Ayyub Ansari^{ra}, 66, 67, 334, 67
 Abu Bakr^{ra}, 25, 29, 32, 59, 61, 62,
 63, 65, 68, 89, 98, 112, 161, 216,
 227, 246, 247, 252, 253, 254,

263, 270, 288, 290, 304, 306,
 312, 334
 Abu Bara, 111
 Abu Dhar Al-Ghifari^{ra}, 296, 31, 302
 Abu Fukaih^{ra}, 30
 Abu Huraira^{ra}, 261, 263, 274, 276,
 296, 303, 304, 317
 Abu Jahl, 18, 19, 30, 33, 75, 85, 86,
 89, 221, 222
 Abu Jandal^{ra}, 172
 Abu Lahab, 44
 Abu Lubaba^{ra}, 136
 Abu Musa Ash'ari^{ra}, 308
 Abu Musa^{ra}, 237
 Abu Sufyan^{ra}, 75, 79, 91, 97, 110,
 122, 133, 167, 174, 175, 176,
 178, 204, 205, 206, 208, 210,
 212, 213, 218, 229, 290, 335
 Abu Talha Ansari^{ra}, 305
 Abu Talib, 17, 20, 36, 37, 43, 44,
 215, 272, 282, 335
 Abul-Qasim, 193, 199, 284
 Addās^{ra}, 47
 Adl, 108, 335
 Afgodsbeelden, 12, 34, 46, 141, 216,
 217, 225

Aisha^{ra}, 130, 251, 252, 261, 267,
 268, 270, 279, 281, 282, 291,
 297, 312, 325
 Ala ibn Hadrami^{ra}, 187, 335
 Al-Bara^{ra}, 58
 Alcohol, 105
 Alexandrië, 186, 335
 Al-Harth^{ra}, 199
 Ali^{ra}, 25, 60, 135, 190, 233, 278, 283,
 334
 Amerika, 106, 335
 Amina, 17, 335
 Amir bin Fuhaira^{ra}, 61, 63, 112
 Ammār^{ra}, 28, 29
 Amr bin Al-Ās^{ra}, 39, 94, 197
 Anas bin Malik^{ra}, 307
 Anas bin Nadr^{ra}, 96
 Anas^{ra}, 68, 307, 314, 335
 Aqaba, 57, 335
 Aqil, 215
 Arabië, 12, 13, 14, 15, 17, 27, 46, 50,
 58, 107, 116, 122, 130, 143, 144,
 170, 181, 189, 191, 200, 203,
 211, 214, 216, 230, 235, 239,
 258, 273, 276, 277, 293, 335
 Arabieren, 12, 13, 14, 17, 34, 37, 38,
 69, 73, 78, 79, 105, 116, 123,
 132, 144, 174, 225, 258, 270,
 273, 286, 297, 300, 303, 323, 335
 Asma^{ra}, 306
 As-Siratul-Halbiyyah, 18, 26, 30,
 39, 45, 60, 62, 63, 67, 92, 102,
 103, 118, 120, 124, 125, 129,
 131, 134, 137, 138, 170, 184,
 185, 187, 195, 197, 202, 207,
 209, 212, 213, 215, 216, 218,

219, 220, 222, 223, 231, 282,
 283, 323
 Aus, 51, 57, 75, 130, 136, 137
 Azië, 53, 335

B

Badr, 79, 83, 88, 89, 90, 91, 109,
 153, 176, 203, 281, 287
 Bahrein, 187
 Banu Abdul Mutallib, 215
 Banu Asad, 116
 Banu Bakr, 204
 Banu Fazara, 164
 Banu Hashim, 215
 Banu Lahyān, 108
 Banu Mustaliq, 113, 114
 Banu Nadir, 51, 116, 122
 Banu Qainuqa, 51
 Banu Quraiza, 51, 117, 121, 122,
 123, 124, 132, 135, 137, 138, 139
 Banu Sa'd, 116, 224
 Banu Sulaim, 116
 Banu Tai, 323
 Bedevaart, 165, 239
 Bedoeien, 307
 Bijbel, 51, 88, 138, 139
 Bilal^{ra}, 28, 29, 209, 291
 Bir-e-Maunah, 111
 Birma, 162
 Bishr ibn al-Bara ibn al-Ma'rur^{ra},
 193
 Boodschap, 24, 25, 31, 33, 34, 35,
 45, 47, 49, 51, 53, 55, 156, 157,
 173, 178, 180, 183, 185, 211,
 240, 245, 253
 Bosporus, 53

Boycot, 27, 43, 44, 215
 Broederschap, 71, 72
 Budail, 167

C

Chosroes, 53, 63, 180, 181, 182,
 184, 189, 207
 Christendom, 145, 147
 Christenen, 28, 124, 139, 145, 146,
 162, 200, 234, 251, 271
 Constantinopel, 53, 179

D

Dār-e-Arqam, 42
 De Heilige Profeet^{sa}, 18, 32, 44, 64,
 79, 114, 161, 240, 242, 243, 245,
 246, 248, 250, 259, 263, 265,
 267, 270, 274, 276, 277, 282,
 283, 286, 289, 292, 295, 297,
 299, 300, 302, 306, 308, 309,
 310, 312, 313, 314, 315, 317,
 319, 321, 322, 323, 325
 De Profeet^{sa}, 12, 17, 19, 20, 21, 22,
 23, 25, 27, 29, 31, 33, 37, 43, 44,
 46, 47, 50, 54, 56, 58, 61, 62, 63,
 64, 65, 66, 67, 69, 71, 73, 78, 79,
 81, 83, 86, 89, 91, 92, 95, 97, 99,
 100, 103, 104, 108, 111, 113,
 115, 117, 121, 123, 124, 126,
 131, 134, 135, 137, 140, 144,
 148, 154, 163, 164, 166, 167,
 168, 170, 172, 173, 187, 190,
 191, 192, 193, 195, 196, 198,
 200, 202, 203, 204, 205, 206,
 208, 209, 212, 214, 215, 216,

217, 218, 219, 220, 222, 223,
 225, 226, 227, 228, 229, 231,
 233, 237, 238, 239, 246, 250,
 251, 252, 264, 266, 271, 274,
 278, 284, 287, 288, 289, 290,
 292, 293, 294, 296, 298, 302,
 304, 305, 306, 308, 311, 314,
 316, 318, 319, 320, 323
 De Slag van Badr, 79
 De Slag van Uhud, 90
 Deuteronomium, 25, 139, 145
 Dhat Anwat, 225
 Dhu'l Khuwaisira, 233
 Dihya Kalbi^{ra}, 174

E

Egypte, 18, 19, 26, 28, 30, 34, 37, 39,
 44, 45, 47, 48, 51, 52, 53, 57, 58,
 59, 60, 62, 63, 65, 66, 67, 75, 82,
 86, 92, 93, 100, 101, 102, 103,
 104, 110, 111, 112, 118, 120,
 124, 125, 129, 131, 134, 137,
 138, 172, 173, 184, 185, 186,
 187, 191, 192, 194, 196, 197,
 202, 205, 207, 209, 211, 212,
 213, 214, 215, 216, 218, 219,
 220, 221, 222, 223, 226, 229,
 231, 272, 282, 283, 304

F

Fatima^{ra}, 41, 278, 287, 293, 313

G

Gandhi, 162

Gastvrijheid, 15
 Ghatafān, 116, 132, 163
 God, 12, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 29,
 30, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 38, 42,
 43, 44, 47, 49, 50, 52, 53, 56, 57,
 58, 59, 60, 65, 66, 69, 70, 71, 73,
 75, 79, 81, 82, 83, 84, 86, 87, 89,
 91, 92, 98, 100, 101, 102, 104,
 108, 110, 111, 113, 115, 118,
 122, 124, 126, 127, 128, 132,
 134, 137, 138, 140, 141, 142,
 145, 148, 150, 151, 153, 154,
 155, 161, 165, 166, 170, 172,
 176, 177, 178, 179, 180, 181,
 182, 183, 185, 186, 187, 188,
 190, 191, 192, 194, 195, 199,
 200, 201, 202, 203, 208, 211,
 212, 215, 216, 217, 218, 219,
 220, 222, 223, 226, 227, 228,
 229, 231, 233, 234, 236, 238,
 239, 240, 241, 242, 243, 245,
 246, 248, 249, 251, 252, 253,
 258, 259, 260, 262, 264, 267,
 268, 269, 270, 271, 272, 274,
 275, 276, 277, 278, 279, 280,
 281, 282, 285, 288, 290, 291,
 292, 293, 294, 295, 296, 298,
 300, 301, 303, 305, 306, 309,
 310, 313, 315, 316, 317, 319,
 320, 321, 324
 Godsdienst, 27, 53, 107, 149, 150,
 152, 153, 240, 246, 297, 315
 Gokken, 13, 35

H

Habib^{ra}, 57

Hafsa^{ra}, 298
 Hakam, 31
 Hakim bin Hizam^{ra}, 208
 Halah^{ra}, 306
 Halima, 224
 Hamza^{ra}, 33, 99, 100
 Hanif Bani Kinana, 215
 Harām bin Milhān^{ra}, 111
 Hassān bin Thabit^{ra}, 255
 Hatib ibn Ali Balta'a^{ra}, 185
 Hatim Tai, 323
 Hawazin, 208, 224, 225, 226, 234
 Heraclius, 173, 174, 175, 176, 178,
 179
 Hijra, 22, 29, 30, 41, 43, 59, 64, 66,
 79, 86, 87, 90, 105, 108, 116,
 170, 194, 203, 234, 239, 287, 325
 Hilful-Fudul, 17
 Hindoes, 124
 Historici, 119, 165, 217, 230
 Hubal, 98, 217, 272
 Hudaibiya, 154, 166, 167, 169, 173,
 190, 195, 203, 208, 228
 Hudhaifa^{ra}, 134
 Huichelaars, 71, 93, 104, 113, 119,
 126, 127, 128, 234, 235, 238,
 239, 252
 Hunain, 224, 226, 230, 231
 Huyai bin Akhtab, 122

I

Ibn Ishaq, 121
 Ibni Abbas^{ra}, 248
 Ikrama^{ra}, 221, 222
 Imam Hassan^{ra}, 294
 India, 14, 15, 162, 184

Iran, 53, 63, 173, 180, 181, 189, 223
 Islam, iv, v, 12, 17, 26, 27, 29, 31, 33,
 34, 38, 39, 41, 42, 49, 50, 52, 54,
 57, 58, 59, 61, 63, 68, 69, 71, 75,
 76, 80, 83, 89, 98, 104, 105, 107,
 108, 111, 113, 116, 118, 119,
 128, 129, 132, 136, 139, 141,
 142, 147, 149, 154, 156, 157,
 158, 161, 162, 163, 164, 168,
 171, 173, 178, 179, 180, 181,
 183, 184, 185, 187, 188, 189,
 190, 197, 198, 203, 206, 207,
 208, 209, 210, 219, 220, 221,
 222, 223, 229, 230, 231, 233,
 234, 239, 240, 243, 245, 246,
 248, 258, 259, 266, 272, 279,
 280, 282, 287, 290, 293, 297,
 310, 311, 314, 322, 325
 Islamitische gebed, 207
 Ismaël^{as}, 13, 61, 216
 Israël, 45, 51

J

Ja'far ibn Abi Talib^{ra}, 199, 201
 Jabbār^{ra}, 112
 Jabr^{ra}, 28
 Japan, 162
 Jarir bin Abdullah^{ra}, 307
 Jemen, 14, 118, 182, 189, 190, 236
 Jeruzalem, 17, 45, 52, 53
 Jesaja^{as}, 26, 88, 89
 Jezus^{as}, 45, 82, 102, 145, 146, 147,
 162, 179, 183, 186, 245
 Jizya, 136
 Joden, 50, 69, 73, 75, 92, 104, 116,
 127, 131, 132, 135, 137, 139,

 145, 164, 181, 186, 188, 189,
 190, 192, 198, 234, 251, 271
 Jodendom, 145
 Jonas, 47, 49
 Joodse stammen, 51, 74, 105, 116
 Jordaen, 45
 Jozef^{as}, 219

K

Ka'b, 122
 Ka'bah, 12, 32, 33, 38, 48, 75, 111,
 165, 166, 167, 171, 194, 195,
 197, 198, 212, 216, 217, 220, 230
 Kameel, 32, 62, 66, 81, 133, 166,
 196, 216, 223, 232, 299
 Khabbāb^{ra}, 28, 41, 42
 Khadija^{ra}, 20, 21, 22, 24, 44, 258,
 281, 282, 283, 306
 Khaibar, 105, 116, 164, 189, 190,
 191, 192
 Khalid bin Walid^{ra}, 94, 197, 202,
 214
 Khallad^{ra}, 135
 Khawarij, 233
 Khazraj, 50, 57, 58, 137, 234
 Khubaib^{ra}, 109, 110
 Khuza'a, 204, 208
 Kindermoord, 15, 52
 Koran, 23, 30, 41, 42, 54, 56, 72, 80,
 87, 111, 112, 126, 127, 128, 147,
 148, 156, 157, 158, 159, 164,
 165, 217, 218, 225, 236, 237,
 239, 240, 246, 253, 254, 263,
 266, 269, 278, 297, 311, 325, 326
 Krijgsgevangen, 157, 158, 160, 241,
 243

L

Labid, 40

Loopgravenoorlog, 116, 119, 121,
140, 142, 163, 165

M

Ma'rur bin Suwaid^{ra}, 296

Maimuna^{ra}, 195, 196

Maisara, 20

Malik ibn Auf, 224

Mansoor Qalawun, 180

Mauta, 198, 199, 201, 235, 237

Medina, 17, 28, 29, 50, 51, 52, 56,
57, 58, 59, 64, 65, 66, 67, 68, 69,
70, 71, 72, 73, 75, 76, 78, 79, 80,
81, 82, 83, 84, 85, 87, 89, 91, 92,
95, 99, 101, 103, 104, 105, 110,
111, 112, 113, 114, 116, 117,
119, 120, 121, 122, 124, 127,
131, 133, 136, 141, 145, 148,
153, 163, 167, 172, 173, 181,
189, 190, 195, 197, 198, 200,
203, 204, 205, 215, 217, 220,
221, 234, 236, 237, 238, 239,
250, 252, 255, 273, 276, 277,
281, 284, 288, 290, 301, 321

Mekka, 12, 13, 17, 18, 19, 21, 22, 26,
29, 31, 33, 36, 37, 38, 39, 42, 43,
45, 47, 48, 49, 50, 51, 53, 56, 58,
59, 61, 62, 63, 64, 66, 68, 69, 70,
71, 72, 73, 75, 76, 79, 80, 81, 82,
83, 84, 86, 87, 88, 98, 109, 110,
113, 116, 142, 148, 164, 165,
166, 167, 168, 169, 170, 172,
181, 194, 195, 197, 199, 203,

204, 205, 206, 208, 209, 210,
212, 213, 214, 215, 217, 219,
220, 221, 224, 226, 230, 231,
234, 239, 257, 268, 272, 288,
290, 304

Mekkanen, 12, 13, 29, 31, 34, 38,
39, 40, 43, 44, 45, 47, 48, 50, 53,
54, 55, 56, 59, 60, 62, 68, 71, 72,
74, 75, 76, 79, 81, 84, 86, 88, 89,
91, 93, 94, 107, 109, 113, 114,
116, 143, 166, 167, 168, 170,
173, 195, 204, 205, 206, 208,
210, 212, 213, 214, 215, 219,
220, 221, 225, 226, 231, 234,
272, 288

Mergezellen, 69, 90, 91, 99, 111,
118, 126, 135, 163, 166, 168,
170, 173, 193, 195, 200, 221,
222, 227, 228, 239, 245, 246,
249, 250, 252, 254, 262, 263,
268, 272, 276, 278, 281, 284,
287, 289, 290, 291, 293, 299,
301, 305, 308, 315, 322

Mina, 50, 240

Mohammed bin Maslama^{ra}, 137,
163

Mohammed^{sa}, 12, 17, 22, 26, 31, 33,
36, 41, 57, 60, 75, 97, 110, 115,
169, 170, 173, 178, 179, 183,
185, 186, 199, 211, 218, 220,
222, 233, 245, 248, 253, 256,
276, 281, 283, 284, 288

Moskee, 67, 69, 70, 202, 205, 239,
244, 247, 249, 252, 259, 263,
268, 269, 270, 277, 290, 294,
308, 321, 322

Moslims, 28, 31, 35, 38, 39, 41, 43,
44, 49, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58,
59, 63, 69, 70, 71, 72, 73, 76, 79,
80, 81, 82, 84, 86, 87, 88, 91, 92,
94, 96, 97, 98, 99, 100, 102, 103,
105, 106, 107, 108, 111, 112,
113, 116, 117, 118, 119, 120,
122, 123, 125, 126, 127, 128,
129, 130, 131, 132, 134, 135,
137, 138, 139, 140, 141, 144,
149, 150, 151, 152, 153, 154,
155, 156, 157, 158, 159, 160,
163, 165, 166, 167, 168, 172,
174, 184, 189, 190, 195, 197,
199, 200, 202, 203, 205, 207,
208, 209, 210, 212, 213, 216,
218, 219, 220, 223, 224, 225,
226, 228, 229, 231, 235, 237,
238, 239, 240, 242, 246, 247,
251, 253, 254, 259, 271, 272,
273, 275, 277, 281, 284, 288,
290, 294, 299, 300, 311, 316,
318, 319, 320, 321

Mozes^{as}, 24, 45, 51, 82, 135, 139,
145, 147, 161, 186, 225, 252, 288

Mu'awiya al-Qushairi^{ra}, 301

Mundhir Taimi, 187

Muqauqis, 185, 186, 187

Mus'ab^{ra}, 52, 57

Musailima, 57, 276, 277

Musnad Ahmad, 286, 325

Mut'im bin Adi, 48

N

Najd, 111, 116

Naufal, 24, 129, 225

Negus, 183, 184

Nineveh, 47, 49

Nu'aim^{ra}, 132

O

Ongelovigen, 27, 29, 31, 32, 54, 55,
73, 87, 92, 100, 108, 112, 113,
123, 124, 129, 131, 132, 140,
141, 144, 145, 150, 153, 154,
163, 180, 192, 198, 203, 210,
214, 219, 238

Oorlog, 13, 27, 51, 53, 71, 74, 76,
80, 81, 91, 97, 104, 105, 122,
125, 141, 142, 144, 145, 146,
147, 148, 149, 151, 153, 155,
156, 157, 158, 159, 161, 162,
163, 165, 194, 208, 235, 236,
237, 238, 311

Openbaring, 22, 24, 25, 53, 54, 88,
105, 134, 182, 190, 202, 218,
239, 246, 247, 288, 324

P

Palestina, 14, 53

Perzië, 117

Profeet, 26, 47, 54, 55, 58, 65, 75,
89, 141, 144, 157, 170, 186, 187,
191, 194, 200, 207, 220, 225,
228, 233, 245, 278, 303, 304,
305, 306, 315, 318, 322, 323, 324
Profetie, 54, 64, 86, 179, 182, 217,
222, 247

Q

Qarah, 108
 Quba, 65, 234, 239
 Quraish, 29, 31, 40, 95, 109, 116,
 166, 169, 181, 212, 213, 215, 290

R

Romeinen, 53, 54, 164, 321

S

Sa'd bin Mu'adh^{ra}, 75, 103, 130, 136
 Sa'd bin Waqqas^{ra}, 70, 131
 Sa'd^{ra}, 103, 131, 137, 138, 139, 212,
 213, 291
 Sabbat, 133
 Saffiya^{ra}, 125
 Safwan^{ra}, 225, 230
 Sahih Bukhari, 23, 24, 25, 32, 47, 50,
 60, 61, 63, 68, 69, 82, 84, 85, 87,
 92, 97, 98, 106, 110, 111, 126,
 141, 173, 178, 179, 191, 202,
 232, 233, 243, 247, 248, 250,
 251, 253, 257, 258, 259, 260,
 261, 262, 263, 264, 265, 266,
 267, 268, 269, 270, 271, 272,
 273, 274, 275, 276, 277, 278,
 282, 284, 287, 289, 290, 291,
 292, 293, 294, 295, 298, 299,
 302, 303, 304, 305, 306, 309,
 313, 314, 315, 316, 318, 320, 322
 Sahih Muslim, 68, 70, 89, 159, 160,
 228, 260, 262, 274, 280, 281,
 290, 291, 295, 296, 301, 303,

305, 306, 307, 308, 309, 312,
 313, 318, 319
 Said bin Amir^{ra}, 110
 Salman^{ra} de Pers, 117
 Sarif, 196
 Shaiba^{ra}, 230
 Sirat Ibni Hisham, 19, 28, 30, 34,
 37, 44, 47, 48, 51, 52, 57, 58, 59,
 65, 66, 75, 82, 86, 93, 100, 101,
 104, 110, 111, 112, 170, 172,
 173, 191, 192, 194, 196, 205,
 207, 209, 211, 214, 221, 226,
 229, 257, 272, 304, 316
 Slaven/Slavernij, 16, 21, 27, 28, 29,
 30, 36, 59, 78, 90, 109, 158, 243,
 290, 295, 296
 Suhaib^{ra}, 28, 29
 Suhail, 169, 170, 172
 Sumaiyyah^{ra}, 29
 Sunanu Abi Dawud, 71, 159, 160,
 300, 301, 320, 323
 Sunanut-Tirmidhi, 72, 116, 160,
 292, 300, 311, 315, 318
 Suraqa bin Malik^{ra}, 62
 Suraqa^{ra}, 61, 63, 64
 Syrië, 14, 17, 20, 53, 75, 79, 80, 105,
 116, 174, 187, 199, 200, 203,
 234, 235, 237, 238

T

Tabuk, 235, 239
 Taif, 17, 45, 47, 49, 181, 231, 239
 Thabit bin Qais bin Shams^{ra}, 276
 Thaur, 60, 66, 216

U

Uhud, 93, 95, 97, 98, 99, 101, 104,
105, 107, 113, 119, 129, 176,
203, 218, 254, 272
Umar^{ra}, 38, 41, 42, 63, 89, 96, 98,
170, 206, 211, 218, 247, 252,
253, 254, 263, 266, 278, 297,
300, 307, 316
Umayya, 28, 30, 183
Ummi Abdullah^{ra}, 38
Ummi Ammara^{ra}, 57, 58
Urwa, 167
Usama bin Zaid^{ra}, 311
Uthman bin Maz'un^{ra}, 39
Uthman^{ra}, 31, 39, 168, 236

V

Verkenningpatrouilles, 76, 77
Vervolgen, 37, 40, 43, 50, 85, 268
Visioenen, 64, 118, 223
Vrouwen, 15, 16, 17, 26, 35, 36, 38,
57, 65, 71, 72, 74, 76, 100, 101,
102, 103, 120, 121, 122, 124,
125, 126, 135, 138, 139, 159,

173, 187, 188, 191, 196, 200,
214, 224, 237, 241, 243, 255,
266, 280, 281, 282, 283, 297,
298, 299, 300, 301, 303, 304,
306, 325

W

Walid bin Mughira, 39, 75

Y

Yamama, 50
Yasir^{ra}, 29

Z

Zaid^{ra}, 21, 25, 46, 68, 109, 110, 199,
201, 202, 311
Zainab^{ra}, 223, 271, 281
Zarqani, 60, 68, 69, 94, 179, 188,
315
Zubair bin Al- Awwām^{ra}, 31
Zunairah^{ra}, 30